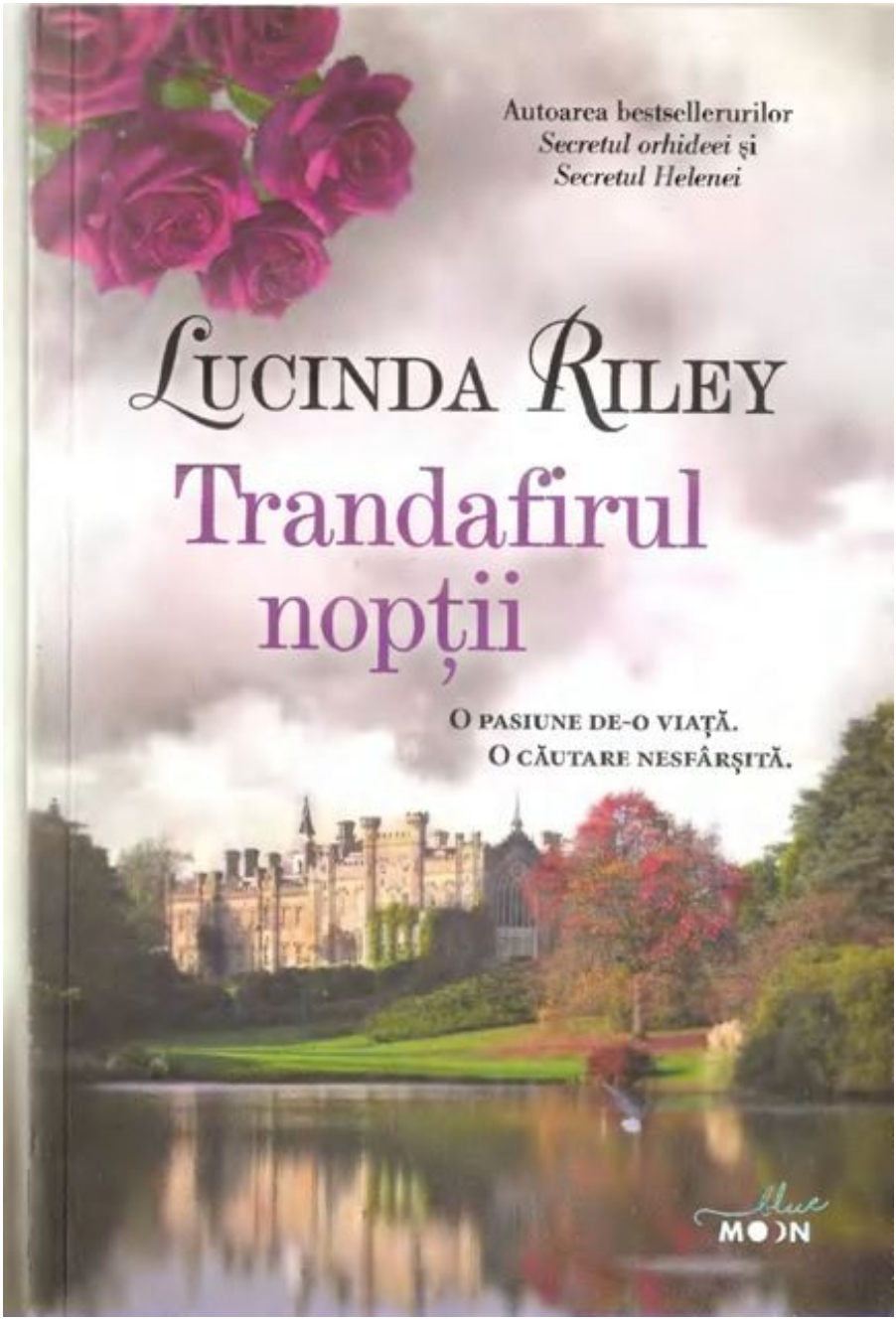
Autoarea bestsellerurilor
Secretul orhideei și
Secretul Helenei
LUCINDA RILEY
Trandafirul
nopții
O PASIUNE DE-O VIAȚĂ.
O CĂUTARE NESFÂRȘITĂ.
Blue
MOON

LUCINDA RILEY

TRANDAFIRUL NOPŢII

Traducere din limba engleză şi note ADINA şi GABRIEL RAŢIU
Titlul original: *The Midnight Rose,* 2013

Editura Litera, 2018

Versiune ebook: v1.0, martie 2019

Lucinda Riley s-a născut în Irlanda şi după o carieră timpurie ca actriţă de film, teatru şi televiziune, a scris prima carte la vârsta de 24 de ani. Cărţile ei au fost traduse în peste 30 de limbi şi s-au vândut în peste 15 milioane de exemplare. Printre bestsellerurile Lucindei Riley se numără *Secretul orhideei (Hothouse Flower), The Girl on the Cliff, The Light Behind the Window, Trandafirul nopţii (The Midnight Rose), The Italian Girl, The Angel Tree, Secretul Helenei (The Olive Tree)* şi *The Love Letter.* Lucinda lucrează în prezent la seria *The Seven Sisters,* care urmăreşte povestea unor surori adoptate şi se bazează alegoric pe mitologia vestitei constelaţii. Primele patru volume, *The Seven Sisters, The Storm Sister, The Shadow Sister* şi *The Pearl Sister* au fost bestselleruri, ocupând locul 1 în topurile din Europa. Volumul al cincilea, *The Moon Sister* va apărea în 2018. O companie de producţie de la Hollywood s-a arătat interesată de achiziţionarea drepturilor pentru un serial TV de mai multe sezoane.

Pentru Leonora

Lasă-mi gândurile să vină la tine când nu voi mai fi, ca ultima lumină a amurgului, pe marginea unei tăceri înstelate.
Rabindranath Tagore

Darjeeling, India
februarie 2000

Prolog
Anahita

Astăzi împlinesc o sută de ani. Nu numai că am reuşit să supravieţuiesc un secol, dar am trecut şi pragul unui nou mileniu.

În timp ce se luminează de ziuă şi soarele începe să se înalţe peste munţii Kanchenjunga, la fereastra mea, stau întinsă pe perne şi zâmbesc în sinea mea de ridicolul acelui gând. Dacă aş fi o piesă de mobilier, un scaun elegant, de pildă, aş fi catalogată drept un obiect vechi de artă. Oamenii m-ar lustrui, m-ar recondiţiona şi m-ar etala mândri în vitrină ca pe o capodoperă. Din păcate, nu se întâmplă la fel cu trupul meu uman, care nu a îmbătrânit cu graţia unei mobile de mahon. Mai mult decât atât, corpul meu s-a scofâlcit precum un sac de iută, plin cu un maldăr de oase.

Dacă mi-a mai rămas o fărâmă de „frumuseţe", aceasta e bine ascunsă înlăuntrul meu. Se află în înţelepciunea pe care o strângi într-un veac de existenţă pământească şi în inima care a bătut pe acordurile fiecărei emoţii şi experienţe umane.

Acum exact o sută de ani, părinţii mei, ca toţi indienii, au consultat un astrolog care să le prezică viitorul fetiţei lor nou-născute. Cred că mai am şi acum prorocirile profetului printre puţinele obiecte ale mamei pe care le-am păstrat. Mi-i amintesc spunând că voi fi longevivă, dar îmi dau seama că, la 1900, asta însemna că voi apuca vârsta de cincizeci de ani, dacă zeii vor fi milostivi.

Aud o bătaie uşoară la uşă. Keva, menajera mea cea credincioasă, încărcată cu o tavă cu un amestec de ceaiuri, cum beau englezii, şi o carafa micuţă cu lapte. N-am reuşit niciodată să mă dezbar de obiceiul de a servi ceaiul în stil englezesc, deşi locuiesc în India – la Darjeeling, unde mai pui – de şaptezeci şi opt de ani.

Nu răspund la ciocăniturile Kevei, pentru că, în această dimineaţă specială, vreau să mă mai bucur de câteva clipe de singurătate. În mod sigur, Keva va dori să trecem în revistă programul pe ziua de azi, nerăbdătoare să mă ridice din pat, să mă spele şi să mă îmbrace, înainte de sosirea rudelor mele.

Pe măsură ce soarele risipeşte norii de deasupra culmilor înzăpezite ale munţilor, mă uit la bolta albastră şi caut răspunsul

pe care îl aştept în fiecare dimineaţă, de şaptezeci şi opt de ani încoace.

Astăzi, *vă rog,* implor zeii, căci nu a trecut oră de când mi-am văzut ultima oară copilul în care să nu fiu sigură că e viu, pe undeva pe acest pământ. Dacă murea, aş fi simţit-o imediat, cum am simţit-o în cazul tuturor celor pe care i-am iubit şi s-au stins.

Mă podidesc lacrimile şi întorc privirea spre noptiera pe care se află singura lui fotografie, un îngeraş de doi ani, care stă zâmbitor pe genunchii mei. Mi-a dat-o prietena mea, Indira, împreună cu certificatul de deces, la câteva săptămâni după ce am primit vestea morţii fiului meu.

Am senzaţia că a trecut o eternitate. Adevărul este că şi fiul meu e bătrân acum. În octombrie, va împlini optzeci şi unu de ani. Dar, oricât m-aş strădui, nu pot să mi-l închipui în acest fel.

Îmi dezlipesc ochii de la fotografia lui, pentru că astăzi merit să mă bucur de sărbătoarea pe care mi-a pregătit-o familia. Cum, necum însă, la toate evenimentele de acest gen, când îmi văd celălalt copil şi copiii ei, absenţa fiului meu nu face decât să îmi alimenteze durerea din suflet, reamintindu-mi că lipseşte dintre noi.

Fireşte, toată lumea crede şi a crezut dintotdeauna că fiul meu a murit acum şaptezeci şi opt de ani.

— Uite certificatul de deces, maaji! Lasă-l să se odihnească în pace! îmi spune oftând fiica mea, Muna. Bucură-te de familia care e încă în viaţă.

După atâţia ani, înţeleg frustrările Munei, care sunt pe deplin îndreptăţite. Şi-ar dori ca prezenţa ei să îmi fie suficientă. Dar golul lăsat în sufletul unei mame de pierderea unui copil nu poate fi niciodată umplut.

Azi însă îi voi face pe plac fiicei mele. Voi sta pe scaun şi voi admira dinastia născută din mine. Nu îi voi plictisi cu poveşti despre istoria Indiei. Când vor sosi, în maşinile lor de teren occidentale, cu copiii lor care se joacă pe tot soiul de aparate cu baterii, nu le voi povesti cum eu şi Indira urcam călare pe dealurile abrupte din jurul Darjeelingului, că electricitatea şi apa curentă erau cândva o raritate în locuinţele noastre, nici că devoram orice carte, oricât de jerpelită, care îmi cădea în mână. Tineretului nu-i plac poveştile din trecut; ei vor să trăiască doar în prezent, cum voiam şi eu la vârsta lor.

Presupun că mare parte a familiei mele nu e tocmai încântată să străbată jumătate de India cu avionul, ca să-şi vadă străbunica la aniversarea a o sută de ani. Dar poate sunt eu nedreaptă cu ei. De câţiva ani încoace, m-am tot gândit de ce se simt tinerii stânjeniţi în prezenţa bătrânilor, când ar avea atâtea lucruri utile de învăţat de la noi. Şi am ajuns la concluzia că nervozitatea lor provine din faptul că fragilitatea noastră fizică le arată ce le va rezerva viitorul. Astfel, oricât de viguroşi şi frumoşi ar fi, devin conştienţi că, într-o bună zi, şi ei se vor ofili. Nu ştiu ei însă câte vor câştiga pe parcurs.

Cum ar putea să citească în noi? Să înţeleagă că vor înflori sufleteşte, că experienţele acumulate în atâţia ani le vor domoli impulsivitatea şi pornirile egoiste?

Accept totuşi că aceasta este firea omenească în toată splendoarea complexităţii sale. Am încetat de mult să îi mai pun la îndoială menirea.

În momentul în care Keva bate a doua oară la uşă, îi strig să intre. O las să trăncănească în hindi şi îmi sorb ceaiul, recapitulându-mi în minte numele celor patru nepoţi şi unsprezece strănepoţi ai mei. Când ai o sută de ani, vrei să demonstrezi măcar că încă te mai duce mintea.

Cei patru nepoţi pe care mi i-a dăruit fiica mea au devenit la rândul lor părinţi împliniţi şi iubitori. Au înflorit în lumea nouă, odată cu obţinerea independenţei Indiei de Marea Britanie, iar copiii lor au împins lucrurile chiar mai departe. Cel puţin şase dintre ei, din câte îmi amintesc, şi-au deschis propriile afaceri sau lucrează în diverse domenii. Mi-e ciudă uneori că niciunul dintre descendenţii mei nu a manifestat vreun interes faţă de medicină, călcându-mi astfel pe urme, dar îmi dau seama că nu le poţi avea pe toate.

În timp ce Keva mă conduce în baie, mă gândesc că familia mea a beneficiat de un amestec favorabil de noroc, inteligenţă şi relaţii. Şi că mult iubita mea Indie mai are probabil de aşteptat un secol până ce milioanele de oameni care mor de foame pe străzi îşi vor vedea satisfăcut măcar un strop din nevoile umane fundamentale. De-a lungul anilor, am încercat să dau o mână de ajutor, dar îmi dau seama că eforturile mele sunt doar o picătură neînsemnată în oceanul uriaş de sărăcie şi suferinţă.

Aştept răbdătoare ca Keva să mă îmbrace în sariul cel nou – cadou aniversar de la fiica mea, Muna – şi hotărăsc să nu las aceste gânduri sumbre să îmi umbrească ziua. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să îi sprijin pe cei ale căror vieţi s-au intersectat cu a mea, şi trebuie să mă mulţumesc cu asta.

— Arătaţi minunat, doamnă Chavan.

Mă uit în oglindă şi ştiu că mă minte, dar de asta o şi iubesc. Duc mâna la şiragul de perle care îmi stă aninat la gât de aproape optzeci de ani. I l-am lăsat Munei prin testament.

— Fiica dumneavoastră soseşte la unsprezece, iar restul familiei, o oră mai târziu. Unde doriţi să îi aşteptaţi?

Îi zâmbesc şi mă simt exact ca un scaun de mahon.

— Du-mă la fereastră. Vreau să văd munţii.

Mă ajută să mă ridic şi mă conduce la fotoliu.

— Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu. Du-te în bucătărie şi ai grijă ca bucătarul să respecte întocmai meniul pentru masa de prânz.

— Da, doamnă.

Îmi mută clopoţelul de pe noptieră pe masa de lângă mine şi părăseşte camera pe nesimţite.

Întorc faţa spre soarele care începe să se strecoare prin ferestrele mari ale bungaloului meu din vârful dealului. Mă tolănesc în razele lui ca o pisică şi mă gândesc la prietenii care s-au stins deja şi nu îmi vor fi alături la aniversarea de azi.

Indira, scumpa mea prietenă, a murit acum mai bine de cincisprezece ani. Mărturisesc că acela a fost unul dintre rarele momente din viaţa mea când am cedat nervos şi am vărsat lacrimi amare. Nici chiar devotata mea fiică nu îmi putea oferi dragostea şi prietenia pe care mi le arăta Indira. Narcisistă şi capricioasă până în clipa morţii, Indira mi-a fost mereu alături când aveam mai mare nevoie de ea.

Privesc biroul din firida din faţa mea şi nu pot să nu mă gândesc la lucrul ascuns în sertarul lui încuiat. E o scrisoare care se întinde pe trei sute de pagini. Îi e adresată scumpului meu fiu şi îi deapănă povestea vieţii mele de la începuturile sale. Cu trecerea anilor, am început să mă tem că voi uita amănuntele, că mi se vor şterge din minte, precum rola unui film mut, alb-negru. În cazul în care presimţirile mele se adeveresc, iar fiul meu e în viaţă şi s-ar putea întoarce la mine, vreau să îi pot prezenta întreaga poveste a mamei lui şi a dragostei

nemuritoare pe care aceasta i-a purtat-o copilului ei pierdut. Şi motivele pentru care a fost nevoită să îl părăsească…

Am început să o scriu după patruzeci şi cinci de ani, la gândul că nu mai am mult de trăit. Şi iată că a zăcut în sertar timp de cincizeci de ani, neatinsă şi necitită, fiindcă el nu m-a căutat niciodată, iar eu încă nu l-am găsit.

Nici măcar fiica mea nu îmi cunoaşte povestea dinainte de venirea ei pe lume. Uneori, mă simt vinovată că nu i-am dezvăluit adevărul. Consider, totuşi, că e suficient că i-am oferit dragostea de care fratele ei a fost privat.

Mă uit la birou şi îmi imaginez teancul de foi îngălbenite din interiorul lui. Şi mă rog la zei să mă călăuzească. La moartea mea, care se apropie cu paşi repezi, m-ar îngrozi să ştiu că a încăput pe mâinile cui nu trebuie. Meditez câteva secunde dacă ar fi bine să aprind focul şi să o rog pe Keva să arunce scrisoarea în el. Nici gând, clatin hotărâtă din cap. Nu m-ar lăsa inima să fac asta, în caz că îi voi da vreodată de urmă. Încă sper. În fond, am trăit până la o sută de ani; poate apuc chiar o sută zece.

Cui să i le încredinţez, totuşi, în eventualitatea că…?

Îi trec în revistă, mental, pe toţi membrii familiei, pe generaţii. Rostesc fiecare nume şi aştept îndrumare. Zăbovesc mai mult asupra numelui unuia dintre strănepoţii mei.

Ari Malik, fiul cel mai mare al nepotului meu cel mai mare, Vivek. Chicotesc uşor când mă trece un fior pe şira spinării – semnul pe care îl primesc de la cei de sus, a căror înţelegere e cu mult mai presus de a mea. Ari, singurul membru al familiei binecuvântat cu ochi albaştri, în afară de adoratul meu copil pierdut.

Mă concentrez ca să mi-l reamintesc bine; mă consolez cu ideea că, atunci când ai unsprezece strănepoţi, memoria i-ar juca feste până şi unei persoane cu jumătate din vârsta mea. Pe lângă asta, sunt răspândiţi pe tot cuprinsul Indiei, şi rareori am ocazia să îi văd.

Vivek, tatăl lui Ari, este cel mai înstărit dintre nepoţii mei. A fost dintotdeauna ager la minte, chiar dacă un pic cam anost. E inginer şi a câştigat suficienţi bani cât să le ofere soţiei şi celor trei copii o viaţă îndestulată. Dacă nu mă înşală memoria, Ari a făcut şcoala în Anglia. E isteţ foc, deşi n-am priceput niciodată cu ce se ocupă de când a terminat facultatea. Trebuie neapărat

să aflu azi. O să fiu cu ochii pe el. Sunt convinsă că o să-mi dau seama dacă instinctul meu e bun sau nu.

Odată stabilite acestea, mă simt mai calmă că am găsit o posibilă soluţie la dilema mea. Închid ochii şi aţipesc.

— Pe unde-o fi? îşi întrebă Samina Malik soţul în şoaptă. Mi-a promis că nu întârzie, adăugă, măsurându-i pe ceilalţi membri ai familiei Anahitei, prezenţi în formaţie completă.

Erau adunaţi toţi în jurul bătrânei, în salonul elegant din bungaloul ei, şi o asaltau cu daruri şi complimente.

— Stai liniştită, Samina. Vine şi băiatul nostru, îşi linişti Vivek soţia.

— Ari a zis că ne întâlnim în staţie, ca să ajungem toţi odată, la ora zece... Zău aşa, Vivek, băiatul ăsta n-are pic de respect pentru familie. O să...

— Nu te mai enerva, *pyari*. E un tânăr ocupat, şi băiat bun, pe deasupra.

— Aşa crezi tu? îl întrebă Samina. Eu n-aş fi prea sigură. De câte ori îl sun la apartament, îmi răspunde altă voce de femeie. Ştii că Mumbaiul e plin de paţachine de la Bollywood şi de escroci, încheie ea în şoaptă, nedorind ca vreun alt membru al familiei să tragă cu urechea la conversaţia lor.

— Da, dar fiul nostru are douăzeci şi cinci de ani şi propria afacere. Poate să-şi poarte singur de grijă, îi replică Vivek.

— Servitorii îl aşteaptă să vină ca să aducă şampania şi să ţinem toasturile. Keva îşi face griji că bunica ta o să obosească dacă mai întârziem mult, oftă Samina. Dacă Ari nu ajunge în zece minute, le zic să înceapă fără el.

— Ţi-am spus să stai liniştită, zise Vivek, cu un zâmbet larg, în momentul în care Ari, fiul său preferat, intră în cameră. Ca de obicei, maică-ta a intrat în panică, îi explică lui Ari, strângându-l călduros în braţe.

— Ai promis că ne întâlnim în staţie. Te-am aşteptat o oră. Pe unde-ai umblat? se răsti încruntată Samina la fiul ei chipeş, deşi ştia că o va îmbuna cu farmecul lui.

— Iartă-mă, mamă, zise Ari, cu un zâmbet cuceritor şi o prinse de mâini. Am fost reţinut. Am încercat să te sun pe telefonul mobil, dar, ca de obicei, era oprit.

Ari şi tatăl său împărtăşiră un zâmbet complice. Toată familia glumea pe seama nepriceperii Saminei de a folosi telefonul mobil.

— Uite că am ajuns până la urmă, adăugă, măsurând din priviri restul clanului. Am pierdut ceva important?

— Nu. Străbunica ta a fost aşa ocupată să întâmpine pe toată lumea, încât sper că n-a observat că ai întârziat, răspunse Vivek.

Ari se întoarse şi privi prin mulţimea de rubedenii la femeia din genele căreia se născuseră atâtea generaţii. În clipa aceea, îi văzu privirea ageră, iscoditoare aţintită asupra lui.

— Ari, în sfârşit ai binevoit să ni te alături, spuse ea, zâmbind. Vino încoace şi sărută-ţi străbunica.

— O avea ea o sută de ani, dar nu-i scapă nimic bunică-tii, îi şopti Samina lui Vivek.

Când Anahita îşi desfăcu braţele firave, mulţimea de rude se dădu la o parte, şi toţi ochii din încăpere se întoarseră spre el. Ari se apropie de ea şi îngenunche, arătându-şi respectul printr-un *pranaam* adânc şi aşteptând să primească binecuvântarea ei.

— Buni, o salută el, alintând-o cu diminutivul pe care îl foloseau toţi nepoţii şi strănepoţii ei. Iartă-mă că am întârziat. E drum lung de la Mumbai până aici, explică el.

Ridică privirea şi îi văzu ochii sfredelindu-l ca întotdeauna, de parcă îi citea în suflet.

— Nu contează, zise ea şi îi mângâie obrazul cu degetele ei micuţe, delicat precum o aripă de fluture. Dar, adăugă în şoaptă, ca să nu audă ceilalţi, să ştii de la mine că e bine să verifici dacă ai pus alarma la ora potrivită înainte să te culci. Îi făcu pe furiş cu ochiul şi îi dădu de înţeles că se poate ridica. Vorbim mai târziu. Keva abia aşteaptă să înceapă ceremonia.

— Bineînţeles, buni, confirmă Ari şi simţi că se îmbujorează în momentul în care se ridică în picioare. La mulţi ani!

Ari se întoarse lângă părinţii săi, întrebându-se cum de ghicise străbunica lui anume motivul pentru care întârziase.

Ziua decurse conform planului. Vivek, cel mai mare dintre nepoţii Anahitei, ţinu un discurs emoţionant despre viaţa ei remarcabilă. Şampania din belşug dezlegă limbile celor prezenţi, şi încordarea rudelor care nu se mai văzuseră de mult timp se risipi. Rivalitatea înnăscută dintre fraţi se stinse odată ce îşi reluară locul în ierarhia familiei, iar verii mai tineri uitară de timiditate şi găsiră subiecte comune de discuţie.

— Uită-te la fiu-tău, îi zise Muna, fiica Anahitei, lui Vivek. Roiesc verişoarele în jurul lui. Ar cam fi cazul să se gândească la însurătoare.

— Mă îndoiesc că îi stă gândul la asta, bombăni Samina către soacra ei. În ziua de azi, bărbaţii se ţin de aventuri amoroase până pe la treizeci de ani.

— Să înţeleg că nu îi aranjaţi nicio căsătorie? întrebă Muna.

— O să încercăm, fireşte, dar nu cred să fie de acord, oftă Vivek. Ari face parte din generaţia nouă. Vrea să-şi trăiască viaţa după bunul lui plac. Are afacerea lui, călătoreşte prin toată lumea. S-au schimbat vremurile, mamă. Eu şi Samina trebuie să ne lăsăm copiii să îşi aleagă singuri soţii şi soţiile.

— Serios? întrebă Muna, ridicând din sprâncene. Ce idei progresiste ai, Vivek! La urma urmelor, vouă v-a mers foarte bine împreună.

— Ai dreptate, mamă, confirmă Vivek, luându-şi soţia de mână. Mi-ai ales o nevastă minunată, adăugă, zâmbind.

— Înotăm împotriva unui curent imposibil, interveni Samina. Tinerii din ziua de azi fac doar ce vor şi iau singuri decizii. Apoi, ca să schimbe subiectul, aruncă o privire spre Anahita. Mama ta se distrează bine din câte observ, îi zise Munei. E un adevărat miracol, o minune a naturii.

— Aşa e, oftă Muna. Dar mă îngrijorează s-o ştiu cocoţată în vârful dealului, doar cu Keva lângă ea. E un ger cumplit iarna. N-are cum să nu-i afecteze oasele bătrâne. Am rugat-o de nenumărate ori să se mute cu noi la Guhagar, ca să avem grijă de ea. Bineînţeles că m-a refuzat. Zice că aici se simte mai aproape de spiritele şi, fireşte, de trecutul ei.

— Trecutul ei *misterios* murmură Vivek, ridicând o sprânceană. Crezi că o s-o convingi vreodată, mamă, să-ţi spună cine a fost tatăl tău? Ştiu c-a murit înainte să te naşti, dar povestea mi s-a părut întotdeauna un pic cam neclară.

— Eram mult mai curioasă în copilărie. Îmi aduc aminte că o înnebuneam cu întrebările, dar acum, spuse Muna şi ridică din umeri, n-are decât să-şi păstreze secretele, dacă asta doreşte. Mi-a dăruit toată dragostea ei şi nu vreau s-o supăr.

Muna se întoarse şi îi aruncă o privire tandră mamei sale. Anahita o observă şi îi făcu semn să vină la ea.

— Ce e, *maaji?* întrebă Muna când ajunse în dreptul ei.

— Am cam obosit, zise Anahita, înăbuşindu-şi un căscat. Vreau să mă odihnesc. Peste o oră, te rog să-l aduci la mine pe strănepotul meu, Ari.

— Desigur.

Muna îşi ajută mama să se ridice şi o conduse printre rudele adunate. Keva, care, ca de obicei, nu îşi slăbea stăpâna din ochi, făcu un pas în faţă.

— Mama vrea să se odihnească, Keva. O conduci în camera ei?

— Desigur. A fost o zi lungă.

Muna le urmări cum ies din cameră, apoi se întoarse alături de Vivek şi de soţia lui.

— Trebuie să se odihnească puţin, dar m-a rugat să-l duc pe Ari să vorbească cu ea, peste o oră.

— Serios? întrebă Vivek, încruntat. Care-o fi treaba?

— Cine mai ştie ce-i trece mamei prin minte? oftă Muna.

— Mă duc să-l anunţ. Zicea că nu mai stă mult. Are o întâlnire de afaceri la Mumbai mâine-dimineaţă.

— Măcar de data asta să pună familia pe primul plan, spuse categoric Samina. Mă duc să văd pe unde e.

Vestea că bunica lui dorea să discute cu el, peste o oră, nu îi căzu deloc bine lui Ari, exact cum prevăzuse tatăl său.

— Nu pot să pierd avionul, explică el. Înţelege-mă şi pe mine, mamă. Am o afacere de condus.

— Atunci, o să-l rog pe taică-tu să o anunţe pe bunica lui că, la aniversarea de o sută de ani, strănepotul ei cel mai mare n-are timp să vorbească cu ea.

— Mamă, oftă Ari, văzând supărarea de pe chipul mamei sale. Bine. Mai stau. Scuză-mă, trebuie să găsesc un loc în care am semnal la telefon ca să amân întâlnirea.

Samina îşi privi fiul cum se îndepărtează, cu ochii aţintiţi la telefon. Fusese un copil încăpăţânat din ziua în care venise pe lume, dar, ca orice mamă, şi ea îşi răsfăţase peste măsură primul născut. Fusese dintotdeauna un copil deosebit, din clipa în care deschisese ochii şi o uluise cu albastrul lor. Vivek o tachinase deseori din cauza asta, glumind pe seama fidelităţii soţiei sale. Până când merseseră în vizită la Anahita şi descoperiseră că tatăl decedat al Munei avusese ochi de aceeaşi culoare.

Ari avea tenul mai deschis decât al fraţilor săi, iar frumuseţea lui nu trecea niciodată neobservată. Nu era de mirare că devenise uşor arogant, după câte complimente primise în douăzeci şi cinci de ani de viaţă. Din fericire, îl salva firea lui plăcută. Dintre toţi copiii Saminei, Ari îi arătase mereu cea mai mare afecţiune şi îi era imediat alături dacă se ivea o problemă. Asta, până în ziua în care plecase la Mumbai, anunţând că îşi deschide propria afacere…

În ultima vreme, însă, nu mai era acelaşi Ari. Când venea în vizită, părea mai dur şi mai preocupat şi, ca să fie sinceră, Samina îl găsea din ce în ce mai nesuferit. Reveni alături de soţul ei, rugându-se să fie doar o etapă pasageră în viaţa fiului ei.

— Spune-i strănepotului meu că poate să intre, anunţă Anahita, în timp ce Keva o ajută să se ridice în capul oaselor şi înfoie pernele pe care se rezema.

— Da, doamnă. Mă duc imediat după el.

— Nu vreau să fim deranjaţi.

— Am înţeles, doamnă.

— Bună ziua, buni! spuse Ari şi intră sprinten în cameră, câteva clipe mai târziu. Sper că te-ai odihnit puţin.

— Da, zise Anahita şi îi făcu semn spre un scaun. Ia loc, Ari. Îmi cer scuze că ţi-am stricat planurile pentru mâine.

— Nu-i nimic, răspunse Ari şi simţi că îi urcă sângele în obraji pentru a doua oară în aceeaşi zi.

O lăsă să îl studieze cu ochii ei sfredelitori şi se întrebă cum de reuşeşte să îi citească gândurile.

— Taică-tu mi-a zis că locuieşti la Mumbai şi ai o afacere înfloritoare.

— N-aş spune chiar înfloritoare, dar mă zbat să devină pe viitor.

— Se vede că eşti un tânăr ambiţios. Şi sunt convinsă că, într-o zi, afacerea ta o să dea roade, aşa cum speri.

— Mulţumesc, buni.

Pe chipul străbunicii lui apăru un zâmbet şters.

— Desigur, e posibil să nu îţi aducă atât de multă bucurie pe cât îţi închipui. Viaţa înseamnă mai mult decât muncă şi avere. Dar asta o s-o afli tu singur când va veni vremea, adăugă ea.

Până una-alta, vreau să-ţi dau ceva. Ia cheia asta şi descuie biroul. E un teanc de hârtii înăuntru.

Ari luă cheia din mâna străbunicii sale, o răsuci în broască şi scoase manuscrisul îngălbenit din sertar.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Povestea vieţii străbunicii tale. Am aşternut-o pe hârtie ca să-i rămână fiului meu dispărut. Din păcate, n-am reuşit să-l găsesc.

Ari văzu cum ochii Anahitei se umplu de lacrimi. Cu ani în urmă, îl auzise pe tatăl lui pomenind despre fiul care murise în fragedă pruncie în Anglia, unde se afla străbunica lui în timpul Primului Război Mondial. Din câte îşi amintea, Anahita fusese nevoită să îl lase acolo când revenise în India şi refuzase întotdeauna să creadă că fiul ei ar fi mort.

— Credeam că…

— Sunt convinsă că ai auzit că am primit certificatul lui de deces. Şi că sunt o mamă neconsolată şi poate chiar nebună, care nu vrea să accepte că fiul ei a murit.

Ari se foi stânjenit pe scaun.

— Am auzit câte ceva, recunoscu el.

— Ştiu ce părere are familia mea şi, probabil, şi tu, zise apăsat Anahita. Dar crede-mă, se petrec mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât pot fi cuprinse într-un document făcut de mâna omului. E vorba de inima unei mame, de sufletul ei, care îi şopteşte lucruri pe care nu le poate trece cu vederea. Te asigur că fiul meu nu e mort.

— Te cred, buni.

— Ba ştiu că nu mă crezi, spuse ea, ridicând din umeri. Dar nu mă supăr. Într-o oarecare măsură, e şi vina mea că nimeni din familie nu mă crede. Nu le-am explicat niciodată ce s-a întâmplat în perioada aceea.

— De ce?

— Pentru că… spuse Anahita, cu privirea pierdută pe fereastră, spre munţii ei dragi, apoi legănă uşor din cap. Nu se cade să-ţi spun acum. Găseşti totul în paginile alea, adăugă, arătând cu degetul spre foile din mâna lui Ari. La momentul potrivit – o să-ţi dai singur seama când va fi acesta – poate că o să-mi citeşti povestea. Şi o să te lămureşti dacă merită să faci cercetări sau nu.

— Am înţeles, zise Ari, deşi absolut buimăcit.

— Singura mea rugăminte este să nu pomeneşti nimănui despre ce scrie acolo până după moartea mea. Ai grijă, Ari, îţi încredinţez viaţa mea. După cum bine ştii, continuă Anahita, apoi se opri preţ de câteva secunde, nu mai am multe zile de petrecut pe acest pământ.

Ari se uită lung la ea, neînţelegând ce doreşte străbunica lui de la el.

— Vrei s-o citesc şi să cercetez ce s-a întâmplat cu fiul tău? întrebă el, ca să fie sigur.

— Da.

— De unde să încep?

— Din Anglia, fireşte, răspunse Anahita, fixându-l cu privirea. Porneşti pe urmele mele. Toate informaţiile necesare se află în mâinile tale. Taică-tu mi-a zis că ai o firmă de computere. Tu, mai mult decât oricine, ai internatul la dispoziţie.

— Vrei să spui „internetul”? zise Ari, abţinându-se să pufnească în râs.

— Da. Sunt sigură că, în câteva secunde, o să descoperi locul în care a început totul, conchise Anahita.

Ari se uită la munţii care se înălţau în depărtare.

— E superbă priveliştea, remarcă, neştiind ce altceva să spună.

— Este, într-adevăr. Tocmai de-asta stau aici, chiar dacă fiică-mii nu-i convine. În curând, o să mă înalţ şi eu, mult deasupra acelor culmi, şi va fi o bucurie pentru mine. O să mă reîntâlnesc cu oamenii pe care i-am jelit atâta vreme. Dar, adăugă, aţintindu-şi din nou privirea asupra strănepotului său, nu şi cu cel de care îmi e cel mai dor.

— De unde ştii că e în viaţă?

Anahita ridică ochii spre cer, apoi îi închise, sleită de puteri.

— După cum am spus, găseşti toate răspunsurile în povestea mea.

— Am înţeles, zise Ari, realizând că e momentul să se retragă. Te las să te odihneşti, buni.

Anahita încuviinţă din cap. Ari se ridică, făcu un *pranaam* şi îşi sărută străbunica pe obraji.

— La revedere! Sunt sigur că o să ne revedem curând, spuse el, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Poate, răspunse bătrâna.

Ajuns în pragul uşii, Ari se întoarse brusc spre ea.

— Buni, de ce eu? De ce nu i-ai dat povestea fiicei tale sau tatei?

Anahita se uită la el.

— Pentru că, deşi povestea pe care o ţii în mână e trecutul meu, ea poate fi şi viitorul tău.

Ari părăsi camera epuizat. Traversă bungaloul şi se duse la cuierul de la intrare, sub care îşi pusese servieta. Vârî foile îngălbenite înăuntru şi reveni în salon. Bunica lui, Muna, se apropie imediat de el.

— De ce te-a chemat la ea? întrebă.

— Pentru că, răspunse Ari, senin, nu crede că fiul ei a murit şi vrea să merg în Anglia să fac cercetări.

Apoi îşi dădu ochii peste cap, cu un aer teatral.

— Iar o luăm de la capăt! pufni Muna. Îţi arăt certificatul de deces, dacă vrei să-l vezi. Fiul ei a murit când avea trei ani. Te rog, Ari, zise şi puse o mână pe umărul nepotului ei, nu îi da atenţie. De ani de zile ne zăpăceşte cu aiurelile astea. Îmi pare rău s-o spun, dar e doar o nălucire de femeie bătrână şi nu are sens să-ţi pierzi timpul preţios cu asemenea aberaţie. Crede-mă pe cuvânt. Eu am auzit poveştile astea de o mie de ori. Dar să lăsăm asta acum, adăugă, zâmbind. Vino să bei un pahar de şampanie cu familia.

Ari se îmbarcă în ultimul avion care zbura de la Bangdogra la Mumbai. Încercă să se concentreze asupra cifrelor din faţa lui, dar îi tot venea în minte chipul Anahitei. Cu siguranţă bunica lui avea dreptate când spunea că Anahita îşi făcea speranţe deşarte. Şi totuşi, străbunica lui îi spusese anumite lucruri între patru ochi – lucruri pe care nu avea cum să le ştie despre el şi care îl tulburaseră profund. Poate că exista o fărâmă de adevăr în povestea ei... ar putea să arunce o privire pe manuscris când ajunge acasă.

Deşi era trecut de miezul nopţii când ateriză pe aeroportul din Mumbai, actuala lui iubită, Bambi, îl aştepta la Sosiri. Îşi petrecu restul nopţii într-o atmosferă plăcută, în apartamentul lui cu vedere la Marea Oman, dezmierdat de trupul zvelt al tinerei.

A doua zi dimineaţă, era deja în întârziere la întâlnire. Puse iute în servietă documentele necesare şi scoase foile pe care i le dăduse Anahita.

Într-o zi o să am timp să le citesc, îşi zise, ascunzând manuscrisul în sertarul de jos al biroului, şi ieşi în fugă din apartament.

Un an mai târziu

Îmi amintesc. În noaptea încremenită, până şi cea mai slabă adiere de vânt era o binecuvântare în căldura sufocantă din Jaipur. Deseori urc împreună cu celelalte femei din casă şi cu odraslele lor pe acoperişul Palatului Lunii şi dormim acolo.

Stau acolo, cu ochii la stele, şi aud sunetul dulce, pur al unui cântec. Şi ştiu că, în clipa aceea, un om drag mie este luat de pe pământ şi ridicat uşor la ceruri…

Mă trezesc tresărind şi constat că sunt în dormitorul meu din Darjeeling, şi nu pe acoperişul palatului din Jaipur. A fost doar un vis, îmi spun, ca să mă liniştesc, dar simt dezorientată, iar cântecul îmi răsună încă în urechi. Dar nu am niciun dubiu că simt lucidă.

Încerc să îmi vin în fire şi conştientizez ce înseamnă asta: dacă sunt în prezent, cineva drag se stinge chiar în această clipă. Inima îmi bate cu putere. Închid ochii şi îmi enumăr toate rudele, ştiind că instinctul îmi va spune cine anume.

E pentru prima oară când nu mi se arată nimic. Ciudată treabă, îmi spun. Până acum, zeii n-au greşit niciodată.

Cine să fie?

Închid ochii, trag aer în piept, adânc, calm, şi ascult cu atenţie.

În momentul acela, ştiu. Ştiu precis ce mi se spune.

Fiul meu… adoratul meu fiu. Ştiu că el este cel ridicat la ceruri.

Mă podidesc lacrimile şi privesc pe fereastră, căutând alinare pe bolta cerească. Dar e noapte, şi dincolo de fereastra mea domneşte doar bezna.

Aud o bătaie uşoară în uşă, şi intră Keva, cu o figură îngrijorată.

— V-am auzit plângând, doamnă. Vă simţiţi rău? mă întreabă şi se apropie de mine.

Mă măsoară cu privirea şi îmi ia pulsul.

Legăn încet din cap, în timp ce ea scoate o batistă şi îmi şterge lacrimile de pe faţă.

— Nu, spun, ca să o liniştesc. Nu mă simt rău.

— Atunci, ce s-a întâmplat? Aţi visat urât?

— Nu, răspund, ştiind că nu va înţelege. Mi-a murit copilul acum câteva clipe.

Keva mă priveşte îngrozită.

— Dar cum de-aţi aflat că a murit Muna?

— Nu Muna, ci fiul meu. Cel pe care l-am părăsit în Anglia, cu mult timp în urmă. Avea optzeci şi unu de ani, murmur. Măcar a avut parte de o viaţă lungă.

Keva mă priveşte din nou nedumerită, apoi îmi pune o mână pe frunte, ca să verifice dacă am febră.

— Fiul dumneavoastră a murit acum mulţi ani, doamnă. Cred că aţi visat, spune, mai mult ca să se convingă pe sine decât pe mine.

— Poate, spun cu blândeţe, ca să nu o alarmez şi mai rău. Dar, chiar şi aşa, te rog să notezi ora şi data. E un moment pe care nu vreau să-l uit. Fiindcă asta înseamnă că aşteptarea mea a luat sfârşit.

Mă uit la ea, cu un zâmbet stins.

Se supune şi notează ora şi data pe o bucată de hârtie, pe care mi-o întinde.

— Sunt bine acum. Poţi să pleci.

— În regulă, doamnă, spune pe un ton şovăitor. Sigur nu vă simţiţi rău?

— Sigur. Noapte bună, Keva!

Imediat ce iese din cameră, iau stiloul de pe noptieră şi aştern câteva rânduri alături de ora şi data când fiul meu a trecut la cele veşnice. Scot din sertar şi certificatul lui de deces, jerpelit. Mâine, o s-o rog pe Keva să le pună într-un plic şi să le expedieze avocatului care se va ocupa de testamentul meu când nu voi mai fi. O să-l rog să mă sune ca să îi dau instrucţiuni cui să trimită plicul după moartea mea.

Închid ochii şi îmi doresc să mă cufund în somn mai repede, căci, în clipa aceasta, mă simt nespus de singură pe pământ. Îmi dau seama că aştept de mult acest moment. Acum, că m-a părăsit şi fiul meu, a sosit în sfârşit vremea să îl urmez…

Trei zile mai târziu, la ora obişnuită a dimineţii, Keva ciocăni la uşa stăpânei sale. Nu fu deloc ciudat să nu primească imediat un răspuns. În ultima perioadă, doamna Chavan dormea deseori până târziu. Keva îşi mai făcu de lucru prin casă încă o jumătate de oră. Bătu din nou la uşă, dar în cameră domneşte în continuare o tăcere deplină. Asta *era* ciudat, aşa că deschise uşor uşa şi constată că stăpâna ei doarme buştean. Abia după ce trase draperiile, îndrugând, ca de obicei, verzi şi uscate, observă că doamna Chavan nu are nicio reacţie.

Ari auzi soneria telefonului mobil exact când se afla la volanul maşinii, în traficul infernal din Mumbai. Văzând că îl sună tatăl lui, cu care nu mai vorbise de câteva săptămâni, apăsă pe butonul difuzorului.

— Bună, tată! zise el vesel. Ce mai faci?

— Bună, Ari! Sunt bine, dar…

Ari sesiză tristeţea din glasul tatălui său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— E vorba de străbunica ta, Anahita. A murit azi-dimineaţă.

— Îmi pare nespus de rău să aud asta, tată.

— Toţi suferim. A fost o femeie minunată, şi o să-i simţim lipsa.

— Aşa e. Dar, cel puţin, a avut o viaţă lungă, zise Ari pe un ton de consolare, evitând în ultima clipă un taxi care îi tăiase faţa.

— Într-adevăr. Înmormântarea are loc peste patru zile, ca să se poată aduna toată familia. Fratele şi sora ta au anunţat că vin. O să fie toată lumea prezentă. Sper să fii şi tu, adăugă Vivek.

— Adică vinerea asta? întrebă Ari, pierzându-şi brusc orice chef.

— Da, la prânz. Va fi incinerată la *ghaat*-ul din Darjeeling, doar în prezenţa rudelor. O să aranjăm ca slujba să fie oficiată cu altă ocazie, fiindcă sunt mulţi oameni care vor dori să vină să o comemoreze.

— Tată, oftă Ari, chiar n-am cum să ajung vineri. Îmi vine un potenţial client tocmai din Statele Unite, ca să vorbim despre încheierea unui contract de asistenţă software. Asta ar face ca firma să treacă peste noapte de la pierdere la profit. Oricât de

mult mi-aş dori, mi-e absolut imposibil să ajung vineri la Darjeeling.

La capătul celălalt se aşternu tăcerea.

— Ari, spuse într-un final tatăl lui, până şi *eu* ştiu că sunt momente în care familia trebuie pusă pe primul loc, şi nu afacerile. Maică-ta n-o să ţi-o ierte niciodată, mai ales că, la petrecerea aniversară de anul trecut, Anahita a lăsat clar de înţeles că avea pentru tine o afinitate aparte.

— Îmi pare rău, tată, răspunse Ari, pe un ton ferm, dar mi-e peste puteri să vin.

— E decizia ta finală?

— Da.

La capătul celălalt, se auzi pocnetul receptorului trântit în furcă.

Vineri noapte, când ajunse acasă, Ari era într-o stare de euforie. Întâlnirea cu americanii decursese bine şi bătuseră palma pe loc. Ieşea cu Bambi în oraş ca să sărbătorească, aşa că trecu mai întâi pe la apartament ca să facă un duş şi să se schimbe. Luă o scrisoare din cutia poştală din hol, apoi urcă în liftul care îl duse la etajul şaisprezece. Deschise plicul, după ce intră în dormitor, şi citi conţinutul.

Cabinet de avocatură Khan Chauhan
Piaţa Chowrasta
Darjeeling
Bengalul de Vest
India
2 martie 2001

Stimate domn,

Vă trimit această scrisoare la cererea clientei mele, Anahita Chavan. După cum probabil ştiţi, Domnia Sa a decedat cu câteva zile în urmă.

Cu deosebită stimă,
Devak Khan
Partener

Ari se aşează pe pat, abia atunci realizând că, din pricina întâlnirii de afaceri şi a agitaţiei de a-şi pregăti echipa în acest scop, uitase cu desăvârşire de înmormântarea străbunicii lui. Oftă adânc şi deschise plicul anexat de avocat, convins că părinţii lui nu aveau să îl ierte niciodată, pentru că nici măcar nu catadicsise să ia legătura cu ei azi.

Asta e, îşi zise Ari, posomorât, şi despături scrisoarea alăturată.

Dragul meu Ari,

Când vei citi aceste rânduri, eu mă voi fi stins deja din viaţă. Înăuntru, vei găsi amănunte despre moartea fiului meu, Moh. Data şi ora exacte la care a decedat, precum şi certificatul său de deces în original. După cum vei observa, datele nu corespund. Poate că, în momentul de faţă, lucrul acesta nu are nicio însemnătate pentru tine, dar, în viitor, dacă vei hotărî să cercetezi ce s-a întâmplat cu el, ele ţi-ar putea fi de ajutor.

Până când ne vom revedea, într-o altă lume, îţi trimit toată dragostea mea. Să nu uiţi niciodată că nu suntem stăpânii absoluţi ai destinelor noastre. Foloseşte-ţi urechile pentru a asculta, ochii pentru a vedea, şi să nu te îndoieşti că vei primi îndrumare.

Cu drag
străbunica ta, Anahita

Ari oftă. Nu avea chef să se gândească nici la bazaconiile străbunicii sale, nici cât de furioşi sunt părinţii lui pe el în acel moment. Astă-seară, voia ca nimic să nu îi strice buna dispoziţie.

Dădu drumul la apă, porni CD-playerul de la capătul patului şi intră în duş, pe muzica asurzitoare.

Îmbrăcă o cămaşă şi un costum făcut la comandă şi opri muzica. Când să iasă din dormitor, îi atrase atenţia scrisoarea Anahitei. Instinctiv, o băgă la loc în plic şi o vârî în sertar, alături de manuscrisul îngălbenit. După aceea, stinse luminile şi ieşi din apartament.

Londra
iulie 2011

Capitolul 1

Rebecca Bradley îşi lipi faţa de geam în timp ce avionul cobora deasupra Londrei. Peticele de pământ, colorate în toate nuanţele de verde, străluceau sub roua dimineţii în acea frumoasă zi de vară. Pe măsură ce oraşul începea să se contureze, imaginea Big Benului şi a clădirii Parlamentului o purtau cu gândul la un oraş de jucărie în comparaţie cu zgârie-norii gigantici din New York.

— Domnişoară Bradley, veţi coborî prima din avion, o anunţă însoţitoarea de zbor.

— Mulţumesc, răspunse Rebecca, reuşind să schiţeze un zâmbet.

Îşi căută ochelarii de soare în geantă, în speranţa că aceştia îi vor ascunde ochii obosiţi, deşi era puţin probabil să o aştepte fotografii la sosire. Dorise să părăsească New Yorkul cât mai repede, aşa că telefonase la compania aeriană şi schimbase zborul iniţial cu unul mai devreme.

Simţea oarecare satisfacţie că nimeni, nici măcar agentul ei sau Jack, nu ştia unde este. Jack plecase după-amiază de la apartamentul ei ca să prindă avionul de Los Angeles. Rebecca nu îi putuse oferi răspunsul dorit, spunându-i că are nevoie de timp de gândire.

Scotoci prin geantă după cutiuţa de catifea roşie şi o deschise. Inelul primit era impresionant, deşi cam ostentativ pentru gustul ei. Dar lui Jack îi plăceau lucrurile extravagante, pe măsura statutului său de mare vedetă de cinema. Trebuia să îi ofere ceva senzaţional, dat fiind că, dacă ea îi accepta propunerea de căsătorie, inelul ar fi apărut în toate ziarele şi revistele din lume. Jack Heyward şi Rebecca Bradley formau cel mai atrăgător cuplu de la Hollywood, iar presa nu se mai sătura de ei.

Rebecca închise cutia şi se uită absentă pe fereastră, în timp ce avionul se pregătea de aterizare. De când îl cunoscuse pe Jack, cu un an în urmă, pe platourile de filmare la o comedie romantică, avea senzaţia că întreaga ei existenţă fusese acaparată de cei care nu se mulţumeau să trăiască doar prin filmele ei, ci doreau să pătrundă şi în viaţa ei intimă. Adevărul era – Rebecca îşi muşcă buza, în timp ce avionul continua să coboare – că relaţia „de vis” pe care şi-o imagina lumea era o ficţiune, la fel ca filmele ei.

Până şi Victor, agentul ei, o încuraja să aibă o relaţie cu Jack. Îi repetase de nenumărate ori că faima ei avea doar de câştigat de pe urma acesteia.

— Scumpa mea, nimic nu atrage publicul mai mult decât un cuplu hollywoodian, îi zicea. Chiar şi atunci când cariera ta e în impas, tot vor dori să te fotografieze cu copiii, în parc.

Rebecca se gândi la timpul pe care îl petrecuse efectiv împreună cu Jack, anul trecut. El era la Hollywood, ea, la New York. Uneori, programul încărcat al amândurora nu le permitea să se vadă cu săptămânile. Iar când *erau* împreună, erau vânaţi oriunde mergeau. Până şi ieri, când luase prânzul într-un micuţ restaurant italienesc, fuseseră asaltaţi de ceilalţi clienţi, dornici să se fotografieze cu ei şi să primească autografe. Jack se văzuse nevoit să o scoată la o plimbare în Central Park, ca să o poată cere în căsătorie în linişte. Rebecca spera din tot sufletul să nu fi fost zăriţi de nimeni acolo…

Senzaţia apăsătoare de claustrofobie care o cuprinsese în momentul în care se îndreptau cu taxiul spre apartamentul ei din SoHo, iar Jack insista să îi dea un răspuns, o determinase să plece în Anglia mai devreme decât era stabilit. Rebecca nu mai suporta să fie urmărită la fiecare pas şi hăituită de necunoscuţi care se credeau stăpâni pe viaţa ei. Lipsa intimităţii, consecinţă inevitabilă a unei relaţii foarte mediatizate, şi faptul că nu putea nici măcar să-şi cumpere un covrig şi o cafea de la cafeneaua din colţ fără să fie asaltată de admiratori începeau să o afecteze din ce în ce mai mult.

Medicul îi prescrisese Valium, cu câteva săptămâni în urmă, când găsise o armată de jurnalişti la uşa clădirii de apartamente în care locuia şi sfârşise prin a se încuia în baie, plângând în hohote isterice, ghemuită pe podea. Pastilele o ajutaseră, dar Rebecca ştia că nu erau o soluţie. Ca să suporte presiunea la care era supusă, risca să alunece pe panta periculoasă a dependenţei. Jack învăţase asta pe propria piele.

În primele zile pasionale ale idilei lor, o asigurase că nu face abuz de cocaină. Că se poate abţine fără probleme. Că o foloseşte doar ca să se relaxeze. Dar, pe măsură ce ajunsese să îl cunoască mai bine, Rebecca descoperise că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Jack se înfuria când îi atrăgea atenţia că se droghează şi consumă prea mult alcool. Cum Rebecca nu se

atingea de droguri şi rareori de alcool, nu suporta să îl vadă drogat.

La începutul relaţiei, avea impresia că duce o viaţă perfectă: o carieră de succes şi un partener de viaţă, talentat şi chipeş, cu care să o împărtăşească. Dar, din cauza drogurilor, a timpului petrecut departe unul de celălalt şi a anxietăţii crescânde a lui Jack – care culminase cu o izbucnire furibundă la adresa ei, cu şapte luni în urmă, când ea fusese nominalizată la premiul Golden Globe, iar el nu –, optimismul ei începea să pălească.

Propunerea de a juca un rol important într-o peliculă britanică, *Tăcerea nopţii*, a cărei acţiune se petrecea în anii 1920 şi avea în centrul ei o familie aristocrată engleză, nici că putea veni într-un moment mai bun. Nu numai că îi oferea şansa de a evolua de la rolurile superficiale pe care le interpretase până atunci, dar era şi o mare onoare să fie aleasă de un regizor britanic atât de elogiat, precum Robert Hope. Jack reuşise să îi strice până şi această bucurie, dându-i de înţeles că o aleseseră doar pentru că aveau nevoie de o vedetă hollywoodiană, ca să le satisfacă orgoliul financiar al producătorilor. După aceea, îi spusese că are o singură calitate de căpătâi, aceea că va arăta bine în costumele de epocă din recuzită şi că n-ar trebui să-şi facă iluzii că obţinuse rolul datorită talentului ei.

— Eşti mult prea frumoasă, scumpo, ca să te ia cineva în serios, adăugase şi îşi mai turnase un pahar cu votcă.

După ce avionul ateriză pe Heathrow şi opri, Rebecca îşi desfăcu centura de siguranţă imediat ce se aprinseră luminile.

— Sunteţi gata, domnişoară Bradley? o întrebă însoţitoarea de zbor.

— Da. Vă mulţumesc.

— Nu durează mai mult de câteva minute.

Rebecca îşi trecu în grabă pieptănul prin părul lung şi negru, apoi şi-l strânse într-un coc la ceafă. Aspectul de Audrey Hepburn, cum îi spunea Jack; şi, într-adevăr, presa o compara deseori cu legendara vedetă. Circula chiar zvonul că s-ar realiza un *remake* după *Mic dejun la Tiffany* anul viitor.

Nu trebuie să-i dea atenţie, nu trebuie să-i permită să îi zdruncine şi mai mult încrederea în calităţile sale actoriceşti. Ultimele două filme ale lui Jack fuseseră un fiasco, iar steaua lui nu mai strălucea la fel de puternic ca altădată. Realitatea crudă era că o invidia pentru succesul ei. Trase aer în piept, ca să se

calmeze. Indiferent ce-i spusese Jack, era hotărâtă să dovedească că are mai mult decât un chip frumos, iar scenariul complex îi oferea această oportunitate.

Pe lângă asta, Rebecca spera ca, odată ajunsă într-un sătuc britanic, să aibă parte de liniște și răgaz de gândire. Dincolo de toate problemele lui, era sigură că Jack o iubește. Dar, dacă nu era dispus să ia măsuri pentru a-și vindeca dependența tot mai acută de droguri, știa că nu are cum să se căsătorească cu el.

— Haideți să coborâm din avion, domnișoară Bradley, zise agentul de securitate al companiei, îmbrăcat în costum negru, care își făcuse apariția lângă ea.

Rebecca își puse ochelarii de soare și ieși din cabina de la clasa I. În salonul VIP, în timp ce își aștepta bagajele, se gândi că relația cu Jack nu are niciun viitor, dacă el nu recunoaște că are probleme. Poate, medită ea, scoțându-și telefonul din geantă și uitându-se la ecranul acestuia, ar trebui să îi mărturisească și lui aceste lucruri.

— Domnișoară Bradley, bagajele v-au fost duse la mașină, o anunță agentul de securitate. Din păcate, vă așteaptă o armată de fotografi la ieșire.

— Nu se poate! exclamă ea, descurajată. Sunt mulți?

— *Foarte mulți,* confirmă el. Nu vă faceți griji, vă conduc eu până la mașină.

Îi făcu semn că trebuie să plece, și Rebecca se ridică în picioare.

— Nu mă așteptam la așa ceva, spuse ea, în timp ce îl urma spre Sosiri. Am venit cu alt zbor decât cel rezervat inițial.

— Ați sosit la Londra exact în dimineața în care s-a aflat vestea cea mare. Îmi permiteți să vă felicit?

Rebecca se opri brusc.

— Ce „veste”? întrebă ea direct.

— Vestea… logodnei cu Jack Heyward, domnișoară Bradley.

— Dumnezeule mare! murmură ea.

— A apărut o fotografie în care sunteți în Central Park, și domnul Heyward vă pune un inel pe deget. E pe prima pagină a ziarelor. Am ajuns, zise el, oprindu-se în fața ușilor glisante. Sunteți gata?

Rebecca simți că îi dau lacrimile în spatele ochelarilor. Încuviință din cap nervoasă.

— Bun. Încercăm să ne strecurăm în viteză.

Un sfert de oră mai târziu, când maşina părăsea aeroportul Heathrow, Rebecca privea neputincioasă fotografia ei cu Jack, expusă la loc de cinste pe prima pagină în *Daily Mail*, şi titlul:

JACK ŞI BECKS – E OFICIAL!

Imaginea neclară îl înfăţişa pe Jack punându-i inelul pe deget în Central Park. Rebecca se uita la el cu o privire în care doar *ea* ştia că se citea spaima, dar pe care jurnalistul o descria ca fiind una de plăcută surprindere. Cel mai rău era că exista chiar şi o declaraţie din partea lui Jack, evident făcută ieri după-amiază, după ce plecase de la apartamentul ei. Confirma că o ceruse în căsătorie, cu menţiunea că nu stabiliseră încă data nunţii.

Băgă o mână tremurândă în geantă şi scoase din nou telefonul mobil. Când văzu noianul de mesaje de la Jack, de la agentul ei şi de la jurnalişti, îl închise şi îl aruncă la loc în geantă. În momentul de faţă, nu se simţea în stare să vorbească cu nimeni. Era furioasă pe Jack, fiindcă se apucase să dea declaraţii despre cele petrecute în parc.

Mâine, toată presa îşi va da cu părerea despre rochia ei de mireasă, despre locul unde se va ţine ceremonia şi, probabil, dacă este însărcinată.

Rebecca închise ochii şi trase aer în piept. Avea douăzeci şi nouă de ani şi, până aseară, se gândise doar în treacăt la căsătorie şi copii, ca la un eveniment care se putea întâmpla la un moment dat, într-un viitor incert.

Jack însă se apropia de patruzeci de ani, se culcase cu majoritatea partenerelor sale de film şi, cum el însuşi mărturisise, simţea că a venit vremea să se aşeze la casa lui. În ceea ce o privea pe Rebecca, aceasta era abia a doua relaţie serioasă din viaţa ei, după o lungă poveste de dragoste cu iubitul ei din adolescenţă. Cariera ei în plină ascensiune şi faima reuşiseră să o distrugă şi pe aceasta.

— Mă tem că o să dureze câteva ore până ajungem la Devon, domnişoară Bradley, o informă şoferul foarte prietenos. Apropo, mă cheamă Graham şi nu vă sfiiţi să îmi spuneţi dacă doriţi să opresc undeva.

— Aşa am să fac, zise Rebecca, în clipa aceea, dorindu-şi să o ducă mai degrabă în mijlocul unui deşert african, unde nu există ziarişti, fotografi şi semnal la telefon.

— Mergem într-un loc destul de izolat, explică Graham, parcă citindu-i gândurile. N-o să vedeţi prea multe lumini strălucitoare şi magazine în Dartmoor. Dar clădirea veche în care au loc filmările e superbă. O să aveţi sentimentul de întoarcere în timp. Nu mă gândeam că mai locuieşte cineva în astfel de palate. Pentru mine, e o plăcere să mai văd şi peisaje de ţară. În general, duc actorii la studiouri prin traficul din Londra.

Cuvintele şoferului o mai liniştiră pe Rebecca. Spera ca, odată ajunsă în mijlocul pustietăţii, să scape de hărţuielile presei.

— Se pare că ne urmăreşte o motocicletă, anunţă Graham, uitându-se în oglinda retrovizoare şi spulberându-i orice speranţă de intimitate. Nu vă faceţi griji, scăpăm de el când intrăm pe autostradă.

— Mulţumesc, zise Rebecca, străduindu-se să îşi calmeze nervii zdruncinaţi.

Se lăsă pe spătarul banchetei, închise ochii şi încercă să adoarmă.

— Mai avem puţin şi ajungem, domnişoară Bradley.

După aproape patru ore şi jumătate de mers cu maşina, în timpul cărora aţipise cu intermitenţe, Rebecca începea să resimtă diferenţa de fus orar. Se uită dezorientată pe geam.

— Unde suntem? întrebă, privind peisajul pustiu, cu şesuri nesfârşite, care îi înconjura.

— La Dartmoor. E plăcut azi fiindcă e senin, dar iarna cred că e tare mohorât. Mă scuzaţi, zise Graham, auzind soneria telefonului mobil. Mă sună şeful de producţie. Opresc puţin ca să vorbesc cu el.

După ce Graham răspunse la telefon, Rebecca deschise portiera şi coborî în iarba de pe marginea şoselei. Inspiră adânc, delectându-se cu mirosul de aer curat. Adia o boare uşoară peste mlaştină, iar, în zare, se desluşeau siluetele ascuţite ale stâncilor. Nu se zărea ţipenie de om cale de kilometri întregi.

— Raiul pe pământ! zise şi urcă în maşină, în momentul în care Graham porni motorul. E atât de linişte aici.

— Aşa e, într-adevăr, spuse şoferul. Din păcate, domnişoară Bradley, managerul de producţie m-a sunat să mă anunţe că s-

au adunat deja mai mulţi fotografi în faţa hotelului la care sunt cazaţi actorii. Aşteaptă să sosiţi. Aşa că mi-a sugerat să vă duc direct la Astbury Hall, unde se filmează.

— Cum credeţi că e mai bine, spuse Rebecca şi îşi muşcă buzele deznădăjduită.

— Îmi pare rău, zise Graham, cuprins de compasiune. Mereu le spun copiilor mei că nu e aşa uşor să fii celebru şi bogat. Îmi imaginez că e foarte neplăcut pentru dumneavoastră, mai ales în momente ca ăsta.

Compasiunea pe care i-o arăta bărbatul o emoţionă profund.

— Da, este, uneori, confirmă ea.

— Partea bună e că, pe durata filmărilor, nu se poate apropia nimeni de dumneavoastră. Casa e înconjurată de câteva zeci de hectare de teren proprietate privată, iar de la intrare până la casă e aproape un kilometru.

Rebecca observă că ajunseseră în dreptul unor porţi masive, din fier forjat, păzite de un agent de securitate. Graham îi făcu semn, şi agentul deschise porţile. Rebecca admiră uluită parcul presărat cu stejari bătrâni, castani sălbatici şi fagi, care mărgineau aleea.

În faţă, se înălţa o clădire impunătoare, mai degrabă palat, cum nu mai văzuse decât în cărţi ori în documentarele istorice de la televizor. O arhitectură barocă din piatră sculptată şi coloane canelate.

— Uau! exclamă ea.

— E spectaculoasă, nu? Deşi mi-e groază să mă gândesc cât îi costă încălzirea, glumi Graham.

Când se mai apropiară, şi Rebecca remarcă imensa fântână arteziană din marmură din faţa clădirii, îi păru nespus de rău că nu stăpâneşte terminologia arhitecturală pentru a descrie minunea dinaintea ei. Simetria graţioasă a clădirii, cu două aripi elegante care flancau domul central, îi tăie respiraţia. Soarele scânteia în ochiurile de fereastră perfect proporţionate, care ornamentau faţada ca nişte nestemate, separate de heruvimi şi urne sculptate. Sub porticul central masiv, susţinut de patru coloane uriaşe, observă o uşă impozantă, din lemn de stejar.

— Demnă de o regină, nu? zise Graham şi vira pe lângă clădire, până într-o curte laterală, ticsită cu furgonete şi camioane.

Un furnicar de oameni transportau înăuntru camerele de filmat, proiectoarele şi cablurile.

— Din câte-am înţeles, speră să înceapă filmările mâine, adăugă şoferul după ce parcă maşina.

— Mulţumesc, zise Rebecca şi coborî.

Graham se duse la portbagaj, ca să îi scoată valizele.

— Asta-i tot ce aveţi? Vedetele ca dumneavoastră vin cu o sumedenie de bagaje, o tachină el prieteneşte.

— Am plecat pe fugă, mărturisi Rebecca, mergând după el înspre casă.

— Vă stau la dispoziţie pe toată durata filmărilor, aşa că puteţi să-mi spuneţi dacă doriţi să mergeţi undeva, bine? Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Aţi ajuns! Un tânăr zvelt veni înspre ei şi îi întinse mâna Rebeccăi. Bun-venit în Anglia, domnişoară Bradley! Sunt Steve Campion, managerul de producţie. Îmi pare rău că a trebuit să daţi piept cu presa noastră de scandal azi-dimineaţă. Aici o să fiţi ferită de ei.

— Vă mulţumesc. Aveţi idee când aş putea merge la hotel? Aş vrea să fac un duş şi să dorm puţin, întrebă Rebecca, simţindu-se dărâmată după o călătorie atât de lungă.

— E de înţeles. N-am vrut să treceţi prin acelaşi chin şi la hotel, după experienţa de azi-dimineaţă, zise Steve. Aşa că, deocamdată, lordul Astbury a avut amabilitatea de a vă pune la dispoziţie o cameră din casă, până când găsim o altă soluţie de cazare. Cred că aţi observat, adăugă Steve, arătând în jur cu un rânjet larg, că e spaţiu mai mult decât suficient. Robert, regizorul, ţine morţiş să înceapă filmările mâine-dimineaţă şi vrea să evite orice incident care v-ar putea tulbura liniştea, atât dumneavoastră, cât şi actorilor cazaţi la hotel.

— Îmi pare rău că am iscat toată tevatura asta, se scuză Rebecca, roşind jenată.

— Nu e nicio problemă. Era normal să se întâmpla aşa, dacă am ales o actriţă atât de faimoasă. Menajera a spus să o anunţăm când sosiţi, ca să vă conducă la camera dumneavoastră. La ora cinci, avem şedinţă cu toţi actorii, aşa că vă puteţi odihni în linişte câteva ore.

— Vă mulţumesc, repetă Rebecca, sesizând tonul din glasul lui Steve.

Ştia că era considerată o „pacoste” şi nu se îndoia că toată echipa de actori britanici talentaţi – dar nici pe departe la fel de celebri şi de bine văzuţi ca ea – era de aceeaşi părere.

— Rămâneţi aici până o găsesc pe doamna Trevathan, zise Steve şi o lăsă să aştepte stânjenită în curte, în timp ce operatorii se vânzoleau cu echipamentele pe lângă ea.

Un minut mai târziu, ieşi în fugă o femeie dolofană, de vârstă mijlocie, cu un păr creţ, încărunţit şi piele roşcovană.

— Domnişoara Rebecca Bradley?

— Eu sunt.

— O, drăguţă, zise femeia, zâmbind cu gura până la urechi, te-am recunoscut numaidecât. Eşti chiar mai frumoasă în realitate. Ţi-am văzut toate filmele şi mă bucur nespus să te cunosc. Eu simt doamna Trevathan, menajera. Vino cu mine să-ţi arăt dormitorul. Din păcate, e ceva de mers. Graham îţi aduce bagajele mai târziu, adăugă, văzând că Rebecca dă să îşi ia valiza. N-ai idee câţi kilometri fac pe jos zilnic.

— E greu de imaginat, zise Rebecca, străduindu-se să înţeleagă accentul pronunţat de Devon al femeii. E o casă senzaţională.

— Nu ţi se mai pare deloc senzaţională când o îngrijeşti singur, cu doar câţiva muncitori zilieri. Scoate sufletul din mine. Pe vremuri, eram vreo treizeci de angajaţi cu normă întreagă, dar lucrurile s-au schimbat de atunci.

— Aşa e, zise Rebecca, trecând împreună cu doamna Trevathan printr-o mulţime de uşi, până într-o bucătărie imensă, unde îşi bea cafeaua o femeie îmbrăcată în uniformă de asistentă medicală.

— Cel mai scurt drum din bucătărie la dormitoare e pe scările servitorilor, o informă menajera, luând-o pe o scară îngustă şi abruptă. Ţi-am pregătit o cameră frumoasă, în partea din spate a casei. Are o vedere splendidă spre grădină şi mlaştinile din depărtare. Ai mare noroc că lordul Astbury ţi-a oferit o cameră aici. Nu-i plac musafirii. E păcat de casa asta; pe vremuri găzduia lejer patruzeci de persoane, dar s-au dus de mult vremurile alea.

Într-un final, ieşiră pe o altă uşă, la un mezanin spaţios. Rebecca se uită uluită la cupola de deasupra ei, apoi o urmă pe doamna Trevathan pe un coridor lung şi întunecos.

— Aici e, zise femeia şi deschise uşa unei încăperi mari, cu tavan înalt, în care trona un pat dublu. Am deschis ferestrele mai devreme, ca să se aerisească puţin, aşa că e un pic cam răcoare. Dar e mai bine să fie răcoare decât să miroasă a igrasie. Poţi să porneşti şemineul electric, dacă ţi-e frig.

— Mulţumesc. Unde e toaleta?

— Baia, vrei să spui, drăguţă? zise menajera, zâmbind. Două uşi mai încolo, pe stânga, în partea cealaltă a coridorului. Din păcate, nu avem încă băi în fiecare cameră. Te las să te odihneşti.

— Sunteţi amabilă să îmi aduceţi un pahar cu apă? întrebă Rebecca timid.

Doamna Trevathan se opri şi se întoarse spre ea, cu o expresie compătimitoare.

— Of, Doamne, cred că eşti sleită de puteri. Ai mâncat ceva?

— Nu, n-am putut să mă ating de micul dejun din avion.

— N-ai vrea un ceai cald şi nişte pâine prăjită? Eşti galbenă ca ceara.

— Ar fi minunat, spuse Rebecca, recunoscătoare.

O apucă ameţeala şi se trânti în fotoliul de lângă şemineul gol.

— Pun numaidecât la făcut, zise doamna Trevathan, măsurând-o gânditoare. Sub toată strălucirea aia, tot o biată fiinţă eşti, nu? Fă-te comodă şi relaxează-te. Revin imediat.

Îi aruncă un zâmbet binevoitor şi ieşi din cameră.

Câteva minute mai târziu, Rebecca o luă pe coridor şi, după ce iniţial nimeri într-o debara şi într-un alt dormitor, găsi în sfârşit baia spaţioasă, în mijlocul căreia trona o cadă veche, din fontă. De bazinul de deasupra closetului atârna un lanţ ruginit din metal. Bău puţină apă de la robinet şi se întoarse în cameră. Se duse la fereastra înaltă şi admiră peisajul ce se aşternea la picioarele ei. Grădina ce se întindea dincolo de terasa largă, care flanca partea din spate a casei, era evident bine întreţinută. Plantele şi arbuştii înfloriţi creşteau din abundenţă pe margini, florile lor multicolore estompând verdele peluzelor din mijloc. Dincolo de gardul înalt de tisă care împrejmuia grădina propriu-zisă, se întindeau mlaştinile al căror aspect contrasta puternic cu peluzele netede şi frumos îngrijite. Îşi aruncă pantofii din picioare şi se cocoţă pe salteaua care căpătase o moliciune plăcută, după atâţia ani de folosinţă.

Zece minute mai târziu, când doamna Trevathan bătu încet la uşă şi intră în cameră, o găsi pe Rebecca dormind buştean. Aşeză tava pe masa de lângă şemineu, trase uşor cuvertura peste tânără şi ieşi în cea mai mare linişte.

Capitolul 2

— Doamnelor şi domnilor, vă urez bun-venit la Astbury Hall, care, cred că sunteţi cu toţii de acord, este cadrul ideal în care să turnăm *Tăcerea nopţii*. Este o onoare pentru mine că ni s-a permis să filmăm într-unul din cele mai frumoase conace din Anglia, şi sper din tot sufletul ca timpul petrecut aici să fie plăcut şi productiv.

Robert Hope, regizorul, se uită cu un zâmbet blând la actorii adunaţi în faţa lui.

— Cred că zidurile acestea vechi freamătă de emoţie în prezenţa atâtor oameni talentaţi. Mulţi dintre dumneavoastră vă cunoaşteţi deja, dar aş dori să o salut în mod special pe Rebecca Bradley, care a venit tocmai din America, ca să aducă o scânteie de strălucire hollywoodiană grupului nostru de englezi demodaţi.

Toţi ochii din încăpere fură aţintiţi asupra Rebeccăi, care stătea ascunsă într-un colţ, copleşită de prezenţa atâtor actori britanici emblematici.

— Bună! spuse ea, cu un zâmbet timid, şi se îmbujoră la faţă.

— Vă las pe mâna lui Hugo Manners, al cărui scenariu demn de un geniu va pune în valoare calităţile fiecăruia dintre dumneavoastră, reluă Robert. O să primiţi mai târziu şi scenariul final, proaspăt ieşit de sub tipar. Steve, managerul de producţie, va înmâna fiecăruia programul. Nu îmi mai rămâne decât un lucru de adăugat: Fie ca filmările la *Tăcerea nopţii* să decurgă cu succes! Vă las în grija lui Hugo.

Apariţia lui Hugo Manners, scenarist câştigător al premiului Oscar, fu întâmpinată cu ropote de aplauze. Rebecca ascultă frânturi din discursul acestuia, simţindu-se brusc copleşită de responsabilitatea uriaşă pe care şi-o asumase. Cel mai rău o îngrijora accentul ei britanic; făcuse cursuri de dicţie şi pronunţie la New York şi, de două luni încoace, se străduia să vorbească ca o englezoaică şi în viaţa de zi cu zi. Era conştientă însă că, acceptând acest rol, îşi risca întreaga carieră. Presa britanică abia aştepta să pună la zid o actriţă americană care interpreta rolul unei englezoaice. Mai ales o actriţă ca ea, care se bucura de un imens succes comercial.

Nimănui nu-i păsa că primise o bursă de studii la Academia Julliard din New York şi câştigase premiul de cea mai bună actriţă din anul ei pentru rolul Beatrice, în piesa lui

Shakespeare, *Mult zgomot pentru nimic.* Toate actriţele de la Hollywood se considerau „serioase”, indiferent dacă ajunseseră din *modelling* la actorie, ceea ce nu era cazul Rebeccăi. Ştia că aceasta e şansa ei de a se afirma ca actriţă de formaţie clasică şi să intre în graţiile criticilor de film.

Alte aplauze răsunară după ce Hugo îşi încheie alocuţiunea, iar Steve, managerul de producţie, începu să distribuie noul scenariu şi programul personal al fiecăruia.

— Spre norocul tău, Rebecca, mâine nu e necesară prezenţa ta pe platou. Dimineaţă, te întâlneşti cu costumiera şi cu echipa ei la Garderobă pentru proba de rochii, pe urmă eşti aşteptată la Coafură şi Machiaj. De asemenea, Robert a sugerat să faci o şedinţă cu profesorul de tehnică vocală, ca să discutaţi replicile din prima zi de filmare.

— Nicio problemă. Ai idee când mă mut la hotel? Aş vrea să-mi despachetez bagajele şi să mă fac comodă.

— Din câte-am înţeles, fotografii încă dau târcoale pe-acolo. Lordul Astbury a căzut de acord cu Robert să te găzduiască peste noapte, până când reuşim să găsim un loc mai ferit. Norocoaso! spuse Steve, zâmbind. E mult mai elegant aici decât în cutia de chibrituri de deasupra cârciumii, pe care ţi-o rezervasem. În plus, ai ocazia să intri în atmosfera de aici.

Un bărbat chipeş, cu trăsături sculptate, veni spre ea şi îi întinse mâna.

— Domnişoara Bradley presupun? Mă numesc James Waugh. Eu joc rolul lui Lawrence. Cred că o să avem câteva… cum să mă exprim mai bine… scene intime împreună.

Îi făcu cu ochiul, iar Rebecca îi remarcă farmecul şi ochii albaştri, foarte expresivi, care îl propulsaseră, fără îndoială, în prim-planul noului val de actori britanici de cinema.

— Îmi pare bine să te cunosc, James, zise ea, ridicându-se, şi îi întinse mâna.

— Biata de tine! zise el, compătimitor. Cred că e şocant că nici n-ai venit bine din State, şi trebuie să înfrunţi nebunia stârnită de logodna cu Jack Heyward.

— E… murmură Rebecca, neştiind foarte bine ce să răspundă. A fost un mic şoc, zise ea, neconvingător.

— Felicitări, oricum! spuse James, fără să îi dea drumul la mână. E un bărbat norocos.

— Mulţumesc, răspunse ea, cu voce tensionată.

— Oricând doreşti să repetăm scenele din film, îţi stau la dispoziţie. Sincer să fiu, mi-e groază, recunoscu el. E intimidant să fii înconjurat de atâtea vedete de film şi teatru.

— Ştiu, spuse Rebecca, ceva mai prietenoasă.

— Sunt sigur că o să te descurci de minune şi, dacă ai vreodată chef să-ţi ţină cineva de urât în pustietatea asta, nu trebuie decât să-mi spui.

— Te anunţ, mulţumesc.

James îi aruncă o ultimă privire sugestivă, îi dădu drumul la mână şi plecă.

Prea timidă ca să intre în vorbă cu ceilalţi actori, Rebecca se aşeză din nou jos şi studie programul, mirându-se cum, în atât de puţine cuvinte, James o felicitase pentru logodna cu Jack şi îi dăduse de înţeles că i-ar face plăcere să o mai vadă.

— Peste câteva minute, toată lumea se retrage la hotel, ca să ia cina, o anunţă Steve, apărând pe neaşteptate lângă ea. Firmele de catering vin abia mâine-dimineaţă, dar o s-o rog pe noua ta prietenă, doamna Trevathan, să-ţi încropească ceva astă-seară. Te-a plăcut mult şi a zis că trebuie să fii bine hrănită.

— Ce drăguţ din partea ei! spuse Rebecca. Oricum, voiam să mă uit pe noul scenariu.

— Te simţi bine, Rebecca? întrebă Steve, cu o privire îngrijorată.

— Da, poate un pic moleşită de schimbarea de fus orar şi, sinceră să fiu, copleşită să văd atâţia actori mari. Mi-e teamă că nu mă voi ridica la înălţimea aşteptărilor, mărturisi ea.

— Te înţeleg perfect. Dar, dacă te ajută cu ceva, să ştii că lucrez de mulţi ani cu Robert, şi n-a greşit niciodată când a ales distribuţia unui film. Te apreciază mult ca actriţă, de asta sunt sigur. Dacă nu te aprecia, nu ajungeai aici, oricât de celebră erai. E clar?

— Da. Mulţumesc, Steve, spuse ea, recunoscătoare.

— Pe mâine. Sper să te simţi bine la palat. Stai liniştită că n-o să te deranjeze nimeni aici.

Steve plecă de lângă ea şi îi invită pe actori să părăsească salonul. Rămasă singură, Rebecca se ridică şi profită de ocazie pentru a studia locul în care se afla. Razele soarelui de iulie pătrundeau prin ferestrele imense, conferind un aspect mai puţin auster mobilierului de mahon din interior. Peste tot erau canapele şi fotolii, iar piesa centrală era şemineul uriaş din

marmură. Aerul serii prinse a se răcori şi regreta că nu aprinsese nimeni focul.

— Aici erai, drăguţă? zise doamna Trevathan, venind spre ea. Steve mi-a spus să-ţi pregătesc ceva de mâncare. Mi-au rămas o felie de plăcintă cu carne şi nişte cartofi de la prânzul Înălţimii Sale.

— Nu prea mi-e foame. Îmi faceţi, vă rog, doar o salată?

— Hm, zise doamna Trevathan, iscodind-o cu ochii ei mici şi rotunzi. La cum arăţi, cred că ţii dietă încontinuu. Să nu mi-o iei în nume de rău, domnişoară Rebecca, dar te ia pe sus prima pală de vânt.

— Trebuie să am grijă la siluetă, răspunse Rebecca, stânjenită de privirea scrutătoare, deşi bine intenţionată, a femeii.

— Cum doreşti, dar eu zic că ţi-ar prinde mai bine să bagi nişte mâncare sănătoasă în stomac. Vrei să-ţi duc cina în cameră?

— Da, mulţumesc.

După plecarea menajerei, Rebecca făcu o uşoară grimasă, surprinsă că femeia îi ghicise obiceiurile alimentare. Nu nega faptul că e atentă la ceea ce mănâncă, dar nu avea încotro. Era esenţial pentru cariera ei să aibă o siluetă zveltă.

Trecu din salon în holul spaţios şi dădu să urce în camera ei. Se opri şi ridică privirea spre domul impresionant de deasupra, prin ale cărui ochiuri de geam pătrundeau dâre de lumină şi cădeau pe podeaua din marmură de sub picioarele ei.

— Bună seara!

Rebecca tresări la auzul unei voci bărbăteşti puternice şi se întoarse. Se uită la bărbatul din pragul uşii, îmbrăcat într-o jachetă veche de tweed şi nişte pantaloni reiaţi ponosiţi, băgaţi în cizmele de cauciuc. Părul ciufulit şi sârmos începea să încărunţească şi i-ar fi prins bine o tunsoare mai îngrijită. Bănuia că are în jur de cincizeci şi cinci de ani.

— Bună! răspunse ea, şovăitor.

— Eu sunt Anthony. Tu cine eşti?

— Rebecca. Rebecca Bradley.

— Aha, spuse el, parcă recunoscând-o. Actriţa americană. Am înţeles că eşti celebră, dar mă tem că n-am auzit de tine. Nu mă dau în vânt după filme. Scuze, adăugă el, ridicând din umeri.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Nu e obligatoriu să fi auzit de mine.

— Aşa e. Trebuie să plec, spuse bărbatul, mutându-şi greutatea, stânjenit, de pe un picior pe altul. Mai am ceva de făcut afară, înainte să se înnopteze.

O salută din cap, în fugă, şi dispăru numaidecât pe uşă.

Rebecca traversă holul şi urcă scările, admirând portretele realizate în ulei ale membrilor familiei Astbury, înşirate pe perete. Doamna Trevathan îşi făcu apariţia la ultimul etaj, cu o tavă în braţe, şi o urmă pe Rebecca în dormitor.

— Poftim, drăguţă. Ţi-am pus nişte supă şi pâine proaspătă cu unt. Ţi-am adus şi o felie de tartă cu şarlotă, spuse şi ridică capacul de pe desert, cu un gest teatral.

— Mulţumesc.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc. Casa asta e absolut superbă, nu?

— Este, într-adevăr. N-ai idee de câtă muncă e nevoie ca să o întreţinem, răspunse menajera, oftând uşor.

— Îmi imaginez. Apropo, m-am întâlnit cu grădinarul la parter.

— Cu grădinarul? întrebă doamna Trevathan, ridicând din sprâncene. La parter, în casă?

— Da.

— Avem un băiat care vine o dată pe săptămână, ca să tundă iarba. Poate că îl căuta pe Înălţimea Sa. Bun, te las să mănânci în linişte. La ce oră ai vrea să iei micul dejun, mâine-dimineaţă?

— Nu mănânc la micul dejun, dar, dacă aveţi nişte fructe şi un iaurt, ar fi minunat.

— O să văd ce găsesc.

În drum spre uşă, doamna Trevathan pufni dezaprobator, dar se întoarse şi îi zâmbi prietenos tinerei, înainte să iasă.

— Noapte bună, drăguţă. Somn uşor.

— Noapte bună.

Rebecca mâncă supa aromată de praz şi cartofi şi toate feliile de pâine unse cu un strat gros de unt. Deşi nu voia, încă îi era foame, aşa că luă o linguriţă din tarta ciudată pe care i-o lăsase doamna Trevathan. Era atât de gustoasă, încât o termină şi pe aceasta, după care se trânti pe pat, cu un sentiment de vinovăţie, conştientă că nu are voie să devoreze bucatele englezeşti pline de calorii, oricât erau de savuroase.

După ce i se mai linişti stomacul, se răsuci până la marginea patului şi îşi luă geanta. Scoase temătoare telefonul mobil şi îl reporni. Apăsă pe buton ca să îşi asculte mesajele vocale şi puse

telefonul la ureche. Nu se putea conecta, iar, când se uită la ecran, observă că nu are semnal. Scoase iPadul şi constată că nici acesta nu se poate conecta la vreo reţea.

Un zâmbet i se iţi pe buze. De dimineaţă, îşi dorise să ajungă într-un loc în care să nu o găsească şi să nu o contacteze nimeni şi, din câte se pare, în seara aceea, dorinţa i se împlinise. Se lăsă pe spate şi se uită pe fereastră la amurgul care începea să coboare şi la soarele care apunea peste mlaştinile din zare. Şi realiză că nu se auzea decât liniştea.

Luă scenariul de pe noptieră şi se apucă de citit. Interpreta rolul lui Lady Elizabeth Sayers, tânăra şi frumoasa fată a familiei. Acţiunea se petrecea în anul 1922, în plină epocă a jazzului. Tatăl ei era hotărât să o căsătorească cu un moşier din vecini, dar Elizabeth vedea lucrurile cu totul altfel. Filmul analiza destinul aristocraţiei britanice, într-o lume aflată în schimbare, în care femeile făceau primii paşi spre emancipare, iar clasa muncitoare nu mai accepta să fie subordonată aristocraţiei. Elizabeth s-a îndrăgostit de un poet, nepotrivit cu poziţia ei socială, pe care îl cunoscuse la Londra, într-un cerc de artişti boemi. Alegerea pe care o avea de făcut între a-şi dezonora familia şi a-şi asculta inima era un subiect perimat deja. Însă Hugo Manners, prin scenariul său plin de duh, dar emoţionant, reuşise să transforme un rol banal într-o adevărată bijuterie.

Ca întotdeauna, filmările nu începeau de la momentul iniţial al poveştii, astfel că Rebecca era programată să toarne prima scenă peste două zile, în compania lui James Waugh, care interpreta rolul poetului nepotrivit. Scena urma să fie filmată în grădină şi includea un sărut pasional. Rebecca oftă. Indiferent cât de matură era ca actriţă sau de câte ori se lăsase sedusă în faţa camerei de filmat, îi era întotdeauna groază să filmeze o scenă de dragoste cu un coleg pe care nu îl cunoştea aproape deloc.

Zări cu colţul ochiului ceva mişcându-se în grădină. Se duse la fereastră şi îl văzu pe grădinar aşezat pe o bancă. Chiar şi de la înălţimea camerei sale, îi simţea însingurarea şi tristeţea apăsătoare, îl privi cum stă neclintit ca o statuie, cu ochii pierduţi la amurgul tot mai adânc.

După ce făcu o baie, Rebecca se ghemui în aşternuturile albe, scrobite. În timp ce stătea în pat şi îşi repeta rolul, exersându-şi accentul britanic din anii 1920, realiză că, în seara aceea, părea

să fi pătruns cu adevărat în universul scenariului. Era aproape tulburător cât de puţin se schimbase casa din vremurile acelea.

Văzând că e trecut de ora zece, Rebecca stinse lumina, deşi era convinsă că nu va adormi din cauza schimbării de fus orar. Spre mirarea ei, dormi tun toată noaptea şi se trezi abia la opt dimineaţa, când doamna Trevathan îi aduse micul dejun.

La ora zece, coborî şi se duse la Garderobă pentru proba de costume. Jean, costumiera scoţiană, o măsură din priviri şi spuse:

— Scumpa mea, eşti făcută pentru această perioadă. Ai un chip cu trăsături clasice. Şi... am o surpriză pentru tine.

— Serios?

— Da. Ieri vorbeam cu menajera, şi mi-a zis că au o întreagă colecţie de rochii de la 1920 într-unul din dormitoare. Se pare că au aparţinut unei rude a actualului lord Astbury, care a decedat de mult, şi au rămas neatinse până în ziua de azi. Am întrebat-o dacă pot să arunc o privire – din interes pur profesional, fireşte, zise ea şi îi făcu ştrengar cu ochiul Rebeccăi, să văd dacă găsesc ceva ce ţi s-ar potrivi. Ar fi extraordinar dacă ne-ar permite să le folosim în film.

— Aşa e, îi dădu dreptate Rebecca.

— Uite ce-am eu aici, zise Jean şi, cu un gest teatral, trase învelitoarea de mătase de pe stativul pentru haine.

Rebecca scoase o exclamaţie de uluire la vederea rochiilor splendide.

— Uau! murmură ea. Sunt superbe.

— Şi păstrate în perfectă stare, unde mai pui. N-ai zice că au nouăzeci de ani. Multe au fost create de designeri celebri din acea perioadă: Lanvin, Vionnet şi Patou. Doamne, ce comoară! zise Jean, în timp ce se uitau printre umeraşe, admirând rochiile spectaculoase. La licitaţie, s-ar vinde pe o grămadă de bani. Abia aştept să le probezi şi să vedem dacă-ţi vin. Ţinând cont de măsurile tale, ar trebui să ţi se potrivească de minune. Din câte se pare proprietara acestor minunăţii avea silueta şi dimensiunile tale.

— O să am voie să le port dacă îmi vin? întrebă Rebecca.

— Mai ştii? Menajera nu părea prea convinsă când i-am zis, dar a spus că o să-l întrebe pe lordul Astbury. Dar, mai întâi de toate, trebuie să le probezi. Pe urmă, mai vedem noi. Ce părere

ai de asta pentru scena de mâine, cu James Waugh? propuse Jean şi scoase una dintre rochii.

Zece minute mai târziu, Rebecca se privea în oglindă. Nu mai purtase un veşmânt de epocă de pe vremea când era studentă la Julliard. La Hollywood, jucase doar roluri de femei moderne, îmbrăcate mai mult în blugi şi tricouri. Rochia de Lanvin de pe ea era confecţionată din mătase, acoperită cu şifon şi brodată cu mărgele cusute de mână. Tivul asimetric îi mângâia uşor gleznele la fiecare mişcare.

— Chiar de va trebui să-i cad în genunchi lordului Astbury, tot o să-l conving să ne împrumute o parte din rochii, declară Jean, categoric. Hai s-o probăm şi pe asta.

După ce Rebecca defila în mai multe rochii, toate venindu-i ca turnate, Jean se uită la ea, zâmbind cu gura până la urechi.

— Cam asta a fost tot. Cu prima ocazie, o să vorbesc cu menajera. Scumpa mea, o să fii o apariţie de vis, zise ea, ajutând-o pe Rebecca să se dezbrace. După ce se ocupă de tine şi cei de la Coafură şi Machiaj, o să fii o veritabilă frumuseţe din anii 1920! adăugă, făcând şiret cu ochiul. Îi găseşti un pic mai încolo, pe dreapta.

— Mi-ar trebui un GPS ca să mă descurc în casa asta, zâmbi Rebecca, îndreptându-se spre uşă. Tot timpul mă rătăcesc.

Ieşi de la Garderobă şi merse mai departe pe coridor, până ce nimeri la Coafură şi Machiaj. Se aşeză pe un scaun, în faţa oglinzii, şi unul dintre *hairstylişti* luă o şuviţă din părul negru şi des al Rebeccăi în mână.

— Te deranjează că mâine îl tundem şi-l vopsim? întrebă femeia.

Acesta fusese un subiect de dispută între ea şi agentul ei, Victor, când primiseră contractul: clauza conform căreia părul lung al Rebeccăi urma să fie tuns bob, după moda anilor 1920, şi vopsit blond, ca să se potrivească cu părul actriţei care interpreta rolul mamei sale.

— Nu, răspunse ea, ridicând din umeri. O să crească la loc, nu?

— Normal că o să crească. După ce se încheie filmările, e uşor să-l revopsim în culoarea originală. Mă bucur că nu faci mofturi, zise *hairstylistul:* Multe actriţe sunt fandosite. S-ar putea chiar să-ţi placă schimbarea. Ai trăsături delicate care se potrivesc perfect cu tunsoarea bob.

— Poate n-o să mă mai recunoască nimeni dacă sunt blondă, meditä Rebecca.

— Din păcate, nu cred să se întâmple asta, interveni machieuza, aşezându-se pe scaunul din faţa Rebeccăi. Ai un chip uşor de recunoscut. Ia zi, cum e Jack Heyward în viaţa reală? Pe ecran, e o frumuseţe de bărbat. Tot aşa frumos e şi când se trezeşte din somn? o tachină ea.

Rebecca căzu pe gânduri câteva clipe.

— Arată destul de bine dimineaţa.

— Eram sigură, zâmbi fata. Cred că nici nu-ţi vine să crezi că te căsătoreşti cu el.

— Ştii ceva? Ai dreptate, chiar *nu*-mi vine să cred. Ne vedem mâine-dimineaţă, la tăiere!

Rebecca zâmbi, ca să ascundă ironia din spatele cuvintelor, se ridică, le făcu semn cu mâna şi ieşi din încăpere. Se uită la ceas şi văzu că e abia trei după-amiază, ceea ce însemna că mai avea două ore până la şedinţa cu profesorul de tehnică vocală.

Una dintre costumiere îi spusese că e posibil să prinzi semnal la telefon dacă mergi înspre mlaştini, aşa că urcă repede la etaj, ca să îşi ia mobilul. În salon, începuseră deja filmările. Când se strecură pe uşile cu geam care dădeau din sufragerie pe terasă, simţi un gol în stomac la gândul că, a doua zi, era rândul *ei* să apară în faţa camerelor de filmat.

Coborî în grădină pe treptele ciobite de piatră şi o traversă cu pas grăbit. Se aşeză pe banca pe care îl văzuse cu o seară înainte pe grădinar şi încercă telefonul, care ba indica o liniuţă de semnal, ba niciuna.

— Drace! zise ea, exasperată de căsuţa vocală care refuza să se conecteze.

— Aţi păţit ceva?

Rebecca tresări şi se uită spre tufele de trandafiri, unde îl observă pe grădinarul din seara precedentă, cu o foarfecă de grădină în mână.

— Nu, nimic. Doar că nu reuşesc să prind semnal la telefon.

— Îmi pare rău. Nu avem deloc acoperire aici.

— Poate că nu e chiar aşa rău să fii rupt de lume. Sinceră să fiu, chiar mă bucur, mărturisi ea. Îţi place să lucrezi aici? întrebă ea, din politeţe.

Bărbatul îi aruncă o privire stranie, apoi încuviinţă din cap.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar cred că da. Nu mă văd în altă parte, oricum.

— Grădinile astea cred că sunt visul oricărui grădinar. Trandafirii sunt absolut superbi. În culori atât de frumoase, mai ales cel pe care îl tăiaţi. De un mov atât de închis şi catifelat, încât pare aproape negru.

— Aşa e, confirmă bărbatul. Se numeşte Trandafirul nopţii şi e o specie destul de misterioasă. E aici de când mă ştiu, şi ar fi trebuit să se usuce cu mulţi ani în urmă. Cu toate astea, înfloreşte an de an, fără excepţie, de parcă abia ar fi fost plantat.

— Am şi eu câteva plante de apartament, menţionă Rebecca.

— Înseamnă că îţi place să grădinăreşti.

— Când eram mică, aveam un petic de pământ în grădina părinţilor mei. Mă relaxam acolo.

— Da, munca pământului îţi dă un sentiment de mulţumire, spuse grădinarul, legănând aprobator din cap. Cum ţi se pare aici, după ce ai trăit în State?

— E cu totul altceva decât ce-am văzut până acum, dar n-am mai dormit atât de bine de ani de zile. E foarte linişte aici. Dar o să mă mut la un hotel peste câteva ore. Din câte-am înţeles, lordului Astbury nu prea îi plac musafirii. Să fiu sinceră, mărturisi Rebecca, aş prefera să rămân. Mă simt mult mai protejată aici.

— Poate că lordul Astbury se va răzgândi. Cine ştie? Apropo, zise grădinarul, arătând spre telefonul ei mobil, roag-o pe doamna Trevathan să te lase să foloseşti telefonul fix din biroul lui.

— Aşa am să fac, spuse Rebecca şi se ridică. La revedere!

— Poftim, zise bărbatul şi îi întinse un Trandafir al nopţii superb. Ca să-ţi mai înfrumuseţezi camera. Are un miros foarte plăcut.

— Mulţumesc, răspunse Rebecca, emoţionată de darul oferit. Mă duc să-l pun în apă.

Într-un sfârşit, o găsi pe doamna Trevathan în bucătărie, o rugă să îi dea o vază şi o întrebă dacă există vreun telefon fix în birou, aşa cum o informase grădinarul. Doamna Trevathan o conduse într-o cămăruţă întunecoasă, înţesată de cărţi şi mormane de hârtii adunate pe birou.

— Uite-l, dar să nu te lungeşti prea mult, dacă suni în America. Înălţimea Sa face şi aşa crize de nervi când vede factura telefonică.

După ce doamna Trevathan părăsi camera, Rebecca reflectă la impresia creată, anume că „Înălţimea Sa” ar fi un adevărat căpcăun.

Se aşeză pe un scaun, căută numărul în agenda mobilului, apoi ridică receptorul telefonului antic, prevăzut cu un disc cu numere scrise pe el. În cele din urmă se lămuri cum funcţionează şi introduse degetul în găuri ca să formeze numărul lui Jack. Avu un sentiment de uşurare vinovată în momentul în care îi răspunse căsuţa vocală.

— Bună, eu sunt. Stau într-un loc unde n-am internet şi semnal la telefon. O să mă mut la hotel ceva mai târziu şi te sun de acolo. Voiam să ştii că sunt bine.

Rebecca se opri preţ de câteva secunde, gândindu-se ce să îi spună, dar subiectul era atât de important şi de complicat, încât nu găsea cuvintele potrivite.

— Vorbim mai târziu. Pa.

Luă din nou receptorul din furcă şi îi răspunse căsuţa vocală a agentului ei, Victor, căruia îi lăsă un mesaj similar.

Apoi ieşi din birou şi plecă în căutarea lui Steve, hotărâtă să îl tragă de limbă pentru a afla unde anume avea să stea pe durata filmărilor. Îl găsi la furgoneta firmei de catering, instalată în curte, lângă zidul casei.

— Te înţeleg, Rebecca. Vrei să ştii unde te muţi, zise Steve, vizibil iritat. Tocmai pe tine te căutăm, ca să-ţi dau vestea cea bună. Acum cinci minute, a venit lordul Astbury la mine şi mi-a zis că poţi să rămâi aici până la finalul filmărilor. Mă miră un pic, fiindcă ştiu, din experienţa anterioară, că îi displace ideea, comentă el. Ţi-am găsit o pensiune discretă într-un sat vecin, dar, sincer să fiu, nu cred să îţi ofere condiţiile cu care eşti obişnuită. Oricum, e posibil ca presa să te găsească şi acolo. Tu decizi ce vrei să faci.

— Lasă-mă să mă gândesc puţin.

Cu toate că îi plăcea siguranţa şi liniştea pe care i-o oferea actualul loc de cazare, nu ştia cât de înţelept e să le împartă cu invizibilul lord Astbury, care nu se arătase la faţă de când sosise.

— Bine, spuse Steve, în momentul în care răsună o voce în *walkie-talkie*-ul lui. Scuză-mă, Rebecca, trebuie să merg pe platou.

Revenită în cameră, Rebecca îşi recapitulă replicile, pentru şedinţa cu profesorul de tehnică vocală, peste o jumătate de oră. Se ridică şi se uită pe fereastră. Se simţea protejată acolo. Mai presus de orice, avea nevoie de linişte, ca să îşi poată concentra toată atenţia asupra rolului. Rolul care avea să îi propulseze sau să îi distrugă viitoarea carieră.

După şedinţa cu profesorul de tehnică vocală, Rebecca îl găsi pe Steve pe terasă şi îl anunţă că i-ar face plăcere să rămână la conacul Astbury.

— În situaţia dată, cred că e cea mai bună decizie, răspunse Steve, uşurat că se rezolvase problema. Doamna Trevathan m-a asigurat că îţi pregăteşte cina în fiecare seară. Vad că te-a luat sub aripa ei, adăugă, zâmbind.

— Nu mănânc cine ştie ce seara, aşa că…

— Bună ziua! se auzi o voce în spatele lor.

Grădinarul urcă treptele terasei şi veni înspre ei.

— Bună ziua, lord Astbury. Adineauri m-a anunţat Rebecca că doreşte să rămână aici, spuse Steve. Sunteţi foarte amabil că faceţi o excepţie în cazul ei.

— Spune-mi Anthony, te rog, zise bărbatul.

Uluită, Rebecca se uită mai întâi la Steve, apoi la Anthony.

— Mă gândeam, domnişoară Bradley, că poate, seara, după ce pleacă toată lumea, îmi dai o mână de ajutor în grădină, zise el, cu o sclipire ironică în priviri.

— Aa… *tu* eşti lordul Astbury? bâigui Rebecca.

— Da, deşi, aşa cum i-am zis lui Steve, pentru toată lumea sunt Anthony.

Rebecca îşi simţea obrajii în flăcări.

— Îmi vine să intru-n pământ de ruşine. Nu mi-am dat seama cine eşti.

— Poate şi pentru că nu sunt aşa cum ţi-ai imaginat, răspunse Anthony calm. Din nefericire, în ziua de azi, nobilimea scăpătată trebuie să-şi murdărească mâinile ca să supravieţuiască. S-au dus vremurile când umblam îmbrăcaţi în frac. Vă rog să mă scuzaţi acum, dar trebuie să mă ocup de nişte salcâmi galbeni.

Plecă de lângă ei şi ocoli casa.

— Rebecca, Rebecca! spuse Steve şi dădu capul pe spate, râzând. Asta e de ţinut minte! Nu ştiu cum stau lucrurile în State, dar, în Anglia, aristocraţii moderni sunt categoria socială cea mai prăpădită. A devenit un fel de blazon de onoare să poarte hainele cele mai jerpelite şi să conducă nişte hârburi de maşini. Niciun nobil care se respectă nu mai umblă pus la patru ace prin casă. Pur şi simplu, nu se face.

— Am înţeles, zise Rebecca, simţindu-se caraghioasă şi foarte străină de acea lume.

— În orice caz, se pare că n-ai avut de suferit de pe urma ignoranţei tale, reluă Steve, văzând-o spăşită. Dimpotrivă, te-ai ales cu o invitaţie deschisă de a sta aici.

În momentul acela, îşi făcu apariţia James Waugh, care veni agale spre ei.

— Pe tine te căutam, Rebecca. Voiam să te întreb dacă eşti ocupată diseară. Mă gândeam să luăm cina împreună şi să ne cunoaştem mai bine. Mâine-dimineaţă, filmăm prima scenă, şi e destul de – cum să mă exprim mai bine – personală şi intimă, zise el, cu un zâmbet obraznic.

— Aş vrea să mă culc devreme, îi replică ea.

— Sunt sigur că Graham poate să te aducă înapoi după ce terminăm, în aşa fel încât să nu-ţi strici programul.

— Mai bine… nu. Presa…

— Au plecat toţi de azi-dimineaţă, insistă James. Sper că n-o să laşi toată agitaţia asta cu celebritatea ta să-ţi afecteze interpretarea.

— Nu. Bine, cedă ea, într-un final, ca să nu pară distantă.

— Minunat, zâmbi James. Ne vedem la opt, la hotel. Stai liniştită, îi rog să ne rezerve o masă retrasă.

După plecarea lui James, Steve îi făcu cu ochiul Rebeccăi.

— Văd că ai făcut deja o cucerire. Ai grijă cu el, e mare crai.

— O să am. Mulţumesc, Steve, spuse Rebecca şi se îndepărtă cu pas ţanţoş.

Nici nu ajunse bine în dormitor, când auzi un ciocănit la uşă.

— Intră!

Era doamna Trevathan.

— Scuză-mă că te deranjez, Rebecca, dar am auzit că l-ai cunoscut pe Înălţimea Sa.

— Aşa e, murmură Rebecca, continuând să îşi atârne puţinele haine în şifonierul din mahon.

— Lasă-mă pe mine, se oferi menajera.

— Nu-i nevoie. Mă descurc.

— Stai jos să discutăm şi mă ocup eu de haine.

Rebecca se supuse şi se aşeză pe marginea patului, în timp ce doamna Trevathan îi aranja hainele rămase în geamantan.

— N-ai venit cu prea multe bagaje, remarcă menajera. În orice caz, am venit să te anunţ că Înălţimea Sa te invită să cinezi cu el. Întotdeauna, ia masa la ora opt fix.

— Of, din păcate, nu pot. Am deja alte planuri.

— Am înţeles. Înălţimea Sa va fi foarte dezamăgit, mai ales după ce a fost amabil şi te-a lăsat să stai aici.

Rebecca sesiză nemulţumirea din glasul menajerei.

— Transmite-i, te rog, că îmi pare rău şi aş fi încântată să iau cina cu el în orice altă seară, zise ea, ca să o îmbuneze.

— O să-i transmit. Chiar nu îi place să mişune lumea prin casa lui. Înălţimea Sa are nevoie de multă linişte. Dar, uneori, nevoia te împinge să faci şi ceea ce nu-ţi place.

— Adică?

— Adică, draga mea, are nevoie de banii pe care îi primeşte de la producătorii filmului, ca să poată păstra casa, o lămuri doamna Trevathan.

— Înţeleg. Lordul Astbury are familie? întrebă timid Rebecca.

— Nu are.

— Deci, locuieşte singur aici?

— Da. Gata, am terminat cu hainele. Ne vedem mâine-dimineaţă. Cu noaptea-n cap, din câte-am auzit. Să nu întârzii prea mult diseară, bine, drăguţă? Trebuie să fii odihnită mâine.

— Promit să nu întârzii. Mulţumesc, doamnă Trevathan.

Rebecca îşi dădea seama că femeia o dădăcea ca o mamă, iar asta îi oferea un sentiment de alinare. Nu îşi amintea cu plăcere primii ani ai copilăriei. Aproape nimeni, nici măcar agentul ei, nu cunoştea adevărul despre trecutul ei. Deşi, într-o seară de toamnă, când ea şi Jack se aflau într-o scurtă vacanţă în vântosul Nantucket, îi mărturisise adevărul.

Plânsese în braţele lui, iar Jack îi şterse tandru lacrimile.

Rebecca scutură din cap şi oftă. Pe vremea aceea, simţea că Jack o iubeşte sincer. Se ridică şi începu să se plimbe pe podeaua care scârţâia sub picioarele ei, tulburată de amintirea aceea care contrasta izbitor cu perioadele mai recente, când el era drogat, incoerent şi agresiv. Şi îşi dori din nou, din tot

sufletul, să fii fost doar doi oameni normali, ca în weekendul acela, înfofoliţi în haine groase şi nerecunoscuţi de nimeni. Un simplu cuplu de îndrăgostiţi.

Dar lucrurile stăteau cu totul altfel, şi era conştientă că era inutil să îşi facă iluzii.

Îşi alungă gândurile acelea din minte şi constată că avea mai puţin de o oră până când lua cina în compania colegului ei.

Capitolul 3

— Bună seara! o întâmpină James, în momentul în care Rebecca intră în micul salon din apartamentul lui, în care fusese aranjată o masă pentru cină. O sărută pe obraji şi o conduse la masă. M-am gândit că ai prefera să luăm cina aici, în situaţia dată.

— Da, mulţumesc, spuse Rebecca, bucuroasă să scape de privirile curioase ale clienţilor, dar şi îngrijorată de bârfele care s-ar putea isca printre angajaţii hotelului.

Era mai rău să fie văzută intrând noaptea în apartamentul colegului ei decât că iau masa împreună în restaurantul hotelului.

— Nu-ţi face griji de ce-o să zică personalul, spune James, parcă citindu-i gândurile, şi îi trase un scaun. Robert mi-a zis că au semnat o clauză de confidenţialitate pe perioada şederii noastre. Dacă transpiră ceva despre activităţile actorilor, compania de producţie o să-i dea în judecată de-o să le ia şi pielea de pe ei.

— Am înţeles, zise Rebecca.

— E o adevărată nebunie, oftă James şi luă loc pe partea opusă a mesei. Supa, a venit deja, aşa că ar fi bine să mâncăm înainte să se răcească. Vrei puţin vin? întrebă, arătând spre sticlă.

— Nu, mulţumesc. Vreau să am mintea limpede mâine-dimineaţă.

— Povesteşte-mi cum ai fost „descoperită”, zise James, turnându-şi un pahar de vin.

Rebecca amestecă în supă, mai mult zeamă chioară, în timp ce medita la un răspuns, gândindu-se că preparatele culinare ale doamnei Trevathan întreceau cu mult mâncarea din faţa ei.

— Nu ştiu dacă se poate spune că am fost descoperită. Pur şi simplu am primit un mic rol într-un serial TV, pe când aveam douăzeci de ani, după care am început să primesc roluri din ce în ce mai importante, răspunse ea, ridicând din umeri.

— Eu n-am ajuns încă la Hollywood, zise James. Presa din Marea Britanie e groaznică, dar, din ce-am auzit, la Los Angeles e un adevărat coşmar.

— Este, într-adevăr, confirmă Rebecca. Tocmai de-aia nu vreau să locuiesc acolo. Am un apartament la New York.

— Bună decizie. Am un prieten care s-a dus să facă un film la Los Angeles, acum câţiva ani, şi mi-a zis că actorii nu ies niciodată în oraş. Se baricadează în casele lor de pe dealuri, păzite de ziduri înalte şi camere de supraveghere. N-aş suporta să trăiesc aşa, adăugă, cu un zâmbet.

— Prietenul tău are dreptate. Nici eu n-aş suporta. New Yorkul e mult mai relaxat.

— Mai puţin în momente de genul ăsta, când sunt în stare să te urmărească până în fundul Devonului, remarcă James, ridicând din sprâncene.

— Da, e oribil.

Rebecca lăsă supa neatinsă şi puse lingura pe farfuria de alături.

— Mi se pare ironic că orice tânăr actor visează să ajungă celebru şi bogat ca tine, spuse James, gânditor. Dar plăteşti scump pentru asta. Eu nu mă compar cu tine, dar până şi năzbâtiile *mele* ar ajunge subiect de scandal în ziare.

— Presupun că ajungi să te obişnuieşti cu asta, oftă Rebecca. Devine ceva normal. Pe mine minciunile mă deranjează cel mai tare.

— Dar logodna ta nu e o minciună, nu-i aşa, Rebecca?

Rebecca şovăi câteva secunde, neştiind ce să răspundă, în timp ce James îşi termină supa şi scoase două farfurii din încălzitorul pus la dispoziţie de hotel.

— Aş spune că anunţul a fost uşor… prematur. Dar, e adevărat că Jack m-a cerut în căsătorie.

— Şi tu ai acceptat?

— Oarecum. Hai să lăsăm asta şi să vorbim mai bine de film, zise ea brusc.

— Cum doreşti, spuse Jack, înţelegând aluzia. Deci, domnişoară Bradley, mâine-dimineaţă, am ocazia să o sărut pe cea mai frumoasă femeie de pe planetă. Vai de capul meu! exclamă, înălţând ochii spre cer şi oftând teatral. Zău aşa, actoria e cea mai stupidă meserie din lume. Dar, dă-mi voie să-ţi spun, Rebecca, că eşti într-adevăr o făptură absolut superbă, adăugă şi se aplecă spre ea, pentru a-i studia trăsăturile. Nu văd nicio urmă de machiaj pe faţa ta. Nici măcar un pic de ruj.

— Înseamnă că mâine o să fiu de nerecunoscut. O să pună pe mine un asemenea strat de fard, încât o să semăn cu o păpuşă pictată.

— Aşa se machiau femeile în perioada aia, remarcă James. În afară de Jack, te-ai mai îndrăgostit vreodată de vreun coleg?

— Nu, răspunse sincer Rebecca. Tu?

James luă o înghiţitură de vin.

— N-aş spune că am o reputaţie fără pată, recunoscu el, cu o licărire şireată în ochi. Am lucrat cu atâtea femei frumoase, încât m-am simţit ca un copil într-un magazin de dulciuri. Dar, sincer să fiu, cred că m-am comportat ca oricare alt bărbat de douăzeci de ani Singura diferenţă e că eu am făcut-o sub ochii presei. Ca să schimbăm subiectul, zâmbi el, cum ţi se pare Anglia, din câte-ai apucat să vezi?

În cursul serii, Rebecca deveni mai prietenoasă cu James. Pentru un actor atât de faimos, era extrem de autocritic şi înzestrat cu un simţ al umorului savuros. Îi plăcea mai cu seamă că nu se lua în serios, iar în privinţa carierei avea aceeaşi atitudine; privea actoria ca pe o profesie. După Jack şi patosul cu care acesta vorbea despre talentul său, şi faptul că nu avusese şansa de a-şi demonstra iscusinţa în rolurile pe care le primise, atitudinea lui James era o schimbare bine-venită.

— N-are rost să ne ascundem după deget, zise el, în timp ce ea îşi bea ceaiul de mentă, iar el, cafeaua cu coniac. Dacă eram urâţi ca noaptea, nu cred că mai jucam rolurile lui Elizabeth şi Lawrence. Asta e realitatea.

Rebecca zâmbi.

— Nu pot să mai stau, spuse ea, văzând că era trecut deja de ora zece.

— Nicio problemă. Eu o să mă înghesui în dormitorul meu minuscul în timp ce tu te lăfăi ca o prinţesă în turnul tău. E mai bine să ne luăm la revedere aici, spuse el, zâmbind. N-aş vrea să ne pândească vreun fotograf pe-afară şi să-şi imagineze cine ştie ce.

— Da, e cel mai bine aşa. Mulţumesc, răspunse Rebecca şi se ridică. Ne vedem mâine pe platoul de filmare.

James o sărută blând pe obraji.

— Lăsând gluma la o parte, Rebecca, dacă simţi vreodată nevoia să discuţi cu cineva, îţi stau la dispoziţie.

— Mulţumesc. Noapte bună, zise ea şi ieşi din apartament.

Coborî pe scări, ca să nu fie surprinsă când iese din lift, şi o zbughi pe uşa din faţă a hotelului. Îl văzu pe Graham, care o aştepta în Mercedes, şi urcă repede pe bancheta din spate.

Un sfert de oră mai târziu, Rebecca era deja în dormitor. Doamna Trevathan lăsase aprinsă veioza de la capătul patului şi dăduse cuvertura la o parte. După ce se dezbrăcă şi se băgă în aşternuturi, Rebecca ajunse la concluzia că se simţea într-adevăr ca prinţesa despre care vorbise James.

La un moment dat, în miez de noapte, se trezi din somn tresărind, convinsă că a auzit un zgomot în cameră. Adulmecă aerul în care părea să plutească un parfum ameţitor de flori. Nu era neplăcut, doar nefiresc de puternic. Rebecca ridică din umeri, stinse lumina şi adormi la loc.

— În cinci minute intraţi, domnişoară Bradley, o anunţă mesagerul, făcându-şi apariţia în camera de machiaj.

— Eu am terminat, spuse machieuza Chrissie, aplicând un ultim strat de pudră pe fruntea Rebeccăi. Gata, adăugă şi îi luă pelerina de protecţie de pe umeri.

— Uau! exclamă mesagerul, în clipa în care Rebecca se ridică de pe scaun şi se întoarse. Arătaţi superb! adăugă admirativ.

— Chiar arată superb, confirmă Chrissie.

— Mulţumesc, zise Rebecca, încă neobişnuită cu părul blond, tuns bob, cu ochii strident fardaţi, pielea ca de alabastru şi buzele de un roşu-aprins.

Parcă nici nu mai semăna cu ea. Îl urmă pe mesager pe coridor şi ieşi în sala principală, unde îl văzu pe Anthony care tocmai cobora treptele din marmură.

Se uită la el şi zâmbi.

— Bună dimineaţa!

Când dădu cu ochii de ea, Anthony încremeni preţ de câteva secunde, cu o figură şocată.

— Dumnezeule mare! murmură el.

— Ce s-a întâmplat?

Anthony se uită în continuare la ea, fără să îi răspundă.

— Trebuie să ne grăbim, domnişoară Bradley, îi strigă mesagerul.

— La revedere! îi spuse Rebecca, stânjenită, siluetei împietrite de pe trepte şi îl urmă pe mesager până în holul de la intrare.

James aştepta în salon, în vreme ce tehnicienii montau camerele de filmat pe terasă.

— Minunată coafură, draga mea! remarcă el, cu un zâmbet larg. Tu eşti sub tona aia de machiaj?

— Sunt şi eu pe undeva, răspunse ea glumeţ, tocmai când erau chemaţi pe platou.

— Cred că ţi-au mai spus-o şi alţii, dar arăţi absolut sublim. Deşi, între noi fie vorba, eu te prefer ceva mai dezgolită… la faţă, fireşte, o tachină James în şoaptă şi îi oferi braţul.

Robert Hope, regizorul, se apropie de ea şi o cuprinse satisfăcut de umeri.

— Arăţi perfect, Rebecca. Eşti pregătită?

— Atât cât se poate, răspunse ea, gâfâind de emoţie.

— O să te descurci de minune, n-am nicio îndoială, o linişti el. Haideţi să recapitulăm repede scena de început.

Două ore mai târziu, Rebecca reintră în salon, împreună cu James. Se prăbuşi într-un fotoliu, extenuată de atâta tensiune.

— Doamne, ce bine-mi pare că s-a terminat!

— Ai fost minunată, aprecie James, zâmbind, şi îşi aprinse o ţigară în pragul uşii deschise. Accentul ţi-a ieşit impecabil.

— Mulţumesc, zise Rebecca, recunoscătoare. M-ai ajutat enorm să mă relaxez.

— Facem echipă bună, nu? Iar sărutul mi-a plăcut la nebunie, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

Rebecca se îmbujoră şi se ridică în picioare.

— Mă duc să iau ceva rece de băut. Ne vedem mai târziu.

Ieşi din salon înainte ca James să apuce să o urmeze, nedorind să îi dea de înţeles că idila lor de pe ecran s-ar putea concretiza şi în viaţa reală. Observase aceeaşi privire şi în ochii altor colegi. James era un tip grozav, dar avea nevoie de el ca prieten, nu ca iubit.

— Rebecca, spuse Steve, care o prinse din urmă în timp ce mergea spre furgoneta firmei de catering. Agentul tău a sunat adineauri la departamentul de producţie, c-o falcă-n cer şi una-n pământ, şi a zis că l-a contactat logodnicul tău. Vor să ştie unde eşti. Poţi să iei tu legătura cu ei?

— Le-am lăsat mesaje amândurora şi le-am spus că sunt bine, replică Rebecca. N-am semnal pe mobil aici.

— Ştiu. E o problemă pentru toată lumea, de-asta l-am rugat pe lordul Astbury să ne permită să folosim telefonul lui fix. Achităm noi factura, bineînţeles, aşa că poţi vorbi liniştită.

Doamne fereşte să apară în presă vreun zvon că ai fost răpită, încheie el şi se îndepărtă în grabă.

Cu un oftat, Rebecca urcă scările spre camera ei, ca să scoată numerele de telefon din agenda mobilului.

— Rebecca?

Se întoarse şi privi în jos. Anthony stătea în holul de la intrare.

— Bună! spuse ea şovăitor. O fixa din nou cu aceeaşi privire care îi dădea un sentiment de stânjeneală. Ai un minut liber? o întrebă. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Bineînţeles, răspunse ea.

Nu îl putea refuza.

Anthony întinse o mână, dându-i de înţeles că trebuie să coboare. Îi zâmbi când ajunse lângă el, fără să îşi dezlipească ochii de la chipul ei.

— Vino după mine.

O conduse pe un coridor ce dădea în camerele elegante cu vedere la grădina din spatele casei. Se opri în dreptul uneia dintre ele şi se întoarse spre ea.

— Pregăteşte-te, o să ai parte de o surpriză.

— Bine, spuse ea, în clipa în care Anthony deschise uşa şi intrară într-o bibliotecă vastă.

O trase după el până în mijlocul încăperii, o cuprinse de umeri şi o răsuci cu faţa spre şemineu.

— Uită-te la tabloul de deasupra.

Rebecca dădu cu ochii de portretul unei tinere blonde, îmbrăcată asemănător cu ea, şi cu o bentiţă cu pietre preţioase prinsă peste frunte. Nu doar ţinuta femeii o frapă, ci şi chipul ei.

— E... îngăimă Rebecca. Seamănă cu mine.

— Ştiu. Asemănarea e – zise Anthony şi făcu o pauză – izbitoare. Când te-am văzut azi-dimineaţă, cu părul blond şi îmbrăcată aşa, am crezut că am vedenii.

Rebecca încă studia ochii căprui, imenşi, faţa în formă de inimă, la fel de palidă ca a ei, nasul mic şi cârn şi buzele pline.

— Cine e?

— Bunica mea, Violet. Încă şi mai ciudat e faptul că era americancă. S-a căsătorit cu bunicul meu, Donald, în 1920, şi s-au mutat împreună la Astbury. Atât în Anglia, cât şi în America, era considerată o mare frumuseţe. Din nefericire, a murit foarte tânără şi n-am apucat să o cunosc. Bunicul s-a stins la doar o lună după ea, spuse Anthony, apoi se opri şi oftă adânc. Se

poate spune că acela a fost începutul sfârşitului pentru familia Astbury.

— De ce a murit Violet? întrebă Rebecca, cu blândeţe.

— A împărtăşit soarta multor femei din acea perioadă; a murit la naştere…

Glasul lui Anthony se stinse uşor, copleşit de durere.

— Îmi pare nespus de rău, zise Rebecca, stânjenită.

Anthony îşi veni în fire şi continuă:

— Din cauza asta, biata mama, odihnească-se-n pace, a rămas orfană şi a fost crescută de bunica ei. Uite-o şi pe mama aici, zise el, arătând spre un alt portret, care înfăţişa o femeie cu gură severă, între două vârste. Îmi cer scuze dacă par melodramatic, dar e ciudat câte nenorociri s-au abătut, într-un fel sau altul, asupra familiei Astbury după moartea lui Violet, adăugă, apoi îşi mută brusc atenţia de la portret spre Rebecca. Eşti cumva înrudită cu familia Drumner din New York? Era o familie foarte bogată şi influentă la începutul secolului al XX-lea. Adevărul e că zestrea lui Violet a salvat proprietatea asta de la ruină.

Anthony se uita la ea, aşteptând un răspuns. Trecutul ei era un subiect pe care Rebecca nu dorea să îl discute cu nimeni, mai ales cu un necunoscut.

— Nu, familia mea e originară din Chicago şi nu i-am auzit niciodată să pomenească numele Drumner. Asemănarea nu poate fi decât o coincidenţă.

— Chiar şi aşa, zise Anthony, cu un zâmbet crispat, e ciudat că s-a nimerit să ajungi la Astbury şi să interpretezi un personaj din aceeaşi epocă cu Violet. Şi să semeni atât de mult cu ea.

— E ciudat, într-adevăr, dar, crede-mă, nu există nicio legătură între familiile noastre, repetă Rebecca, pe un ton categoric.

— Ei, asta e. Îţi dai seama totuşi ce şoc am avut când te-am văzut în hol, azi-dimineaţă. Te rog să mă ierţi.

— Nu-i nimic.

— Nu te mai reţin, doar am ţinut să-ţi arăt portretul lui Violet. Îmi faci onoarea de a lua cina cu mine diseară?

— Cu mare plăcere. Te rog să mă scuzi, dar sunt foarte grăbită. Peste o oră, trebuie să fiu înapoi pe platou.

— Nicio problemă.

Anthony se duse la uşă, o deschise şi o invită pe Rebecca să iasă prima. Se întoarseră în tăcere în holul de la intrare. Rebecca se despărţi de el cu zâmbetul pe buze şi urcă din nou treptele spre camera ei, pentru a-şi lua telefonul mobil. Odată ajunsă în solitudinea dormitorului, închise uşa şi simţi că i se înmoaie picioarele. Se aşeză în fotoliul de lângă şemineu, îşi rezemă capul în palme şi trase aer în piept.

Îl minţise. Singura informaţie pe care o avea despre părinţii ei era numele mamei, Jenny Bradley. Şi că Jenny îşi plasase copilul în asistenţă maternală când Rebecca avea cinci ani.

Oamenii pe care îi considera părinţi erau Bob şi Margaret – un cuplu cumsecade, care o luase în plasament pe Rebecca, la vârsta de şase ani. De-a lungul anilor, încercaseră de mai multe ori să o înfieze, însă mama ei refuzase mereu să semneze documentele de adopţie, în speranţa că, într-o bună zi, îşi va putea creşte fiica singură.

Din punct de vedere emoţional, fusese o perioadă extrem de dificilă, căci nu se putea bucura de stabilitatea şi siguranţa după care tânjea. Când era mică, se trezea deseori în miez de noapte, îngrozită de gândul că mama ei o va lua înapoi şi va reveni la viaţa dinainte, despre care avea doar vagi amintiri.

În cele din urmă, pe când Rebecca avea nouăsprezece ani, Bob şi Margaret au anunţat-o cu blândeţe că mama ei decedase din cauza unei supradoze de droguri.

Nu îşi cunoscuse niciodată tatăl. Nici pe Jenny nu o cunoscuse prea bine. Bănuia că mama ei rămăsese însărcinată pe când practica prostituţia ca să aibă bani de băutură şi droguri.

Rebecca se uită abătută prin cameră. Cine ştie, poate că tatăl ei avea legături de rudenie cu Violet Drumner. Era foarte posibil. Dar, cum numele lui nu figura pe certificatul ei de naştere, nu putea verifica acest lucru.

Pentru prima oară de când sosise acolo, Rebecca resimţi absenţa dureroasă a braţelor ocrotitoare ale lui Jack. Îşi luă mobilul, în agenda căruia avea numărul lui, şi coborî în biroul lui Anthony, ca să îl sune pe telefonul fix.

Îi răspunse din nou căsuţa vocală, dar ştia că, din motive de siguranţă, Jack nu răspunde niciodată la numere necunoscute.

— Bună, dragule. Eu sunt. Te sun tot de pe fix, fiindcă n-am semnal aici. O să încerc să te prind şi mai târziu. Am doar o oră la dispoziţie, după care revin pe platou. Sper că eşti bine. Pa.

Închise şi formă numărul lui Victor. De data asta, îi răspunse.

— Eşti bine, scumpo? Mai aveam puţin şi trimiteam CIA-ul să te caute.

— Sunt bine. Filmăm într-un conac vechi, superb, iar proprietarul, lordul Astbury, mi-a permis să stau aici, ca să scap de presă. Stai liniştit, Victor, că nu păţesc nimic, îl asigură ea.

— Mă bucur. Ia zi-mi, e adevărată povestea că te-ai logodit cu Jack? Era bine să discuţi cu mine înainte de a accepta.

— Serios? Nu crezi că eu decid cu cine mă căsătoresc? zise Rebecca, bătând nervoasă cu degetele în masă.

— N-o lua aşa, scumpo, spuse Victor, încercând să o îmbuneze. Doar că era mai simplu dacă-mi spuneai că vreţi să vă anunţaţi logodna, fiindcă ne-am fi ocupat noi de toate.

— Dacă tot ai deschis subiectul, îi replică Rebecca, să ştii că nici măcar nu i-am dat un răspuns încă.

Urmă un moment de tăcere la celălalt capăt al firului.

— Poftim? Faci mişto de mine, Rebecca?

— Deloc, zise Rebecca, abia abţinându-se să nu pufnească în râs la auzul tonului panicat al impresarului. I-am spus lui Jack că am nevoie de timp de gândire. Şi chiar aşa şi e, repetă, pentru a-şi întări ideea. Nu e vina mea că a hotărât de capul lui să facă anunţul, fără să mai aştepte răspunsul meu.

— Dumnezeule, Rebecca! M-a asaltat toată lumea, aşteptând un comentariu din partea ta. Acum n-ai cum să mai dai înapoi. Toţi fanii lui Jack o să-ţi trimită mesaje de ameninţare şi-o să-ţi boicoteze filmele.

Rebecca simţi cum îi creşte şi mai mult tensiunea.

— Am nevoie de timp de gândire, Victor. E clar? spuse ea, pe un ton categoric.

— De data asta, pot să fiu al doilea pe listă căruia îi spui ce-ai hotărât? Sper din tot sufletul să fie un răspuns afirmativ. În fond, puştoaico, poţi oricând divorţa dacă nu vă înţelegeţi. Ăsta e un moment crucial pentru cariera ta, şi n-aş vrea să fie compromis din cauza publicităţii negative. După o pauză, Victor adăugă: Sper că nu e vorba de alt bărbat.

— Fir-ar să fie, Victor! Normal că nu e vorba de asta! se răsti Rebecca, deja exasperată.

— Măcar atât. Ai grijă să nu te vrăjească englezul ăla tinerel, care joacă rolul iubitului tău. E un afemeiat şi jumătate.

— Ai terminat predica? i-o tăie scurt Rebecca. Vrei s-auzi cum au decurs filmările de azi sau nu?

— Te superi dacă vorbim altă dată? Am o întâlnire la micul dejun şi trebuie să fug.

— Cum doreşti.

— Mersi. Sună-mă mai târziu, bine?

— Bine. Pa, Victor.

Rebecca încheie convorbirea şi se uită deznădăjduită la frumoşii pantofi de satin din picioare. Ştia că Victor e bine intenţionat – era un agent bun şi îi clădise o carieră fără cusur. Uneori însă, se comporta exagerat de protector. Nu era nici stăpânul, nici părintele ei.

Rebecca aruncă o privire la multitudinea de fotografii vechi, înrămate în argint, de pe biroul lui Anthony, invidiindu-l pentru stabilitatea pe care i-o oferise familia sa, ale cărei rădăcini se întindeau de-a lungul a câtorva secole. Toate erau alb-negru, iar Rebecca o recunoscu imediat pe mama lui Anthony din portretul pe care îl văzuse mai devreme. În fotografie, ţinea de mână o fetiţă drăgălaşă, cu bucle blonde. Asemănarea cu Anthony era frapantă, aşa că Rebecca bănui că e vorba de sora lui. Se ridică de la birou, se uită la ceasul deşteptător vechi şi constată că mai are doar douăzeci de minute ca să mănânce ceva, înainte de a relua filmările.

Capitolul 4

La opt fără un sfert, cineva bătu încet la uşa Rebeccăi.

— Intră, strigă Rebecca, regretând că acceptase invitaţia de a lua cina cu Anthony.

Era epuizată după o zi de filmări.

— Eşti gata, Rebecca? întrebă doamna Trevathan, iţindu-şi faţa veselă prin uşa întredeschisă.

— Cobor în câteva minute.

Rebecca se dezbrăcă de halat, îşi puse o pereche de blugi şi îşi uscă în grabă noua tunsoare, cu care nu se obişnuise încă. Îşi studie chipul în oglindă. Fără machiaj, i se părea că noua culoare îi dă o paloare bolnăvicioasă. Aproape că nu se mai recunoştea.

Ieşi din dormitor şi coborî scările, gândindu-se la devotamentul doamnei Trevathan faţă de lordul Astbury. Ca toate celelalte lucruri din jurul ei, şi această relaţie stăpân-servitor părea ruptă dintr-o altă epocă. Avea senzaţia că timpul se oprise în loc la conacul Astbury. Zăbovi câteva clipe în faţa uşii sufrageriei, apoi ciocăni.

— Intră!

Rebecca deschise uşa şi îl găsi pe Anthony deja aşezat în capul unei lungi mese elegante din mahon. Imaginea bărbatului care stătea singur, în sala festivă, la o masă menită să primească în jurul ei numeroşi oaspeţi, îi potenţa aerul solitar.

— Bună! spuse el, zâmbind, şi îi făcu semn să se aşeze lângă el.

Când Rebecca se apropie de scaun, Anthony se ridică şi i-l trase politicos.

— Mulţumesc, murmură ea, după ce îşi ocupară amândoi locurile.

— Un pahar cu vin? o întrebă el, luând carafa cu licoare rubinie de pe tăviţa de argint. Vinul de Bordeaux merge de minune cu friptura de vită din seara asta.

— Doar un deget, zise Rebecca, din politeţe, pentru că rareori consuma alcool.

Iar când o făcea, în niciun caz nu bea vin roşu. Cum, de altfel, nici friptura de vită nu se număra printre preferatele ei.

— Mama avea un majordom care îl ţinea în decantor şi îl servea, preciză Anthony, în timp ce îi turna vin în pahar. Din

păcate, după ce a ieşit la pensie, n-am mai avut bani să angajez altul.

— Nici nu vreau să mă gândesc cât costă să întreţii o asemenea casă, spuse Rebecca.

— Ai perfectă dreptate, oftă Anthony, în momentul în care intră doamna Trevathan cu o tavă în braţe şi le puse supa în faţă. Dar, cum-necum, o scoatem noi la capăt, nu-i aşa, doamnă Trevathan?

Îi aruncă menajerei un zâmbet afectuos.

— Aşa e, *milord*, aşa e, încuviinţă doamna Trevathan, legănând din cap, şi ieşi din cameră.

— Doamna Trevathan ţine casa asta în mână aproape de una singură. Nu ştiu ce m-aş face fără ea, dacă m-ar părăsi. Serveşte, te rog, zise el, arătând spre supă.

— A lucrat aici toată viaţa?

— Da. La fel şi strămoşii ei. Mabel, mama ei, mi-a fost bonă.

— Cred că e minunat să ai o istorie de familie, să ştii de unde te tragi, remarcă Rebecca, sorbind din supă.

— Din anumite puncte de vedere, da, oftă Anthony. Dar, aşa cum ţi-am zis mai devreme, parcă s-a abătut un blestem asupra noastră după moartea lui Violet. Ştii că rochia pe care o purtai când te-am văzut pe scări a fost a ei?

Rebecca se uită la el şi simţi un fior rece pe şira spinării.

— Serios?

— Da, da. Fiica ei, Daisy – adică, mama – i-a păstrat toate rochiile în perfectă stare după moartea ei.

— Dacă Violet a murit la naştere înseamnă că Daisy nu şi-a cunoscut niciodată mama.

— Într-adevăr. Dar a adorat-o pe Violet, sau, cel puţin, imaginea mamei sale. Aşa cum şi eu am adorat-o pe *ea.*

— A murit de mult mama ta? întrebă Rebecca, pe un ton blând.

— Acum douăzeci şi cinci de ani. Sincer să fiu, încă îi simt lipsa. Eram foarte apropiaţi.

— Da, nu există lucru mai rău decât să-ţi pierzi mama, confirmă Rebecca.

— Eram doar noi doi, iar mama a însemnat totul pentru mine.

— Dar tatăl tău?

Chipul ridat al lui Anthony se întunecă brusc.

— N-a fost un om bun. Mama a îndurat multe din cauza lui. Nu i-a plăcut niciodată la Astbury, aşa că stătea mai mult la Londra. Mama n-a plâns când l-au găsit mort într-un bordel mizer din East End. Se pare că se îmbătase în asemenea hal, încât a căzut şi şi-a rupt gâtul.

Rebecca îl văzu pe Anthony cutremurându-se la amintirea aceea. Îi înţelegea perfect sentimentele. Ar fi vrut să îi spună că şi ea trăise aceeaşi durere, dar nu era pregătită să îşi deschidă sufletul în faţa unui necunoscut.

— Îmi pare rău. Bănuiesc că a fost o perioadă grea pentru tine.

— Din fericire, aveam doar trei ani, aşa că nu mi-l amintesc foarte bine. Ce îţi pot spune cu certitudine e că nu i-am simţit lipsa în copilărie. Dar hai să nu mai vorbim despre trecut, zise Anthony şi aşeză lingura lângă farfuria goală. Povesteşte-mi despre tine, adăugă, în timp ce doamna Trevathan luă farfuriile de supă şi le puse în faţă câte o felie generoasă de friptură.

— Sunt o fată ca oricare alta din Chicago.

— N-aş zice chiar „ca oricare alta”, o contrazise Anthony. Toată lumea mi-a spus că iau cina cu una dintre cele mai celebre şi mai frumoase femei din lume. Exact cum se spunea şi despre bunica mea, Violet, în perioada ei de glorie.

Rebecca roşi, ruşinată de complimentul la adresa frumuseţii ei.

— Am avut noroc şi am profitat de şansele care mi s-au oferit. Multe tinere actriţe nu sunt la fel de norocoase.

— Sunt convins că a contat şi talentul, spuse Anthony. Deşi, aşa cum am mai spus, n-am văzut niciunul dintre filmele în care ai jucat. Trebuie, totuşi, să remarc faptul că, deşi sunt multe femei frumoase, puţine sunt înzestrate cu acea charismă graţie căreia să se facă remarcate. Tu o ai şi, din poveştile pe care le-am auzit, o avea şi Violet. Era vedetă în cercurile mondene de la Londra şi New York şi aici, la Astbury, a primit vizita tuturor notabilităţilor vremii. Doamne, ce vremuri frumoase! adăugă, melancolic. Uneori, am senzaţia că m-am născut în epoca greşită. Dar gata cu nostalgiile.

Se lăsă tăcerea. Anthony îşi termină porţia de friptură fragedă, în vreme ce Rebecca doar o plimbă pe a ei prin farfurie.

— Ţi-a plăcut mâncarea, draga mea? întrebă Anthony, într-un final.

— Da, răspunse Rebecca, uitându-se vinovată la farfuria pe jumătate plină. Îmi cer scuze, dar, în general, nu mănânc prea mult.

— Am observat. Te-aş putea îmbia să guşti din plăcinta cu mere şi mure a doamnei Trevathan?

— Din păcate, nu, spuse Rebecca, înăbuşindu-şi un căscat.

Anthony puse o mână uimitor de catifelată pe mâna ei.

— Eşti obosită.

— M-am trezit devreme, ca să ajung la Coafură şi Machiaj.

— Te înţeleg. Sunt sigur că ultimul lucru de care îţi arde la ora asta e să asculţi poveştile plictisitoare ale unui bătrân nesuferit ca mine. Du-te în camera ta. O rog pe doamna Trevathan să îţi aducă o cană cu lapte cald, bine? Ştiu că e un leac băbesc, dar am încredere în efectul lui de somnifer.

— Sper să nu te superi.

— În niciun caz. Dar te avertizez că s-ar putea să mai abuzez de compania ta plăcută şi cu alte ocazii. Cu toate că prefer singurătatea, m-am simţit foarte bine astă-seară. Doamnă Trevathan, zise Anthony, ridicând ochii spre menajeră, Rebecca o să se retragă în camera ei şi i-am promis că îi duceţi o cană cu lapte cald.

— Bineînţeles, Înălţimea Voastră.

— Draga mea, zise Anthony, ridicându-se odată cu Rebecca, şi îi sărută mâna, mi-a făcut mare plăcere să te am alături. Somn uşor.

— Noapte bună. Şi mulţumesc pentru cină.

Învelită în plapumă, cu paharul cu lapte cald lângă ea, Rebecca se uita la amurgul ce părea că nu se îndură să facă loc nopţii şi medita la discuţia cu Anthony. Datorită manierelor sale desăvârşite şi felului preţios de a vorbi, părea o reminiscenţă a trecutului, la fel ca şi conacul. Însă, locuind acolo, înconjurată de terenuri splendide, deşi pustii, într-o casă neatinsă de transformările moderne, îşi imagina cu uşurinţă cum era viaţa acum un veac. Odată ce echipa tehnică şi actorii plecau la treburile lor, Rebecca simţea cum, încet-încet, pierde contactul cu clipa prezentă.

Îşi alungă acele gânduri din minte; a doua zi, trebuia să revină la realitate, cea care exista dincolo de universul fermecat de la

Astbury, şi să facă tot posibilul să ia legătura cu Jack. Stinse lumina şi se instală pentru somn.

În lungile ore dinaintea zorilor, simţi din nou parfumul puternic de flori; acesta îi umplu nările şi o purtă pe tărâmuri exotice, pe care visase mereu să le viziteze, dar nu apucase. Apoi i se păru că aude un cântec, un sunet ascuţit, care o trezi din somn. Coborî din pat ameţită, sunetul încă zumzăindu-i în urechi, se duse la uşă şi o deschise. Coridorul era cufundat în beznă, iar sunetul se opri brusc.

A fost doar un vis, îşi zise Rebecca, urcându-se la loc în pat. Se lăsă liniştea, dar vocea aceea blândă şi subţire îi stărui în minte, ademenind-o din nou pe tărâmul somnului.

Capitolul 5
Mumbai, India

Ari era bucuros că ajunsese acasă, după o zi lungă la birou, la capătul unei săptămâni grele. Deschise uşa apartamentului duplex şi se duse glonţ în bucătărie, să îşi toarne un pahar cu gin tonic, în speranţa că îi va calma nervii încordaţi şi, totodată, că Lali nu îl va certa că bea prea mult. Era mic copil pe lângă partenerii lui occidentali. Intră în salon, constată că nu e nimeni acolo şi presupuse că Lali face duş la parter. Se lungi pe canapea şi luă o duşcă din pahar.

Se întreba de ce se simte atât de stresat, ţinând cont că firma lui mergea din ce în ce mai bine. Mai ales în ultima vreme, când criza mondială forţase America şi statele europene să îşi îndrepte atenţia către India şi oportunităţile oferite de acest stat, mult mai puţin costisitoare. În momentul actual, nu-şi mai vedeau capul de treabă, iar asta, oftă Ari, era una dintre probleme. Nici prin gând nu-i trecuse că va fi atât de dificil să găsească manageri capabili şi de încredere, care să îl ajute să facă faţă volumului crescut de muncă. Prin urmare, era nevoit să facă singur munca a zece angajaţi.

Lali îl pisălogea mereu să meargă în vacanţă, arătându-i tot felul de pliante despre staţiuni tihnite, la malul mării. Parcă nu pricepea că nu avea timp acum nici măcar să se gândească la asta.

— Când o să angajez nişte oameni de încredere, promit că mergem.

— Ari, dragule, de trei ani mă tot amăgeşti, ofta ea cu amărăciune, în timp ce aduna pliantele şi le arunca la gunoi.

Măcinat de sentimentul de vinovăţie că o supăra, Ari venea acasă cu vreo bijuterie aleasă de secretara lui sau poate cu vreo rochie de la unul dintre designerii ei preferaţi. Îi cerea iertare că o neglijează şi se străduia să ajungă acasă mai devreme, ca să iasă la restaurant. Câteva zile după aceea, discutau cum să petreacă mai mult timp împreună, dar, după o săptămână, Ari revenea la programul lui de optsprezece ore pe zi.

După ce îşi bău ginul şi îşi mai turnă încă un pahar, recunoscu în sinea lui că din pricina frustrării mai ridica uneori tonul la ea.

— Dacă nu muncesc, de unde crezi că o să avem să plătim ipoteca pe apartamentul ăsta? Sau să-ţi cumperi toate hainele alea frumoase din şifonier?

Răspunsul ei era întotdeauna acelaşi.

— Nu-mi pasă unde locuiesc sau cu ce mă îmbrac. Ţie îţi pasă de astfel de lucruri, Ari, nu mie.

Bineînţeles că nu era adevărat, îşi zise, ieşind pe terasa apartamentului, cu vedere la Marea Arabiei. Lali avea impresia că ar putea trăi şi fără tot acel lux, dar nu putea.

Dincolo însă de programul lui încărcat, Ari era conştient că aveau o problemă şi mai mare. Lali se apropia de treizeci de ani şi voia neapărat să se mărite. Nu avea ce să-i reproşeze în această privinţă; şi ea făcuse concesii şi se mutase, cu patru ani în urmă, împreună cu el, împotriva voinţei familiei, nădăjduind că va primi în scurt timp o cerere în căsătorie. Dar, în pofida tuturor eforturile pe care le făcuse, Ari nu se încumetase să rostească cuvintele pe care dorea ea să le audă. Nu era sigur de unde provenea acea ezitare, fiindcă, nu exista dubiu, o iubea pe Lali. Era o femeie foarte frumoasă, iar firea ei blândă şi tandră şi temperamentul liniştit se potriveau de minune cu personalitatea lui mult mai inconstantă. Aşa cum îi spuseseră şi prietenii în nenumărate rânduri, era femeia ideală pentru el.

Deci, ce mai aştepta? Avea treizeci şi şase de ani şi se distrase cu destule femei frumoase înainte să o cunoască pe Lali. Ceva însă înlăuntrul lui îl împiedica să facă pasul decisiv.

De câteva săptămâni, remarcase că e mai distantă cu el şi deseori nici măcar nu era acasă, să îi pună de mâncare şi să îl alinte după o zi grea. Pretexta că stă mai mult la sala de sport sau e în oraş cu prietenele. Cine o putea învinovăţi? De multe ori, chiar dacă Ari lucra de acasă, o ignora cu desăvârşire.

Porni să o caute prin apartamentul imens. În seara aceea, îi simţea lipsa, dar nu îi lăsase niciun bilet, nici nu îi trimisese vreun mesaj, să-i spună unde e. Făcu un duş şi se duse la frigider, să caute ceva de mâncare. Încălzi la cuptorul cu microunde resturile din seara precedentă, îşi turnă un pahar cu vin şi se duse în salon. Dădu drumul la televizorul enorm şi butonă telecomanda, până când găsi nişte meciuri de fotbal din campionatul Angliei. Ca de obicei, mai avea de lucru, dar se simţea mult prea epuizat.

Singura chestie bună era că remarcase un tânăr agent de vânzări, angajat cu doi ani în urmă, care îşi întrecea în performanţe colegii. Avusese cu el un nou interviu, cu câteva săptămâni în urmă, şi îi oferise o promovare pe un post de manager al departamentului indian, care se dezvolta odată cu economia ţării. În cazul în care Dhiren îşi dovedea priceperea în următoarele şase luni, se putea spune că Ari are stofa de director.

Peste trei săptămâni, Ari urma să plece la Londra, la o întâlnire cu nişte potenţiali clienţi. Avea nevoie de cineva care să conducă firma în lipsa lui, iar acesta avea să fie un test numai bun.

Poate că ar trebui să o invite şi pe Lali să meargă cu el, se gândi Ari. Chiar dacă nu va apuca să petreacă mult timp cu ea, poate că i-ar face plăcere să vadă un oraş nou. Da, îşi zise Ari, o să-i propună când se întoarce acasă.

La unsprezece şi jumătate, Ari stinse luminile din salon şi coborî în dormitor. Nu-i stătea în obicei lui Lali să întârzie atât de mult, mai ales fără să îl anunţe unde e. Simţea cum îi zvâcneşte o venă la tâmplă, încercă să o sune pe mobil, dar îi răspunse căsuţa vocală. S-o fi bosumflat, se gândi Ari, amintindu-şi că Lali ameninţase de câteva ori că îl părăseşte. Dar, cu puterea lui de convingere, reuşise mereu să o îmbuneze. La fel se va întâmpla şi de data asta.

A doua zi dimineaţă, la ora opt, în timp ce îşi bea cafeaua, înainte de a pleca la birou, Ari auzi scârţâitul cheii în broască. Lali intră în bucătărie, palidă şi trasă la faţă. Fără machiajul ei impecabil, semănă acum cu un copilaş obosit. Stătea în pragul uşii, vizibil agitată.

— Pot să ştiu şi eu pe unde ai umblat? o întrebă.

— Am dormit la părinţii mei aseară.

— Zău? Parcă nu mai vorbeai cu ei, zise el, mirat.

— N-am mai vorbit, fiindcă ştiam că nu-i placi.

— Pardon? replică Ari. Dacă îmi aduc bine aminte, când te-ai mutat cu mine, ţi-au zis să nu mai pui piciorul în casa lor. Credeam că nici tu nu-i ai prea mult la inimă.

Lali se uita la el, şi ochii ei mari şi negri se umplură de lacrimi.

— Sunt părinţii mei, Ari. Îmi era dor de ei şi n-a fost zi să nu mă simt vinovată pentru că i-am dezamăgit.

— I-ai dezamăgit? întrebă Ari, fixând-o cu o privire şocată. Ce vrei să spui? Ai luat o decizie care nu le-a convenit, atâta tot.

— Ari, oftă Lali, clătinând din cap, noi doi suntem foarte diferiţi.

— Adică?

— Nu mai contează, zise ea şi ridică abătută din umeri. N-am chef de ceartă.

— Ce e, Lali? Zi-mi ce te frământă.

Tânăra tăcu preţ de câteva secunde, apoi trase aer în piept, ca să îşi facă curaj.

— Mă mut înapoi la părinţii mei. Am venit doar să-mi iau lucrurile.

— Şi cât o să ţină chestia asta? O noapte? O lună? Definitiv?

— Definitiv. Îmi pare rău.

— Practic, îmi spui că mă părăseşti, nu? întrebă Ari, abia acum înţelegând ce se petrece.

— Da. Nu vreau să ne certăm sau să discutăm pe tema asta. Vreau doar să-mi strâng lucrurile şi să plec.

Ari o vedea că tremură de emoţie. Legănă uşor din cap, în semn de încuviinţare.

— Bine. Eşti sigură că nu vrei să vorbim despre asta?

— Da. Nu mai e nimic de spus. Mă duc să-mi adun lucrurile.

O privi cum îi întoarce spatele şi iese din bucătărie. Nu era foarte îngrijorat; mai trecuseră prin momente de genul ăsta.

Totuşi, gândul că Lila se întorcea la părinţii ei – care îl antipatizaseră de la bun început – îl deranja profund. Se ridică de la masă şi o urmă în dormitorul de la etaj.

— Lila, *pyari,* e clar că eşti supărată, dar ar trebui să discutăm înainte. Chiar voiam să te invit să vii cu mine în Europa. Ai dreptate, ne trebuie o vacanţă, câteva zile în care să fim doar noi doi.

— N-o să ai timp. Niciodată n-ai timp, Ari. O să stai toată ziua în şedinţe, iar eu o să te aştept închisă în camera de hotel. Iar când o să termini, n-o să-ţi ardă decât să dormi.

Lali se opinti să ridice o valiză mare din şifonier şi o puse pe pat. Apoi se duse la comodă şi începu să golească sertarele.

— Lali! spuse Ari, dând să o prindă în braţe. Hai să…

— Nu pune mâna pe mine! strigă tânăra, ferindu-se de el, şi reveni la şifonier, ca să îşi ia hainele de pe umeraşe.

— Ce te supără, Lali? Spune-mi, te rog. Ştii că te iubesc. Nu vreau să pleci, *pyari.*

— Lasă-mă, răspunse ea, cu o figură abătută. Te cred. Dar trebuie să plec, spre binele meu.

Lali lăsă capul în pământ, cu ochii în lacrimi.

— De ce? Credeam că ne înţelegem bine. Toate au mers de minune în ultima vreme. Nu...

— Ştiu că aşa ţi se pare, replică ea şi trase fermoarul valizei, după care luă o geantă de voiaj şi se apucă să-şi arunce în ea obiectele de toaletă. Nu e vina ta, Ari. Pur şi simplu, aşa a fost să fie.

— M-ai zăpăcit de tot, scumpo. Chiar nu pricep ce vrei să spui. Dacă nu e vina mea, atunci a cui e?

Lali se opri şi oftă prelung, cu ochii pierduţi undeva, în depărtare.

— Avem aşteptări diferite de la viaţă, asta e marea problemă. Eu vreau să mă căsătoresc şi să am copii şi un soţ care îşi face timp şi de mine, spuse şi întoarse privirea spre el, cu un zâmbet şters. Tu nu-ţi doreşti decât succes şi bani.. Sper să-ţi aducă fericirea pe care ţi-o imaginezi. Scuză-mă, zise Lali, închizând geanta de voiaj, şi dădu valiza jos de pe pat. Mă aşteaptă tata jos. Trebuie să plec. Băgă mâna în buzunarul blugilor şi scoase un breloc cu chei. Astea-s cheile de la apartament şi de la maşină, explică şi le puse pe masa de toaletă, uitându-se la el. La revedere, Ari! Te voi iubi mereu şi îţi doresc să fii fericit.

Ari rămase încremenit, în vreme ce Lali ieşi din dormitor cu bagajele şi o luă pe scări. Se dezmetici abia după ce auzi uşa închizându-se în urma ei. O luă la fugă după ea şi ajunse exact când se închideau uşile liftului.

— Lali! strigă, lovind cu pumnul în buton, ca să le redeschidă, dar liftul cobora deja.

Se întoarse agale în apartament, trase uşa şi se rezemă de ea. Nu vorbea serios, nu? Poate că era doar un şiretlic, ca să-l convingă să se însoare cu ea. Dacă aşa era, îşi zise el, hotărât, n-o să-i meargă. Nu se va lăsa şantajat.

Plus de asta, se gândi, era puţin probabil că Lali va rezista mai mult de două minute în cocioaba părinţilor ei. Nici măcar apă curentă nu aveau, şi va trebui să împartă camera cu încă patru fraţi mai mici. După luxul în care trăise alături de el, n-o să-i placă deloc schimbarea.

Cu cât se gândea mai mult la tot ceea ce făcuse pentru ea, în locul şocului iniţial începea să se instaleze furia. Lali spunea mereu că nu o interesează bunurile materiale. Că n-ar fi contat dacă el trăia într-un bordei, pe malul mării, şi câştiga câteva rupii pe zi, vânzând cimbrişor, pentru că ea pe *el* îl iubeşte.

— Ei, rosti el, cu glas tare, în apartamentul tăcut, o să ne lămurim cât de adevărat e ce spune după ce-o să stea câteva zile la părinţii ei.

Ari îşi regăsi încrederea în sine şi, observând că a întârziat, luă cheile de la maşină şi plecă la birou.

O săptămână mai târziu, nu mai era la fel de sigur de sine. Lali nu luase legătura cu el de când plecase, iar el, deşi încântat că îşi va putea vedea liniştit de lucru la computer, stătuse mai mult în faţa ferestrelor imense şi se uitase la familiile de pe plaja aglomerată de dedesubt, care se aruncau chiuind în marea agitată.

Adevărul era că îi simţea lipsa. Îi simţea lipsa mai mult decât şi-ar fi putut închipui. De nenumărate ori luase telefonul mobil şi formase numărul ei, dar orgoliul îl împiedicase să o sune. *Ea* îl părăsise pe *el,* îi şoptea acesta. Din cauza asta, Lali era cea care trebuia să îl sune pe el. N-o să-i scoată ochii, se gândi el. O s-o lase să-şi ceară scuze, o va primi înapoi fără niciun reproş, iar, când va considera de cuviinţă, o va cere şi de soţie. O s-o lase să câştige…

Dar, pe măsură ce treceau zilele, hotărârea lui Ari începea să se clatine tot mai tare. În seara aceea, când stătea singur în apartamentul imens şi pustiu, şi-ar fi dorit să poată vorbi cu cineva şi să-i ceară un sfat. Dar oricât şi-ar fi stors creierii, nu reuşi să găsească o persoană îndeajuns de apropiată care să îi asculte oful. Era prea ocupat, de câţiva ani încoace, ca să mai ţină legătura cu prietenii din copilărie, iar, după refuzul de a participa la înmormântarea Anahitei, cu zece ani în urmă, relaţia cu părinţii şi fraţii săi se stricase simţitor. Acum suna acasă cel mult o dată pe lună, vorbea cu cel care îi răspundea, îi întreba de sănătate şi dacă au vreo veste nouă. Până şi mama lui îl trata cu răceală, când se întâmpla să răspundă la telefon. Nicio rudă nu îl suna vreodată din proprie iniţiativă.

Şi-au pierdut orice speranţă în mine, oftă, în timp ce se îndrepta spre patul mare şi gol. Se băgă sub cearşaf şi se întinse

cu braţele sub cap, întrebându-se de ce oare, înainte să-l părăsească Lali, parcă nu avea timp de nimic, iar odată cu plecarea ei, seara, orele îi păreau nesfârşite.

A doua zi dimineaţă, gândindu-se la perspectiva unui weekend interminabil şi însingurat, Ari luă o decizie. Trebuia să renunţe la orgoliu şi să meargă după ea. Îşi luă inima-n dinţi, formă numărul ei de mobil şi, pentru prima oară, lăsă telefonul să sune până la capăt. Dar, în loc să audă glasul vesel al lui Lali, care îl roagă să lase un mesaj, auzi un sunet monoton, semn că numărul nu mai era alocat.

Pentru prima dată de la plecarea lui Lali, simţi un fior de spaimă în suflet. Până atunci, fusese convins că totul e doar o bătălie a orgoliilor, pe care era dispus să o piardă cu graţie. Nu îi trecuse nicio clipă prin minte că Lali pusese cu adevărat capăt relaţiei lor.

Încercă să o mai sune o dată, dar îi răspunse acelaşi sunet monoton. Cuprins de panică, se gândi cum ar putea să dea de ea. Ştia doar că părinţii ei locuiesc undeva, pe străduţele întortocheate din Dharavi – mersese acolo o dată, dar habar nu avea cum să ajungă din nou. Apoi, se chinui să îşi amintească vreo prietenă a ei, care i-ar fi putut cunoaşte adresa. Lali îl ţinuse departe de cercul ei de prietene, căci multe dintre fetele cu care copilărise proveneau din familii la fel de sărace ca a ei. Îşi dădea şi ea seama că nu sunt genul de femei elegante în compania cărora să iei cina la Indigo Cafe. Ari nu avea nici cea mai vagă idee cum să dea de urma lor.

Nu pricepea cum de trăise sub acelaşi acoperiş cu Lali, timp de patru ani, dar nu ştia nimic despre viaţa ei de dincolo de uşa apartamentului. *E vina mea?* se întrebă, plimbându-se de colo colo pe terasa însorită.

Normal că e, recunoscu într-un final. Îi spusese răspicat că nu îl interesează să aibă o relaţie cu părinţii ei. Nici măcar de dragul ei, nu făcuse un minim efort în acest sens. Nu erau oameni răi… săraci, într-adevăr, dar muncitori şi hinduişti devotaţi, care le inoculaseră copiilor valori morale puternice şi se străduiseră să le ofere cea mai bună educaţie pe care şi-o permiteau.

Ari se trânti epuizat pe un scaun şi îşi luă capul în mâini. Era conştient că îi tratase de sus nu doar pe ei, ci şi convingerile lor – credinţa oarbă în zei, modestia şi toleranţa, exact lucrurile pe

care el le dispreţuia. Ca şi părinţii lui, ei simbolizau „vechea Indie”, al cărei servilism era rezultatul a peste un secol de ocupaţie britanică.

Vechea generaţie nu părea să înţeleagă că se produsese un transfer de putere şi nu era nevoie să mai ţină capul plecat. Generaţia lui începea să prindă aripi, şi nimic nu le mai stătea în cale.

Ari dorise să se rupă de vechile valori care, din punctul lui de vedere, îi îngrădeau pe cei care credeau în ele. Cum stătea acolo aşa, cu ochii pierduţi în zare, Ari îşi dădu seama că e furios. Dar de ce oare?

Deodată, făcu un gest pe care şi-l înfrânase ani la rând. Îşi lăsă capul în mâini şi plânse.

În timp ce reflecta la propria evoluţie şi la motivele acesteia, Ari ştia că nu va uita prea uşor tristele ore interminabile din acel weekend. Nu era sigur dacă plânge după Lali sau de mila fiinţei singuratice, egoiste şi furioase în care se transformase. Vărsa lacrimi amare şi se întreba dacă are cumva vreo cădere nervoasă, probabil consecinţa a cincisprezece ani de muncă asiduă, fără pauză.

Da, realiză el, clădise o afacere de succes şi se bucura de toate avantajele financiare care decurgeau din aceasta. Dar, undeva, pe parcurs, se pierduse pe sine.

Încercă să discearnă motivele furiei sale şi, mai înfiorător, lipsa emoţiilor şi a compasiunii pe care le simţise cândva. Îşi reaminti perioada petrecută la internatul din Anglia şi dispreţul pe care i-l arătaseră colegii, doar pentru că era indian. Chiar dacă India îşi câştigase independenţa de peste şaizeci de ani, nobilimea britanică păstra încă un aer de superioritate nejustificată.

Dar cel mai rău suferea din cauza faptului că părinţii fuseseră foarte mândri de el. Oricât le-ar fi explicat urmările nocive ale dominaţiei britanice asupra naţiei indiene, cultura şi tradiţiile foştilor stăpâni lăsaseră o amprentă de neşters în conştiinţa lor. Pentru ei, nu exista mândrie mai mare decât aceea de a-şi vedea băiatul elev la o şcoală privată britanică.

Ari era însă conştient că, deşi cei cinci ani petrecuţi în Anglia îi alimentaseră ambiţia de a dovedi că e la fel de merituos şi de inteligent ca oricare dintre colegii săi englezi, dorinţa de a reuşi

venea dinlăuntrul lui. Şi mai realiza că, lepădându-se de calităţile unice ale naţiei sale, devenise la fel de imperialist precum cei care îi guvernaseră cândva ţara. Îşi pierduse sufletul de indian.

Duminică seară, Ari ieşi din blocul în care locuia şi îl întrebă pe primul trecător care îi ieşi în cale pe strada Juhu Tara cum să ajungă la cel mai apropiat templu. Ca să nu se facă de ruşine, pretinse că nu este din Mumbai.

Odată intrat în templu, se descălţă şi îndeplini toate ritualurile religioase care, cu ani în urmă, îi erau la fel de firești ca respiraţia, dar care acum îi păreau ciudate şi nelalocul lor. Aduse câteva ofrande *puja*, nu închinate lui Lakshmi, zeiţa bogăţiei, cum procedase de câteva ori în ultimii ani, ci lui Parvati, zeiţa dragostei, şi lui Vişnu, atotputernicul zeu protector. Le ceru iertare, îndeosebi pentru felul în care se înstrăinase de părinţii lui. Şi îi imploră să i-o aducă înapoi pe Lali.

Ari ajunse acasă, mult mai liniştit decât înainte, şi îşi sună numaidecât părinţii. Îi răspunse mama lui.

— Bună, mamă. Am…

— Ce e, *beta*?

Îl podidiră lacrimile din nou când îşi dădu seama că mama lui simţise imediat că a păţit ceva rău. Îşi ceru iertare de la ea, de la tatăl, de la fraţii şi de la surorile lui.

— Iartă-mă, mamă. Îmi pare nespus de rău, zise el, printre lacrimi.

— Mi se rupe sufletul când te aud, fiule. Lali te-a făcut să suferi?

Ari amuţi preţ de câteva secunde.

— Cum ai ghicit, mamă?

— Nu ţi-a spus că a trecut pe la noi acum două săptămâni?

— Nu.

— Am înţeles.

— Ce v-a zis? întrebă Ari.

— Ne-a zis, oftă Samina, că s-a săturat să aştepte până când te hotărăşti să faci pasul cel mare. Că poate eziţi, pentru că n-o iubeşti suficient de mult şi de-asta e mai bine să se despartă de tine. Ştii ce mult îşi dorea o familie, *pyara.*

— Ştiu, normal că ştiu. Crede-mă, mamă, chiar o iubesc. Mi-e dor de ea… vreau să se-ntoarcă acasă. Dacă ştii unde e, spune-i, te rog, asta din partea mea. Aş…

Ari nu reuşi să îşi ducă ideea la capăt.

— Of, dragul meu, îmi pare atât de rău, dar n-o să se-ntoarcă la tine.

— De ce nu? întrebă Ari, realizând imediat că se comportă ca un copil răzgâiat, care întreabă de ce nu se poate juca cu jucăria preferată.

— Îmi pare rău că trebuie s-o afli de la mine, dar cred că e mai bine să ştii. Presupun că îţi aminteşti că părinţii ei aranjaseră să o mărite cu cineva, dar Lali a refuzat după ce te-a cunoscut pe tine.

— Da, răspunse Ari, amintindu-şi ceva ca prin ceaţă. Cred că era vorba de un văr al ei din Kolkata. Un fermier mult mai în vârstă decât ea. Lali mi-a zis că l-a detestat de cum l-a văzut.

— Poate că da, poate că nu, zise Samina, pe un ton evaziv. Cert e că s-a căsătorit cu el ieri.

Ari amuţi.

— Ari, mă auzi?

— Da, răspunse el, şocat. Dar de ce? Nu înţeleg…

— Eu înţeleg foarte bine, răspunse calm Samina. Lali are aproape treizeci de ani. Nu are o meserie din care să se poată întreţine singură, iar părinţii ei sunt prea săraci ca să îi dea o zestre. A zis că, dacă se mărită cu un bărbat mai în vârstă, cel puţin va îi scutită de griji financiare până la sfârşitul vieţii.

— Poftim? exclamă Ari, nevenindu-i să creadă ce aude din gura mamei sale. Şi cu mine era scutită de griji financiare! Poate că nu petreceam suficient timp cu ea, dar, financiar vorbind, i-am oferit totul.

— Ştiu, dar nu i-ai oferit exact ce voia mai mult. Lucrul pe care şi-l doreşte orice femeie, mai ales în India.

— Adică nu m-am căsătorit cu ea? gemu Ari.

— Da. Cum spunea şi Lali, dacă te săturai de ea la un moment dat, o aruncai în stradă să moară de foame. Ca amantă, n-avea niciun drept, niciun statut, nicio proprietate… Trebuie să înţelegi că aceste lucruri contează enorm.

— De ce nu mi-a spus ce o frământă? zise Ari, muşcându-şi buzele.

— Ţi-a spus, şi nu o dată. Dar, până la urmă, s-a lăsat păgubaşă, oftă Samina. Mi-a zis că nici n-o auzeai. Singurele ei atuuri erau frumuseţea şi tinereţea. Iar timpul zboară.

— N-am… înţeles. Zău, mamă, crede-mă.

— Şi, fireşte, era prea mândră ca să se roage de tine.

— Ce mă fac acum, mamă? întrebă Ari deznădăjduit.

— Mergi înainte, sugeră Samina. Tragi învăţăminte din ce-ai păţit. Dar trebuie să pricepi că Lali nu mai vine înapoi.

— Trebuie… să închid, mamă. Am mult de lucru.

— Mai vorbim…

Era prea tulburat ca să audă continuarea. Apăsă pe buton şi încheie convorbirea.

Pentru prima oară în viaţă, Ari nu se duse la birou a doua zi. Îl sună pe Dhiren, noul manager de vânzări, şi îl anunţă că e bolnav şi are febră. În următoarele zile, dormi ca un animal în hibernare. Se dădea jos din pat doar ca să mănânce, să bea apă şi să meargă la toaletă. Energia lui fenomenală părea să-l fi părăsit, iar, când se privi în oglindă, era palid şi parcă mai mic decât înainte – ca şi când dispăruse o parte din el. Ceea ce, îşi zise profund deprimat, se şi întâmplase.

În rarele momente când era treaz, stătea cu ochii în tavan şi se întreba cum de îşi pierduse elanul şi hotărârea care îl animaseră zi de zi, vreme de cincisprezece ani. Când primea telefoane de la birou, prefera să nu răspundă. Nu se simţea în stare să vorbească cu cineva.

Marţi seară, ieşi pe terasa puternic luminată, se uită la lumea care îşi continua deplasarea la picioarele lui şi se gândi la viitorul lui. Îl vedea în faţă, căscându-se ca un vid de nepătruns. Îşi lăsă capul pe mâini.

— Iartă-mă, Lali, oftă el.

În apartament, se auzi soneria interfonului. Se duse fuga şi ridică receptorul, rugându-se cu disperare să fie ea.

— Da?

— Sunt mama, *beta*.

— Urcă, zise, profund dezamăgit că nu era Lali.

Nu se aştepta la această vizită; părinţii lui locuiau la cinci ore de mers cu maşina de Mumbai.

— Copilul meu! zise Samina şi îl cuprinse în braţe când îi deschise uşa.

În clipa aceea, tot zbuciumul şi amărăciunea strânse în zece ani se evaporară, şi Ari plânse ca un copil, ghemuit în braţele mamei sale.

— Îmi pare rău, mamă, îmi pare aşa de rău.

— Ari, spuse Samina, dându-i părul din ochi cu un zâmbet blajin, tot ce contează e că ai revenit în sânul familiei tale. Eşti amabil să-i faci mamei tale un ceai? Doar a bătut cale lungă.

În seara aceea, Ari purtă lungi conversaţii cu mama lui şi îi mărturisi gândurile care îl măcinau de câteva zile şi perspectiva sumbră asupra propriului viitor.

— Măcar acum îmi vorbeşti cu sufletul, şi nu cu mintea aia îndărătnică a ta, comentă Samina, încercând să îl consoleze. M-am tot întrebat unde a dispărut fiul meu şi dacă o să se mai întoarcă vreodată la mine. E un început promiţător. Ai învăţat o lecţie importantă, Ari. Mulţumirea vine din multe lucruri, nu doar din unul singur. Banii şi succesul nu-ţi pot aduce niciodată fericirea, dacă inima ta e ferecată.

— La fel mi-a zis şi Anahita ultima oară când ne-am văzut, medită Ari. Şi mi-a mai zis că o să înţeleg asta într-o bună zi.

— Străbunica ta a fost o femeie tare înţeleaptă.

— Da, şi mi-e ruşine că n-am venit să-mi iau rămas-bun de la ea.

— Dacă crezi în spirite, cum credea ea, sunt sigură că e aici lângă noi şi te iartă. Acum scuză-mă, căscă ea, sunt obosită după drum şi trebuie să mă culc.

— E de înţeles, zise Ari şi o conduse la parter, într-unul din dormitoarele frumos mobilate.

— Cât spaţiu pentru o singură persoană, observă Samina, iar Ari îi puse jos geanta de voiaj. Nu-mi vine să cred că o să dorm o noapte întreagă fără să mă înnebunească taică-tu cu sforăiturile lui. S-ar putea să nu mai vreau să plec.

— Poţi să stai oricât doreşti, spuse Ari, surprins de sinceritatea propriilor cuvinte şi ruşinat că nu o invitase niciodată acasă la el. Îţi mulţumesc că ai venit, adăugă şi o sărută de noapte bună.

— Eşti fiul meu. Mi-am făcut griji pentru tine. Nu contează dacă stai într-un apartament imens sau cât de bogat ai ajuns, tot primul meu copil eşti, şi te iubesc, răspunse ea, mângâindu-l pe obraz.

O jumătate de oră mai târziu, Ari se întinse în pat, cu o senzaţie de stranie uşurare că mama lui dormea la doar câţiva metri distanţă. Faptul că nu îi reproşase greşelile din trecut şi că venise să îl vadă imediat ce aflase că are probleme îl făcea să se simtă cu atât mai ruşinat. Apoi se gândi la Anahita şi la îndârjirea cu care crezuse atâţia ani că primul *ei* născut încă trăieşte.

Oare mamele aveau un al şaselea simţ când venea vorba de copiii lor?

Privirea lui Ari alunecă spre comodă. Într-un sertar, era închisă povestea străbunicii lui, neatinsă de unsprezece ani. Deşi era singur, simţi că roşeşte, la fel cum păţise şi la ultima întâlnire cu străbunica sa.

Dacă *era* într-adevăr lângă el acum, Ari spera că aude cât de mult regretă că a neglijat lucrul pe care i-l încredinţase. Se dădu jos din pat, deschise sertarul şi scoase foile îngălbenite. Se uită la caligrafia desăvârşită şi observi că e scrisă într-o engleză curată.

Îşi simţea pleoapele grele. Nu era momentul potrivit să descifreze cuvintele, dar îşi jură să o citească a doua zi.

În ziua următoare, ieşi să ia micul dejun împreună cu mama sa, înainte ca ea să plece în lunga călătorie înapoi acasă.

— Te întorci la serviciu de mâine? îl întrebă Samina. Ţi-ar prinde bine. Îţi mai abate gândurile de la probleme, decât să stai şi să jeleşti în apartamentul ăla pustiu.

— Cine să te mai înţeleagă şi pe tine, mamă? chicoti Ari. Ba mă certi că muncesc prea mult, ba mă îndemni să revin la birou.

— În viaţă, trebuie să existe un echilibru, iar tu trebuie să ţi-l găseşti pe al tău. După aceea, poate descoperi şi fericirea pe care o cauţi. Ah, era să uit, zise Samina şi scotoci în geantă, de unde scoase volumul de poezii *Rewards and Fairies* al lui Rudyard Kipling. E de la taică-tu. A zis să citeşti poezia „Dacă”, una dintre preferatele lui.

— O ştiu, spuse Ari, zâmbind. Dar n-am mai recitit-o de când eram elev.

După ce plecă mama lui, nu înainte de a-i cere să jure că va trece pe acasă imediat ce se întoarce din călătorie, Ari se urcă în maşină şi porni spre birou.

Îl chemă pe Dhiren şi îl anunţă că îi lasă firma în grijă pe timpul şederii lui la Londra şi că era posibil să rămână acolo mai mult decât prevăzuse.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, se îmbarcă într-un zbor de noapte ce urma să aterizeze pe aeroportul Heathrow. Ignoră filmele pe care le putea viziona şi reciti poezia lui Rudyard Kipling, trimisă de tatăl lui. La final, zâmbi ironic. Înţelesese mesajul. Apoi comandă un pahar cu vin şi scoase din servietă paginile îngălbenite primite de la străbunica sa.

Jaipur, India
1911

Capitolul 6
Anahita

Îmi aduc aminte, copilul meu. În noaptea încremenită, până şi cea mai plăpândă adiere de vânt era o binecuvântare pe căldura sufocantă din Jaipur. Deseori urc împreună cu celelalte femei din casă şi cu copiii lor pe acoperişul Palatului Lunii şi dormim acolo.

Oraşul Jaipur se întinde pe o câmpie înconjurată de dealuri sterpe, cenuşii. În copilărie, credeam că nu există loc mai frumos pe faţa pământului, căci oraşul pare desprins dintr-un basm. Clădirile erau văruite în rozul cel mai plăcut. Casele cu acoperişuri bombate erau decorate cu sculpturi delicate, iar coloanele elegante ale verandelor mărgineau străzile largi. Fireşte, Palatul Lunii se înălţa în zona cea mai pitorească – era un oraş în sine, înconjurat de grădini luxuriante. Interiorul era un labirint, prin ale cărui arcade crenelate pătrundeai în curţile interioare, care ascundeau propriile taine.

Înşişi locuitorii Jaipurului erau plini de culoare; bărbaţii purtau turbane galbene, mov şi rubinii. Uneori, îi admiram de la una dintre terasele înalte ale palatului şi mă gândeam cât de mult seamănă cu o armată de furnici multicolore, care mişună neîncetat de colo colo.

În palatul meu din inima oraşului magic, trăind printre mai marii societăţii, mă simţeam ca o prinţesă, la fel ca mulţi dintre tovarăşii mei de joacă.

Dar, bineînţeles, nu eram.

Până la vârsta de nouă ani, am trăit în mijlocul forfotei de pe străzile de la poalele lui.

Mama, pe numele ei Tira, se trăgea dintr-un şir lung de *baidh* denumirea indiană pentru vraci ori vindecătoare. Încă de la o vârstă fragedă, mă ţinea lângă ea când oamenii din oraş veneau să îi ceară sfatul în diverse probleme. În grădiniţa din spatele casei, creşteau o sumedenie de ierburi parfumate, din care făcea tot soiul de poţiuni ayurvedice, şi deseori o priveam cum macină *guggulu, manjishtha* sau *gokhru* pe *shil noda*, ca să prepare leacuri. Clientul părea împăcat şi pleca fericit la gândul că persoana iubită îi va împărtăşi dragostea, sau că va scăpa de tumoare, ori că va zămisli un prunc în mai puţin de o lună.

Uneori, când ne trecea pragul vreo femeie, mama îi cerea servitoarei să mă scoată la plimbare câteva ore. După un timp,

am început să observ că, ori de câte ori cerea asta, femeia stătea aşezată pe perne, în camera din fund, trasă la faţă şi înspăimântată.

Desigur, pe atunci nu ştiam cum anume le ajută mama pe acele femei, dar acum ştiu. Le ajuta să scape de copiii nedoriţi.

Copilul meu, probabil crezi că o asemenea faptă e un păcat împotriva zeilor. În general, se întâmpla asta pentru că femeia avea deja şase sau chiar mai mulţi copii – în India acelor vremuri, naşterile erau de neoprit iar familia era atât de săracă, încât nu-şi permitea să mai hrănească încă o gură. Pe de altă parte, le ajuta şi pe mamele cărora le venea sorocul. Când am mai crescut, a început să mă ţină lângă ea, ca să îi dau o mână de ajutor. La prima naştere la care am asistat, mărturisesc că mi-am acoperit ochii, dar, cum se întâmplă cu toate, mai ales cu fenomenele naturale, te obişnuieşti cu imaginea şi o priveşti ca pe un miracol.

Uneori, plecam împreună, călare pe armăsarul pe care tata îl ţinea într-un grajd la marginea oraşului, şi vizitam satele dimprejurul Jaipurului. Atunci am început să înţeleg că nu toată lumea trăieşte într-un oraş roz, de basm, cu o familie iubitoare şi mâncare pe masă în fiecare seară. Am văzut lucruri cumplite în timpul acelor peripluri: sărăcie, boli, foamete şi agonia prin care trece fiinţa umană. Am învăţat de timpuriu că viaţa nu e dreaptă, şi nu am uitat niciodată această lecţie.

Mama, ca toţi hinduşii, era deosebit de superstiţioasă, deşi tata o tachina că duce totul la extrem. O dată, pe când aveam şase ani, ne pregăteam să mergem în vizită la nişte rude aflate la peste trei sute de kilometri distanţă, cu ocazia sărbătorii *Holi*, un festival vesel la care participanţii aruncă unii în alţii cu prafuri colorate. La finalul zilei, toată lumea era pictată din cap până-n picioare în toate culorile curcubeului.

În acea zi, am ieşit din casă şi am luat-o spre gară, de unde urma să pornim în prima etapă a călătoriei. Deodată, ne-a trecut o bufniţă albă prin faţă, iar mama a încremenit locului, cu o figură îngrozită.

— Nu putem merge, ne-a zis. Trebuie să ne întoarcem.

Tata, obişnuit cu superstiţiile mamei şi dornic să îşi revadă neamurile, a zâmbit, legănând din cap.

— *Pyari,* e doar o pasăre frumoasă, care a zburat pe lângă noi. Nu înseamnă nimic rău.

Dar mama se întorsese deja din drum şi mergea spre casă. Oricât a protestat tata, n-a fost chip s-o înduplece. Aşa că, la sfârşit de săptămână, am rămas acasă tustrei, eu şi tata îmbufnaţi peste poate, la gândul că verişorii, unchii şi mătuşile noastre se distrează de minune la câteva sute de kilometri depărtare.

Cu toate astea, o zi mai târziu, am aflat că în regiune se produseseră inundaţii. Iar trenul în care trebuia să urcăm trecuse peste un pod care se prăbuşise sub greutatea lui. Vagoanele şi toţi pasagerii căzuseră în apele noroioase şi învolburate. O sută de suflete din oraşul nostru nu aveau să se mai întoarcă acasă.

Din acel moment, până şi tata a început să ia în serios instinctele mamei. Când am mai crescut, mama a început să mă înveţe să prepar leacuri simple pentru tuse, răceli, suferinţe din dragoste. Mi-a zis să urmăresc şi să învăţ calendarul lunar – dacă preparai leacurile în anumite perioade ale lunii, acestea erau mai puternice. Tot ea mi-a explicat că femeile îşi trag de la lună puterea lor feminină. Şi că natura, creată de zei pentru a le oferi oamenilor tot ceea ce au nevoie, e cea mai puternică forţă de pe pământ.

— Într-o bună zi, Anni, o să auzi cântecele spiritelor, îmi spunea înainte de culcare. Şi atunci vei ştii că ai moştenit anumite daruri.

La vremea aceea, nu pricepeam despre ce vorbeşte, dar clătinam din cap în semn de încuviinţare.

— Da, Maaji, îi spuneam când mă săruta de noapte bună.

Ştiam că măritişul ei cu tata fusese o mezalianţă. Mama s-a născut într-o castă superioară. Era verişoară de-a doua cu *maharani* de Jaipur, soţia maharajahului, deşi, sinceră să fiu, mereu am avut impresia că toţi indienii pe care-i cunosc sunt ori verii noştri, ori ai vreunei cunoştinţe de-ale noastre. Încă de la vârsta de doi ani, fusese promisă în căsătorie unui văr bogat din Bengal, care, din nefericire, se îmbolnăvise de malarie şi murise la scurt timp după aceea. În vreme ce părinţii mamei îi căutau un alt soţ potrivit, ea l-a întâlnit pe tata la festivalul *Navratri,* şi au început în secret o relaţie, întreţinută exclusiv prin scrisori pe care şi le trimiteau pe furiş.

Când bunicii mei au anunţat-o că i-au găsit un soţ de viţă nobilă, dar în vârstă de cincizeci de ani, care dorea ca mama să

fie cea de-a treia soţie a sa, ea a ameninţat că fuge de acasă dacă nu îi dau voie să se mărite cu tânărul şi chipeşul meu tată. Nu ştiu prin ce peripeţii au trecut părinţii mei ca să se poată vedea – poveştile acestea intraseră deja în folclorul lor pe vremea când m-am născut –, dar, într-un final, bunicii mei s-au văzut nevoiţi să accepte căsătoria.

— Le-am spus bunicilor tăi că nu îi pot oferi fiicei lor rubine, perle şi un palat, dar îi voi oferi dragostea mea veşnică, mi-a povestit tata. Iar tu, *beti,* să nu uiţi niciodată că a iubi şi a fi iubit valorează cât toate comorile maharajahului.

Tata, Kamalesh, era exact opusul mamei. Filosof, poet şi scriitor, a cărui ideologie se inspira din Rabindranath Tagore, celebrul poet şi activist brahman. Câştiga o nimica toată pentru pamfletul lunar pe care îl publica şi în care îşi punea toate ideile radicale, mai ales despre ocupaţia britanică în India. Învăţase singur să vorbească engleza fluent şi, paradoxal, ţinând cont de opiniile lui politice, îşi finanţa scrierile din meditaţiile pe care le dădea nobililor indieni, dornici să înveţe limba pentru a conversa cu omologii lor britanici.

Pe mine, fiica lui m-a învăţat nu doar engleza, ci şi tainele multor altor discipline, de la istorie şi până la ştiinţe. În vreme ce alte tinere indiene învăţau arta brodatului şi rugăciunile pe care să i le închine lui Shiva, pentru a-şi găsi un soţ bun, eu citeam *Originea speciilor* de Darwin şi studiam matematica. De asemenea, încă de la opt ani, călăream fără şa şi galopam pe câmpiile pustii de la marginea oraşului, după tata, care mă îndemna să gonesc mai tare şi să-l prind din urmă. Ca orice fetiţă, îmi adoram tatăl şi mă străduiam din răsputeri să îl impresionez.

Astfel, între un tată cu vederi radicale, care analiza totul logic, şi o mamă care, găsind într-o zi un liliac în dormitor, a chemat o *ojha* ca să alunge spiritele rele, am crescut printre cele mai felurite viziuni de spre lume. Am împrumutat multe dintre ele, dar aveam şi ceva ce era doar al meu.

Într-o zi, în timp ce stăteam în braţele tatei, supărată că văzusem un grup de băieţi care băteau un câine vagabond, lihnit de foame, mi-a ridicat bărbia spre el şi mi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Scumpa mea Anni, ai o inimă atât de sensibilă, care bate mai tare decât o sută de *tabla*. Ca şi tatăl tău, deteşti

nedreptatea şi cauţi echitatea. Dar, fii cu băgare de seamă, draga mea, căci oamenii sunt fiinţe complexe, iar viaţa nu e în alb şi negru. Acolo unde crezi că vei găsi bunătate e posibil să descoperi şi răutate. Iar acolo unde vezi răutate, e posibil să existe şi bunătate.

Pe când aveam nouă ani, tata a murit pe neaşteptate, din cauza epidemiei de febră tifoidă care se abătuse asupra oraşului în anotimpul musonic. Nici chiar poţiunile din arsenalul considerabil al mamei nu au izbutit să îl salveze.

— I-a sunat ceasul, *pyari.* Ştiam că aşa se va întâmpla, mi-a zis mama.

Nu reuşeam să înţeleg resemnarea calmă cu care acceptase moartea tatei. În timp ce eu jeleam îndurerată peste trupul lui neînsufleţit, ea stătea lângă el, liniştită, nemişcată, fără să verse o lacrimă.

— Când îţi sună ceasul, Anni, şi eşti chemat, trebuie să te duci, m-a consolat ea. Nu te poţi împotrivi.

Răspunsul ei nu m-a mulţumit deloc. M-am zbuciumat, am urlat şi am refuzat să plec de lângă trupul tatei, când l-au urcat pe rugul funerar. Îmi amintesc că m-au luat cu forţa, în momentul în care preotul a început să se roage şi au aprins paiele de sub rug. Fumul înecăcios s-a înălţat în aer. Am fugit şi m-am ascuns în fustele mamei.

După moartea tatei, abia dacă mai aveam din ce trăi. Verişoara mamei, soţia maharajahului Jaipurului, ne-a invitat să locuim cu ea. Astfel, ne-am mutat amândouă din căsuţa noastră frumoasă în Palatul Lunii şi în *zenana*.

Zenana era locul în care toate femeile de la palat trăiau laolaltă, separate de bărbaţi. Deoarece, pe vremea aceea, din momentul în care intrau la pubertate, toate doamnele se supuneau tradiţiei *purdah.* În afară de soţi şi de rudele apropiate, niciun bărbat nu avea voie să le vadă chipul. Chiar dacă ne îmbolnăveam, medicul era obligat să ne diagnosticheze din spatele unui paravan. Iar, dacă ieşeam în public, trebuia să fim acoperite din cap până în picioare. Acum, îmi pare aproape incredibil, dar aşa era obiceiul pe atunci, şi făcea parte din viaţa noastră de zi cu zi.

Ajunsă acolo, a durat ceva timp până să mă obişnuiesc cu zarva şi forfota din *zenana*. Acasă la noi, aveam o servitoare şi

un grădinar. După plecarea acestora, rămâneam doar noi trei şi puteam oricând încuia uşa de la intrare, dacă doream să ţinem lumea la distanţă. La palat, lucrurile stăteau cu totul altfel. Trăiam, mâncam şi dormeam la un loc. Uneori, tânjeam după liniştea şi intimitatea fostei case, în care mă închideam în dormitor şi mă cufundam netulburată în lumea cărţilor.

Totuşi, viaţa la comun avea avantajele sale. Nu duceam niciodată lipsă de tovarăşi de joacă, căci *zenana* era plină de fete de vârsta mea. Găseam mereu un partener de table sau pe cineva care să mă acompanieze la *veena*, un instrument cu corzi, în timp ce cântam cu voce.

Tovarăşele mele de joacă proveneau dintre fiicele politicoase şi manierate ale nobilimii locale. Dar lucrul care îmi lipsea cel mai mult erau lecţiile. Abia după ce am ajuns în *zenana*, am realizat cât de progresist era tata, pentru că se apucase să mă educe.

El mă alinta „Anni”; numele meu real era Anahita, care înseamnă „cea plină de farmec”. Nu mi s-a părut niciodată că mi se potriveşte. Deşi eram ageră la minte (şi nimeni din generaţia mea nu mă întrecea la călărie), când venea vorba de „farmecele” femeieşti, mă simţeam în dezavantaj. Deseori le priveam pe celelalte femei cum se aranjează şi se dichisesc în faţa oglinzii, pierzând ore întregi ca să aleagă un corsaj colorat care să se asorteze cu fusta – în provincia Rajasthan, nu se purtau sariurile tradiţionale.

Toate prinţesele şi majoritatea verişoarelor lor cu sânge nobil erau deja logodite cu vreun bărbat pe placul părinţilor. Eu, pe de altă parte, proveneam dintr-o castă superioară, dar dintr-o familie săracă. Nu ne rămăsese aproape nimic de pe urma tatei, şi eram conştientă că mama nu avea cum să îmi facă zestre. Niciun bărbat nu m-ar fi considerat o „partidă bună” iar mama tot căuta printre neamurile noastre pe unul care să mă accepte. Nu eram nici dezamăgită, nici îngrijorată; încă îmi răsunau în minte cuvintele tatei când ceruse mâna mamei de la părinţii ei.

Voiam să găsesc dragostea adevărată.

La vârsta de unsprezece ani, după mai bine de un an petrecut în *zenana,* educaţia anterioară şi abilităţile la echitaţie au început să dea roade. Maharani m-a ales să fiu însoţitoarea fiicei sale mai mari, prinţesa Jameera.

Cu toate că statutul de însoţitoare a prinţesei îmi oferea noi privilegii şi îmi permitea să particip la tot soiul de activităţi noi, interesante, ca de pildă să o însoţesc la partide de vânătoare ori să circul prin zone ale palatului unde nu avusesem acces până atunci, nu mi-o amintesc ca pe o perioadă fericită din viaţa mea.

Jameera era răzgâiată şi capricioasă. Dacă jucam ceva şi pierdea, fugea plângând la mama ei şi mă acuza că trişasem. Când îi vorbeam în engleză, aşa cum mă rugase mama ei, îşi acoperea urechile cu palmele şi nu voia să mă asculte. Iar, dacă îndrăzneam vreodată să o întrec la plimbarea călare de dimineaţă, începea să zbiere de furie şi nu mă mai băga în seamă toată ziua.

Ştiam amândouă care era problema; deşi era prinţesă, eu eram înzestrată cu talente şi abilităţi native care ei îi lipseau. Mai rău decât atât, cu toate că nu aveam nicio înclinaţie spre cochetărie şi nu mă dichiseam, toată lumea îmi complimenta silueta zveltă şi osatura bună. Jameera, în schimb, nu era binecuvântată cu asemenea calităţi.

— *Maaji,* plângeam în braţele mamei, iar ea îmi ştergea lacrimile. Jameera mă urăşte!

— E într-adevăr o fată dificilă. Dar n-avem ce face, *pyari*. Doar n-o să-i spunem mamei sale, soţia maharajahului, că nu o placi pe fata ei mai mare! Poartă-te cât poţi tu de frumos, mă ruga ea. E o onoare că ai fost aleasă, şi sunt convinsă că, într-o zi, vei culege roadele.

Ca de obicei, mama avea dreptate. În 1911, s-a iscat mare agitaţie în toate statele princiare. Eduard al VII-lea, împăratul Indiei, încetase din viaţă cu un an înainte. Fiul său, George al V-lea, urcase pe tron, iar încoronarea urma să aibă loc în Anglia, în luna iunie. În decembrie, era programat marele Durbar de încoronare la Delhi, unde erau invitaţi toţi prinţii din India. Şi, în calitate de însoţitoare a prinţesei Jameera, am fost şi eu inclusă în vasta suită pe care tatăl ei, maharajahul Jaipurului, avea să o ia cu el.

Mama nu-şi mai încăpea în piele de fericire.

— Anni, mi-a spus, luându-mi faţa în mâini, când te-ai născut, am procedat şi eu cum e obiceiul şi m-am dus la un astrolog, ca să îţi facă harta vieţii. Ştii ce mi-a zis?

Am clătinat din cap.

— Nu, *maaji.* Ce-a zis?

— Mi-a zis că, atunci când vei împlini unsprezece ani, ţi se va întâmpla un lucru nemaipomenit. Vei cunoaşte o persoană care îţi va schimba tot cursul vieţii.

— Asta chiar că e nemaipomenit, am răspuns respectuoasă.

Abia acum, când scriu aceste rânduri, privesc în urmă şi îmi dau seama câtă dreptate avusese astrologul.

Capitolul 7

Nu am cuvinte să descriu splendoarea şi măreţia Durbarului de încoronare. Pe măsură ce ne apropiam de câmpia pe care se întindea Parcul Încoronării – corturi cât vedeai cu ochii la marginea oraşului Delhi –, aveam tot mai mult senzaţia că întreaga Indie se îndreaptă spre aceeaşi destinaţie.

În vreme ce eu, Jameera şi prinţesa mai mică şedeam în palanchinul cocoţat în spatele unuia dintre elefanţii din alaiul reginei, aruncam priviri furişe printre draperii, ca să vedem ce se petrece afară. Şoselele prăfuite erau ticsite cu fel de fel de mijloace de transport imaginabile: biciclete, cărucioare pline ochi cu bagaje şi trase de tauri asudaţi, automobile şi elefanţi – toate înghesuindu-se pe acelaşi drum. Săraci şi bogaţi se îndreptau cu mic cu mare spre Parcul Încoronării.

Fiecare maharajah îşi instalase propria tabără, asemenea unui sătuc alimentat cu apă curentă şi electricitate. Când am ajuns în tabăra noastră, am rămas uluită de dormitorul luxos al femeilor.

— Avem până şi baie, i-am strigat Jameerei, şocată de minunăţiile moderne care ne ofereau toate condiţiile necesare pentru a ne muta acolo definitiv, dacă doream.

Jameera nu părea la fel de impresionată. Parcurseserăm drum lung, şi nu suportase prea bine călătoria.

— Unde mi-e cutia *puja?* s-a răstit la servitoarele care despachetau cuferele interminabile aduse de la palatul prinţeselor. Cearşafurile astea sunt aspre, bombăni, trecându-şi degetele grăsune peste aşternuturi. Schimbaţi-le!

Accesele de furie ale Jameerei nu mă speriau. După ce le-am ajutat pe servitoare să despacheteze şi am văzut-o pe Jameera în baie, am plecat să explorez împrejurimile. Afară, în grădinile superbe care înconjurau tabăra, tot cerul părea luminat de felinarele aprinse în parcul imens. În zare, a izbucnit deodată un foc de artificii, o explozie de vârtejuri multicolore. Fumul înecăcios se amesteca cu parfumul sufocant de tămâie. Din depărtare, răzbăteau mugetele elefanţilor şi acordurile dulci ale sitarelor.

În clipa aceea, am trăit un sentiment de fericire pură. Pe o suprafaţă de câţiva kilometri pătraţi, erau adunate toate statele princiare din India. Printre miile de oameni instalaţi în parc, se găseau cele mai respectate, influente şi învăţate persoane din ţară. Iar eu, Anahita Chavan, eram martoră la toate acestea.

Am înălţat ochii spre cer şi am vorbit cu tata.

— Uite-mă unde sunt, tată, i-am zis bucuroasă.

E de la sine înţeles că, dacă pui laolaltă atâtea personaje de vază, vor apărea tot soiul de rivalităţi. Fiecare maharajah dorea ca tabăra lui să fie cea mai somptuoasă, sau să aibă o suită mai numeroasă şi mai mulţi elefanţi decât vecinii săi. Prinţii se întreceau în petreceri şi dineuri tot mai îmbelşugate şi mai opulente. Cu banii pe care îi luai pe rubinele, diamantele, smaraldele şi perlele care împodobeau trupurile prinţilor şi ale soţiilor acestora puteai cumpăra lumea, meditam, în timp ce o ajutam pe Jameera să se îmbrace pentru primul banchet pe care părinţii ei îl dădeau în tabăra noastră. Toată lumea fremăta de emoţie.

— Diseară vin optsprezece prinţi şi soţiile lor! m-a informat Jameera, chinuindu-se să îşi tragă brăţara de aur peste mâna dolofană. *Maaji* mi-a zis că o să fie prezent şi tatăl prinţului cu care sunt logodită. Trebuie să mă ajuţi să arăt cât mai bine.

— Bineînţeles, am spus.

Într-un final, cele patru maharani şi doamnele lor de onoare au plecat şi s-au aşezat în spatele paravanului, de unde îşi urmăreau soţii şi oaspeţii bărbaţi la marea recepţie dinaintea banchetului. Noi ceilalţi am răsuflat uşuraţi că toată lumea plecase binedispusă şi pregătită să întâmpine în *zenana* noastră femeile şi copiii care urmau să cineze cu noi, separat de bărbaţi.

În scurt timp, sala de recepţie din cortul nostru era înţesată de invitate şi odraslele lor. Mă uitam fascinată cum soţiile maharajahilor invitaţi erau întâmpinate de prinţesele noastre. În ochii unui copil de unsprezece ani, doamnele acelea păreau scoase din basme; unse cu uleiuri, parfumate, pictate cu henna, împodobite cu şiraguri de perle cât oul de rândunică, diademe încrustate cu diamante şi smaralde şi cercei cu diamante în nas. Copiii lor erau deopotrivă de strălucitor gătiţi – băieţei şi fetiţe, nu mai mari de trei ani, purtau la glezne brăţări din aur masiv, bătute cu pietre preţioase şi coliere lucrate cu o măiestrie desăvârşită.

Îmi amintesc că spectacolul acela m-a impresionat, dar m-a şi tulburat profund. Am rămas năucită de bogăţiile care se adunaseră într-o singură încăpere, neapreciate de cei care le purtau, când eu văzusem câtă sărăcie şi foamete există în ţara noastră.

Şi totuşi, eram copleşită de tabloul din faţa mea.

Iar la această reuniune aveau să se adeverească predicţiile astrologului meu. E posibil ca momentul acela favorabil şi crucial să ţi se ivească pe nesimţite. În cazul meu, s-a întâmplat, ca în majoritatea cazurilor: a apărut fără să-şi facă anunţată prezenţa cu surle şi trâmbiţe.

Stăteam cuminte într-un colţ al sălii de recepţie din *zenana* şi admiram fastul din jurul meu. Eram deja plictisită şi asudată, aşa că m-am ridicat şi m-am dus tiptil spre o deschizătură a cortului, ca să mă răcoresc. Am dat pânza la o parte şi am aruncat o privire afară. Îmi amintesc că mă uitam la bolta înstelată a cerului, când am auzit o voce lângă mine.

— Te-ai plictisit?

Am întors capul şi am văzut o fată. După şiragurile de perle de la gâtul ei şi după diadema ce îi strălucea peste buclele dese, mi-am dat seama că se trage dintr-o familie bogată şi influentă.

— Bineînţeles că nu, am răspuns repede.

— Ba da. Se vede pe tine, fiindcă şi eu m-am plictisit.

Am îndrăznit timid să o privesc în ochi. Ne-am studiat câteva secunde, parcă analizându-ne reciproc.

— Vrei să ieşim şi să explorăm împrejurimile? m-a întrebat.

— N-avem voie! am răspuns, speriată.

— De ce nu? Sunt atâtea femei înăuntru, încât n-o să observe nimeni că lipsim.

Ochii ei ciocolatii, cu irisuri de chihlimbar, mă provocau.

Am tras aer în piept, conştientă că voi plăti scump dacă îmi descoperă cineva lipsa. Şi, în loc să îmi ascult raţiunea, am dat aprobator din cap.

— Trebuie să stăm la întuneric, altfel sigur ne vede cineva, mi-a zis, în şoaptă. Haide.

Apoi m-a luat de mână.

Îmi amintesc şi acum atingerea degetelor ei lungi şi subţiri. M-am uitat în ochii ei şi am văzut un licăr poznaş. I-am strâns degetele, şi palmele ni s-au unit.

Odată ieşite din cort, noua mea prietenă mi-a făcut semn spre capătul celălalt al taberei.

— Vezi? Acolo iau cina maharajahii.

Spaţiul din jurul cortului central era luminat de sute de lumânări în suporturi de sticlă, care îşi răspândeau razele pe

siluetele întunecate ale plantelor şi arborilor din grădinile exotice.

M-a tras după ea, prin iarba moale care îmi gâdila tălpile desculţe. Părea că ştie exact încotro merge şi, în scurt timp, am ajuns la un cort imens. Am luat-o la fugă spre el, la adăpostul întunericului, ca să nu fim zărite. După aceea, ea s-a lăsat în genunchi şi a ridicat pânza groasă. S-a aplecat în faţă şi şi-a lipit ochiul de deschizătura minusculă.

— Ai grijă, te rog, să nu ne vadă cineva, am implorat-o.

— Nu se uită nimeni pe jos, a chicotit fata şi a mai ridicat puţin pânza. Vino să ţi-l arăt pe tata. Cred că e cel mai chipeş dintre maharajahi.

S-a dat la o parte, ca să îngenunchez în locul ei. Am luat pânza groasă şi am aruncat o privire prin crăpătură.

Înăuntru, se vedeau doar o mulţime de picioare de bărbaţi, împodobite cu bijuterii. Dar nu voiam să-mi dezamăgesc noua prietenă.

— Da! am zis. Chiar e un spectacol grandios.

— Dacă te uiţi în stânga, îl vezi pe tata.

— Da, da, am confirmat, uitându-mă la şirul de glezne. L-am văzut.

— E mai frumos decât tatăl tău, mi-a spus, cu o sticlire în ochi.

Am realizat atunci că fata îşi închipuia că sunt prinţesă şi că tata e maharajahul Jaipurului. Am legănat abătută din cap.

— Tata a murit. Nu e aici.

l-am simţit din nou mâna cafenie şi caldă.

— Îmi pare rău.

— Mulţumesc.

— Cum te cheamă?

— Anahita, dar toată lumea îmi spune Anni.

— Eu sunt Indira, dar familia îmi spune Indy, mi-a spus, zâmbind. Apoi s-a lungit pe burtă, cu capul rezemat în mâini. Atunci, cine eşti? m-a întrebat, studiindu-mă cu ochii ei ageri, ca de tigroaică. Eşti mult mai frumoasă decât celelalte prinţese din Jaipur.

— Nu sunt prinţesă, am corectat-o. Mama e vară de-a doua cu soţia maharajahului Jaipurului. Tata a murit acum doi ani, şi de atunci locuim în *zenana* de la Palatul Lunii.

— Din păcate pentru mine, a spus ea, înălţându-şi sprâncenele, eu sunt prinţesă. Fiica mezină a maharajahului din Cooch Behar.

— Nu-ţi place să fii prinţesă? am întrebat-o.

— Nu prea, mi-a răspuns şi s-a răsucit pe spate, cu braţele sub cap şi privirea aţintită spre stele. Aş prefera să fiu dresoare de tigri la circ.

Am chicotit.

— Nu râde, m-a certat ea. Nu glumesc. Mama zice că sunt o prinţesă îngrozitoare. Mă murdăresc tot timpul şi una-două intru în bucluc. Se gândea să mă trimită în Anglia, la un pension, ca să învăţ bunele maniere. Am ameninţat-o că fug de acasă dacă-mi face una ca asta.

— De ce? Mie mi-ar plăcea enorm să văd Anglia. N-am fost niciodată nicăieri, am zis, melancolică.

— Ce noroc pe tine! Noi suntem mereu pe drumuri. Mama e o persoană foarte sociabilă şi ne târăşte după ea la toate balurile de aici şi din Europa. Mi-ar plăcea să stau acasă, în palatul nostru frumos, şi să am grijă de animale. Dacă nu reuşesc să ajung dresoare, aş vrea să mă fac cornac şi să trăiesc împreună cu elefanţii. Oricum, îţi spun eu că nu ţi-ar plăcea Anglia. E cenuşie, rece şi ceţoasă, şi toată lumea se alege cu o răceală îngrozitoare, mai ales tata, a spus Indira, oftând, îmi fac griji pentru sănătatea lui. Vorbeşti engleză?

Mi-am dat seama că mintea ei zbura întruna, ca un fluture, de la un subiect la altul.

— Da.

Indira se ridică imediat în genunchi şi îmi întinse o mână.

— Bună seara, mi-a spus, imitând perfect accentul britanic. Îmi face deosebită plăcere să te cunosc.

Am întins şi eu mâna şi i-am strâns-o.

— Asemenea, i-am răspuns, privind-o în ochi.

Apoi ne-am trântit amândouă pe iarbă, scuturate de hohote de râs. După ce ne-am potolit, am realizat că ar fi bine să ne întoarcem la *zenana,* înainte să ne observe cineva lipsa. M-am ridicat.

— Unde pleci?

— La cortul nostru. Ştii bine că o să dăm de necaz dacă se află că am fugit.

— Pfui, a spus Indira, nepăsătoare. Eu intru mereu în necaz. Sinceră să fiu, cred că lumea asta şi aşteaptă de la mine.

Aş fi vrut să îi spun că eu, nefiind prinţesă, ba dimpotrivă, câştigându-mi existenţa ca însoţitoare a unei prinţese, nu voi fi iertată la fel de uşor.

— Cinci minute doar, m-a rugat ea. E aşa zăpuşeală şi plictiseală în cortul ăla. Ia zi, cu cine te măriţi?

— Nu e nimic aranjat deocamdată, am răspuns, resemnată.

— Ce noroc pe tine! Eu mi-am cunoscut viitorul soţ acum câteva zile, şi e bătrân şi urât.

— O să te căsătoreşti cu el? Chiar aşa bătrân şi urât cum e?

— Nici nu mă gândesc! Vreau să găsesc un prinţ frumos, care să mă iubească *şi* să mă lase să cresc tigri, mi-a zis, rânjind.

— Şi eu vreau să-mi găsesc prinţul, am zis, visătoare.

Stăteam una lângă alta, două fetiţe, cu ochii aţintiţi la stele, şi visam la prinţii noştri chipeşi. Unii oameni spun că le-ar plăcea să îşi poată vedea viitorul. Eu însă, gândindu-mă la momentul acela de inocenţă pură, când şedeam cu Indira pe iarbă, şi toată viaţa ni se deschidea în faţă, mă bucur că nu puteam.

Capitolul 8

În următoarele trei săptămâni, în vreme ce festivităţile din Parcul Încoronării erau în toi, anunţând momentul culminant când toţi prinţii aveau să fie prezentaţi regelui George, eu şi Indira am devenit nedespărţite. Nu ştiu cum reuşea să se fofileze atât de des, cert e că venea la locul de întâlnire stabilit şi plecam în recunoaştere. Tabăra era locul nostru de joacă, o grădină a paradisului pentru două fetiţe curioase. La tarabe, găseam o mulţime de mâncăruri îmbietoare, precum *panipuri* şi *samosa*, umplute cu legume picante şi prăjite până căpătau o culoare aurie. Prăvăliile vindeau tot soiul de figurine din lut şi lemn. Indira, care părea să aibă mereu buzunarele pline cu rupii, a cumpărat un tigru de lut, care îmi plăcea în mod deosebit, şi mi l-a dăruit.

— Când n-o să mai fim împreună, mi-a zis, te uiţi în ochii lui şi o să ştii că mă gândesc la tine.

Din fericire, prinţesa Jameera era prinsă cu alte activităţi şi deseori mergea cu părinţii în vizită la ceilalţi maharajahi, evenimente la care prezenţa mea nu era obligatorie. Am întrebat-o pe Indira cum se face că familia ei o invită atât de rar la astfel de ocazii.

— Pentru că sunt cea mai mică, mi-a răspuns senină. Nimănui nu-i pasă de mine.

Ştiam că nu e tocmai adevărat. Erau momente când nu putea veni la întâlnire, iar mai târziu mi se plângea că trebuise să rabde ore în şir, în zăpuşeala din cort, în vreme ce părinţii ei se întreţineau cu oaspeţii. De cele mai multe ori, totuşi, izbuteam să ne vedem zilnic.

Într-o dimineaţă, când mă gândeam cu groază că ne vom despărţi în curând şi mă voi întoarce la atmosfera austeră a Palatului Lunii din Jaipur, Indira şi-a făcut apariţia cu o figură radioasă.

— Vino, mi-a zis şi m-a tras după ea, furişându-se cu agilitate printre corturi.

— Unde mergem? am întrebat.

— O să vezi, mi-a răspuns, secretoasă.

Câteva minute mai târziu, am ajuns la tabăra despre care ştiam că aparţine maharajahului din Cooch Behar, căci mi-o arătase Indira mai de mult.

— În primul rând, mi-a spus, trebuie să-ţi arăt elefantul meu preferat. E pui, are doar doi ani. În mod normal, nu avea ce să caute aici, fiindcă n-a învăţat încă să meargă în convoi, dar am insistat să vină cu noi. Ar fi suferit prea mult, în lipsa mea şi a mamei sale.

În momentul în care am intrat în *pilkhana*, a început să mă usture nasul de la mirosul oribil de bălegar. Erau cel puţin patruzeci de elefanţi înăuntru. Indira m-a condus prin faţa boxelor, salutând fiecare animal pe nume. În ultima, se găsea puiul. Când ne-am apropiat, ne-a auzit paşii şi a întâmpinat-o pe Indira cu un muget.

— Cum te simţi, frumoasa mea Preema? o întrebă Indira, frecându-şi faţa de capul elefantului. Am fost de faţă când ai venit pe lume, nu-i aşa, scumpa mea?

Puiul îşi încolăci trompa pe talia prietenei mele. Indira se întoarse spre mine şi luă două mănunchiuri de banane dintr-o grămadă.

— Cornacul tău, Ditti, m-a lăsat să-ţi pun ce nume vreau, nu-i aşa? a spus ea, în timp ce hrănea puiul. Am ales Preema, care în latină se scrie P-R-I-M-A şi înseamnă „prima”. Pentru că a fost primul elefant la naşterea căruia am asistat, a adăugat Indira, cu o sclipire în ochi. Acum îi spun „Frumuşica”, fiindcă s-a făcut o frumuseţe. Nu ţi se pare?

M-am uitat în ochii blânzi şi naivi ai elefantului şi am simţit un fior de gelozie, văzând cât de mult îl iubeşte Indira.

— Da, e foarte frumoasă, am încuviinţat.

Un indian mărunţel şi tuciuriu şi-a făcut apariţia pe neaşteptate.

— Ia zi, Ditti, e cuminte Frumuşica?

— Da, Înălţimea Voastră, deşi va fi mult mai fericită când se va întoarce acasă.

— Ca noi toţi, a răspuns Indira.

Cornacul în vârstă a plecat respectuos capul când am ieşit din boxă. Am realizat că era pentru prima oară când îmi vedeam prietena tratată ca o prinţesă. M-a cuprins un sentiment de deznădejde. Fata cu care râsesem, mă jucasem şi vorbisem, ca două surori, venea dintr-o altă lume, o lume aflată undeva, departe, la capătul celălalt al Indiei. Şi, în scurt timp, va pleca de lângă mine şi se va întoarce acolo.

M-au podidit lacrimile. Am clipit repede din ochi, ca să nu izbucnesc în plâns. Indira devenise centrul universului meu, deşi ştiam că eu sunt doar undeva la periferia universului său. În cazul cel mai fericit, îi ţinusem de urât câteva săptămâni. Dar, ca un adevărat fluture ce era, îşi va lua zborul şi va găsi altă sursă de amuzament.

Am încercat să îmi alung din minte gândurile sumbre şi să fiu recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună. Când eram mai mică, mama mă certa mereu pentru pasele mele proaste, reproşându-mi că, din motive inexplicabile, tind să văd doar partea urâtă a lucrurilor. *„Ai puterea de a fi fericită, dar eşti în stare să cazi şi în cea mai neagră depresie*" mi-a spus, la un moment dat.

— Hai mai repede. Vreau să-ţi mai fac cunoştinţă cu cineva, mi-a zis Indira.

M-am smuls curajoasă din reverie şi i-am aruncat un zâmbet forţat.

— Despre ce mai e vorba acum? Animal, mineral sau fiinţă umană?

Era un joc pe care îl jucam deseori, şi Indira zâmbi la auzul cuvintelor.

— Categoric fiinţă umană. Mergem s-o cunoşti pe mama.

În clipa aceea, a început să îmi bubuie inima în piept. În *zenana* din Jaipur, se vorbea deseori despre frumuseţea Ayeshei, maharani de Cooch Behar. Le auzisem pe Jameera şi pe mama ei spunând maliţioase că, din cauză că Ayesha o cunoscuse personal pe regina Victoria, împărăteasa Indiei, la palatul Buckingham, se credea superioară celorlalte neveste de maharajahi.

— Vorbeşte engleză, iar când merge în Europa, se îmbracă în straie occidentale! exclamase mama Jameerei, scandalizată. Doar pentru că poartă haine create de designeri francezi, şi soţul ei o scaldă în diamante nu înseamnă că e o soţie sau o regină indiană mai grozavă decât noi celelalte!

Ştiam că nu acela era motivul real pentru care Jameera şi mama ei căutau să o denigreze pe Ayesha, ci pentru că, în urmă cu patru zile, tatăl Jameerei participase la o întrunire în tabăra Cooch Behar, iar la întoarcere declarase că regina de Cooch Behar e cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Dragul meu copil, între timp, am înţeles că rareori invidia feminină e stârnită de inteligenţa unei femei, de condiţia ei socială ori de cantitatea de bijuterii pe care le are în seif. Aproape întotdeauna gelozia se naşte din iscusinţa unei femei de a-i fermeca pe bărbaţi.

— Mamă! a strigat Indira când am intrat în locuinţa femeilor din tabăra Cooch Behar. Unde eşti?

— Aici afară, scumpo, a răspuns o voce caldă.

Indira m-a tras după ea prin mai multe corturi, până am ajuns pe o verandă frumoasă, umbrită de câţiva copaci jacaranda, care îşi legănau ramurile în adierea vântului. În mijlocul curţii, curgea o fântână arteziană.

— Am venit să ţi-o prezint pe prietena mea, Anni. Putem intra să te salutăm?

— Desigur. Tocmai am terminat micul dejun.

Mama Indirei stătea întinsă pe un morman de perne din mătase, cu o tavă în poală. A dat-o imediat la o parte, s-a ridicat şi a venit spre noi, cu braţele deschise, să îşi îmbrăţişeze fiica.

Era un gest neobişnuit – de câte ori intram la una dintre soţiile maharajahului meu, trebuia să fac o plecăciune adâncă şi nu aveam voie să mă ridic până ce nu primeam încuviinţarea.

— Pe unde umbli, neastâmpărato? a întrebat-o, zâmbind, pe Indira şi a luat-o în braţe.

Am profitat de moment pentru a o studia pe femeia care stârnise atâtea clevetiri în tabără. Mama Indirei nu purta nicio bijuterie şi niciun strop de machiaj. Trupul ei suplu era înveşmântat într-o robă simplă, de mătase, iar pletele negre îi căzeau în valuri pe umeri. În timp ce stăteam acolo, i-am simţit ochii chihlimbarii, mari şi inteligenţi – ca ai fiicei sale – îndreptându-se spre mine şi măsurându-mă cu atenţie. Tatăl Jameerei avea dreptate; era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

— I-am arătat lui Anni elefănţelul meu, atâta tot, a spus Indira.

Regina a zâmbit şi şi-a sărutat fata pe creştet.

— Nu mi-o prezinţi pe prietena ta?

— Ba da. Anni, ea e mama mea, Ayesha. Mamă, ea e Anahita Chavan.

— Bună, Anahita.

Regina mi-a aruncat un zâmbet cald, dezvelindu-şi dinţii albi şi puternici, ascunşi sub buzele perfect conturate. Stăteam în faţa ei, copleşită şi mută de emoţie. Comportamentul ei neobişnuit de familiar, atât faţă de fiica ei, cât şi faţă de mine, îi conferea mai mult farmec. Într-un final, am lipit palmele şi am plecat capul, *pranaam*-ul tradiţional.

— E o onoare să vă cunosc, am îngăimat, conştientă că mă înroşisem până în vârful urechilor de ruşine.

— Luaţi loc şi serviţi un ceai.

Ayesha ne-a condus graţioasă la perne şi ne-a făcut semn să ne aşezăm de-o parte şi de alta a ei. Nu îndrăzneam, căci era nemaiauzit ca o regină să stea la acelaşi nivel cu supuşii ei. În *zenana* noastră, noi stăteam pe jos, iar reginele pe scaune, deasupra noastră.

Odată ce Indira a îngenuncheat pe perne, lângă mama ei, i-am urmat exemplul, străduindu-mă să par cât mai mică şi mai umilă. Ayesha a bătut, din palme, şi o servitoare a ieşit numaidecât din cort.

— *Chai,* a poruncit Ayesha, iar servitoarea a dispărut înăuntru, cu o plecăciune. Indira mi-a vorbit mult despre noua ei prietenă, Anahita, a reluat Ayesha, îndreptându-şi atenţia spre mine. Mi-a spus că vorbeşti engleză foarte bine. Unde ai învăţat-o?

— De la tata, Înălţimea Voastră. Era profesor şi un om erudit, am răspuns, gâfâind.

— Eşti o fată norocoasă că ai primit educaţie. Din păcate, mulţi taţi sunt de părere că e inutil să îşi instruiască fetele. Poate reuşeşti tu să-i insufli mai multă disciplină fetei mele în privinţa învăţăturii, a spus, ciufulind tandru părul Indirei. E fată isteaţă, probabil mult mai isteaţă decât fraţii ei, dar îi lipseşte răbdarea de a studia.

— Mamă, ştii că vreau să mă fac dresoare de tigri, nu profesoară, replică Indira, bosumflată.

Am rămas încă o dată uluită de dezinvoltura şi sinceritatea cu care îşi vorbeau mama şi fiica.

— Am înţeles de la Indira că trăieşti la Palatul Lunii din Jaipur, a continuat regina.

— Aşa e.

— Frumos oraş Jaipurul, a spus ea, zâmbind.

Servitoarea a adus ceaiul şi l-a turnat în ceşti. Am luat o sorbitură, nevenindu-mi a crede că împart *chai*-ul şi pernele de mătase cu frumoasa şi celebra regină de Cooch Behar.

— Mamă, nu pot să plec fără prietena mea, a declarat Indira, fără ocolişuri. Vreau să vină cu noi şi să locuiască la palatul din Cooch Behar.

M-am îmbujorat din nou şi am lăsat capul în pământ.

Regina a ridicat o sprânceană perfect arcuită.

— Am înţeles, a zis şi şi-a întors privirea galeşă spre mine. Ai discutat despre asta cu Indira, Anahita?

— Hm… păi… nu, Înălţimea Voastră, am bolborosit.

— Indira, nu cred că Anahita doreşte să îşi părăsească familia, oraşul şi prietenii ca să vină cu noi. Iar eşti egoistă. Îmi cer scuze pentru purtarea fiicei mele, Anahita. Uneori, vorbeşte fără să gândească.

— Dar, mamă, am rămas atât de singură la palat, după ce toţi fraţii şi surorile mele au plecat la şcoală. Plus de asta, tu singură ai spus că Anni m-ar putea încuraja să învăţ mai bine şi să mă ajute la engleză, a argumentat Indira, pe un ton rugător. Acum e însoţitoarea prinţesei Jameera, pentru care face exact acelaşi lucru.

— Un motiv în plus ca Anahita să rămână acolo unde e. Sunt convinsă că biata prinţesă Jameera i-ar duce dorul. Nu poţi răpi oamenii, Indira, oricât de mult ţi-ai dori.

În clipa aceea, am deschis gura şi am dat să spun că nimic nu mi-aş dori mai mult decât să fiu „răpită” de noua mea prietenă. Dar limba a refuzat să articuleze cuvintele, aşa că am tăcut neputincioasă şi am ascultat-o pe regină cum îşi mustră fiica pentru purtarea ei egoistă.

— Zău, mamă, nu înţelegi că suntem nedespărţite! Dacă Anni nu vine cu mine, s-ar putea să mă sting de dorul ei, a stăruit Indira.

— O s-o rugăm pe Anni să vină în vizită, a răspuns Ayesha, ca să o consoleze. Te deranjează dacă îţi spun şi eu Anni?

— Bineînţeles că nu, Înălţimea Voastră, am spus imediat. Mi-ar face mare plăcere să vin în vizită.

— Atunci, vom face toate pregătirile necesare. Acum trebuie să merg să mă îmbrac. Iau prânzul cu viceregele. Imediat ce s-a ridicat regina, am sărit şi eu în picioare. Mi-a zâmbit din nou. Mă

bucur că te-am cunoscut, Anni. Sper să ne vizitezi în curând la Cooch Behar.

Cum şi Indira era invitată la masa de prânz, am plecat singură spre tabăra mea, mustrându-mă amarnic că nu avusesem curajul să vorbesc atunci când mi se oferise şansa. Trebuia să le spun că sunt dispusă să mă mut şi pe lună, ca să fiu împreună cu prietena mea.

Pe măsură ce festivităţile de încoronare se apropiau de final, m-am întâlnit tot mai rar cu Indira. Tabăra noastră era demontată şi împachetată în vederea întoarcerii acasă.

— Ce ai azi de eşti aşa pleoştită? m-a întrebat Jameera. Zici că eşti o pisică călcată pe coadă. Nu te-ai simţit bine aici?

— Ba da, normal că m-am simţit bine.

— Atunci, ar trebui să fii recunoscătoare că te-am luat cu mine.

— Sunt foarte recunoscătoare, Jameera.

Am văzut-o cum strâmbă din buze şi îmi întoarce spatele. Îmi dădeam seama că nu îi arătasem recunoştinţa şi respectul pe care şi le dorea, dar prea puţin îmi păsa. Când eram cu Indira şi cu mama ei, mă simţeam dorită şi preţuită. Era un sentiment minunat, pe care nu îl mai trăisem până atunci.

În ultima seară la Delhi, m-am urcat în pat, în cortul pe care îl împărţeam cu Jameera, şi am stat acolo, cu ochii în lacrimi. Ştiam că urma să plecăm dis-de-dimineaţă şi că nu voi apuca să îmi iau rămas-bun de la Indira. Lacrimile îmi ardeau ochii. Le-am lăsat să îmi şiroiască pe obraji. Nu ne trecuse nicio clipă prin minte să facem schimb de adrese, şi nu ştiam dacă o scrisoare adresată „prinţesei Indira de la Palatul din Cooch Behar” avea să ajungă la destinaţie.

În afară de asta, mă întrista gândul că ea se va întoarce la viaţa ei fabuloasă, de prinţesă, şi va uita cu desăvârşire de mine. În cele din urmă, m-am cufundat într-un somn agitat, în sforăiturile Jameerei.

Am crezut că visez când am auzit glasul Indirei strigându-mi numele.

— Anni! Trezeşte-te!

Am deschis ochii şi am văzut-o aplecată peste mine. Am tresărit şi m-am trezit imediat.

— Cum ai intrat aici? am şoptit, speriată.

Jameera a început să se foiască în patul vecin.

Indira a dus un deget la buze şi mi-a întins mâna să mă tragă din pat. Ca două năluci în cămăşile albe de noapte, am fugit din cameră şi din tabăra adormită, până când am găsit o deschizătură şi ne-am strecurat înăuntru. Indira m-a tras între două corturi, ca să nu fim văzute.

— Am venit să-mi iau la revedere, mi-a zis.

În clipa aceea, mi s-au risipit toate gândurile sumbre şi temerile că va uita de mine. Indira venise în miez de noapte ca să îşi ia la revedere înainte de a pleca şi mă simţeam vinovată că mă îndoisem de ea. M-au podidit lacrimile din nou. Am întins instinctiv braţele spre ea, iar ea s-a lipit de mine şi m-a strâns la piept.

— O să-mi fie aşa dor de tine! am plâns pe umărul ei.

— Şi mie, a spus, la fel de abătută. Dar stai liniştită, draga mea Anni, găsesc eu o cale să te aduc lângă mine, la Cooch Behar, şi să fim împreună pe vecie.

— Indy, nu văd cum…

— Ai încredere în mine, mi-a şoptit. Întotdeauna există o cale. Trebuie să plec, până nu-mi descoperă cineva absenţa. Dar mai întâi…

Şi-a scos de la gât amuleta de aur, cu chipul zeului Ganesha, şi mi-a prins-o mie.

— Am vrut să ţi-o ofer ca să nu mă uiţi niciodată. La revedere, surioara mea! Te iubesc! Şi îţi promit că ne vom revedea în curând.

Mi-a aruncat o ultimă privire ştrengărească şi s-a făcut nevăzută în noapte, ca o fantomă micuţă.

În drum spre Jaipur, am dus de o sută de ori mâna la gulerul bluzei, sub care ţineam ascuns lănţişorul de la Indira. Nu îndrăzneam să i-l arăt Jameerei, căci era atât de frumos, încât ar fi crezut imediat că îl furasem.

Întorşi la Palatul Lunii, toată lumea şi-a reluat rutina cotidiană. Eu însă nu reuşeam oricât m-aş fi străduit. Ardeam de nerăbdare să văd ce plan va ticlui Indira. Jurase să nu mă dezamăgească.

Dar, la începutul anului 1912, oricât m-am uitat în ochii tigrului meu de lut şi m-am rugat ca Indira să îşi amintească de mine, s-au scurs câteva săptămâni fără vreo veste de la ea.

Către sfârşitul lui ianuarie, tocmai când începeam să îmi pierd speranţa, mama Jameerei m-a chemat în apartamentul ei.

— Vino încoace, mi-a zis mama, apoi m-a frecat zdravăn cu o cârpă pe faţă şi m-a pieptănat. Regina vrea să te vadă şi trebuie să arăţi prezentabil.

Am fost condusă în apartamentul acesteia, unde am intrat cu plecăciunea de rigoare.

— Ia loc, copilă, mi-a spus regina. Şi tu, Tira.

Ne-am aşezat amândouă, cu picioarele încrucişate, în faţa ei.

— Azi-dimineaţă am primit o scrisoare de la Ayesha, regina de Cooch Behar. Mi-a explicat că fiica ei, Indira, s-a împrietenit cu tine, Anahita, când am mers la Durbarul de Încoronare. E adevărat?

Am cântărit întrebarea, neştiind foarte bine ce răspuns să dau. Poate că, în ochii ei, prietenia mea cu o altă prinţesă era o jignire la adresa fiicei sale. I-am cercetat chipul, sperând să citesc ceva pe el, dar, ca de obicei, era impasibil şi nu trăda nicio emoţie.

Aşa că am hotărât să îi spun adevărul.

— Da, Înălţimea Voastră, ne-am împrietenit.

— Atât de tare, încât Ayesha mi-a scris că Indira refuză să se atingă de mâncare până când nu te duci să o vezi. După spusele ei, fata se simte destul de rău.

Nu-mi dădeam seama dacă regina crede toate acestea sau nu.

— E bolnavă grav? am întrebat.

— Destul de grav, de vreme ce mama ei mă roagă personal să te las să pleci de îndată la Cooch Behar, ca să o vezi pe prinţesa Indira.

M-am uitat la mama, al cărei chip era la fel de impasibil.

— Ce părere ai despre asta, copilă? m-a întrebat regina.

M-am străduit să par serioasă şi îngrijorată, căci n-ar fi avut niciun rost să îi spun că flacăra care începuse să se stângă în sufletul meu se reaprinsese brusc, cu forţa a mii de artificii.

— Aş fi onorată să o ajut pe prinţesa Indira, dacă are nevoie de mine, am răspuns, cu capul în pământ, astfel încât niciuna

din cele două femei să nu observe bucuria nestăvilită din ochii mei.

— Tu, Tira, ce zici? a întrebat regina. Eşti pregătită să te desparţi de fiica ta câteva săptămâni?

Cum era de aşteptat, mama ştia deja ce îmi doresc. A clătinat din cap în semn de încuviinţare.

— Ca şi Anahita, sunt onorată să mă supun dorinţei Înălţimii Sale.

— Am discutat deja cu prinţesa Jameera, care a consimţit ca Anahita să plece, a zis regina.

M-am stăpânit cu greu să nu înalţ ochii spre cer şi să mulţumesc zeilor. Nu mă mira că Jameera nu se opusese plecării mele. Îi trebuia o însoţitoare mai docilă decât mine.

— Atunci, ne-am înţeles. Regina de Cooch Behar va face toate pregătirile necesare pentru călătorie.

— Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră, am spus, plecând din nou capul. Când plec? nu m-am putut abţine să întreb.

— De îndată ce e totul pregătit.

Am părăsit încăperea împreună cu mama, cu spatele la uşă. Odată ieşite, m-a prins în braţe. Mi-a ridicat bărbia şi s-a uitat în ochii mei.

— Asta îţi doreşti? m-a întrebat.

— Mai mult decât orice, *maaji.*

Capitolul 9

Şi astfel, dragul meu copil, aşa cum mi-a prezis astrologul, a început un nou capitol al vieţii mele. A sosit un aghiotant să mă însoţească în călătoria de la Jaipur la Cooch Behar. Când am coborât din trenul cu o singură şină, construită să facă legătura cu provincia Cooch Behar, situată în nord-estul extrem al Indiei, am ridicat ochii şi am văzut în zare silueta munţilor Himalaya profilându-se pe albastrul cerului. Urmată de hamalul care îmi căra valiza ponosită ce aparţinuse cândva tatei, am observat trăsurica trimisă în întâmpinarea mea.

Înainte să plec de la Jaipur, am citit cât de mult am putut despre provincia îndepărtată a Indirei. Celor care nu au fost niciodată în India le e aproape imposibil să îşi imagineze că o ţară poate cuprinde în sânul ei o asemenea diversitate de climate şi reliefuri. India este un tărâm al contrastelor, fiecare stat înglobând o sumedenie de culturi, idiomuri şi tipologii umane. Cu toate că, de multe ori, suntem priviţi ca un întreg omogen, măreaţa noastră naţie are printre cele mai spectaculoase şi variate trăsături.

În momentul în care vizitiul m-a ajutat să urc, am simţit că mi se lipesc hainele de pielea transpirată. Clima de aici era toridă şi umedă, complet diferită de arşiţa uscată a Jaipurului.

Străbătând oraşul, am remarcat că locuinţele sunt rudimentare, construite din bambus şi stuf, iar acoperişurile îmbrăcate cu un strat gros de frunze de hibiscus. Erau clădite pe stâlpi, pentru a fi protejate de inundaţiile masive din anotimpul musonic. Aici, nimeni nu făcea risipă de bani, ca să îşi ridice case solide din piatră, precum cele din Jaipur, care să reziste vreme de două sau trei sute de ani. La Cooch Behar, proprietarii erau conştienţi că, în orice moment, îi pot lovi inundaţii şi cutremure care să le radă locuinţele de pe faţa pământului.

În timp ce calul galopa pe drumurile roşii, prăfuite, mă uitam înfrigurată pe geam, în speranţa că voi zări palatul. Ieşiserăm de minute bune din oraş, când l-am văzut. Părea imens, cu cele două aripi impunătoare care porneau dintr-un uriaş dom central. Am intrat în parcul mărginit de peluze frumos îngrijite. Am auzit mugetul elefanţilor din *pilkhana* şi am văzut un lac ce se întindea pe toată lungimea palatului.

Până şi pentru ochiul meu de necunoscător, palatul nu părea unul tradiţional indian. Aveam să aflu mai târziu că exteriorul

era fasonat după modelul conacelor englezeşti. Privită de afară, faţada solidă, din cărămidă, şi lipsa sculpturilor delicate de la ferestre îi confereau un aspect auster, ce contrasta izbitor cu frumuseţea graţioasă a Palatului Lunii din Jaipur.

Contrastul dintre atmosfera exterioară şi cea interioară a palatelor indiene mi s-a părut dintotdeauna bizară; privitorul are impresia că sunt părăsite, căci mare parte a activităţilor au loc înăuntru, în numeroasele curţi umbrite, concepute în aşa fel încât să îşi protejeze locuitorii de soarele nemilos al Indiei. În timp ce scriu aceste rânduri, mă gândesc că metafora li se potriveşte şi oamenilor; deseori, aparenţa lor de calmitate şi seninătate nu trădează tumultul şi energia interioare.

Palatul din Cooch Behar nu făcea excepţie. Când s-a oprit trăsurica, şi vizitiul mi-a deschis portiera, ca să cobor, am realizat că nu văzusem nici ţipenie de om în parc.

În timp ce vizitiul îmi descărca bagajele, am auzit un glas în spatele meu.

— Surpriză!

Indira mi-a sărit în spate, ca o maimuţă, şi m-a prins de gât cu braţele ei subţiri şi cafenii.

— Au! am strigat când i s-a încurcat brăţara în părul meu.

S-a dat jos imediat şi m-a răsucit cu faţa spre ea.

— Ai venit! Ţi-am zis eu că o să reuşesc!

— Am venit, am spus, epuizată de călătoria lungă şi cuprinsă brusc de un sentiment de sfială, după atâtea săptămâni în care nu ne văzuserăm.

Am studiat-o cu atenţie, căutând vreun indiciu al bolii pe care mama ei o descrisese atât de verosimil în scrisoarea sa. Însă ochii îi sticleau, părul avea irizaţii albăstrui în razele soarelui, iar corpul ei subţirel nu părea să fi pierdut în greutate de la ultima noastră întâlnire.

— Credeam că eşti grav bolnavă, am mustrat-o. Mi-am făcut multe griji de când am auzit vestea.

Şi-a pus mâinile în şoldurile ei micuţe şi şi-a dat ochii peste cap.

— Chiar am fost, mi-a zis. Am fost atât de bolnavă, încât n-am mâncat nimic câteva săptămâni. Mama a chemat o mulţime de doctori, ca să descopere ce am. Toţi au ajuns la concluzia că tânjesc după ceva. Sau după *cineva*. Odată ce mama s-a lămurit că trebuie să vii să mă vezi, m-am ridicat din pat şi mi-am

regăsit brusc pofta de mâncare. Zi tu dacă nu e un miracol! a exclamat, ridicând braţele spre cer. De atunci, am o foame de lup, a adăugat, devenind deodată serioasă. Mi-a fost aşa dor de tine, Anni. Cred că muream dacă nu veneai.

Am rămas uluită de şiretlicul pe care îl folosise, ca să fie sigură că vin. Fiind suspicioasă din fire, mai ales când era vorba de familii regale şi de prinţese, cred că ochii mi-au trădat sentimentele.

— Te-ai îndoit de mine, nu-i aşa, Anni?

Am lăsat capul în pământ, apoi l-am ridicat şi am prins-o de mâini.

— Mi-e ruşine să recunosc, dar aşa e. Dar promit că n-o să mă mai îndoiesc niciodată de tine, scumpa mea prietenă.

Primele săptămâni petrecute la Palatul din Cooch Behar, în tovărăşia Indirei, au fost pline de experienţe noi şi frumoase. Viaţa la palat şi programul zilnic se deosebeau complet de ceea ce trăisem la Jaipur. Femeile din fosta *zenana* mă avertizaseră de nenumărate ori că regina de Cooch Behar nu îşi conduce curtea după tradiţia hindusă. Pe lângă faptul că nu respecta *purdah*-ul în interiorul palatului, mai şi călătorise peste hotarele Indiei, împreună cu familia, de multe ori. Potrivit hinduismului, acest lucru însemna că întreaga familie regală încălca regulile castei.

Tot doamnele din Jaipur îmi spuseseră, cu o mină gravă, că, din punctul lor de vedere, regina se comporta mai degrabă ca femeile occidentale decât ca indiencele. Iar palatul ei era în permanenţă frecventat de oaspeţi străini, printre care aristocraţi europeni şi actori americani. Le-am ascultat nemulţumirile cu o mină la fel de gravă. N-aveau ele de unde să ştie că poveştile lor nu făceau decât să îmi sporească entuziasmul.

După cum aveam să descopăr ulterior, aproape toate afirmaţiile lor s-au dovedit a fi adevărate. Regina îşi conducea palatul şi familia într-un stil de-a dreptul modernist. În fiecare dimineaţă, eu şi Indira ne trezeam în zori şi mergeam la grajduri, unde ne aşteptau doi cai ţesălaţi şi înşeuaţi. La început, făceam întreceri cu Indira, care era o călăreaţă desăvârşită. Nu m-am simţit nicicând mai vie, mai liberă şi mai fericită ca în clipele acelea când galopam nebuneşte prin parc, râzând şi chiuind, cu pletele în vânt.

Mi-a luat multe săptămâni până să o întrec, dar, în cele din urmă, am izbutit, iar Indira a izbucnit în chiote de bucurie pentru victoria mea.

De luni până vineri, după micul dejun, mergeam într-o sală mare, unde făceam lecţii cu un meditator. Indira avea capacitatea de concentrare a unei muşte, şi doar cu mari insistenţe o convingeam să fie atentă la cursuri. O vedeam cum priveşte visătoare pe fereastră, abia aşteptând să scape şi să îşi viziteze elefănţelul iubit, Frumuşica, să se plimbe călare pe el ori să joace tenis pe terenul frumos amenajat.

Cât despre mine, eram încântată să îmi pot îmbogăţi cunoştinţele. Preparatorul britanic era profesor universitar de limba engleză, care mi-a cultivat dragostea pentru lectură. Privind în urmă, cred că şi el era deopotrivă de bucuros să mă aibă elevă. Mi-am îmbunătăţit enorm vocabularul şi mă străduiam să respect rugămintea reginei şi să conversez cât mai mult cu fiica ei în engleză.

De asemenea, regina angajase o guvernantă britanică ca să se ocupe de educaţia fiicei sale mai mici. Domnişoara Reid era o femeie plăcută, care depunea eforturi disperate pentru a-şi transforma eleva îndărătnică într-o *lady.*

De cele mai multe ori, Indira îi nesocotea rugăminţile de a fi punctuală la masa de prânz sau de a citi în linişte, după aceea, o carte în sala de curs. Imediat ce domnişoara Reid se întorcea cu spatele la noi, Indira îmi făcea cu ochiul şi o şterpelea iute afară.

Una dintre camerele mele preferate din palat era biblioteca imensă, în care găseai ediţii princeps inestimabile ale romancierilor celebri din toată lumea. Vitrinele în care erau păstrate cărţile rămâneau mereu încuiate; erau doar decorative, un alt ornament, şi nu cred ca vreunul dintre titlurile acelea să fi fost vreodată scos şi citit în toţi anii de când se aflau acolo. Mă uitam deseori la etajere, tânjind să iau o carte şi să o ţin în mână. A trebuit să mă mulţumesc cu exemplarele jerpelite din *La răscruce de vânturi, Oliver Twist* sau *Hamlet* de Shakespeare, pe care le adusese cu el preparatorul din Anglia. În după-amiezele lungi şi tihnite, le citeam şi reciteam la nesfârşit.

Alteori, mă odihneam în dormitorul frumos şi aerisit pe care îl împărţeam cu Indira. Stăteam întinsă în pat, mă uitam la pereţii azurii, decoraţi cu margarete de Himalaya, pictate de mână, şi

le mulţumeam zeilor că m-au adus acolo. Probabil din cauza energiei consumate cât era trează, Indira adormea imediat, în vreme ce eu meditam la toate întâmplările din ziua aceea.

Spre înserat, palatul se trezea la viaţă. Era momentul meu preferat; freamătul de emoţie ce ne cuprindea pe toţi, în aşteptarea serii care urma. La cină, erau întotdeauna prezenţi o mulţime de invitaţi, cu toţii nişte figuri exotice, din toate colţurile lumii. Eu şi Indira îi urmăream pe servitori cum aranjează masa din salonul grandios cu tacâmuri din aur masiv, cuţite grele şi furculiţe încrustate cu nestemate, şi vaze uriaşe, pline cu flori superbe. În aer plutea parfumul de smirnă, răspândit de un servitor dintr-un *dhuan* din argint, prin toate sălile de la parter.

În prima mea seară la palat, după ce am luat cina, a început următorul ritual. Am rămas şocată când mi-a explicat Indira unde mergem.

— Ne uităm la mama ta cum se îmbracă şi se pregăteşte de noapte? De ce? am întrebat.

— Nu ştiu. Îi place să ne adune pe toţi acolo, mi-a răspuns.

În timp ce traversam imensa Sală Durbar, în formă de cupolă, care se afla în mijlocul palatului şi avea o intrare suficient de înaltă cât să încapă pe ea un elefant adult cu palanchinul pe el, mă gândeam că nu mi-ar plăcea deloc să mă îmbrac cu spectatori de faţă.

Când am intrat în apartamentele reginei, m-a frapat mulţimea de oameni adunată în budoarul ei. Încăperea era ticsită de cameriste, rude, prieteni veniţi în vizită şi copii. Iar în mijlocul tuturor, stătea însăşi regina, la măsuţa ei de toaletă, cu incrustaţii de sidef.

Indira m-a tras prin mulţime până la mama ei.

— A venit Anni, mamă! A venit Anni! a exclamat în culmea fericirii.

— Văd, a răspuns regina, învăluindu-ne într-un zâmbet tandru. Sper ca, de acum încolo, să îţi revină pofta de mâncare şi să te întremezi pe deplin. Apoi s-a întors spre mine şi am făcut un schimb de priviri prietenoase şi amuzate. Bine ai venit, Anni! Sper să te simţi bine alături de noi.

— Vă mulţumesc, am răspuns. Nu am nicio îndoială că aşa va fi.

În prima noapte, mărturisesc că nu prea am reuşit să fiu atentă la ceea ce spune. Eram atât de hipnotizată de chipul ei, de ochii conturaţi cu khol, de buzele tot mai roşii pe măsură ce le picta atent cu pensula dintr-o cutiuţă cu colorant. Mirosul parfumului ei franţuzesc se răspândea în toată camera, iar regina se întreţinea cu invitaţii, jonglând între hindi, engleză şi bengali, în funcţie de persoana cu care vorbea.

— Hai să-ţi arăt şi restul apartamentului, mi-a zis Indira.

Am intrat în baia echipată cu o cadă în stil occidental – noi, fetele, stăteam pe o bancă rudimentară din lemn, în timp ce altcineva turna apă peste noi din nişte ulcioare mari de argint –, iar în apartamentul ei înalt, pictat în alb şi auriu, trona un pat uriaş din marmură. Pe toată lungimea apartamentului, se întindea o verandă ce dădea într-o curte plină cu arbori de jacaranda, hibiscus şi iasomie.

Copilul meu, dacă a existat vreodată o regină din basme, tânără, frumoasă şi blândă, care să trăiască într-un palat somptuos, aceea n-ar fi fost alta decât Ayesha, maharani de Cooch Behar. Ca toţi ceilalţi, şi eu eram fascinată de ea.

Mai târziu, când regina – splendidă în sariul brodat, în nuanţa smaraldului – a fost gata să îşi întâmpine oaspeţii, eu şi Indira ne-am retras în dormitorul nostru, unde domnişoara Reid ne-a îmbrăcat în pijamale şi ne-a pregătit de culcare, printre bombăneli şi cicăleli.

— Nu-i aşa că mama e cea mai frumoasă femeie din lume? m-a întrebat Indira.

— Da, e cea mai frumoasă, am răspuns fără să stau pe gânduri.

— Iar partea cea mai grozavă, mi-a zis, căscând somnoroasă, e că părinţii mei sunt foarte îndrăgostiţi unul de altul. Tata o adoră. Şi el e cel mai chipeş bărbat din lume. Abia aştept să-l cunoşti.

O mână s-a strecurat până la mine, prin beznă, şi am întins-o şi eu pe a mea.

— Noapte bună, draga mea Anni, mi-a spus, cu un oftat satisfăcut. Sunt atât de fericită că eşti aici.

Capitolul 10

Într-o dimineaţă, am realizat, după ce am primit o scrisoare de la mama, că mă aflam la Cooch Behar de aproape două luni. Firește, planul iniţial era să petrec doar câteva săptămâni cu Indira. Spre ruşinea mea, trebuie să recunosc că am fost atât de absorbită de noua mea viaţă, încât am pierdut cu desăvârşire noţiunea timpului. În scrisoare, mama mă întreba când am de gând să mă întorc. Am conştientizat brusc că şederea mea acolo e doar temporară.

Eu şi Indira eram deja nedespărţite, aşa că a remarcat imediat cum m-am schimbat la faţă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

Am ridicat ochii din scrisoare.

— Mama mă întreabă când mă întorc.

— Unde să te-ntorci? a întrebat Indira nedumerită.

— La Jaipur, se înţelege.

— Nu poţi să pleci, mi-a răspuns. Acum locuieşti cu mine. Putem aranja să vină ea în vizită.

— Nu cred să o încânte o călătorie atât de lungă.

— Vorbesc cu mama şi văd ce spune şi ea.

Am aşteptat cu sufletul la gură ca Indira să se consulte cu mama ei. Dacă regina fusese atât de ocupată, încât nici nu băgase de seamă că n-am plecat? Dacă – mi-am zis, cutremurându-mă de groază – va trebui să mă întorc definitiv la *zenana* din Jaipur?

Indira a revenit peste o jumătate de oră, legănând mulţumită din cap.

— Stai liniştită, Anni. O să găsească mama o soluţie.

Seara, când ne-am adunat, ca de obicei, în budoarul reginei, mi-a făcut semn să mă apropii de măsuţa de toaletă.

— Indira mi-a zis că mamei tale îi e dor de tine şi vrea să te vadă.

— Aşa mi-a scris, am răspuns îngrijorată.

— E de înţeles. Orice mamă suferă când e departe de copilul ei. Nu ne rămâne decât să o invităm la noi.

— Mulţumesc, Înălţimea Voastră.

Am făcut o plecăciune respectuoasă. Sinceră să fiu, îmi venea să îi acopăr cu sărutări de bucurie tot chipul frumos.

— O să-i trimit de îndată o scrisoare mamei tale. Oricum intenţionam să îi scriu, pentru că mai am ceva de discutat cu ea.

Mi-a tresăltat inima în piept de uşurare. Nu mă trimitea acasă.

Câteva zile mai târziu, maharani a intrat în dormitorul nostru. Nu o căuta pe fiica ei, ci pe mine.

— Vino puţin să stăm de vorbă, Anni, mi-a spus şi mi-a făcut semn spre uşile care dădeau pe verandă.

— Pot să vin şi eu? a întrebat Indira.

— Nu, i-a răspuns categoric mama ei. Vreau să discut cu Anni între patru ochi.

Am urmat-o pe maharani afară, pe o bancă din curtea umbrită. Până şi în ţinuta lejeră, de zi cu zi, alcătuită din tunică şi pantaloni, pe care o purta când nu primea oaspeţi, regina arăta splendid.

— Anni, am ţinut înadins să vorbesc cu tine, fără ca fiica mea să fie de faţă.

— Ce este, Înălţimea Voastră?

— Te simţi bine aici? m-a întrebat.

— Minunat, Înălţimea Voastră, am răspuns entuziasmată.

— Şi ai vrea să mai rămâi?

— Da, vă rog. Îmi place enorm aici.

Înflăcărarea din cuvintele mele confirma că nu mint.

Maharani şi-a luat privirea de la mine şi a îndreptat-o undeva, în zare. Într-un final, a oftat.

— Am vrut s-o aud din gura ta. Ştiu cât de încăpăţânată şi răsfăţată e Indira. Şi mai ştiu că, fiind cea mai mică şi alintată de fraţii mai mari, i-am acordat mai multă libertate decât s-ar fi cuvenit. Pentru asta îmi asum toată responsabilitatea. Sunt conştientă că îi e dor de fraţii şi de sora ei şi că s-a simţit singură până să vii tu. Dar trebuie să înţeleagă că nu i se poate îndeplini orice dorinţă, mai ales când dorinţa aceea se referă la un om.

— O iubesc, am spus.

Erau cele mai simple şi mai sincere cuvinte pe care le puteam rosti.

Regina s-a întors iar spre mine şi a zâmbit.

— Ştiu că o iubeşti, Anni. Se citeşte pe faţa ta. O prietenie adevărată, bazată pe afecţiune, loialitate şi încredere e un lucru rar. Sper, de dragul tău şi al fiicei mele, ca această prietenie să reziste şi pe viitor. Dar, a spus maharani şi mi-a cuprins mâinile în palme, cu o figură deodată serioasă, şi tu trebuie să ai propriile opinii şi dorinţe. Şi vreau să-mi promiţi că ţi le vei

exprima întotdeauna, fără să-ţi fie teamă. Maharani s-a oprit câteva secunde şi a zâmbit din nou. Mă doare sufletul să spun că mă regăsesc mult în Indira. Te rog să nu te laşi condusă de ea, da? V-ar face rău amândurora.

— Am înţeles, Înălţimea Voastră, am răspuns, emoţionată că mă consideră demnă de sfatul ei.

În momentul acela, am priceput de ce Ayesha, faimoasa maharani de Cooch Behar, era adorată de aproape toţi cei care o cunoşteau.

Pentru că înţelegea firea umană.

— Mai voiam să te anunţ că mama ta va sosi cam peste o săptămână. Voi discuta cu ea când ajunge.

— Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră.

— Eu trebuie să îţi mulţumesc. Şi-a retras mâinile, mângâindu-mă uşor cu degetele ei lungi şi răcoroase, şi s-a ridicat. Fiica mea e o norocoasă că te are prietenă.

Două săptămâni mai târziu, mama a sosit la Palatul din Cooch Behar.

— Ce mare te-ai făcut, Anni! a exclamat, când i-am ieşit în întâmpinare şi am plimbat-o prin palat.

Se vedea că e copleşită de sălile nesfârşite, mobilate cu comori nepreţuite adunate de maharani din toate colţurile lumii. Eu mă obişnuisem deja cu ambianţa somptuoasă în care trăiam.

— Unde e *zenana*? m-a întrebat îngrijorată.

— Pe-aici, pe undeva, am răspuns, fluturând nepăsătoare din mână.

— Presupun că maharani locuieşte în *zenana,* alături de celelalte femei.

— Nu, are un apartament separat

Pe măsură ce treceam prin zonele comune, mama era tot mai stânjenită. Câţiva aghiotanţi şi servitori se plimbau de colo colo, fără să ne dea atenţie. Cu toate că ocupaţia ei de vraci şi convingerea tatei că femeile au dreptul la educaţie o pregătiseră mai mult decât pe alte femei de vârsta ei pentru atmosfera relaxată care domnea aici, se vedea că e stingherită. Nu ieşise niciodată cu chipul descoperit în prezenţa altor bărbaţi în afară de tata.

— Tu şi prinţesa Indira vă apropiaţi de vârsta la care veţi deveni femei. O să respecţi *purdah*-ul şi o să locuieşti în *zenana*?

— Nu ştiu, *maaji,* i-am răspuns sincer, când ne-am aşezat să luăm ceaiul în curtea micuţă din dreptul dormitorului meu. O să mă interesez. Sau poate întrebi tu. Ştiu că şi maharajahul, şi maharani sunt buni prieteni cu Rabindranath Tagore, pe care tata îl admira atât de mult. Iar el nu e de acord cu *purdah*-ul, am zis, încercând să fac răspunsul meu cât mai agreabil, pomenind de dragul ei soţ.

Îmi amintesc şi acum tulburarea de pe chipul mamei, prinsă între tradiţiile lumii vechi şi ideile moderne.

— Aş vrea să mă odihnesc, mi-a zis, într-un final. A fost un drum lung.

Ştiam că în acea seară, mama urma să fie condusă în budoarul reginei, pentru a-i fi prezentată. M-a trecut un fior la gândul a ceea ce avea să vadă acolo. Altarul acela închinat vieţii moderne şi Marea Preoteasă, cu parfumul ei franţuzesc şi ţinutele occidentale, aveau să sporească consternarea mamei.

Dacă o să spună că nu sunt educată potrivit tradiţiei hinduse? Avea tot dreptul să mă oblige să mă întorc la Jaipur.

Bineînţeles, mi-am făcut griji degeaba. În momentul în care eu şi Indira am condus-o pe mama în budoar, Ayesha s-a ridicat în picioare şi a trecut prin mulţimea de femei, ca să o întâmpine pe mama. Era deja îmbrăcată într-un sari auriu, cu un colier de diamante la gât şi un cercel de nas cu un rubin imens, care scânteia în lumina candelabrului din cristal de Baccarat.

— E o onoare să vă cunosc, Înălţimea Voastră, a spus mama emoţionată, făcând o plecăciune până la pământ.

Privindu-le pe cele două femei, am realizat cât de mult se deosebeau. Una, uluitor de frumoasă, bogată şi independentă, cealaltă, gârbovită de greutăţile vieţii, după moartea tatălui meu.

— Eu sunt cea onorată, i-a răspuns maharani pe un ton blând. Aţi adus pe lume o fată extraordinară şi suntem norocoşi să o avem alături de noi. Haideţi în camera de rugăciune, să îi aducem slavă lui Brahma, pentru că ne-a binecuvântat cu asemenea copii.

Acestea fiind zise, au trecut amândouă prin mulţimea mirată şi s-au făcut nevăzute pe o uşă pe care au închis-o în urma lor.

Când au revenit, un sfert de oră mai târziu, pălăvrăgeau ca două prietene de o viaţă. Stânjeneala mamei dispăruse cu

desăvârşire. A fost rândul meu să le mulţumesc zeilor pentru iscusinţa cu care maharani reuşise să o calmeze pe mama.

În seara aceea a căzut şi mama în vraja blândă a reginei. A lăudat îndelung gusturile noii sale prietene în materie de mobilier şi modă, dar şi vastele ei cunoştinţe de filosofie, poezie şi lume în general. Au discutat despre medicina ayurvedică, iar maharani a fost încântată să audă despre talentul de clarvăzătoare al mamei.

— I-ai prezis şi ei, *maaji?* am întrebat-o curioasă, într-o după-amiază, când a ieşit din apartamentul reginei.

— Anni, ştii prea bine că lucrul ăsta rămâne doar între mine şi maharani, mi-a replicat mama.

Spre finalul primei săptămâni, era îndeajuns de relaxată cât să facem o plimbare prin grădini, sub privirile bărbaţilor de la palat. Îşi acoperea în continuare faţa cu un *ghoonghat* şi o respectam pentru asta. Dar, din toate celelalte puncte de vedere, era la fel de fascinată de Palatul din Cooch Behar şi de locuitorii lui cum fusesem şi eu la început.

Cu o zi înainte să plece acasă, maharani a chemat-o în apartamentul ei, pentru o întrevedere între patru ochi. Ştiam ce urmau să discute, aşa că am aşteptat temătoare la uşă, împreună cu Indira.

— Dacă mama vrea să mă întorc cu ea? Cred că o să mor, am şoptit speriată.

Indira stătea liniştită lângă mine şi mă ţinea de mână.

— N-o să ceară să te întorci. Îţi dau cuvântul meu, Anni.

Bineînţeles că a avut dreptate. Mama a ieşit zâmbitoare şi m-a rugat să mergem în dormitor, ca să discutăm în intimitate.

— Maharani m-a întrebat dacă sunt dispusă să te împrumut definitiv familiei sale. De asemenea, s-a oferit să te educe alături de Indira, exact cum şi-ar fi dorit taică-tu.

— Da, *maaji,* am murmurat.

— Mi-a mai spus că îşi dă seama că e greu să stau departe de tine şi mi-a propus să petrec o perioadă din an aici, când familia regală locuieşte la palat. Deci, fata mea, vrei să rămâi aici sau să te întorci la Jaipur?

— Oh, *maaji,* am spus, cu lacrimi în ochi, cred că vreau să rămân. Chiar dacă n-o să te văd timp îndelungat şi o să-mi fie dor de tine. Dar tata ar fi nespus de fericit să ştie că îmi continui educaţia. Ceea ce nu pot face în *zenana* din Jaipur.

— Recunosc că şansele care ţi se oferă aici sunt mult mai mari. Întotdeauna ai fost un copil deosebit, *pyari,* a spus, mângâindu-mă pe obraz. Promiţi să-mi scrii săptămânal?

— Bineînţeles, *maaji.* Îţi scriu şi în fiecare zi, dacă vrei.

— O dată pe săptămână e suficient, scumpa mea. O să revin peste patru luni, după ce trece musonul. Nici n-o să ştii când a zburat timpul.

— O să-mi fie dor de tine.

— Şi mie, a zis şi a întins braţele spre mine. Dar ţine minte că îţi sunt mereu alături.

— Ştiu, *maaji,* am răspuns, îmbrăţişând-o cu patimă. Îmi amintesc şi acum că s-a uitat la mine cu o privire atât de tristă, încât nu m-am putut abţine să spun: Poate că ar fi mai bine să mă întorc cu tine la Jaipur.

— Nu, Anni, a răspuns, ridicând ochii spre cer, destinul tău e să rămâi aici.

Şi astfel, mama s-a întors la Jaipur, încărcată de daruri din partea reginei. Şi, cu toate că mi se împlinise cea mai arzătoare dorinţă, şi Palatul din Cooch Behar devenise locuinţa mea permanentă, simţeam oarece durere la gândul că mama, cu tot flerul şi înţelepciunea ei, fusese pe nesimţite convinsă să renunţe la preaiubita ei fiică.

În vara acelui an, odată cu sezonul musonic, când pământul ardea până şi tălpile cele mai bătătorite, alaiul regal s-a mutat, împreună cu toată clasa privilegiată, în staţiunile montane, ca să respire aer curat şi răcoros. Am mers până la Darjeeling, o superbă regiune muntoasă, situată la peste două mii de metri altitudine, faimoasă pentru plantaţiile sale de ceai care se întindeau pe coastele munţilor, cât vedeai cu ochii.

În vara aceea, a început povestea mea de dragoste cu Darjeelingul; culmile îndepărtate ale lanţului Himalaya îmi umpleau sufletul de o bucurie ce nu poate fi descrisă în cuvinte. Britanicii se refugiau de multă vreme la Darjeeling, pe care îl transformaseră în oraşul lor. Costişele erau împânzite de bungalouri albe, botezate după diverse locuri din Anglia, iar oraşul era ordonat după un plan impecabil, ce contrasta flagrant cu haosul din satele indiene. Visam ca, într-o bună zi, să văd *adevărata* Anglie cu ochii mei.

La Darjeeling i-am cunoscut pe fraţii Indirei. Veniseră toţi trei în vacanţă de la internatul din Anglia. Adolescenţii în vârstă de şaptesprezece, şaisprezece şi cincisprezece ani se întreceau care mai de care să îşi răsfeţe sora mai mică şi, cum erau mult mai mari decât ea, era de înţeles de ce Indira avea impresia că e singură la părinţi. Minty, sora de cincisprezece ani, părea foarte matură şi sofisticată. La cină, le ascultam fascinată poveştile despre viaţa din Anglia. Am învăţat să joc crochet pe peluzele imaculate, şi de la Abivanth, fratele mijlociu atât de exuberant, am deprins o mulţime de trucuri cu cărţile de joc. În mod deosebit mă impresiona Raj, fratele mai mare şi prinţul moştenitor, ale cărui farmec şi frumuseţe mă lăsau fără grai.

Casa în care locuiam era minusculă în comparaţie cu Palatul din Cooch Behar, iar din această cauză relaţiile erau mult mai strânse. Cocoţată în vârf de munte, accesibilă doar călare sau cu ricşa, casa era un spaţiu al intimităţii şi liniştii.

Deseori, chipeşul maharajah – pe care arareori îl vedeam, fiind ocupat cu îndatoririle statului – ieşea cu familia la picnic în grădină. În atmosfera relaxată de la Darjeeling, am descoperit ce îmi doresc de la viaţă: o dragoste trainică şi sinceră între soţ şi soţie. O vedeam în ocheadele pe care şi le aruncau uneori la cină, în zâmbetele misterioase şi în felul în care maharajahul întindea pe furiş o mână spre talia soţiei sale. Era o afecţiune pură, pe care o observasem şi în căsnicia părinţilor mei.

Deşi conduceau regatul împreună, ceea ce îi solicita enorm, am realizat că forţa lor izvora din admiraţia şi încrederea reciprocă.

În vara aceea, ne trezeam cu noaptea în cap şi urcam călare pe potecile abrupte până pe Tiger Hill, ca să privim cum răsare soarele peste Everest. Amândouă găseam o plăcere deosebită în a merge la piaţa din centrul Darjeelingului, unde negustorii tibetani şi butanezi, cu căciuli uriaşe de blană, îşi vindeau mărfurile. Eram mai fericită ca oricând şi mă simţeam pe deplin acceptată de familia Indirei.

Dar, cu toate că nu fusesem cruţată de greutăţi, eram prea imatură să realizez că balanţa vieţii se poate răsturna în orice clipă. Şi că un moment de mare fericire nu îţi garantează că următorul va fi la fel.

În anul acela, soarta nu a fost prea blândă cu indienii săraci, condamnaţi să îşi ducă zilele la poalele paradisului nostru

montan. Furtunile de praf măturau zilnic câmpiile şi acopereau totul cu o pulbere fină; chiar şi o crăpătură subţire în obloane umplea casa de mizerie până dimineaţa. Ploile abundente au umflat râurile, provocând alunecări de teren care au ras totul în calea lor.

Tot acum începea epidemia de ciumă – perioada din an în care toate mamele se temeau pentru copiii lor. Plimbându-mă prin cimitirul din Darjeeling, am rămas şocată să văd câţi copii englezi fuseseră răpuşi de boală. An de an, tifosul, malaria şi febra galbenă făceau ravagii în rândul populaţiei. Vara aceea a fost deosebit de dificilă, iar, din toate colţurile ţării, primeam veşti despre noi epidemii.

Într-o noapte, spre sfârşitul lui august, am avut o serie de vise ciudate şi m-am trezit lac de sudoare, cu o presimţire nefastă în inimă. O săptămână mai târziu, m-a trecut un fior rece când am auzit că sunt invitată în salonul reginei. Nu o crezusem niciodată pe mama când spunea că i-am moştenit darul. Dar, când am intrat la maharani, năpădită de gânduri sumbre, ştiam deja ce urma să îmi spună.

Ţinea o scrisoare în mână. Mi-a făcut semn să mă apropii şi să iau loc lângă ea, pe şezlong.

— *Pyari,* îmi pare nespus de rău, dar am veşti proaste pentru tine.

— Din ce cauză a murit mama?

A fost prima şi ultima dată când am văzut-o pe maharani complet descumpănită.

— Aaa… Ţi-a spus cineva? Azi-dimineaţă a sosit scrisoarea.

— Nu. Pur şi simplu… am simţit, am spus, abia stăpânindu-mi lacrimile.

— Mulţi oameni cred că presimţim când se stinge o persoană dragă, a zis, regăsindu-şi calmul. E limpede că eşti foarte sensibilă la astfel de lucruri, Anni. Mi se rupe sufletul să îţi spun, dar ai dreptate. Mama ta plecase la munte, la unchiul şi mătuşa sa, ca să scape de canicula de la Jaipur. Din nefericire, musonul a fost deosebit de violent anul ăsta şi, într-o noapte, a avut loc o alunecare de teren. Au murit toţi sătenii. Îmi pare nespus de rău, Anni. Nu ţi-ai pierdut doar mama, ci şi unchiul, mătuşa şi cei cinci verişori.

Stătea lângă mine, cu o palmă caldă peste mânuţa mea îngheţată. Mă gândeam la mama, la sora şi la cumnatul ei şi la

verii mei, unii dintre ei abia de-o şchioapă, şi nu mă puteam împăca cu ideea că plecaseră dintre noi.

— Dacă te pot ajuta cu ceva, Anni, trebuie doar să-mi spui.

Am clătinat din cap, prea tulburată şi îndurerată, ca să pot scoate un cuvânt.

— S-a întâmplat acum mai bine de o săptămână, mi-a zis maharani, cu ochii în lacrimi. Încă le caută trupurile. Dacă le găsesc, va trebui să mergi la Jaipur, la înmormântare.

— Da, am răspuns, deşi ştiam amândouă că nu vor găsi nicio rămăşiţă din trupurile lor.

Sărmana mama va rămâne pe veci în ţărâna roşie, pârjolită de soare.

— Bănuiesc că vrei să mergi la templu, să te rogi. Pune asta pe tine, mi-a spus şi mi-a întins o tunică albă, dintr-o mătase moale. Întotdeauna mi s-a părut reconfortant că indienii poartă alb la moartea celor dragi, şi nu negru. E destulă amărăciune pe lume, fără să o mai amplificăm şi noi cu o culoare tristă. Iar, draga mea Anni, te rog să nu îţi faci griji pentru viitorul tău. Eu te-am luat din sânul familiei tale, eu îţi voi purta de grijă. Ai înţeles?

În clipa aceea, nu înţelegeam nimic, dar am încuviinţat din cap.

— Şi nu uita, chiar dacă nu-i vedem, cei pe care-i iubim sunt mereu alături de noi, a adăugat cu blândeţe.

M-am ridicat. Durerea era mult prea vie, ca să găsesc consolare în vorbele ei.

După ce am îmbrăcat tunica albă, un aghiotant m-a luat cu ricşa şi m-a dus la un mic templu hindus din oraş. Singură-singurică, am adus obişnuitele ofrande *puja* şi m-am rugat, pentru a le grăbi călătoria celor plecaţi spre ceruri. Apoi m-am aşezat în faţa zeilor, cu fruntea pe genunchi. Oricât mi-aş fi dorit să cred, să *simt,* că mama e încă alături de mine, realitatea crudă începea să se instaleze în mintea mea. Rămăsesem orfană, nu aveam nici bunuri, nici bani, şi eram cu totul la mila familiei regale. Era puţin probabil să mă căsătoresc vreodată – fără familie şi mai ales fără zestre, nu eram o partidă bună pentru niciun bărbat. Şi, oricât de erudită aş fi fost, era greu de presupus că îmi voi putea alege drumul în viaţă.

Pe lângă lacrimile pe care le-am vărsat în ziua aceea pentru familia mea dispărută, mărturisesc că am plâns şi pentru pierderea viitorului pe care tata visase să-l am – o viaţă în care îmi voi folosi mintea ageră şi curioasă, pe care el mi-o hrănise cu atâta stăruinţă. Acea viaţă curmată într-un mod atât de nemilos.

Am simţit o mână pe umăr, dar nu m-am mişcat.

— Anni, mi-a zis mama ce s-a întâmplat. Îmi pare atât de rău, a răsunat glasul Indirei printre gândurile mele. Jur că o să fiu mereu lângă tine, Anni. O să am grijă de tine. Te iubesc.

Mi-a căutat mâna şi mi-a strâns-o cu putere. M-am agăţat de ea, ca de un colac de salvare.

M-a cuprins în braţe şi am vărsat lacrimi amare la adăpostul trupului ei firav. Nu ştiu cât timp am stat aşa. Într-un final, m-am ridicat şi mi-am luat adio de la familia mea. După aceea am părăsit templul de mână cu singura persoană căreia simţeam că îi pasă cu adevărat de mine.

Mai târziu, în aceeaşi seară, neputând dormi, m-am dezlipit de trupul cald al Indirei, ghemuit protector lângă mine, şi am ieşit pe veranda dormitorului. Aerul era minunat de răcoros, iar stelele străluceau deasupra mea.

— *Maaji*, am şoptit, ar trebui să fiu acolo, sus, cu tine, nu singură aici, jos!

Deşi profund îndureratã, realizasem că, dacă mai locuiam cu mama, la Jaipur, nu mai eram astăzi aici.

În momentul acela, am auzit un sunet slab în urechi. M-am uitat în toate direcţiile, să văd cine cântă atât de plăcut şi cristalin. Era pustiu peste tot. Cântecul nu s-a oprit, ci a continuat să răsune duios, alinându-mă şi ducându-mă cu gândul la cântecele de leagăn pe care mi le îngâna mama când eram mică.

Mi-am adus aminte deodată de vorbele mamei. Şi mi-am dat seama, aşa cum spusese ea că se va întâmpla, că am auzit cântecul pentru prima oară. Cum stăteam acolo, am simţit prezenţa mamei, împărtăşindu-mi că mi-a încredinţat darul ei spre păstrare. Că nu mi-a sunat ceasul şi că mai am multe de făcut.

O lună mai târziu, când ploile s-au mai domolit şi septembrie a adus temperaturi mai răcoroase, ne-am întors la palat. O

bătrână din *zenana,* pe care o cunoşteam doar din vedere, a venit la mine.

— Am ceva pentru tine, Anahita.

M-am uitat mirată la ea. M-a tras într-un colţ şi mi-a spus să iau loc.

— Ştii cine sunt? m-a întrebat.

— Nu.

— Mă cheamă Zeena şi sunt *baidh.* Am aceleaşi îndatoriri pe care le avea mama ta la Jaipur.

Ochii ei negri mă sfredeleau până în suflet. Am înţeles la ce se referă.

— Eşti vraci?

— Da. Când a venit în vizită, cred că mama ta presimţea că va muri şi mi-a încredinţat ceva. Mi-a zis să ţi-l dau dacă păţeşte ceva.

Zeena a scos un săculeţ de cârpă, legat la gură cu un şnur, şi mi l-a întins.

— Nu m-am uitat înăuntru. Cel mai bine te duci într-un loc ferit şi-l desfaci acolo.

— Aşa o să fac. Mulţumesc.

Am făcut o plecăciune şi m-am ridicat.

— Mi-a spus că şi tu ai darul vindecării şi m-a rugat să te ajut, a adăugat, fixându-mă cu privirea. Cred că avea dreptate. Dacă doreşti, te învăţ tot ce ştiu.

— Când eram mică, mama mi-a spus că o să moştenesc darul, am zis, copleşită de emoţie. Am presimţit moartea mamei, înainte să mă anunţe maharani.

— Fireşte, a spus Zeena, zâmbind, şi m-a sărutat pe frunte. Mă cauţi când te simţi pregătită să începem.

— Mulţumesc, Zeena.

M-am dus iute la locul meu preferat din parcul palatului, un foişor micuţ, închinat lui Durga, zeiţa puterii feminine, ascuns într-un crâng cu copaci, unde mă retrăgeam deseori, ca să citesc şi să mă gândesc în tihnă. M-am aşezat cu picioarele încrucişate şi m-am chinuit să desfac săculeţul cu degete tremurânde. În el se găsea ultimul dar de la mama, şi nu aveam nici cea mai vagă idee ce voi descoperi înăuntru.

Am scos cu grijă cele trei obiecte şi le-am aşezat în faţa mea. Erau un plic adresat mie, un carneţel cu coperte din piele şi încă

un săculeţ de iută, legat tot cu un şnur. Am decis să deschid mai întâi scrisoarea.

Scumpa mea Anni,

Pyari, sper din tot sufletul să mă înşel, dar, cu o noapte înainte de a porni spre Cooch Behar şi spre tine, iubita mea fiică, am auzit cântecul spiritelor, care m-au avertizat să mă pregătesc. Nu ştiu când se va întâmpla. Şi, cum nu trebuie să ne trăim viaţa cu spaima a ceea ce s-ar putea întâmpla, mă bucur că nu ştiu. Anahita, frumoasa mea fiică, ştiu că, dacă citeşti aceste rânduri, înseamnă că am murit. Dar singură vei afla că cei care te-au iubit nu te părăsesc niciodată.

Eşti un copil deosebit. Toţi părinţii spun asta despre copiii lor, dar tu ai venit pe lume cu un scop anume. Nu cred că vei avea un drum lin, dar nu uita că soarta ne pune deseori la încercare. Ori de câte ori ai îndoieli cu privire la calea cea dreaptă, nu te sfii să foloseşti darul intuiţiei cu care ai fost înzestrată. Nu te va dezamăgi niciodată.

Ai auzit probabil cântecul spiritelor în clipa în care m-am stins – la fel am păţit şi eu la moartea mamei. Sunt convinsă că te simţi foarte singură în aceste clipe. Nu ai de ce, Anni, căci nu te-am părăsit. Viaţa ta e întocmai cum au hărăzit-o zeii. Ţine minte că ei sunt stăpânii destinelor noastre. Poate că exact în clipa în care citeşti aceste rânduri, pyari, stau alături de ei şi încep să înţeleg tainele necuprinse.

Darul pe care l-ai moştenit este în egală măsură o binecuvântare şi un blestem. Te poate trage în cel mai întunecat abis, când prevezi moartea unui om drag, dar te şi poate înălţa până la stele, când puterile tale unice ajută la vindecarea altora.

În călătoria ta prin viaţă, vei descoperi că aceste puteri pot fi atât în slujba binelui, cât şi a răului. Sunt convinsă că le vei folosi cu înţelepciune.

Ţi-am lăsat două obiecte la Zeena, în care eu am încredere deplină, şi trebuie să ai şi tu. Roag-o să te înveţe tot ce ştie – înţelege foarte bine cine eşti. Unul dintre acestea este carnetul meu cu reţete ayurvedice. A fost transmis din generaţie în generaţie şi e foarte vechi şi preţios. Sper ca ceea ce conţine să te ajute în drumul tău. Ai mare grijă de el, căci înăuntru se află toate cunoştinţele şi înţelepciunea strămoaşelor tale, femei înzestrate cu talente nemaipomenite.

Al doilea obiect este ceea ce tatăl tău numea „asigurarea” noastră. Conţinutul său îţi va oferi cel puţin un dram de siguranţă, dacă nu altceva. Îţi mărturisesc că nu am ştiut de existenţa lor până în noaptea în care a murit. Nu ştiu cât valorează şi cum a ajuns în posesia lor. Poate că intenţiona ca, într-o bună zi, să ţi le ofere drept zestre. Tu hotărăşti cum e mai bine să le foloseşti.

Scumpa mea fiică, nu lăsa durerea şi deznădejdea să te împiedice să îţi trăieşti viaţa pe care eu şi tatăl tău ţi-am dorit-o. Poate crezi că te-am părăsit, dar te asigur că, în momentul în care citeşte aceste rânduri, suntem împreună, te privim şi îţi trimitem toată dragostea noastră.

Urmează sfatul tatălui tău şi străduieşte-te să fii mereu tu însăţi.

Fii înţeleaptă în tot ceea ce faci.

Te iubesc,

Cu drag,
mama

Am recitit scrisoarea de o mie de ori, căci la început aveam ochii împăienjeniţi de lacrimi. Apoi am desfăcut săculeţul de iută, cu degete tremurânde.

Şnurul s-a deznodat uşor şi am vărsat conţinutul pe jos.

Erau înăuntru trei pietre. Păreau nişte bulgări de pământ, pe care i-aş fi putut găsi oriunde. L-am luat în mână pe cel mai mare, neînţelegând de ce îi numise tata „asigurare”. I-am pus nedumerită la loc în săculeţ, m-am ridicat şi am pornit abătută spre palat.

Abia după câteva săptămâni le-am descoperit adevărata valoare. Regina tocmai primise un pachet de la bijutierul local, din care să îşi aleagă un nou colier, cadou de la soţul ei. Pietrele – nişte cocoloaşe de pământ identice cu ale mele – au fost întinse pe o tavă, iar bijutierul s-a apucat să cureţe pământul de pe ele cu o ustensilă specială. În momentul în care am întrezărit un licăr roşu, mi-am dat seama ce îmi lăsase tata: trei rubine.

M-am dus iar cu săculeţul la foişor, am săpat o gropiţă cu unghiile la baza lui şi l-am îngropat. Mama avea dreptate – deşi nu ştiam cât valorează pietrele, mă simţeam mai protejată ştiind că, la nevoie, aveam o mică rezervă pusă deoparte. Am plecat de la foişor, cu inima mai uşoară.

Din momentul acela, ori de câte ori îndatoririle de prinţesă o obligau pe Indira să participe la dineuri şi la alte evenimente oficiale, petreceam ore în şir în grădina cu ierburi, împreună cu Zeena, hotărâtă să învăţ cât mai multe de la ea. Cu toate că, pe atunci, nu mă interesa să devin vraci ori să testez reţetele din carnetul cu coperte din piele al mamei, mă simţeam datoare să învăţ ceea ce îşi dorea. După ce Zeena a studiat carnetul mamei, urmărind fiecare poţiune în parte cu degetele ei noduroase, cu unghii lungi şi galbene, parcă m-a privit cu şi mai mare respect.

— Te tragi dintr-un neam de femei vraci foarte puternice. Sunt aici poţiuni pe care puţini le cunosc. A răsfoit paginile, până când a ajuns la o secţiune anume. Vezi? Sunt chiar şi unele care pot ucide pe loc o fiinţă umană, mi-a spus în şoaptă.

Am întrebat-o dacă a folosit vreodată o poţiune ca să facă rău cuiva.

M-a privit gânditoare.

— Sunt vraci, Anahita. Doar zeii îmi spun ce poţiune să folosesc.

Deşi nu îi ascundeam aproape nimic Indirei, nu i-am pomenit de lecţiile cu Zeena. Nici de rubinele îngropate. Erau secrete pe care intuiţia îmi şoptea că nu trebuie să le dezvălui.

Capitolul 11
Un an mai târziu

Indira a dat buzna în dormitor, s-a trântit pe pat şi a început să lovească cu pumnii în perne.

— Nu merg! Nu pot! Nu vreau!

Mi-am privit consternată prietena de treisprezece ani, care ţipa şi se smiorcăia ca un ţânc.

— Nu pot să mă oblige! Fug în lume! Nu merg şi pace!

De câteva luni încoace, eram deseori martoră la astfel de crize de furie când ceva nu îi convenea Indirei. Am stat cuminte şi am aşteptat să se potolească. Apoi am întrebat-o cu blândeţe:

— Ce e, Indy? Ce-ai păţit?

— Mama şi tata vor să mă trimită la internat în Anglia, ca pe fraţii mei. *Urăsc* Anglia! E cenuşie şi tristă, şi mereu răcesc acolo.

M-am uitat la ea îngrozită. În egoismul meu, nu m-am putut abţine să mă gândesc ce-o să se întâmple cu mine, în cazul în care ea ar pleca la internat.

— Nu cred că te pot forţa.

— Tata ţine morţiş. Iar el e zeul zeilor, nimeni nu iese din cuvântul lui. Nici măcar eu. O să mor, nu alta! a adăugat teatral.

Fireşte, pentru mine, posibilitatea de a vizita Anglia – patria celor care conduceau India – era o aventură la care visam de mult. Îmi închipuiam că voi vedea câmpurile cu narcise galbene ale lui Wordsworth, mlaştinile sumbre din Yorkshire, unde surorile Brontë şi-au scris romanele captivante şi, bineînţeles, Londra, capitala lumii. Eram conştientă însă că nu se cădea să îmi consolez prietena supărată cu astfel de gânduri.

— Când ar trebui să pleci?

— Mă îmbarc în iulie şi ajung în septembrie, chiar la începutul semestrului. I-am explicat mamei că o să am rezultate proaste, că nu sunt făcută să stau nemişcată într-o bancă. O să mă ofilesc ca o gălbenea îngheţată în ţara aia întunecată şi rece.

— O să-mi fie aşa dor de tine, Indy.

— A, nu, că nu mă trimit doar pe mine, Anni. Vii şi tu cu mine.

— Eu?

— Da. Nu sunt chiar atât de nemiloşi, încât să mă trimită singură. Dacă nu reuşesc să-i conving să ne lase să rămânem aici, o să vii cu mine. Necazul e că mama e îndrăgostită de

Anglia şi de sezonul monden de acolo, aşa că n-o să ne ia apărarea. Ce-o să se întâmple cu Frumuşica? a întrebat disperată Indira. O să tânjească de dorul meu, biata de ea!

M-am străduit să îmi păstrez mina îngrijorată şi tristă, dinainte de a afla că voi lua şi eu parte la călătoria pe mare.

— E chiar aşa urât? am întrebat. Părinţilor tăi le place mult, la fel şi fraţilor tăi. Am înţeles de la ei că Londra e un oraş frumos, cu străzi iluminate electric şi că femeile se pot plimba singure şi chiar să-şi arate gleznele.

— Londra e foarte departe, a răspuns Indira, cu capul în pământ. Ne trimit la aceeaşi şcoală la care a mers sora mea, un pension oribil, undeva, pe lângă Marea Angliei. Ce ne facem, Anni?

— Măcar vom fi împreună, am spus blând, aşezându-mă pe pat, lângă ea. Nu mai plânge, Indy, te rog, am adăugat, strângând-o de mână. Câtă vreme suntem împreună, trecem peste orice, nu?

Indira a ridicat din umeri, cu o privire posomorâtă. Oricât de tare ar fi vociferat, ştiam că de data asta era învinsă.

— Promit că o să am eu grijă de tine.

În cele trei luni cât mai aveam de stat în India, Indira a devenit tot mai îmbufnată, spre deosebire de mine, care eram tot mai entuziasmată. La sosirea verii, ne-am mutat din nou în reşedinţa regală de la Darjeeling.

— Clima răcoroasă o să te pregătească pentru călătoria pe mare, a spus maharajahul, într-o seară plăcută, după cină, când toată familia stătea pe verandă.

— Tati, *nimic* n-o să mă pregătească pentru Anglia, a bombănit Indira. Ştii cât de mult o detest.

— Nici mie nu-mi place să mă ocup toată ziua de probleme de stat şi să n-am nicio clipă de linişte, a mustrat-o tatăl ei. Trebuie să înţelegi odată, Indira, că în viaţă nu poţi face numai ce-ţi place.

Am revenit la Palatul din Cooch Behar mai devreme decât de obicei, ca să ne pregătim pentru călătorie. Plecam cu toţii în Anglia, aşa că trebuiau împachetate o mulţime de cufere şi lăzi imense – maharani insista să ia cu ea o bucăţică din India oriunde mergea. Indira căzuse într-o depresie sumbră din care

nu reuşeam să o scot. Noaptea, dormea cu Frumuşica în *pilkhana* şi nu voia nici în ruptul capului să intre în casă.

— Nu pot nici măcar să sper că o să vin de Crăciun, a zis, uitându-se la cuierele pe jumătate pline din dormitor, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi. Durează prea mult călătoria. N-o s-o văd pe Frumuşica aproape un an!

Mi-am împachetat puţinele bunuri pe care le aveam: carneţelul cu reţete al mamei, piua ei şi câteva ierburi uscate, în caz că mă lovea vreo boală în Anglia. După îndelungi cugetări, am decis să las rubinele în ascunzătoarea lor, căci erau mai bine protejate acolo decât în bagajul meu.

Patru zile mai târziu, stăteam pe puntea celei mai mari şi mai grandioase nave pe care o văzusem vreodată. Am părăsit agale portul din Calcutta. Nici prin gând nu ne trecea atunci că vom sta departe de casă mult mai mult decât ne-am fi închipuit.

Suita regală era cazată în apartamentele luxoase de pe puntea superioară. Eu şi Indira aveam propria cameră pe coridorul rezervat pentru familie, aghiotanţi, majordomi, menajere şi alţi servitori. Fiind obişnuită să îmi drămuiesc şi ultimul bănuţ, mi se părea că, pentru a întreţine un asemenea stil de viaţă, trebuiau să fie putred de bogaţi.

Până şi chipul Indirei a fost luminat de un zâmbet când ne-am apucat să cercetăm toate dispozitivele moderne din cabina noastră. Pe lângă asta, acum că aveam aproape paisprezece ani, primiserăm încuviinţarea de a lua parte la cocktailurile organizate de părinţii Indirei în apartamentul regal. Şi eu, şi Indira primiserăm o întreagă garderobă occidentală – cămăşi ciudate din muselină şi pulovere aspre de lână, indispensabile pe coasta friguroasă a Angliei.

În timp ce mă chinuiam să închei năstureii de perle ai cămăşii nesuferit de strâmte, am remarcat, uitându-mă în oglindă, că mă mai împlinisem la corp. Am crezut că intru în pământ de ruşine când domnişoara Reid mi-a sugerat că ar fi timpul să port sutien. Tot ea mi-a dat şi nişte cârpe vechi pentru „cicluri”, cum le numea ea. Avusesem unul de curând, ceea ce mă speriase de moarte, dar, din fericire, nu se mai repetase de atunci. Noua mea siluetă cu forme scotea şi mai mult în evidenţă faptul că trupul Indirei nu se schimbase deloc. Crescuse doar în înălţime, aşa că era deja cu vreo opt centimetri mai înaltă decât mine. Mă simţeam ca o rodie durdulie pe lângă o banană.

— Sunteţi gata, fetelor? a întrebat domnişoara Reid, după ce camerista a terminat de pieptănat părul de abanos al Indirei.

— Da, domnişoară Reid, am răspuns eu pentru amândouă.

— Sunt sigură că o să mă plictisesc de moarte, a zis Indira, ridicând din sprâncene, în vreme ce mergeam spre salon.

Când am intrat în sala imensă şi frumos decorată, am auzit orchestra şi un cântăreţ care interpreta melodii occidentale. Bijuteriile doamnelor invitate scânteiau în lumina candelabrelor. Toate erau îmbrăcate după moda occidentală, inclusiv maharani, care purta o splendidă rochie de seară, de culoarea safirului. N-am reuşit să mă decid dacă îi stă mai bine în sari ori în rochie de cocktail – Ayesha, ca un veritabil cameleon ce era, trecea cu o flexibilitate desăvârşită de la una la alta.

— Nu pleca de lângă mine, mi-a zis Indira, târându-mă prin mulţime, spre un chelner.

— Vă servesc cu ceva de băut, doamnă? a întrebat un lacheu, într-o uniformă albă, elegantă, arăt în du-ne tava.

Indira mi-a făcut cu ochiul şi a luat două pahare cu şampanie dintre băuturile de pe tavă. Chelnerul i-a aruncat o privire suspicioasă, dar, înainte să apuce să spună ceva, Indira a dispărut în mulţime, trăgându-mă repede după ea.

— Gustă, m-a îndemnat. E destul de bună. Are bule care te gâdilă la nas.

A dus paharul la gură.

— Avem voie? am întrebat, uitându-mă îngrijorată în jur. Are alcool, Indy. O să avem necazuri dacă ne vede cineva.

— Cui îi pasă, Anni? Oricum suntem aproape adulte. Hai, gustă, a stăruit ea.

Am dus paharul la gură şi am sorbit puţin. Mi-a venit pe nas tot acidul. M-am înecat şi am împroşcat toată şampania, în timp ce Indira râdea de se prăpădea.

— Ia te uită, aţi trecut deja la şampanie, fetelor? La vârsta voastră?

Am crezut că intru în pământ de ruşine când l-am văzut pe Raj, fratele mai mare al Indirei, care se uita amuzat cum îmi curg lacrimile.

— Poftim o batistă, Anahita.

— Mulţumesc.

M-am şters la ochi şi mi-am suflat nasul, blestemându-mă pentru momentul prost ales. În ultimul an, făcusem o adevărată

pasiune pentru Raj; venise să petreacă vara la Darjeeling, după ce absolvise la Harrow, o şcoală la care studiau fiii aristocraţiei britanice şi străine. Părea atât de matur şi elegant în hainele lui occidentale şi era cel mai chipeş tânăr pe care îl văzusem vreodată.

— Da-ţi-mi voie să vi-l prezint pe prietenul meu, prinţul Varun de Patna. Vom fi colegi la Oxford de anul ăsta. O să-i învăţăm pe englezi cum se joacă crichet, nu-i aşa? a zis Raj, mimând că aruncă o minge.

— Categoric, a confirmat Varun. Cum vi se pare călătoria, fetelor?

M-am întors spre Indira, care, în astfel de situaţii, răspundea de obicei în numele amândurora. Însă Indira se uita pierdută în ochii prinţului Varun, de parcă o lovise muţenia.

— Plăcută, am răspuns eu repede. E prima oară când plec din India.

— Atunci, o să fii fascinată de Anglia şi oripilată de vremea de acolo, a glumit Varun. Sper că ţi-ai luat multe pulovere şi săruri Epsom. Şi pregăteşte-te sufleteşte pentru băile cu muştar, în caz că răceşti cât eşti la şcoală. Sunt ceva de neimaginat.

Cum Indira tăcea în continuare şi îl sorbea din priviri pe Varun, am spus:

— Da, cred că suntem destul de pregătite.

— Foarte bine. Acum vă lăsăm să vă vedeţi de-ale voastre, a spus Raj.

A făcut o plecăciune în faţa mea, apoi a aruncat o privire spre Indira.

— Eşti foarte tăcută, Indira. Te simţi bine?

— Da, a răspuns Indira, dezlipindu-şi visătoare ochii de la Varun. Mă simt chiar foarte bine.

Deşi mai devreme declarase că „o să se plictisească de moarte” la petrecere şi că îşi dorea să plece cât mai repede cu putinţă, Indira a insistat să stăm într-un colţ şi să admirăm invitaţii. După un timp, m-a apucat căscatul şi abia aşteptam să ajung în patul meu. În cele din urmă, m-am ridicat.

— Hai să mergem, Indy. Am obosit.

— Mai stai cinci minute, a spus Indira.

I-am urmărit privirea şi am observat că se uita la Raj şi la Varun, care purtau o discuţie înflăcărată cu două tinere englezoaice.

Într-un final, am izbutit să o smulg din salon şi să mergem în camera noastră. Ne-am dezbrăcat şi ne-am băgat în pat.

— Ai fost foarte tăcută astă-seară, Indy. Ce s-a întâmplat?

Ţinea ochii închişi, dar a scos un oftat uşor.

— N-am nimic. Doar că mi-am cunoscut viitorul soţ.

— Poftim?

— Am simţit-o de cum l-am văzut.

— Te referi la Varun?

— Bineînţeles că la el.

— E prinţ, Indy! Asta înseamnă că părinţii lui au ales deja cu cine se va însura.

— Da, cum şi ai mei mi-au ales deja soţul. A deschis ochii deodată şi mi-a aruncat acea privire pătrunzătoare şi vicleană. Îţi dau cuvântul meu, Anni, că, într-o zi, o să mă căsătoresc cu el.

În săptămânile ce au urmat, viaţa la bordul navei a devenit un fel de joc de-a şoarecele şi pisica. Indira insista să îi spionăm pe Raj şi pe Varun, ca să îl vadă mai bine pe „viitorul ei soţ”. Asta presupunea să îi pândim de câte ori ieşeau să ia micul dejun sau prânzul, ori să joace biliard sau crochet pe una dintre punţi. Trebuia să ne comportăm dezinvolt, ca şi când din pură coincidenţă dădeam peste ei, după care ne aşezam şi îi urmăream cum joacă.

Pe neaşteptate, fata, care nu se sinchisise niciodată de înfăţişarea ei, a început să îşi aleagă cu tot mai mare atenţie rochiile cu care urma să apară la cină, să fure parfum de pe măsuţa de toaletă a mamei sale şi ruj de la sora ei.

Regret să o spun, dar toate frământările acestea mi se păreau caraghioase şi enervante. Indira era la prima dragoste, şi ştiam că o să-i treacă destul de repede. Dar, în stilul ei caracteristic, Indy reacţiona cu aceeaşi pasiune pe care o punea în tot ce făcea.

În ultima seară, înainte de a acosta la Southampton, suita regală a primit invitaţia de a lua masa cu căpitanul. Emoţiile Indirei oscilau între rochia pe care avea să o poarte şi faptul că era ultima oară când îl vedea pe prinţul Varun. M-am abţinut, din politeţe, să îi spun că putea să meargă şi în pielea goală, fiindcă Varun nu va vedea în ea decât ceea ce era: o fetiţă.

— Minty mi-a împrumutat o rochie mai veche a ei! a exclamat Indira, năpustindu-se pe uşă cu o rochie din şifon, într-o nuanţă roz-piersică. Îmi vine perfect!

— Doar n-o să pui aşa ceva pe tine? am atenţionat-o, considerând că rochiile de muselină şi stambă, încheiate până la gât, sunt mult mai potrivite pentru vârsta noastră fragedă.

— Ba da. Of, Anni, chiar nu înţelegi? Trebuie să fac ceva, ca să mă remarce Varun!

— N-o să-ţi meargă. Domnişoara Reid n-o să te lase în veci să apari *aşa* în văzul lumii. Plus de asta, ce crezi că o să spună mama ta?

— Peste patru luni, împlinesc paisprezece ani. Multe indience sunt deja măritate la vârsta asta, mi-a replicat bosumflată Indira. Trebuie să mă ajuţi, Anni. Ne îmbrăcăm normal la început şi, după ce ne duce domnişoara Reid în salonul de mese, îi zic că am uitat ceva, cobor în cameră şi mă schimb. Ce părere ai?

O priveam îngrozită.

— Potoleşte-te, te rog, Indy. Nu te gândeşti deloc la tatăl tău? Vrei să-l faci de ruşine?

— Exagerezi, Anni, a spus Indira, punându-şi rochia pe lângă corp. Doar nu ies în chiloţi şi maiou. E doar o variantă mai matură a ceea ce port de obicei.

Studiind-o mai bine, am ajuns la concluzia că rochia era destul de decentă, cu un decolteu pătrat şi un corset terminat imediat sub piept, din care se revărsau până la pământ valuri mătăsoase de şifon.

— Minty a purtat-o la aniversarea de şaisprezece ani. N-are cum să fie nepotrivită, nu?

Am oftat, dându-mi seama că, orice aş fi spus, îmi răceam gura de pomană.

Mai târziu, în aceeaşi seară, după ce am coborât scara principală împreună cu domnişoara Reid, îndreptându-ne spre salon, Indira a dus o mână la gură.

— Ah, era să uit! Domnişoară Reid, i-am promis lui Lady Alice Carruthers că îi împrumut o carte şi că i-o aduc astă-seară, la masă. Mâine, toată lumea o să fie agitată cu debarcarea.

— Vrei să mă duc s-o iau eu, draga mea? a întrebat domnişoara Reid.

— Nu vă deranjaţi. Mă duc eu repede. Ştiu unde-am pus-o.

Indira s-a răsucit şi a luat-o la fugă pe trepte, înainte să o oprească cineva, lăsându-ne pe noi două la uşa salonului.

M-am aşezat pe unul dintre scaunele poleite de pe coridor.

— Intraţi dumneavoastră, şi o aştept eu aici. N-aţi apucat să mâncaţi nimic şi vă aşteaptă o zi lungă mâine. Nu vă faceţi griji, că nu păţesc nimic.

— Cum doreşti, draga mea, a răspuns. La cât de dezordonată e Indira, nu m-ar mira să întârzie vreun sfert de oră, şi am o mulţime de bagaje de făcut după cină.

— Mergeţi liniştită, am spus, uşurată că reuşisem să o conving să coboare la cantina de pe puntea inferioară, unde luau masa servitorii. Promit să nu mă mişc de aici până nu vine.

— Bine, scumpo. Mulţumesc. Vin să vă iau la ora zece.

Privind-o cum se îndepărtează, mi-am dat seama cât de mult conta că avea încredere în mine. Rareori se întâmpla să calc strâmb în prezenţa ei. În timp ce o aşteptam pe Indira, m-am delectat admirându-i pe oaspeţii eleganţi care intrau în salon. Vorbeau cu un accent britanic pronunţat, pe care îl înţelegeam cu greu. Abia atunci am realizat că engleza pe care o învăţasem în India nu mă va ajuta prea mult să îi înţeleg şi să mă fac înţeleasă, odată ajunsă pe teritoriul lor.

Într-un final, după ce intraseră şi ultimii invitaţi şi mă temeam că voi pierde rugăciunea de la începutul mesei din cauza întârzierii Indirei, am zărit o făptură înveşmântată în şifon trandafiriu apropiindu-se de mine.

Am clipit, nevenindu-mi a crede prin ce metamorfoză trecuse prietena mea băieţoasă. Rochia se potrivea de minune cu silueta ei înaltă şi zveltă şi reuşise să îşi prindă părul cu clame în creştetul capului, împodobindu-l cu câte un trandafir de o parte şi de cealaltă. Era absolut răpitoare, versiunea mai tânără a mamei sale.

— Cum arăt? m-a întrebat, tulburată.

— Splendid. Hai să intrăm.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am dus spre uşa salonului. Am deschis-o exact în momentul în care maestrul de ceremonii a bătut din palme, anunţând:

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să faceţi linişte şi să îl ascultaţi pe căpitan.

Toate capetele s-au întors către căpitan, care, spre ghinionul nostru, stătea în mijlocul încăperii, la doar câţiva metri de uşile

mari prin care mă strecurasem împreună cu Indira. Privirile s-au mutat asupra noastră. Am înlemnit ca un iepure prins în lumină, roşie la faţă precum rujul de pe buzele Indirei.

Căpitanul s-a uitat la noi.

— Domnişoarelor, ni s-a adresat, făcându-ne semn, fiţi amabile şi luaţi loc, ca să pot spune rugăciunea.

— Vă mulţumim.

Indira s-a dus ţanţoşă la masa căpitanului, cu o atitudine regală, fără să pară câtuşi de puţin jenată că este în centrul atenţiei. Pentru prima oară, o vedeam ca pe o prinţesă. Ne-am aşezat pe cele două scaune libere din capătul mesei. Expresia de pe chipul prinţului Varun mi-a atras atenţia. Era limpede că o privea cu alţi ochi.

Am urmărit-o toată seara pe Indira, a cărei rochie trandafirie părea să îi confere o maturitate nebănuită, eleganţă şi farmec. Până şi părinţii ei, care rămăseseră probabil şocaţi de apariţia fiicei lor, o priveau acum cu îngăduinţă.

Şi iată cum, din nou, frumuseţea îi vrăjeşte pe toţi cei care o privesc, mi-am zis, simţindu-mă stânjenită şi şleampătă în rochia mea de muselină. Nu numai că nu se scandalizase nimeni, dar toată lumea o acceptase pe Indira cu braţele deschise. Iar, odată ce orchestra s-a pus pe cântat, maharajahul şi-a invitat fiica mezină la dans. Au urmat fratele ei, Raj, şi, în sfârşit, prinţul Varun. La ora zece, când a venit domnişoara Reid după noi şi m-a întrebat unde este Indira, i-am făcut semn spre ringul de dans.

A căutat-o îndelung cu privirea.

— Unde anume?

— Fata îmbrăcată în rochie roz, care dansează cu prinţul Varun.

Am văzut cum se schimbă la faţă în momentul în care a recunoscut-o. A dus îngrozită o mână la gură şi s-a uitat speriată la maharani.

— O să-mi pierd slujba din cauza asta. Ştiai ce pune la cale?

— Da, am răspuns. Dar ce puteam face?

— Ce putea face oricare din noi? a oftat domnişoara Reid. Ea e prinţesa.

În noaptea aceea, m-am întins în pat şi am lăsat-o pe Indira să îmi povestească toate amănuntele triumfului ei, care a culminat cu invitaţia la dans a prinţului Varun. Din câte se pare, la final,

Varun îi şoptise că se transformă într-o femeie frumoasă, exact ca mama ei. Şi în clipa aceea, ceva înlăuntrul meu – o fisură minusculă – mi-a zdruncinat convingerea că eu şi Indira vom fi mereu nedespărţite. Creştea sub ochii mei şi, într-o bună zi, mi-am spus, muşcându-mi buzele, ca să îmi stăpânesc lacrimile, prietenia mea nu îi va mai fi de ajuns. Îşi va dori dragostea unui bărbat.

A doua zi, m-am trezit cu un sentiment de nelinişte, aşteptându-mă la repercusiuni după isprava Indirei de noaptea trecută. Spre surprinderea mea, nu s-a întâmplat nimic. Mai mult decât atât, în timp ce toată lumea alerga de colo colo, să îşi ia rămas-bun de la prietenii pe care şi-i făcuseră la bord, n-am auzit decât vorbe de laudă la adresa Indirei. Răţuşca cea urâtă se transformase în lebădă, şi nimănui nu îi păsa că nesocotise regulile sociale.

În vreme ce Indira se învârtea de la o cabină la alta, ca să îşi ia la revedere de la noii prieteni, am ieşit pe punte, aşteptând să îmi apară înaintea ochilor ţara despre care auzisem atât de multe.

Deşi era august, una dintre cele mai călduroase luni din Anglia, simţeam că mă ia cu frig în bluza subţire de bumbac. Era încă devreme, iar portul din Southampton era învăluit într-o pâclă deasă. Am inspirat aerul englez pentru prima oară şi mi s-a părut nefiresc de searbăd. Mirosea doar a vânt proaspăt, sărat.

Am încercat să mă binedispun, gândindu-mă că, în aproximativ o oră, voi pune piciorul pe pământul verde şi frumos care îi inspirase pe unii dintre cei mai mari scriitori ai lumii.

N-am reuşit.

Poate că mă resimt după stresul emoţional de aseară, mi-am zis, ca să mă consolez. Dar ştiam că motivul e mult mai profund. Încă neobişnuită cu sentimentele stranii trezite de sunetul cântecului, nu am băgat în seamă fiorul rece de pe şira spinării, furnicăturile şi pielea de găină de pe braţe. Fireşte, între timp am aflat că senzaţia aceea era un avertisment de pericol. Dar, în acea zi, nu ştiam ce semnifică şi am interpretat-o ca pe un semn că simţurile mele sunt încordate.

Sirena navei a scos un ultim ţiuit asurzitor în momentul în care am acostat, iar pe punţi s-a produs o adevărată explozie de

bucurie. Pe chei, se desluşeau siluete mărunte care fluturau steagul Marii Britanii, aşteptând cu nerăbdare reîntoarcerea celor dragi.

Cum toţi pasagerii au intrat în cabine, ca să îşi adune bagajele, puntea s-a golit deodată şi m-am trezit singură. M-am cutremurat din nou, de teamă şi singurătate, dar şi de frig. Tocmai când am băgat mâna în buzunar să scot batista, două braţe calde şi cafenii m-au prins de mijloc.

— Ce faci aici de una singură? Te-am căutat peste tot.

Indira m-a strâns în braţe, topindu-mi cu răsuflarea ei dulce sângele care îmi îngheţase în vene.

— Privesc Anglia.

M-a întors cu faţa spre ea şi m-a studiat cu atenţie.

— Ai plâns. De ce, Anni?

— Nu ştiu sigur, am răspuns cu toată sinceritatea.

A întins un deget subţire şi mi-a şters o lacrimă de pe obraz.

— Nu plânge, Anni. N-ai de ce să te temi. Sunt lângă tine, da? Indira m-a prins iar în braţe şi m-a tras la pieptul ei. Voi fi mereu lângă tine.

Capitolul 12

În cele două săptămâni care au urmat, toată familia s-a instalat într-o frumoasă casă victoriană din Pont Street, Knightsbridge. Deşi era de dimensiunea unei vizuini de iepure în comparaţie cu palatul cu care eram obişnuiţi, acest lucru conta prea puţin, căci erau atâtea de văzut şi de făcut afară. În ciuda aversiunii declarate faţă de Anglia, Indira a pus imediat stăpânire pe şoferul familiei, hotărâtă să îmi arate toate minunile Londrei. Am luat-o pe bulevardul Mall, ca să vedem palatul Buckingham şi schimbarea gărzii. Am vizitat Turnul Londrei, unde Indira m-a delectat cu toate amănuntele macabre despre cum Henric al VIII-lea, regele Angliei, şi-a decapitat două soţii, pentru că dorea să se recăsătorească cu altă femeie.

— Ce prostie că n-au voie să aibă decât o singură soţie şi trebuie s-o omoare dacă vor alta! a zis ea, chicotind. Tata ar putea avea şi opt soţii, dacă doreşte.

Am mers în Piaţa Trafalgar şi am hrănit porumbeii din jurul Coloanei lui Nelson, apoi ne-am plimbat cu barca pe Tamisa. Dar, de fapt, locul preferat al Indirei din întreaga Londră se afla la doar câţiva paşi de locuinţa noastră din Pont Street.

Când am intrat pe uşile masive, m-a informat că este cel mai faimos magazin din lume.

— Îmi place enorm Harrods. Găseşti aici orice, de la chei pentru o broască stricată, brânză şi îmbrăcăminte până la... elefanţi indieni! Mama are cont deschis aici, aşa că, dacă îţi place ceva, nu trebuie decât să spui, m-a informat, în timp ce urcam cu liftul.

Într-adevăr, Harrods, sau magazin universal cum îi spunea ea, era precum peştera lui Aladdin. Uneori, Indira se amuza pe seama vreunui vânzător cu faţă serioasă, întrebându-l dacă ţineau peruşi sau copaci jacaranda.

— Stimată doamnă, veţi găsi peruşi la raionul de animale de companie şi copaci la raionul de grădină. În cazul în care nu avem în stoc ceea ce căutaţi, sunt convins că putem face comandă, îi răspundea vânzătorul.

— Nu mai râde de ei, Indy! îi spuneam ruşinată când o vedeam cum chicoteşte.

M-a dus la etaj, la spectaculosul raion de jucării, unde vânzătorii au întâmpinat-o ca pe o veche prietenă.

— Când eram mică, fugeam de-acasă, veneam aici şi comandam orice ce voiam. Puneam totul în contul mamei. Multă vreme nici n-a observat ce se întâmplă, a râs Indira, în timp ce coboram pe o nemaivăzută scară mişcătoare, pe care o numea scară rulantă.

— Sper că n-ai de gând să cumperi ceva şi azi.

— Nu. Cred că sunt un pic cam mare ca să mai cumpăr jucării. Hai să mergem la raionul haine de damă. N-am probat niciodată o rochie gata făcută. O să fie distractiv!

După ce a pus o armată de vânzătoare să îi caute mai multe rochii frumoase, am urmat-o pe Indira în cabina de probă, ca să le probeze. După două ore, ajunsesem deja la capătul răbdării.

— Eşti sigură că nu se supără mama ta? am întrebat, în timp ce Indira făcea piruete într-o altă rochie superbă, după care i-a spus vânzătoarei să o adauge la mormanul deja enorm.

— Momentan, nu. Poate peste câteva săptămâni, când va primi extrasul de cont, a răspuns, rânjind.

În drum spre ieşire, am trecut pe lângă raionul de cărţi. M-am oprit preţ de o secundă şi am aruncat o privire nostalgică în vitrină. Indira a observat şi, probabil simţindu-se vinovată că pierdusem atâta vreme ca să probeze rochiile, mi-a sugerat să intrăm.

Pentru mine, era ca şi cum aş fi pătruns în ţara minunilor.

În faţă, pe rafturi nesfârşite, se întindeau cărţile după care tânjisem atât de mult să le răsfoiesc în biblioteca Palatului din Cooch Behar. Aici nu trebuia decât să întind mâna şi să le iau de pe etajere. Am pipăit fiecare volum cu titluri aurii şi litere în relief.

— Alege orice ce doreşti, m-a îndemnat Indira, la fel de nerăbdătoare pe cât fusesem şi eu la raionul de haine.

De data asta, n-am protestat şi am ales trei titluri: *Casa umbrelor* de Charles Dickens, *Jane Eyre* de Charlotte Brontë şi *Mândrie şi prejudecată* de Jane Austen. Am ieşit din Harrods cu ele la piept, nevenindu-mi a crede că sunt ale mele şi că nu va trebui să le returnez.

În dormitorul nostru de la ultimul etaj al casei, am făcut loc pe un raft şi mi-am aşezat mândră cele trei cărţi. Am jurat atunci şi acolo că, într-o bună zi, voi avea destui bani să îmi cumpăr oricâte cărţi doresc.

Cu toate că eram entuziasmată să descopăr priveliştile şi sunetele Angliei, perioada petrecută la Londra m-a ajutat să conştientizez cât de mult depindeam de familia regală de Cooch Behar. La palat, nevoile mele erau neînsemnate, căci eram doar unul dintre sutele de suflete care trebuiau hrănite şi ţinute în grijă. Odată ajunsă la Londra însă, am realizat dureros de limpede care este situaţia mea. Deşi Indira nu ducea niciodată lipsă de bani şi era extrem de mărinimoasă, nu-mi plăcea să apelez la mila ei. În cămăruţa de rugăciuni, improvizată într-una din odăile mai retrase, din fundul casei, mă aşezam în genunchi şi îi adresam *puja* lui Lakshmi, zeiţa bogăţiei, nădăjduind că, într-o bună zi, voi găsi o cale de a fi independentă financiar.

Câteva zile mai târziu, am revenit la Harrods, sub supravegherea strictă a domnişoarei Reid, dar la un raion cu totul diferit – cel de uniforme şcolare.

— Trebuie să purtăm cravată! Ca bărbaţii! a spus scandalizată Indira, în timp ce domnişoara Reid o învăţa cum să îi facă nod. Aaah! a ţipat, ducând mâinile la gât şi prefăcându-se speriată. Mă sugrumă.

Am probat apoi o serie de bluze, sarafane şi pulovere, atât de ţepoase, încât aveam senzaţia că mă ciupesc o mie de purici.

— Iar acestea, a zis vânzătoarea, sunt purtate de fete la diverse sporturi, ca, de pildă, netball sau hochei.

Ne-a arătat o cămaşă maronie, lălâie, şi o pereche de pantaloni asortaţi, la fel de largi.

— Netball? Hochei? Nu intenţionez să joc aşa ceva, a spus Indira, pe un ton arogant.

— Sunt convinsă că o să-ţi placă după ce le încerci, a răspuns domnişoara Reid, un etalon al răbdării, ca de obicei. Eşti atât de pricepută la activităţile în aer liber. O să prinzi gustul sporturilor englezeşti cât ai clipi.

— Mă îndoiesc profund, a spus Indira, îmbufnată.

Am schimbat o privire cu domnişoara Reid în momentul în care prietena mea a intrat în cabină să probeze cămaşa oribilă.

O săptămână mai târziu, am urcat în maşină şi am plecat spre Eastbourne, în Sussex. Indira şedea lângă mine, pe bancheta pluşată a Rolls-Royce-ului, şi privea tristă pe geam vegetaţia abundentă din satele englezeşti, care mie îmi părea atât de frumoasă. Toamna începea să îşi facă simţită prezenţa; frunzele

căpătaseră tonuri aurii, iar ceaţa matinală avea un efect soporific asupra mea. Domnişoara Reid ne însoţea în călătorie. Stătea pe scaunul din faţă şi pălăvrăgea cu şoferul. Într-un final, am ajuns în faţa unei clădiri cenuşii, austere care îmi amintea, pe nedrept poate, de Dotheboys Hall, şcoala la care tânărul Nicholas Nickleby obţine un post de profesor, în romanul lui Charles Dickens.

Şoferul ne-a descărcat bagajele din portbagajul din faţă al maşinii, dar Indira refuza să se clintească din maşină. Am coborât împreună cu domnişoara Reid şi am inspectat şcoala.

— Nu-ţi face griji, drăguţă. Sunt convinsă că o să te adaptezi imediat. Şi e prima oară, a adăugat în şoaptă, după câteva clipe de gândire, când Indira nu va avea menajeră. Va trebui să-şi poarte singură de grijă cât timp stă aici. Ţine minte ce-ţi spun, chiar dacă nu eşti prinţesă, eşti o domnişoară educată şi verişoara unei maharani, pe deasupra. N-o lăsa să te trateze ca pe o servitoare, ai înţeles?

— Nu cred să se întâmple asta, am răspuns, din spirit de loialitate.

Domnişoara Reid nu a apucat să mai adauge ceva, pentru că Indira a coborât îmbufnată din maşină şi s-a aşezat cu picioarele încrucişate în mijlocul aleii de pietriş.

— Ridică-te, scumpo! a mustrat-o domnişoara Reid. Comportă-te ca o domnişoară în toată regula, cum te-ai străduit să pari în ultimele săptămâni.

Indira nu s-a clintit din loc. Şi-a strâns şi mai tare braţele în sân, vrând parcă să îşi exprime cu tărie punctul de vedere, şi privea tăcută în zare.

Am dat ocol maşinii şi m-am aşezat lângă ea.

— Haide, Indy. Dacă te văd celelalte fete, o să spună că eşti un copil smiorcăit. Sunt sigură că o să ne distrăm pe cinste, am adăugat.

— Urăsc locul ăsta, a bombănit Indira, şi am observat că are lacrimi în ochi. Familiei mele puţin îi pasă că am plecat. Tata nu şi-a făcut nici măcar timp să îşi ia la revedere. Abia aşteptau să scape de mine.

— Ştii bine că nu e adevărat. Toată lumea te iubeşte, iar tatăl tău şi-ar dori enorm să se mândrească cu tine. Fii atentă la mine, am spus în şoaptă, căutând iute în minte o soluţie ca să o îmbunez. Ai mulţi bani la tine, nu?

A dat din cap în semn de încuviinţare.

— În cazul ăsta, am zis, folosind şi ultimul as din mânecă, dacă vedem că nu ne place, fugim şi ne îmbarcăm pe primul vapor care pleacă spre India. De acord?

Auzind acestea, s-a uitat la mine şi i s-au luminat ochii la gândul unei asemenea aventuri.

— De acord, a zis.

S-a ridicat şi şi-a scuturat praful alb de pe fustă.

— Să le fie învăţătură de minte altădată, a adăugat.

— Ai dreptate. Mergem? am spus.

— Mergem.

Am urcat treptele şi am intrat în şcoală, ţinându-ne de mână.

Domnişoara Reid ne prevenise deja că celelalte eleve ne vor privi ca pe o curiozitate. Indiencele erau încă o raritate la pensioanele englezeşti. În prima săptămână, am îndurat cu stoicism privirile indiscrete şi şuşotelile pe care le stârnea apariţia noastră, şi chicotelile care se iscau ori de câte ori ni se servea friptură de pui în locul celei de vită pe care o mâncau ele. Cu cât ne tratau cu mai multă răceală, cu atât ne agăţam mai mult una de cealaltă, ca să ne îmbărbătăm. Mai ales noaptea, în dormitorul friguros, de zece persoane, când Indira se strecura în patul meu, ca să ne încălzim şi să ne consolăm una în braţele celeilalte.

— Vreau acasă, spunea, şi lacrimile i se prelingeau pe cămaşa mea de noapte. Te implor, Anni, hai să fugim, cum ai spus tu.

— Promit că o să fugim, dar trebuie să mai stăm puţin, ca să nu creadă părinţii tăi că nu ţi-ai dat silinţa.

Nu doar Indira era nefericită. Şi pe mine mă înspăimânta noua mea viaţă. Uram dimineţile reci, când frigul îmi pătrundea până în oase şi mi se făcea pielea de găină pe tot corpul, şi nu mă încălzeam până când nu simţeam corpul Indirei lipit de al meu. Mâncarea fadă, gătită parcă în zoaie de la vase, fără nicio mirodenie, îmi întorcea stomacul pe dos. Şi, cu toate că îmi imaginam că stăpânesc engleza suficient de bine, întâmpinam mari dificultăţi în a înţelege ce spun angajaţii şi elevele, care vorbeau ameţitor de repede şi pronunţau până şi cuvintele cunoscute într-un stil cu totul diferit. De câte ori mă întrebau ceva, stăteam ca muta şi, abia după un timp, mă dumiream asupra sensului mesajului. Sporturile în aer liber, cu bastoane

de lemn, desfăşurate pe nişte terenuri jilave şi noroioase, după reguli pe cât de neclare, pe atât de ridicole, mă depăşeau de tot. Nu m-am priceput niciodată la jocurile cu mingea, aşa că acestea erau momentele care mă îngrozeau cel mai tare.

Din cauza ploilor interminabile, totul mirosea a umezeală. Noaptea, nu ardea nimeni tămâie, cum se întâmpla la Palatul din Cooch Behar, iar singura lumină provenea de la un bec electric, fără abajur.

La capătul a două săptămâni petrecute acolo, *eu* eram cea care dorea să fugă.

Dar, într-o dimineaţă, în clasa îngheţată, a intrat profesorul de istorie, care, din câte se pare, fusese plecat în concediu peste hotare. Era mai tânăr decât ceilalţi profesori şi foarte bronzat.

— Bună dimineaţa, fetelor! a spus, la intrarea în clasă.

Ne-am ridicat disciplinate în picioare şi am rostit în cor:

— Bună dimineaţa, domnule!

— Sper că v-aţi simţit bine în vacanţa de vară. Eu m-am distrat de minune. Am mers în India, să îmi văd părinţii.

Celelalte eleve păreau plictisite, dar mie şi Indirei ne-a trezit imediat atenţia.

— Din câte observ, ne-au venit două eleve noi din acea ţară. Am înţeles că una din voi este prinţesă. Hmm, a zis, plimbându-şi privirea când la mine, când la Indira, care să fie, care să fie?

În clasă, au început şuşotelile. Toate fetele se uitau la noi, încercând să ghicească cine era aceea. Indira a ridicat încet mâna.

— Eu sunt, domnule.

— Înălţimea Sa, prinţesa Indira de Cooch Behar, a spus profesorul, zâmbind cu subînţeles. Am vizitat Cooch Beharul acum doi ani şi am văzut palatul splendid în care locuieşte familia ta.

Dezvăluirea aceasta a stârnit alte şuşoteli în rândul elevelor.

— Este, într-adevăr, a confirmat Indira, cu capul în pământ.

— La un moment dat, Indira, poate ne faci plăcerea şi ne povesteşti câte ceva despre istoria familiei tale şi despre viaţa voastră. Cred că fetele ar avea multe de învăţat din relatarea ta.

— Da, domnule.

— Tu unde locuieşti? m-a întrebat, îndreptându-şi atenţia spre mine.

— Tot la palat, domnule.

— Am înţeles. Dar nu eşti prinţesă, nu?

— Nu, domnule.

— Anni este prietena mea cea mai bună, a sărit Indira în sprijinul meu. Şi însoţitoarea mea.

— Minunat. Fetelor, sper că le ajutaţi pe prinţesa Indira şi pe domnişoara Chavan să se acomodeze. Acum, vă voi povesti ce am văzut în călătoriile mele prin India Britanică.

La finalul lecţiei, ne-au trimis afară să ne luăm sticlele galbene cu lapte pentru „gustarea de ora unsprezece”, cum îi spuneau fetele, şi să inspirăm aer curat, un lucru, se pare, esenţial în viziunea englezilor. De regulă, eu şi Indira ne piteam într-un colţ al curţii şi vărsam pe ascuns laptele în tufişuri. Astăzi însă, ceva se schimbase. Fetele se ţineau după noi.

— Chiar eşti prinţesă?

— Trăieşti într-un palat?

— Ai mulţi servitori?

— Ai urcat vreodată pe un elefant?

— Trebuie să porţi coroană acasă la tine?

Fetele curioase s-au strâns în jurul Indirei, în timp ce eu stăteam deoparte şi o priveam cum le zâmbeşte politicos şi încearcă să răspundă la cât mai multe întrebări. Mai târziu, după ce a sunat clopoţelul care anunţa masa de prânz şi am intrat în sala de mese, o fată, pe numele ei Celestria, pe care toate elevele din clasă voiau să o cunoască, s-a apropiat de mine şi de Indira.

— Eşti amabilă să iei masa cu noi, prinţesă Indira?

— Desigur.

Am văzut-o cum pleacă de lângă mine şi se îndepărtează, discutând cu Celestria. Apoi s-a întors şi mi-a făcut semn să o urmez.

— Trebuie să vină şi Anni.

Celestria a dat aprobator din cap, dar, în momentul în care am ajuns la masa lungă pe căpriori, fetele de pe bănci s-au tras în lături, ca să le facă loc în mijloc Celestrei şi Indirei, iar pe mine m-au izolat la margine.

Pe parcursul acelei ore, am văzut-o pe Indira cum înfloreşte în atenţia şi admiraţia de care era înconjurată. Nu aveam ce să-i reproşez, îşi petrecuse întreaga viaţă printre oameni supuşi, care îi îndeplineau toate mofturile. Se născuse „importantă”, în vreme ce eu, Anahita, nu.

Prima iarnă aspră petrecută în Anglia îmi va rămâne în memorie drept una dintre cele mai triste perioade din viaţa mea. Pe măsură ce Indira devenea mai încrezătoare, începea să iasă la iveală personalitatea ei exuberantă, şi toate fetele se întreceau care mai de care să îi intre în graţie. S-a afirmat rapid şi s-a instalat pe tronul de regină cu o naturaleţe desăvârşită. Deşi se străduia să mă includă în grup, era limpede că celorlalte fete nu le păsa de o simplă însoţitoare, care nu emana aceeaşi strălucire cu care înşira era înzestrată din belşug. Am devenit tot mai retrasă şi preferam să îmi petrec pauza de prânz la bibliotecă, printre cărţi, ca să nu o stânjenesc pe Indira cu prezenţa mea.

Şi, ca şi cum toate acestea n-ar fi fost de ajuns, silueta Indirei a devenit mai graţioasă, toate părţile corpului armonizându-se perfect cu înălţimea ei şi conferindu-i o mai mare eleganţă, pe când eu, din cauza hormonilor şi a mâncărurilor grele englezeşti, m-am lăţit şi mai mult. De asemenea, am remarcat că, de câte ori citeam la lumină difuză, abia distingeam literele. M-au îndrumat spre medicul şcolii, care mi-a prescris o pereche de ochelari oribili, cu lentile groase, pentru citit.

Din când în când, Indira se strecura lângă mine, în pat, şi mă lua în braţe.

— Eşti bine, Anni? îmi şoptea blând la ureche.

— Bineînţeles că sunt, o minţeam.

Ziua, când era în tovărăşia noilor ei prietene aristocrate, abia dacă mă băga în seamă. Simţeam acut că devenisem o povară pentru ea. Aşa că m-am izolat în lumea cărţilor, visând la luna iunie, când aveam să ne întoarcem la palat şi totul va reveni la normal.

M-am mai înveselit odată cu sosirea primăverii şi a vacanţei de Paşte, când am plecat la casa din Londra. Acolo însă o vedeam pe Indira chiar mai rar decât la şcoală, fiindcă era în permanenţă invitată acasă la prietenele ei ori la ceaiuri, prin hoteluri luxoase.

Într-o după-amiază, s-a întors de la un astfel de eveniment şi m-a găsit citind pe patul din camera noastră.

— Anni, te superi dacă îţi cer o mare favoare? m-a întrebat, cu noul ei accent britanic.

Mi-am scos ochelarii şi m-am uitat la ea.

— Bineînţeles că nu. Ce e, Indy?

— Ideea e că părinţii Celestrei sunt plecaţi în Franţa şi mi-a zis că se plictiseşte de moarte în casa de la ţară, unde a rămas singură cu guvernanta. M-a întrebat dacă poate veni să stea la noi. Mama e de acord.

— Grozav! am reuşit să îngaim.

— Problema e, a spus ea, oftând teatral, că singura încăpere liberă din casă e cămăruţa din capătul culoarului. Nu pot s-o cazez pe Celestria acolo. Doar e fată de lord. Aşa că voiam să te întreb dacă te deranjează să te muţi tu acolo în săptămâna cât stă la noi?

— Nu e nicio problemă.

În principiu, nu mă deranja să mă mut într-o cameră pentru servitori. Însă momentul ales îmi adâncea temerile şi spaimele care mă măcinaseră toată iarna. Nu o puteam învinui pe Indira; era normal ca, la un moment dat, să se înstrăineze de mine. Destinul ei era să intre în rândurile înaltei societăţi şi, într-o bună zi, să ajungă soţie de maharajah, în vreme ce eu…

Cine ştie care era destinul meu.

Ca să înrăutăţească şi mai mult situaţia, imediat ce Celestria s-a instalat în fostul meu pat, au şi început să circule zvonuri despre iminenţa unui război. La Londra, toată lumea susţinea cu tărie că nu va fi atât de nebun Kaiserul, încât să lanseze un atac neprovocat asupra unei ţări vecine. Eu aveam o singură grijă. Dacă izbucnea războiul, nu mai aveam cum să ne întoarcem în India peste două luni, când începea vacanţa de vară.

Părinţii Indirei au plecat acasă, la câteva zile după Paşte. Pe tatăl ei îl aşteptau numeroase probleme de stat la Cooch Behar. La finalul vacanţei, în drum spre şcoală, când, în sfârşit, rămăsesem doar eu cu Indira, am deschis subiectul.

— Toată lumea zice că n-o să înceapă războiul, mi-a răspuns, respingându-mi comentariul cu cea mai mare seninătate. Iar, la nevoie, putem sta în casa din Pont Street. Am auzit că sezonul monden la Londra e splendid.

Am rămas şocată de nepăsarea ei. Nu o recunoşteam pe fata care, cu doar câteva luni în urmă, plângea de dorul elefantului ei. Aerul de falsă preţiozitate pe care Indira, cu talentul ei de actriţă, se încăpăţâna să îl copieze de la prietenele ei englezoaice, mă exaspera. Ajunsă în culmea disperării, îmi venea să o zgâlţâi zdravăn.

Mai târziu, după ce am ajuns la şcoală, şi Indira m-a întrebat dacă mă supăr dacă se mută în cameră cu Celestria şi cu celelalte fete, nu m-am opus câtuşi de puţin. Trebuia să accept faptul că Indira se schimbase radical.

Ultimul semestru s-a scurs mult mai repede decât primele două, în parte şi pentru că mă împăcasem cu ideea că, cel puţin deocamdată, Indira ieşise din viaţa mea. Charlotte, fata care s-a mutat în patul Indirei, era simpatică şi prietenoasă. Tatăl ei era preot militar şi slujea peste hotare. Deşi nu mai puteam lega o prietenie la fel de strânsă ca aceea pe care o avusesem cu Indira, cel puţin simţeam că am ceva în comun cu Charlotte. Întrucât armata îi plătea taxele de şcolarizare, era o elevă foarte silitoare, spre deosebire de multe dintre colegele noastre, care priveau şcoala ca pe un spaţiu în care să piardă timpul până când aveau să îşi facă debutul în societate şi să se căsătorească cu un bărbat de condiţie foarte bună. Charlotte era hotărâtă să se facă guvernantă după ce termina şcoala.

— Tata ia un salariu de mizerie de la biserică, şi îl pune deoparte, ca să aibă din ce se întreţine când el şi mama se vor pensiona. Pentru mine nu mai rămâne nimic, aşa că fie locuiesc cu ei, fie mă angajez, mi-a mărturisit într-o noapte.

Aşa mi-a venit ideea că m-aş putea angaja şi eu ca guvernantă. Când voi termina şcoala, voi îi îndeajuns de bine instruită cât să mă pot ocupa de educaţia unor copii. Pe de altă parte, mi-am zis, oftând, cine m-ar alege pe mine? În India, era o chestiune de prestigiu să angajezi o guvernantă englezoaică, dar nicio familie, de pe *niciun* continent, nu ar vrea ca o indiancă să le educe copiii, oricât de pregătită ar fi.

Cu fiecare zi care trecea, realizam tot mai clar că sunt prizonieră în ţara nimănui. Crescusem la palat, dar eram săracă; eram şcolită în Anglia, dar culoarea pielii nu îmi permitea să îmi folosesc cunoştinţele. Nu făceam parte din clasa muncitoare, dar nici nu eram suficient de aristocrată, cât să îmi garanteze un mariaj reuşit. Mi-am amintit de săculeţul de iută, ascuns la baza foişorului, în grădina de la Cooch Behar, şi m-am rugat la toate zeităţile pe care le ştiam să fie tot acolo, cu conţinutul intact.

Capitolul 13

La începutul lui iunie, circulau tot mai multe zvonuri despre un viitor război. Era imposibil să ne întoarcem în India. La fel şi să petrecem vara în casa din Pont Street, care fusese închisă, şi mulţi angajaţi se înrolaseră deja în armată. În afară de asta, mama Indirei se temea de iminenţa unui bombardament asupra Londrei, aşa că aranjase ca eu şi Indira să petrecem vacanţa cât mai departe de capitală. Urma să plecăm spre comitatul Devon, în sudul Angliei. Văduva fostului guvernator al Cooch Beharului – cel mai vârstnic oficial britanic din toate statele princiare – s-a oferit să ne primească în casa ei, pe durata vacanţei.

— Nu-mi vine să cred că mama ne obligă să mergem acolo. Nici măcar n-a fost declarat războiul, bombănea Indira, în timp ce îşi arunca hainele alandala în cufăr. Am rugat-o să mă lase să stau la Celestria, dar nici n-a vrut să audă. Ce naiba să fac o vară întreagă, în mijlocul pustietăţii, fără niciun prieten?

Am *vrut* să-i spun – am vrut, dar, fireşte, m-am abţinut – că o să fiu şi eu acolo, să-i ţin de urât. Dar, când am pornit spre Devon, s-a aşezat în capătul opus al banchetei din piele neagră, cu spatele la mine. Ca de obicei, limbajul corporal al Indirei exprima tot ce nu rostea în cuvinte. Singurul meu regret era că nu rămăsesem la şcoală, ca alte eleve ai căror părinţi erau plecaţi din ţară. Una dintre ele era şi prietena mea Charlotte. Dar cum să îi explic lui maharani că fiica ei nu mă mai dorea ca însoţitoare?

Erau lucruri pe care nu i le puteam spune femeii care mă luase sub aripa ei şi era dispusă să plătească bani grei pentru educaţia mea, încredinţată fiind că fata ei mă iubeşte şi are nevoie de mine.

M-am uitat la Indira, care stătea îmbufnată, şi mi-am dat seama că nu mai are nevoie de mine.

După ce am intrat în parcul ce împrejmuia conacul Astbury, a durat câteva minute bune până să vedem casa. Am privit-o fascinată, căci semăna enorm cu Palatul din Cooch Behar. Aveai senzaţia că cele două clădiri sunt suflete gemene: unul plăsmuit din foc, celălalt, din gheaţă. Abia mai târziu aveam să aflu că arhitectul proiectase palatul inspirându-se de la conacul Astbury, aşa că nu era de mirare că gigantul rece din faţa mea, cu domul său boltit în centru, îmi trezea o senzaţie familiară.

Când am oprit în dreptul treptelor imense de piatră, care duceau la intrarea principală, am văzut cum se deschide uşa şi toţi servitorii ne ies în întâmpinare. S-au aliniat pe trepte şi au aşteptat să coborâm din maşină. Prinţesa Indira avea parte de o primire cu adevărat regală. A trecut pe lângă servitori şi s-a îndreptat spre o femeie şolduroasă, cu o figură severă, îmbrăcată într-o rochie demodată, în stil edwardian.

— Eu sunt Maud Astbury. Bun-venit la conacul Astbury, prinţesă Indira!

— Mulţumesc, Lady Astbury, a răspuns Indira politicos.

Le-am urmat în casă.

— Sper ca dormitorul să fie pe placul tău, draga mea. Personalul s-a redus simţitor, pentru că toţi tinerii s-au înrolat în armată.

Indira, capabilă să afişeze o curtoazie desăvârşită când era tratată regeşte, a clătinat aprobator din cap.

— Va înţeleg. Sunteţi foarte amabilă că m-aţi primit.

— Peste câteva zile, vine în vacanţă şi fiul meu, Donald. Sper să fie o companie mai plăcută decât mine.

Ca de obicei, stăteam stânjenită în spatele Indirei. În cele din urmă, Lady Astbury şi-a îndreptat atenţia asupra mea.

— Văd că ţi-ai adus camerista personală.

— Nicidecum, a spus repede Indira. Anahita e prietena şi însoţitoarea mea.

— Hm, înţeleg.

Se citea o uşoară consternare pe chipul lui Lady Astbury în momentul în care a luat-o pe Indira de lângă mine şi s-au oprit la baza scării monumentale. S-a aplecat spre ea şi au discutat în şoaptă.

— Desigur, mă voi ocupa imediat. Camerista vă va conduce, pe tine şi pe… însoţitoarea ta, la dormitoarele voastre. Te rog să-mi spui dacă ai nevoie de ceva anume pe durata şederii. Ne vedem diseară, la cină.

— Îmi pare rău, Anni, a repetat Indira, uitându-se la mansarda mică şi întunecoasă, în care eram cazată. Probabil mama era atât de tulburată, încât a uitat să îi precizeze că vii şi tu. Lady Astbury a promis că, până mâine, o să-ţi pregătească o cameră la parter. Te deranjează rău că dormi aici la noapte?

— Bineînţeles că nu, am răspuns, emoţionată de îngrijorarea sinceră a Indirei. Am o privelişte superbă.

Indira a aruncat o privire pe ferestruica înghesuită între streşinile imensului conac.

— Ai dreptate. Chiar e superbă. În orice caz, dacă nu-ţi place aici, patul meu e suficient de mare cât să încapă patru persoane, mi-a spus, rânjind.

— E în regulă aici.

— Te las. Mă găseşti jos, dacă ai nevoie de mine, mi-a spus şi mi-a luat mâinile în palme. Iartă-mă că te-am neglijat la şcoală, Anni. N-am vrut, crede-mă.

După aceea, m-a strâns în braţe, ca în vremurile bune, când eram doar noi două împotriva întregii lumi.

— Treci pe la mine, după ce despachetezi, mi-a zis şi mi-a făcut cu mâna.

După o săptămână de la sosirea noastră, Lady Astbury părea să fi uitat cu desăvârşire că promisese să îmi pregătească o cameră la un etaj inferior, aşa că eram în continuare cazată în mansarda înghesuită. Mă trezeam inevitabil la şase dimineaţa, din cauza soarelui care pătrundea prin fereastra fără draperii şi inunda camera într-o lumină orbitoare. M-am uitat afară şi am văzut că e din nou vreme frumoasă. Cum nu îmi mai găseam liniştea, m-am spălat pe faţă în ligheanul pe care mi-l puseseră la dispoziţie şi am coborât pe scara servitorilor, până în bucătărie, ca să admir răsăritul în aer liber.

În timp ce traversam terasa enormă, care nu avea nevoie de acoperiş, ca să o protejeze de soarele lipsit de putere al Angliei, am simţit mirosul reavăn de iarbă proaspăt tunsă. Am coborât încet treptele care duceau în grădină şi m-am plimbat printre răzoarele de trandafiri superbi. În vreme ce mă delectam în liniştea dimineţii, mi-a venit brusc în minte imaginea zorilor indiene, în toiul verii. Aici, în clima temperată şi constantă a Angliei, vremea nu era nici dominantă, nici devastatoare. Iarna era mai neplăcut din cauza frigului, dar, în afară de asta, nu auzisem ca Insulele Britanice să se fi confruntat vreodată cu musoni, cutremure ori alte calamităţi.

India, în schimb, era exact la polul opus. Totul era însufleţit, colorat şi plin de autenticitate. Soarele dogorea, vântul sufla, râurile se revărsau din matcă; totul era violent şi imprevizibil.

Începeam, de asemenea, să realizez că, spre deosebire de firea pătimaşă a compatrioţilor mei, britanicii erau, în general,

firi imperturbabile. Stăteam pe o bancă şi mă gândeam la reacţia prietenei mele, Charlotte, când aflase de moartea mamei sale, chiar înainte de finalul semestrului. Primise vestea cu stoicism, resemnare şi foarte puţine lacrimi. Apoi mi-am amintit de mine, cu doi ani în urmă, şi de ziua aceea cumplită, când jelisem amarnic pierderea mamei mele, la templu.

Mai ştiam şi că, deşi englezii erau mereu implicaţi într-un război în vreun colţ de lume, pământul acela durabil pe care păşeam nu mai fusese invadat de peste două secole.

Dar toate acestea riscau să se schimbe în următoarele săptămâni sau luni. Va strivi oare Kaiserul Europa sub cizmele lui de piele şi va ridica pumnul la această naţiune micuţă, care izbutise cumva să cucerească mare parte din lume şi să clădească un imperiu peste care soarele nu apune niciodată, cum le plăcea englezilor să se laude?

— Bună. Tu eşti oaspetele nostru regal?

Eram atât de absorbită de gânduri, încât nici nu băgasem de seamă că s-a apropiat cineva. Am înălţat capul şi m-am trezit în faţa unor ochi atât de albaştri cum nu mai văzusem vreodată. Erau aşezaţi pe un chip cu trăsături încă nedefinite, de adolescent. În ochii mei de indiancă, părul băiatului era galben ca spicul copt şi la fel de ţepos. Avea tenul acela alb-rozaliu, tipic englezilor, pe care mulţi indieni îl invidiau.

În lumina zorilor, îmi părea un Adonis din legendele greceşti, pe care le citisem la orele de istorie.

— Sunt…

Tocmai când să dau să-i răspund, am auzit un cântec vag în urechi şi m-am fâstâcit. Un fior rece, deja bine cunoscut, mi-a trecut pe şira spinării. Cineva, sau ceva, îmi şoptea că necunoscutul acela va juca un rol în viaţa mea.

— Vorbeşti engleză? m-a întrebat.

— Da. Am încercat să opresc vocile din capul meu, spunându-le că am înţeles perfect mesajul. Vorbesc chiar foarte bine, am răspuns.

— Te cheamă Indira?

— Nu, eu sunt însoţitoarea ei. Mă numesc Anahita Chavan. Anni, pe scurt.

— Bună, domnişoară Chavan, sau Anni pe scurt, mi-a spus, întinzând mâna spre mine. Eu sunt Donald Astbury. Cum vă simţiţi?

Nu doar engleza lui era fără cusur, ci şi manierele.

— Foarte bine, mulţumesc, am răspuns sfioasă.

S-a aşezat prieteneşte lângă mine, pe bancă.

— Dacă nu sunt prea indiscret, ce faci în grădină la o oră atât de matinală?

— Intră soarele pe fereastră şi nu mai pot să dorm. Tu?

— Am sosit azi-noapte târziu. La şcoală ni se dă deşteptarea la şase şi jumătate, aşa că la şase şi jumătate am fost în picioare. E o dimineaţă atât de frumoasă, încât am zis să trec pe la grajduri, să văd ce mai face iapa mea.

— Iubesc caii, am spus nostalgică.

— Ştii să călăreşti?

— Da, am învăţat dinainte să merg în picioare.

— Nu ştiam că şi în India copiii învaţă să călărească de mici.

— Normal că învăţăm! Cum altfel am fi călătorit de-a lungul mileniilor?

— Bună observaţie, a spus Donald, zâmbind. Vrei să-ţi arăt grajdurile?

— Mi-ar face mare plăcere, am spus nerăbdătoare.

— Hai să mergem. Mi-a întins mâna, ca să mă ridic de pe bancă şi am luat-o prin grădină. Cum ţi se pare Anglia?

— Unele lucruri îmi plac, altele, nu.

S-a întors brusc spre mine.

— Eşti nemaipomenit de raţională. Şi vorbeşti engleza impecabil. Ce vârstă ai, dacă nu te deranjează?

— Împlinesc cincisprezece ani peste câteva luni, am răspuns, exagerând puţin.

— Dumnezeule! Majoritatea englezoaicelor de vârsta ta se comportă ca nişte copii fără minte.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce, mi-a spus când ne apropiam de grajduri. Uite-o şi pe iapa mea, Glory. Mama a botezat-o Gloria, după nu ştiu ce mătuşă rămasă fată bătrână, dar nu mi s-a părut că i se potriveşte numele, aşa că l-am schimbat. Ce zici de ea?

M-am uitat la cal şi am remarcat că Glory era într-adevăr un pur-sânge splendid. După socotelile mele, avea la greabăn în jur de un metru şi şaizeci şi patru de centimetri înălţime. Am întins palma spre ea şi i-am pus-o sub bărbie, în timp ce îi mângâiam capul prelung şi lucios.

— Impresionant! a exclamat Donald. De obicei, e foarte capricioasă şi nu suportă să o atingă o persoană necunoscută. E clar că ai un talent aparte.

— Se pare că ştiu să comunic cu ei.

— Vrei să facem o plimbare călare? Sunt curios dacă te lasă să încaleci pe ea. De regulă, se zbate până când îl azvârle pe călăreţ din şa. Hai să vedem cum reacţionează la tine.

— Abia aştept, am spus entuziasmată.

— Scoate-o din boxă, că o înşeuez eu, mi-a spus noul meu prieten. O să ne arate imediat dacă are chef să ne facă pe plac sau nu.

Am făcut ce mi-a cerut şi, imediat ce Glory s-a liniştit, am sărit în şa, suflecându-mi fusta lungă atât cât îmi permitea buna-cuviinţă.

Donald a zâmbit.

— Se pare că nu are nicio obiecţie la adresa ta. Mă duc să scot armăsarul.

Cinci minute mai târziu, ne plimbam la trap prin parc. La un moment dat, Donald a oprit calul şi s-a uitat la mine.

— Te încumeţi să dăm o raită pe un teren mai dificil? Dartmoor e la câteva minute distanţă, mi-a zis, arătând spre stânga. Ai un cal excelent şi eşti o călăreaţă destul de bună cât să faci faţă.

— Bineînţeles, am încuviinţat, deşi habar nu aveam ce e acel „Dartmoor”, dar nu mă mai simţisem de luni de zile atât de fericită şi de liberă. Ia-o înainte, şi eu vin după tine.

— S-a făcut, a zis Donald şi a rupt-o imediat la goană, în timp ce eu şi Glory ne străduiam să ţinem pasul cu el.

Când am ieşit din parc şi ne-am avântat peste mlaştini, mi-a trecut un vânticel cald prin păr şi am simţit că mi se ridică o greutate de pe umeri. La început, m-am concentrat să mân calul pe terenul accidentat şi pietros. Dar Glory părea să ştie exact încotro merge şi, odată ce am înţeles că mă pot baza pe ea, m-am relaxat şi m-am delectat în tihnă cu plimbarea.

Patruzeci de minute mai târziu, ne-am întors la grajduri, gâfâind de efort şi noi, şi caii.

— Pe onoarea mea, a zis Donald, descălecând şi lăsând armăsarul în seama grăjdarului somnoros, eşti cea mai bună călăreaţă pe care am cunoscut-o până acum.

Am observat că mă privea cu reală admiraţie.

— Mulţumesc. O să vezi că prinţesa Indira e la fel de pricepută, am spus, din spirit de loialitate.

— Atunci, abia aştept s-o pun şi pe ea la încercare, dar mă îndoiesc că e mai bună decât tine, a spus şi mi-a întins mâna, ca să mă ajute să cobor din şa. Sper să mai facem şi alte plimbări călare, Anni, a adăugat, în timp ce mergeam spre casă. Mâine-dimineaţă, poate, dacă n-ai nimic împotrivă? Ne vedem la şase şi jumătate fix?

— Cu mare plăcere.

Am plutit până în camera mea, ca să mă spăl înainte de micul dejun. Nu mai fusesem atât de fericită de luni bune.

În ciuda temerilor mele de a nu ne putea întoarce în India, acea primă vară petrecută la Astbury mi-a rămas întipărită în memorie pentru tot restul vieţii. Cu toate că, în data de 4 august, Marea Britanie a declarat război Germaniei, noi am scăpat relativ uşor. Criza alimentelor ne-a afectat prea puţin, întrucât moşia, cu miile sale de hectare de pământ fertil, se putea susţine din resurse proprii.

Deşi Donald era prea tânăr ca să se înroleze, a existat un eveniment care mi-a deschis ochii la suferinţa şi schimbările cu care se confruntau alţii, şi anume, reîntoarcerea acasă a Selinei, fiica lui Lady Astbury. Soţul ei, căpitan în armata britanică, fusese detaşat în Franţa. Erau căsătoriţi de puţin peste un an, iar Selina era însărcinată în opt luni cu primul copil.

Uneori, după-amiaza, o găseam aşezată pe o bancă în sera plină de plante exotice pe care membrii familiei Astbury le aduseseră din călătoriile lor pe meleaguri străine. Unele îmi erau cunoscute din carneţelul cu reţete al mamei, aşa că am început să iau butaşi din ele, pe care îi măcinam pe *shil noda* şi îi lăsam la uscat pe pervazul îngust al ferestrei mele de la mansardă. În plimbările prin grădină şi, uneori, prin mlaştini, am descoperit ierburi şi plante neobişnuite, pe care le-am pus în borcane de dulceaţă luate de la bucătărie şi le-am adăugat la colecţia personală.

— Ce faci cu toţi butaşii ăştia, Anni? m-a întrebat Selina, într-o după-amiază umedă, când stătea pe un scaun în seră, făcându-şi vânt cu evantaiul, şi mă urmărea cu vădită curiozitate.

Nu eram sigură ce ar trebui să răspund, aşa că am decis să spun adevărul.

— Prepar leacuri din ele.

— Serios? Ai învăţat asta în India?

— Da. M-a învăţat mama.

Am evitat să dezvolt subiectul, de teamă să nu îşi închipuie că sunt vreo vrăjitoare.

— Eşti aşa de isteaţă! mi-a zis, sincer impresionată. Tata avea mare încredere în leacurile tradiţionale pe vremea când era detaşat în India. Dacă ştii cumva vreo poţiune miraculoasă care să mă ajute să nasc mai repede, eu una ţi-ar fi profund recunoscătoare.

I-am studiat forma pântecului şi am observat că fătul coborâse în ultimele zile, ceea ce însemna că se poziţionase deja cu capul în jos.

— Nu cred să mai ai mult de aşteptat.

— Serios? Îţi dai seama doar uitându-te la mine?

— Da, am răspuns, zâmbind. Sunt aproape sigură.

Din păcate, în ciuda promisiunilor pe care mi le făcuse în ziua sosirii, Indira a fost mai scumpă la vedere ca niciodată. Lady Astbury cedase rugăminţilor ei de a-şi invita prietenele de la Londra să îi ţină de urât. Bănuiam că Lady Astbury avea un motiv ascuns pentru care îşi dăduse acordul; în definitiv, nu mai era mult, şi Donald trebuia să îşi aleagă o mireasă din rândul tinerelor aristocrate britanice. Iar relaţiile pe care i le putea prilejui Indira, chiar în casa lui, erau nepreţuite.

— N-am mai pomenit atâtea invitate încântătoare în casa noastră, mi-a spus Lady Astbury într-o zi, când ne-am intersectat pe scara principală. Anahita, fii drăguţă şi du-te până sus să vezi dacă menajerele au pus flori în dormitorul lui Lady Celestria.

— Imediat, am spus şi am zbughit-o pe trepte, ca să verific.

Nu o plăceam pe Lady Astbury şi ştiam că sentimentul e reciproc. Trăise în India, pe vreme când soţul ei era guvernator la Cooch Behar, şi mi-am dat seama, din relatările ei, că detestase acea perioadă; mă trata aproape ca pe o servitoare. Atitudinea superioară pe care o afişa faţă de conaţionalii mei – „nişte păgâni soioşi” cum o auzisem numindu-ne odată – o făcea să mă dispreţuiască şi mai mult. Ştiam că e o catolică ferventă şi participa zilnic la slujba oficiată în capela familiei.

În ochii mei, formalismul ei rigid şi aroganţa înnăscută însumau tot ce era mai odios la poporul britanic. Indira, pe de altă parte, era faţă regească şi fusese educată în spirit occidental. Lady Astbury reuşea să o trateze ca pe o egală… şi nu prea.

Cu toate că şi eu aveam sânge nobil, Lady Astbury mă folosea tot mai des pe post de curier. De multe ori îmi spunea distrată „să dau fuga” să-i aduc ghergheful sau vreo carte din bibliotecă.

Situaţiile acestea se repetau din ce în ce mai frecvent, din cauza lipsei de personal. Odată cu plecarea pe front a majorităţii bărbaţilor, femeile se văzuseră nevoite să muncească de două ori mai mult. Ca să nu par nepoliticoasă sau nerecunoscătoare, răspundeam mereu solicitărilor lui Lady Astbury. Nu mă deranja câtuşi de puţin să le ajut pe menajere, care erau cumsecade şi prietenoase şi se bucurau că mai sunt două mâini care să facă paturile şi să deretice.

În primele zile la Astbury, luam cina în salonul oficial, împreună cu Indira, dar, cum nu-mi dădea nimeni atenţie, mă simţeam stânjenită. În cea de-a patra seară, o servitoare mi-a adus mâncarea în cameră, şi am înţeles aluzia. Nu m-am supărat, fiindcă oricum nu aveam suficiente rochii demne de asemenea ocazii şi nici nu voiam să mă plâng de asta Indirei.

Tilly, una dintre cameriste, care urca scările interminabile seară de seară, ca să îmi aducă mâncarea, a comentat la un moment dat că e dezolant să iau cina de una singură. Mi-a sugerat că ar fi mai plăcut să iau masa în bucătărie, alături de ceilalţi angajaţi. Am acceptat invitaţia, ştiind că o scuteam astfel de efortul de a mai urca treptele. Din ziua aceea, am mâncat laolaltă cu servitorii, care mă asaltau cu întrebări despre viaţa la o curte regală indiană.

La un moment dat, am auzit-o pe doamna Thomas, bucătăreasa, plângându-se că o supără artrita la mâini. Am întrebat-o dacă doreşte ceva care să îi uşureze durerea şi să reducă inflamaţia.

— Nu cred să fie de vreun folos, mi-a răspuns, dar ce strică să încerc?

Mi-am luat *shil noda* şi am pisat o rădăcină de obligeană culeasă din seră, după care am turnat apă, până când s-a format o pastă. Seara, i-am arătat doamnei Thomas cum să-şi aplice acea pastă pe mâini.

— Trebuie să vă ungeţi de două ori pe zi, timp de o săptămână. O să vă facă bine.

Cum era de aşteptat, o săptămână mai târziu, doamna Thomas le spunea tuturor că sunt o „făcătoare de minuni”. Astfel, m-am trezit cu un potop de „clienţi”, care se înghesuiau în bucătărie, ca să mă roage să le prepar leacuri pentru tot soiul de boli şi dureri. Îi ajutam bucuroasă, nu doar pentru că aveam ocazia de a pune în practică tot ce învăţasem de la Zeena şi de la mama, ci şi pentru că mă primiseră în sânul lor cu o căldură cum nu mai simţisem de mult timp.

Totuşi, principalul motiv pentru care eram atât de fericită în vara aceea, într-atât, încât nici indiferenţa Indirei, nici dispreţul lui Lady Astbury nu reuşeau să mă demoralizeze, erau plimbările matinale în compania lui Donald Astbury.

În dimineaţa care a urmat primei noastre plimbări, am sărit din pat, curioasă să văd dacă îl găsesc la grajduri, aşa cum stabiliserăm.

— Anni! mi-a spus, zâmbind. Eşti gata să mai dăm o tură?

— Da, am răspuns entuziasmată.

Am încălecat şi am luat-o la goană peste mlaştini, sub razele blânde ale soarelui. Din acel moment, ne-am întâlnit aproape zilnic, şi între noi a început să se înfiripe o frumoasă prietenie.

Spre deosebire de mama lui, Donald era o fire caldă şi sinceră, şi simţeam că îmi pot deschide sufletul în faţa lui. Îmi asculta fascinat poveştile despre India, obiceiurile şi cultura ei.

— Tata era îndrăgostit de India şi de oamenii de acolo, mi-a explicat. Din păcate, nu şi mama; de-aia au revenit în Anglia când eu şi Selina eram foarte mici. Cinci ani mai târziu, tata a murit. Şi acum, mama încă spune că India l-a ucis; ce-i drept, a avut mult de tras de pe urma malariei pe care a contractat-o acolo, dar realitatea e că pneumonia l-a răpus. Spunea că nu-i prieşte clima din Anglia. Era un om cumsecade şi nu se dădea în lături să ajute pe nimeni.

— I-ai moştenit firea? l-am întrebat, în timp ce stăteam pe iarba aspră din Dartmoor, ca să lăsăm caii obosiţi să se adape de la pârâul din apropiere.

— Mama aşa zice. Nu cred că era prea încântată de „inima lui milostivă”, ca s-o citez. Tata făcea tot ce-i stătea în putinţă să îi ajute pe nevoiaşi, deseori în dauna bunăstării noastre. Nu îl

interesa ce religie sau ce rasă sunt, câtă vreme mama e un pic mai… conservatoare în gândire.

În plimbările noastre prin mlaştini, mi-a mărturisit că se teme de ceea ce îi va rezerva viitorul odată cu izbucnirea războiului şi că nu ştie dacă va fi capabil să administreze moşia Astbury, pe care urma să o moştenească la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani.

— Abia ne ajung banii să acoperim cheltuielile curente, mi-a spus, oftând, darămite să renovez casa, la care nu s-au mai făcut reparaţii de o sută de ani. E moştenirea mamei. Tata nu prea avea spirit de afacerist şi nici nu şi-a imaginat cineva că o să moară când eu eram încă atât de mic. Cred că mama, pur şi simplu, a băgat capul în nisip, ca să uite de toate. Sau, mai bine zis, în biserică. N-aş vrea ca tocmai eu să-i spun în ce situaţie grea ne aflăm, dar cred că nici Dumnezeu nu ne mai poate ajuta acum.

M-am uitat la el şi m-a cuprins un sentiment de smerenie la gândul că, deşi avea doar şaisprezece ani, parcă toată povara lumii apăsa pe umerii lui.

— Atâţia oameni depind de mine pentru a avea ce pune pe masă la copii, a spus, după care s-a răsucit spre mine, cu un surâs. Se pare că singura soluţie e să-mi iau o nevastă bogată! Hai să mergem acasă.

După ce Donald s-a dus să se schimbe înainte de micul dejun, nu l-am mai văzut aproape deloc până a doua zi dimineaţă. Toată ziua era ocupat să le ţină companie Indirei şi prietenelor ei, pe care le delecta cu mese festive, partide de tenis şi plimbări călare, mult mai domoale decât cursele pe care le făceam noi prin parc. Mă îndoiesc că pomenea vreodată despre escapadele noastre matinale, cum, de altfel, nici eu nu suflam o vorbă. Făcea parte dintre secretele pe care le ascundeam în acele nopţi lungi şi înmiresmate de vară petrecute în Anglia.

Capitolul 14

La sfârşitul lui august, cu câteva zile înainte ca eu şi Indira să ne întoarcem la şcoală, Selina a intrat în travaliu. Cameristele alergau pe trepte, cu prosoape şi apă fierbinte. În bucătărie domnea o atmosferă încordată, căci toată lumea aştepta cu entuziasm naşterea copilului şi fremăta de îngrijorare pentru viaţa mamei.

— Doctorul Trefusis vine tocmai de la spitalul din Exeter. Numai Lady Selina era în stare să nască într-o zi de duminică. Să sperăm că nu întârzie medicul, a zis doamna Thomas, dând ochii peste cap.

O oră mai târziu, Tilly, camerista Selinei, a coborât la parter, galbenă la faţă ca ceara.

— E într-o stare groaznică. Se zvârcoleşte în pat de durere şi urlă ca din gură de şarpe. Nu ştiu ce să mai fac ca s-o liniştesc. Ce să-i dau, doamnă Thomas? Mi-e teamă că a rămas înţepenit copilul.

— Ai chemat-o pe Înălţimea Sa? a întrebat bucătăreasa.

— Da, dar ştii că nu-i chip s-o convingi pe Lady Astbury să intre în camera de naştere. Dacă mă-ntrebi pe mine, cred că a plătit pe cineva să nască în locul ei.

— Bănuiesc că Lady Selina e epuizată, am zis din scaunul meu obişnuit, din colţul bucătăriei.

— E sleită, domnişoară Anni. De şase ore se tot căzneşte, mi-a răspuns Tilly.

— Dă-i să bea nişte apă cu zahăr, ca să nu-i scadă glicemia, am sfătuit-o, pe un ton calm. Şi ai grijă să se mişte cât mai mult.

Toţi ochii s-au întors spre mine.

— Ai mai asistat la naşteri, domnişoară Anni? m-a întrebat doamna Thomas.

— O, da. Am văzut-o pe mama de multe ori când ajuta femeile să nască.

— Orice ajutor, cât de mic, e mai bun decât nimic, a zis doamna Thomas. Domnişoară Anni, eşti drăguţă să urci cu Tilly şi să vezi dacă te primeşte Lady Selina?

— Cum credeţi că e mai bine, am spus şi m-am ridicat emoţionată de pe scaun.

— Mai rău decât să refuze n-are ce să se-ntâmple, nu? Din câte văd eu, orice ajutor e bine-venit. Du-te repede, scumpo.

Am urcat la etaj, împreună cu Tilly, şi m-am oprit în faţa dormitorului Selinei. Dinăuntru, răzbăteau doar gemete.

Tilly a scos capul pe hol şi mi-a făcut semn să intru.

— Nu ştiu dacă a înţeles ce i-am zis, aşa că intră.

Am intrat în dormitor şi am găsit-o pe Selina întinsă pe spate, albă la faţă şi cu părul lac de sudoare.

— Lady Selina, sunt eu, Anahita. Am mai asistat la naşteri. Îmi permiteţi să vă ajut?

Selina a făcut extenuată un semn din mână, pe care l-am luat drept încuviinţare.

— Mai întâi, trebuie să-i rezemăm capul pe perne, ca să poată bea apa cu zahăr. Pe urmă, dai fuga şi aduci nişte cârpe ude, ca să-i răcorim fruntea. Prinde-i părul, i-am zis lui Tilly, ca să nu se încingă prea tare.

După ce am convins-o pe Selina să se ridice în capul oaselor, şi Tilly i-a turnat cu forţa pe gât apa cu zahăr, i-am luat pulsul, care era extrem de rapid.

— Lady Selina, îmi daţi voie să vă examinez? Vreau să văd în ce stadiu sunteţi.

A încuviinţat uşor din cap, fără să deschidă ochii.

I-am ridicat cămaşa de noapte, am examinat-o şi am descoperit imediat că are o dilataţie de doar patru degete. Ca să împingă, trebuia să ajungă la zece.

— Lady Selina, copilul e gata să iasă, dar corpul Domniei Voastre nu e pregătit încă. Vă rog să vă ridicaţi în picioare şi să faceţi câţiva paşi împreună cu mine. Gravitaţia o să vă ajute, vă dau cuvântul meu. Facem aşa?

— Nu, nu… doare… doare… a gemut ea.

— Haideţi să facem o încercare.

Am băgat un braţ sub spatele ei, am ridicat-o, i-am coborât picioarele din pat şi am tras-o cu toată forţa în poziţie verticală.

— Acum facem câţiva paşi, i-am zis. O să vă mai uşureze durerea.

Am aşteptat răbdătoare să îşi urnească picioarele, apoi am început să ne plimbăm prin cameră.

— Vă descurcaţi de minune, i-am spus, ca să o încurajez.

Preţ de două ore, m-am învârtit cu Selina prin dormitor, am respirat odată cu ea şi am îmbărbătat-o. Mişcarea constantă a calmat-o şi i-a stabilizat pulsul.

— Trebuie să împing! m-a anunţat brusc.

Era momentul pe care îl aşteptam. I-am făcut semn lui Tilly să întindă prosoapele pe pat şi am aşezat-o pe Selina peste ele.

— Nu împingeţi încă, Lady Selina. Gâfâiţi puţin, aşa cum fac câinii când le e sete. Faceţi ca mine…

Am scos câteva pufăieli şi i-am zâmbit încurajator când am văzut-o că mă imită. Am verificat repede dacă are o dilataţie suficientă ca să iasă copilul. Mulţumită de rezultat, i-am spus să împingă cât poate de tare imediat ce va simţi nevoia. Un urlet prelung a sfâşiat tăcerea nopţii şi a apărut capul copilului.

A fost nevoie de mai multe sforţări – timp în care am crezut că o să-mi zdrobească mâna, atât de tare m-a strâns – până să iasă cu totul capul copilului. După care am scos încet trupuşorul perfect din pântecul mamei.

— Cum se simte copilul, Anahita? a întrebat Selina, încercând zadarnic să ridice capul.

— O! a exclamat Tilly, bătând din palme, la vederea pruncului care scâncea între picioarele Selinei. E fetiţă! Să vă trăiască, Lady Selina!

Am luat bebeluşul şi l-am pus în braţele Selinei. În clipa aceea, s-a deschis uşa şi a intrat doctorul.

— Ia te uită! a spus, uitându-se la copil şi la mama sleită de puteri, dar victorioasă.

A deschis trusa medicală şi a scos un instrument cu care să taie cordonul ombilical. Apoi s-a uitat la mine şi mi-a aruncat un zâmbet morocănos.

— Îmi permiteţi să mă ocup eu de aici încolo?

— Desigur.

Ştiind că nu mai e nevoie de mine şi nici nu sunt dorită, am dat să părăsesc dormitorul. Dar Selina a întins imediat o mână după mine.

— Mulţumesc, Anni. Ai fost nemaipomenită.

A doua zi dimineaţă, când am coborât la micul dejun – atât de epuizată, încât ratasem până şi plimbarea cu Donald am fost întâmpinată ca o adevărată eroină.

— I-ai salvat viaţa! Cel puţin, aşa zice Lady Selina! Domnişoara Anni s-a comportat extraordinar, le-a spus Tilly celor prezenţi în bucătărie. A ştiut exact ce să facă şi cum s-o calmeze. Cotoroanţa bătrână ar trebui să-ţi fie profund recunoscătoare, Anni. Îţi vine să crezi că nici n-a intrat în camera bietei fete care trecea prin chinurile iadului? Unde mai

pui că am auzit-o când îi spunea doctorului că Lady Selina a avut noroc de o naştere uşoară. Ar trebui să-i mulţumească lui Dumnezeu că ai fost tu aici şi-ai ştiut ce să faci.

Câteva ore mai târziu, Selina m-a invitat la ea, să văd bebeluşul. Stătea întinsă în pat şi îşi ţinea fiica în braţe, cu o expresie fericită pe chip. M-a primit cu un zâmbet larg.

— Bună, Anni! Vino să-mi vezi copilaşul minunat.

Mi-a făcut semn să mă aşez lângă ea, pe pat. Nu prea îndrăzneam, dar m-am supus.

— E tare frumoasă! am spus, mângâind cu un deget pielea de catifea a bebeluşului. V-aţi gândit cum o botezaţi?

— Din păcate, nu am avut de ales. O s-o cheme Eleanor, ca pe mama tatălui ei. E foarte drăgălaşă, nu-i aşa? Vrei s-o ţii în braţe, Anni?

— Da, vă rog, am spus şi mi-a pus copilul în braţe.

— Draga mea Anni, voiam să îţi spun că ai fost extraordinară aseară. Le-am zis tuturor azi-dimineaţă că nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Îţi mulţumesc nespus, din partea amândurora.

— Nu aveţi pentru ce, am răspuns, zâmbind. A fost o onoare pentru mine să asist la miracolul vieţii.

— Singurul meu regret este că nu e şi tatăl ei aici să o vadă. I-am trimis o telegramă în Franţa, dar Dumnezeu ştie cândva primi mesajul.

Deodată, am auzit un sunet vag în urechi şi mi s-a pus o greutate pe inimă. Mi-am dat seama că pruncul nu îşi va cunoaşte niciodată tatăl. M-am silit să zâmbesc.

— Va veni şi el în curând, am minţit.

— Mă rog să fie aşa. Am înţeles de la prinţesa Indira că mâine vă întoarceţi la şcoală.

— Aşa e.

— Îmi pare tare rău, Anni. Mi-ar fi plăcut să ai tu grijă de noi, nu doica aia bătrână pe care a angajat-o mama. Mă simt mult mai bine în prezenţa ta. Promiţi că vii să ne vezi cât mai curând?

— Promit, am zis şi i-am dat copilul înapoi.

— La revedere, Anni, şi, încă o dată, îţi mulţumesc pentru tot.

— La revedere. Mult noroc cu frumuseţea asta mică!

M-am ridicat şi am dat să plec.

— Chiar ai doar paisprezece ani? m-a întrebat Selina. Nu-mi vine să cred. Aseară te-ai comportat ca o femeie extrem de matură şi de pricepută.

— Doar paisprezece ani am, am confirmat.

I-am zâmbit şi am ieşit din cameră.

A doua zi, urma să plecăm la ora unsprezece dimineaţa, ceea ce îmi permitea să foc o ultimă plimbare cu Donald. Fireşte, auzise şi el că participasem la naşterea nepoatei lui.

În timp ce stăteam în locul nostru obişnuit, m-a întrebat de unde am ştiut ce să foc.

— Nu e deloc complicat, am zis. Trebuie să asculţi natura. Corpul surorii tale ştia ce are de făcut, dar a trebuit să o conving pe ea să aibă încredere în el.

Se citea o mare admiraţie pe chipul lui.

— Of, dac-ar gândi aşa mai mulţi oameni! Tata avea un mare respect pentru natură. Eşti incredibil de înţeleaptă, Anahita, pentru vârsta ta.

— Uneori, am spus, înfigându-mi tocul în pământul uscat, am senzaţia că e şi un blestem, şi o binecuvântare.

— Ce vrei să spui?

— Nu e uşor să fii înzestrat cu o minte care doreşte să înţeleagă lumea, am răspuns, uitându-mă la el. Majoritatea femeilor se mulţumesc să fie frumoase şi să aibă multe rochii.

— În privinţa rochiilor nu te pot ajuta, a glumit el, dar pot să-ţi confirm că eşti frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Ar cam fi vremea să ne întoarcem.

După ce am dus caii la grajduri şi ne îndreptam spre casă, Donald mi-a spus pe neaşteptate:

— O să-mi fie dor de plimbările noastre matinale.

— Şi mie, am răspuns, cu toată sinceritatea.

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat uşor pe obraz.

— La revedere, Anni. Să mai treci pe la noi. Eşti o fată cu totul deosebită şi mă bucur că te-am cunoscut.

Mi-a săltat inima de fericire tot drumul până la şcoală. Nici măcar Indira, care a trăncănit întruna că abia aşteaptă să le revadă pe Celestria şi pe celelalte fete, ori gândul că voi fi din nou prizonieră şi singură nu au reuşit să îmi strice buna dispoziţie.

Motivul era unul singur: întâlnisem un om care mă plăcea aşa cum eram. Eram prieteni, nimic mai mult. Sau, cel puţin, aşa mă amăgeam, deşi amintirea buzelor lui pe obrazul meu îi şoptea cu totul altceva inimii mele.

Capitolul 15

Doi ani a fost Europa răvăşită de război, timp în care eu şi Indira nu ne-am putut întoarce în India. Eu petreceam sărbătorile la şcoală, în vreme ce Indira mergea la diverse prietene. Nu mă deranja, căci multe fete erau în aceeaşi situaţie ca mine, inclusiv prietena mea, Charlotte. Profitam de acest timp ca să învăţ pentru examenul de absolvire.

Cu ocazia împlinirii vârstei de şaisprezece ani, eu şi Indira am organizat o petrecere discretă la şcoală, cu prăjituri care aveau gust de piatră, din cauză că erau făcute cu praf de ou. Indira ba se certa, ba se împăca cu prietenele ei, şi căuta alinare la mine, dacă vreuna o insulta rău. Mă împăcasem în sfârşit cu nestatornicia ei, ştiind că, de câte ori îşi pierdea încrederea în sine, venea la mine, ca să o consolez.

Deşi mă durea, îmi spuneam că, datorită rolului pe care îl jucam în viaţa ei, primeam educaţia la care tata visase dintotdeauna. Eram una dintre cele mai isteţe fete din clasă, sau măcar cea mai serioasă şi mai silitoare elevă, astfel că profesorii au început să discute cu mine despre facultate. Era un ţel irealizabil, firește, dar mă bucura să văd că au o părere atât de bună despre mine.

În 1916, am petrecut Crăciunul la Astbury. Mi-a rămas în minte ca o tristă amintire. Aşa cum intuisem, Selina a primit vestea că soţul ei fusese ucis în Franţa, în luna octombrie. O casă îndoliată nu era cel mai potrivit loc pentru a petrece sărbătorile.

Selina arăta slabă şi palidă în rochia cernită de văduvă. A reuşit să mijească un surâs când m-a văzut.

— Bună, draga mea Anni! Mă bucur să îţi văd chipul luminos la Astbury.

În după-amiaza următoare, a venit la mine şi m-a rugat să fac o plimbare cu ea.

— Mi-a părut nespus de rău când am aflat că v-aţi pierdut soţul, Lady Selina, am zis, în timp ce ne plimbam prin grădina acoperită de chiciură.

Se lăsase o ceaţă deasă, iar soarele palid al iernii se retrăgea cu paşi repezi din calea nopţii.

— Îţi mulţumesc, Anni. Încă mă chinui să găsesc o noimă în toate astea. Hugo era atât de tânăr, avea toată viaţa înainte. Iar acum, a oftat şi s-a oprit câteva secunde, acum s-a dus. Mama

îmi tot spune să caut alinare în rugăciuni şi în Dumnezeu, cum face ea. Dar, sinceră să fiu, mi se pare că recit nişte cuvinte goale. Nu reuşesc să intru în capelă. Nu e cumplit că mi-am pierdut credinţa, tocmai acum, când am mai mare nevoie de ea?

— Deloc. Uneori, nu reuşim să înţelegem de ce sunt luaţi de lângă noi cei pe care îi iubim. Dar zeii nu doar au luat, ci au şi dăruit. Aveţi o fiică frumoasă, prin venele căreia curge şi sângele lui Hugo.

— Aşa este. Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu – sau zeilor, dacă vrei – pentru ea, a spus Selina, pe un ton scăzut. Dar cât de îngrozitor e să ştiu că moartea lui Hugo m-a lăsat văduvă la douăzeci şi doi de ani, că m-am întors acasă, unde trăiesc doar cu mama, iar în viitor nu se întrevăd prea multe şanse de scăpare?

— Lady Selina, credeţi-mă, veţi mai avea şansa de a fi fericită, am spus, bazându-mă pe ceea ce îmi şoptea intuiţia.

Nu era momentul să o anunţ că, la doar câţiva paşi, o aşteaptă o nouă dragoste, dar simţeam acest lucru cu toată fiinţa mea.

— Chiar aşa crezi, Anni?

— Da. Şi ţineţi minte, nu e nevoie să vă rugaţi zilnic în biserică. Toţi suntem creaţi de Dumnezeu şi purtăm în noi o părticică din el. *El* vă va auzi rugile, oriunde v-aţi afla.

— Îţi mulţumesc, draga mea Anni.

Şi-a pus mâna înmănuşată pe a mea şi am pornit spre casă, zgribulite de frig.

Nu am mai avut parte de plimbări călare, dimineaţa, în vacanţa aceea. Donald primise ordinul de încorporare cu câteva săptămâni mai devreme şi era plecat la instrucţie, cu batalionul său.

Într-o dimineaţă geroasă de decembrie, în timp ce luam micul dejun în bucătărie, am primit o scrisoare.

Garnizoana Chelsea
Londra
19 decembrie 1916

Dragă Anahita,

Sper să nu te supere faptul că am îndrăznit să îţi scriu. Eşti singurul om căruia îi pot dezvălui cele mai tainice gânduri.

Instrucţia (sau cele câteva săptămâni în care am mărşăluit încontinuu şi am învăţat să tragem cu arma) s-a încheiat, urmând ca mâine să plec spre o destinaţie necunoscută, cel mai probabil Franţa, după cum bănuim eu şi camarazii mei. Le-am trimis, desigur, o scrisoare mamei şi surorii mele, prin care le-am informat despre plecarea mea iminentă şi m-am străduit să par curajos şi puternic.

Deşi toţi băieţii din jurul meu ard de nerăbdare să ajungă în tranşee, îmi dau seama că trecem prea uşor cu vederea faptul că mulţi dintre noi nu se vor mai întoarce de acolo. Din cauza asta am simţit nevoia să îţi scriu astă-seară, cu doar câteva ore înainte de îmbarcare, şi să îţi spun că nu mă simt încă pregătit să mor. Sau să trăiesc, ca mulţi alţi nefericiţi, schilodit pe viaţă.

Iartă-mă. E prima oară când scriu o astfel de scrisoare. Dar, din poveştile servitorilor şi din timpul petrecut alături de tine, mi-am dat seama că eşti înzestrată cu anumite puteri. În cazul în care am intuit corect, te rog, Anni, să îmi trimiţi ceva care să mă ocrotească. Dacă îmi spui tu că voi scăpa nevătămat, voi şti că aşa va fi. Tu eşti talismanul meu.

Scrie-mi, te rog, la adresa de mai sus. Mi-ar face nespusă plăcere să primesc veşti de la tine. Sper să nu mă dispreţuieşti şi să nu mă consideri laş, pentru că ţi-am scris aceste rânduri. Mă tot gândesc la dimineţile acelea minunate, când stăteam pe malul pârâului şi nimic nu ne tulbura liniştea. Poate că sunt egoist, dar vreau cât mai multe astfel de zile.

Am încredere că nu vei divulga nimănui conţinutul acestei scrisori. Sper din tot sufletul că eşti bine, sănătoasă, şi m-aş bucura să ştiu că te rogi pentru mine.

Cu drag,
Donald Astbury

Am citit şi am recitit scrisoarea lui Donald. După aceea, am ieşit în grădină şi m-am dus cât mai departe de casă. Dacă lui Donald îi era scris să plece dintre noi în curând, ştiam că o voi simţi şi auzi. Dar… n-am simţit nimic. Sentimentul a fost cât se poate de limpede.

Mi-a tresăltat inima de bucurie în piept, căci eram convinsă acum că va trece cu bine peste această încercare şi se va întoarce acasă viu şi nevătămat.

Prin urmare, i-am putut scrie cu conştiinţa împăcată mesajul pe care l-aş fi compus oricum, indiferent de presimţirile mele.

Conacul Astbury
Devon
30 decembrie 1916

Dragă Donald,
Îţi mulţumesc pentru scrisoare.
Nu te teme. Sunt convinsă că nu vei pleca dintre noi. Sper să ne revedem când te vei întoarce din Franţa.

Toate cele bune,
Anahita Chavan

Nici măcar prietenele Indirei nu au venit în vizită la conacul Astbury în vacanţa aceea. Din pricina raţionalizării benzinei, toată lumea evita drumurile lungi, mai ales din comitatele sudice, unde locuiau majoritatea dintre ele. Cum în salonul de la etaj domnea o atmosferă sumbră, Indira a decis să petreacă noaptea de Anul Nou la parter, alături de mine şi de servitori. Aveam un pian, iar doamna Thomas ne-a delectat cu melodii englezeşti vechi. La cumpăna dintre ani, acela era singurul loc vesel din toată casă.

Într-o seară, imediat după Anul Nou, a ciocănit cineva la uşa camerei mele de la mansardă.

— Intră!

În prag stătea Indira, cu ochii roşii de plâns şi braţele întinse spre mine. Nu prea îmi venea să cobor din pat – la mansardă nu se făcea focul în sobe dar m-am înfofolit în plapumă şi m-am dus la ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Of, Anni, mi-e aşa dor de mama şi de tata… şi de India. Nu mai suport ţara asta. E aşa mohorâtă şi rece. Mă simt orfană ca tine.

— Sunt sigură că nu mai durează mult războiul, am consolat-o.

— Nu-i numai asta. Mi-am dat seama că am fost rea cu tine, Anni. Te-am neglijat, a zis Indira, gesticulând; te-am lăsat să dormi în mansarda asta îngheţată, fără să-i spun nimic lui Lady Astbury. Vino cu mine, a adăugat, cutremurându-se brusc de un

fior. Dormim amândouă în patul meu. Cel puţin arde focul şi putem sta de vorbă.

I-am făcut pe plac, ca de obicei, şi, odată ce ne-am aşezat în faţa şemineului, cu păturile pe noi, s-a uitat la mine şi a oftat:

— Nu e noapte în care să nu visez palatul. Înainte, nu îl apreciam aşa cum se cuvine. Nici pe tine, de altfel. Ştiu că am fost o prietenă groaznică şi că sunt probabil un om rău. Mă ierţi, Anni?

— Bineînţeles că te iert, am spus, zâmbind.

— O să ne întoarcem în India într-o bună zi, nu?

— Bineînţeles că o să ne întoarcem. Toată lumea spune că războiul e ca şi câştigat şi că se va termina în curând.

— Locul meu nu e în Anglia, a suspinat Indira, locul meu e în India. Mi-e aşa dor de casă. Biata Frumuşica se gândeşte probabil că am abandonat-o.

Au podidit-o iar lacrimile la amintirea elefantului său.

— Poate că războiul ăsta ne învaţă să fim recunoscători pentru ce avem şi să nu plângem după ceea ce nu avem, am alinat-o.

A ridicat capul şi s-a uitat la mine cu ochii ei mari ca de chihlimbar.

— Eşti atât de înţeleaptă, Anni. Avea dreptate mama când mi-a zis să îţi ascult sfaturile.

— Nu sunt înţeleaptă, Indy, ci doar împăcată. Nu putem schimba ce e dat să *fie,* oricât am încerca.

— Mi-e teamă, a zis Indira, muşcându-şi buzele, că prinţul meu m-a uitat.

— Aşa cum ţi-am mai spus, dacă vă e scris să fiţi împreună, veţi fi.

— Ai dreptate, Anni. Dormi cu mine în seara asta? Nu vreau să stau singură.

— Dorm, dacă vrei.

Ne-am ghemuit una lângă alta în patul ei mare, exact cum făceam în copilărie.

— Sigur mă ierţi, Anni? m-a întrebat, când m-am răsucit să stâng lumina.

— Te iubesc, Indy! Te voi ierta mereu.

După ce am revenit la şcoală, Indira s-a ţinut de cuvânt şi a petrecut mai mult timp cu mine decât în semestrele anterioare.

Asta, şi din cauză că prietena ei, Celestria, se retrăsese de la cursuri. Anglia se confrunta cu ameninţarea bombardamentelor, iar mama ei dorea să îşi ştie fiica acasă, în siguranţă. Şi nu era singurul caz de acest fel, căci multe alte eleve renunţaseră la şcoală. Cu toate că, deocamdată, Londra fusese principala ţintă a atacurilor, întreaga ţară se afla într-o stare de tensiune şi frământare.

De Paşte, ne-am făcut bagajele, pregătite să plecăm în vacanţă la Dartmoor cu trenul. Spre mirarea noastră, în ultima zi a semestrului, ne aştepta la uşă un Rolls-Royce.

— Unde mergem? a întrebat Indira, necunoscând îndeajuns de bine drumurile ca să îşi dea seama încotro ne îndreptăm.

Şoferul tăcea mâlc. Abia după ce am intrat pe străzile cunoscute din Londra, am văzut-o că se înseninează la faţă. În momentul în care maşina a oprit în faţa casei din Pont Street, Indira a sărit din maşină şi a luat-o la fugă pe trepte.

S-a deschis uşa, şi în prag a apărut maharani.

— Mami! a exclamat Indira şi s-a aruncat în braţele mamei sale.

— Surpriză! a zis maharani, strângându-şi copilul la piept. N-am vrut să-ţi spun că vin până când nu m-am văzut ajunsă cu bine. Iar asta s-a întâmplat abia ieri.

— Cum ai reuşit? Credeam că toate vapoarele au fost rechiziţionate de armată şi nu se poate călători, a spus Indira, după ce am intrat în casă.

— Îţi povestesc. A fost o adevărată peripeţie! Ce mare te-ai făcut, Anni, a râs, uitându-se în sfârşit la mine. Anni a noastră s-a făcut o frumuseţe, nu-i aşa, Indira?

Nu am dat atenţie complimentului, gândindu-mă că e doar o remarcă politicoasă, şi le-am urmat în salon, unde ardea un foc plăcut.

— Hai, povesteşte-mi cum ai ajuns în Anglia, a stăruit Indira, după ce am luat loc, şi maharani i-a cerut menajerei să aducă ceaiul.

— Le-am spus că am o urgenţă. I-am zis guvernatorului că fata mea cea mai mică e grav bolnavă la Londra şi că trebuie să ajung la ea cu orice preţ. Căpitanul unei nave britanice s-a învoit să mă primească la bord. M-a avertizat foarte clar că nu are cum să îmi asigure protecţia, a zâmbit regina, vizibil încântată de aventura trăită, şi că s-ar putea să fiu nevoită să dorm într-un

hamac, laolaltă cu soldaţii! Până la urmă, m-au cazat în condiţii mult mai bune de atât şi, în fiecare seară, am luat cina în compania încântătoare a căpitanului şi a ofiţerilor din subordinea lui.

— Vai, mamă! a exclamat Indira, cu ochii mari de uimire. Puteai să mori pe drum. Ştii câte vapoare s-au scufundat.

— Ştiu, *pyari,* dar nu mai înduram să stau departe de fiica mea. Plus de asta, vaporul s-a deplasat cu cea mai mare viteză. N-a încetinit nicio clipă, ca să ajungem la destinaţie fără incidente nefericite. Am parcurs distanţa în jumătate din timpul în care se face în mod normal. Voi două ce mai faceţi?

S-a uitat la mine, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra fiicei sale adorate.

— Amândouă am fost amărâte ca păsările în anotimpul musonic, a suspinat Indira. Mâncarea e necomestibilă, frigul, insuportabil şi toată lumea e tristă. Mamă, nu cred că ai idee cum e Anglia de fapt. E o ţară urâtă şi întunecoasă. Abia aştept să ne întoarcem acasă.

— Şi în India s-au înrăutăţit lucrurile. Mulţi dintre tinerii noştri au plecat pe front, să lupte pentru Anglia, a oftat maharani. Trăim vremuri grele şi tulburi. Dar, chiar şi aşa, a adăugat, pe un ton optimist, trebuie să ne bucurăm de ceea ce avem. Şi asta vom face cât timp sunt la Londra.

S-a ţinut de promisiune, iar casa s-a umplut de oaspeţi dornici de distracţie, care abia aşteptau să se delecteze la petrecerile ei opulente. Regina organiza dineuri şi cocktailuri – deşi nu îmi imaginez cum reuşea să facă rost, pe timp de război, de delicatese precum ouă de prepeliţă, somon afumat şi caviar.

Maharani s-a arătat oripilată de garderoba mea, pe care nu o mai reînnoisem de doi ani. Cum majoritatea hainelor îmi rămăseseră mici, m-a trimis împreună cu Indira la Harrods, să ne cumpărăm orice dorim. De data asta, raionul de haine de damă mi s-a părut mult mai interesant. N-aş fi mers până acolo încât să îi dau dreptate lui maharani care remarcase politicos că m-am făcut o „frumuseţe” dar, privindu-mă în oglinda din cabina de probă, până şi eu vedeam că nu mai eram acelaşi copil dolofan, ci o tânără cu o siluetă armonioasă şi destul de plăcută.

— Trebuia să-mi scrii, Anni! m-a mustrat din nou regina. Pe viitor, te rog să nu te mai sfieşti să îmi spui ce îţi trebuie.

De asemenea, m-a trimis la un oftalmolog, ca să îmi schimb vechea pereche de ochelari, pe care o prinsesem cu liţă când se rupsese. După atâtea luni în care nu ne tunseserăm, am ajuns, în sfârşit, cu Indira la coafor, de unde am ieşit mândre, cu o tunsoare modernă, în stil bob. Şi tot acum am fost răsfăţate cu prima manichiură, pe care ne-a făcut-o o doamnă venită la noi acasă, ca să se ocupe de unghiile reginei. În seara aceea, când am coborât la cină, gătită în rochia de mătase de la Harrods, îndrăznesc să spun că am atras câteva priviri admirative din partea celorlalţi invitaţi.

Pe la mijlocul vacanţei, Indira a avut parte de o mare fericire, când, la una dintre seratele reginei, şi-a făcut apariţia prinţul Varun. Venise la Londra, într-o permisie de două săptămâni.

De la ultima lor întâlnire, Indira se transformase într-o tânără de o frumuseţe răpitoare. I-am urmărit cu atenţie în seara aceea, neştiind dacă mai observă şi altcineva de la masă atracţia dintre ei.

După cină, Indira a intrat în dormitor tocmai când mă băgasem în pat. Îi străluceau ochii şi fremăta din tot trupul.

— Nu-i aşa că e chipeş, Anni? a zis şi s-a trântit pe pat, cu ochii închişi şi o expresie visătoare pe faţă.

— Este foarte chipeş, într-adevăr.

— Ghici ce? Vrea să ne mai vedem cât stă la Londra. Îţi vine să crezi? a exclamat, strângându-şi mâinile entuziasmată. Îţi dai seama că mama n-o să mă lase să merg nesupravegheată. Aşa că voiam să te rog, dragă Anni, să vii cu mine la ceai la Ritz. Când ajungem, mă laşi la intrarea hotelului şi mergi să te plimbi o oră. Te rog frumos! m-a implorat. Nu ştiu când ne vom mai revedea. *Trebuie* să merg.

— Nu pot, Indy. Ştii că nu e voie să te afişezi cu un bărbat în public. Eşti prinţesă, trebuie să respecţi convenienţele.

— Nu-mi pasă! a zis Indira, îngropându-şi faţa în pernă, după care s-a întors spre mine, cu o privire vicleană. În fond, ce mare lucru se poate întâmpla la o ceaşcă de ceai şi nişte sendvişuri cu castraveţi? Doar dacă nu cumva urcăm în camera lui…

— Nu spune aşa ceva! am replicat îngrozită. Dacă află mama ta, şi mai mult ca sigur o să afle, pentru că are spioni peste tot, o să dăm amândouă de necaz.

— Nu-i nimic nou pentru mine. Ce poate să-mi facă, să-mi impună să respect purdahul? *Te rog*, Anni, ajută-mă. Doar de data asta.

— Bine, am spus, oftând adânc. Dar numai de data asta şi numai pentru o oră.

— Mulţumesc! a zis Indira şi m-a îmbrăţişat, fericită că obţinuse ceea ce dorea. Eşti cea mai bună prietenă din lume.

În după-amiaza următoare, ne-am îmbrăcat într-o ţinută potrivită pentru a lua ceaiul la Ritz şi i-am cerut şoferului să ne ducă acolo. Indira stătea lângă mine, pe bancheta din spate, abia stăpânindu-şi emoţiile.

— Ai înţeles care e planul, da? Îi spunem şoferului să vină după noi la ora patru. Tu te prefaci că intri, dar mă laşi la intrare.

— Am înţeles, am răspuns, încruntată, fiindcă era a suta oară când îmi repeta ce am de făcut. Mult noroc, i-am spus, după ce am coborât în faţa Ritz-ului şi am văzut maşina plecând.

Mi-a trimis o bezea şi a intrat. M-am întors şi am pornit spre Green Park, deloc entuziasmată să petrec singură o oră în aerul răcoros al unei zile de primăvară londoneze. Întâmplarea a făcut să arunc o privire peste drum şi să observ o clădire elegantă, din piatră, se autoproclama Academia Regală de Arte. Am traversat strada şi m-am uitat pe panoul de la intrare. Era o expoziţie a tinerilor artişti, aşa că am trecut prin galeria impozantă şi am urcat treptele. Înăuntru, m-am dus la recepţia amplasată în mijlocul holului spaţios.

— Aş dori să văd expoziţia. Cât costă? am întrebat-o pe femeia din spatele tejghelei.

— Sunteţi membră a Academiei Regale?

— Nu. E obligatoriu?

A ezitat câteva secunde, după care a zis:

— Da, e obligatoriu.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Am plecat spre uşă, străduindu-mă să păşesc cât mai elegant. În timpul acesta, cele două englezoaice care aşteptau în spatele meu s-au apropiat de recepţie. Femeia le-a întrebat dacă sunt membre ale Academiei Regale şi, la fel ca mine, i-au răspuns că nu sunt.

— În acest caz, vă costă cinci şilingi de persoană, le-a spus femeia.

Englezoaicele au plătit şi au intrat.

În momentul acela – nemaifiind la adăpostul mantiei regale indiene –, am simţit pentru prima oară gustul amar al discriminării rasiale în Marea Britanie, ţara sub a cărei stăpânire ne aflam de peste o sută cincizeci de ani. Şi, din păcate, nu avea să fie ultima dată.

În consecinţă, am petrecut următoarele trei după-amiezi dârdâind în Green Park, aşteptând-o pe Indira să îşi termine întâlnirile cu prinţul. Cu toate că Fortnum and Mason şi minunile de pe Piccadilly erau la doi paşi, după reacţia femeii de la Academia Regală, mi-era prea frică să mă aventurez până acolo de una singură. Îmi dădeam seama că eram o apariţie stranie în lipsa familiei regale: trupul şi tenul meu cafeniu, gătit în haine occidentale, atrăgeau o mulţime de priviri curioase chiar şi atunci când stăteam pe o bancă în parc. Mi-am îndreptat atenţia spre noul meu prieten, Thomas Hardy, şi m-am apucat să citesc *Departe de lumea dezlănţuită.*

La ora stabilită, când m-am întâlnit cu Indira la intrarea hotelului şi am urcat în maşină, aveam dispoziţii complet diferite: ea, îmbătată de dragoste; eu, mai conştientă ca oricând că nu îmi găsesc locul nicăieri.

— Oh, Anni! a exclamat, înşirându-mi din nou toate calităţile prinţului ei. Sunt atât de îndrăgostită şi astăzi mi-a mărturisit că şi el mă iubeşte!

— Mă bucur pentru tine, Indy, dar – mă informasem despre prinţul Indirei – e deja însurat. Ştii şi tu că e.

— Bineînţeles că ştiu. Doar e prinţ. Căsătoria a fost aranjată de pe vreme când nici nu mergea în picioare. E o căsătorie de convenienţă, nu din dragoste.

— La fel ca şi căsătoria ta cu maharajahul de Dharampur, i-am reamintit, pe un ton tăios. În afară de asta, Indira, ai accepta să fii a doua soţie? Ştim amândouă că părinţii tăi au o relaţie foarte modernă. Mai mult ca sigur prinţul Varun ţi-ar impune să respecţi purdahul şi să rămâi la palat, când pleacă în călătorii.

— Poate la început, de dragul tradiţiei, a replicat Indira. Mai târziu, o să vrea să îl însoţesc în călătorii, cum fac mama şi tata.

— Să înţeleg, am zis, tuşind uşor, ca să îmi dreg glasul, că ai discutat deja asta cu prinţul Varun?

— Bineînţeles. Vrea să se însoare cu mine. Chiar azi mi-a spus că a simţit că ne vom căsători din clipa în care m-a văzut.

M-am uitat la ea, bulversată. Se comporta absolut caraghios. Era deja logodită cu alt bărbat, iar un mariaj aranjat cu ani în urmă, între două state princiare şi familiile suverane, *nu* putea fi anulat atât de uşor.

Ştiam că Indira e obişnuită să i se facă toate mofturile, dar, de data asta, pretenţiile ei întreceau orice măsură. Şi, ca şi când situaţia nu era destul de complicată, îmi blestemam zilele că acceptasem să fiu complice la idila lor.

— Deschide ochii, Indy, am rugat-o. Ştii prea bine că tu şi prinţul Varun nu puteţi fi împreună.

— Nu spune asta! s-a răstit la mine. De ce să nu se poată? Orice se poate când doi oameni se iubesc…

Cum se întâmpla întotdeauna când nu eram de acord cu ea, şi de data asta s-a distanţat de mine. Refuzasem să mai fiu părtaşă la înşelăciunea ei, dar ştiam că în după-amiezile în care pretindea că merge în vizită la vreo prietenă, se întâlnea de fapt cu prinţul ei. Abia aşteptam să revenim la şcoală, departe de Londra.

O săptămână mai târziu, Varun s-a întors la regimentul lui. Indira a căzut într-o profundă depresie şi refuza să mai iasă din cameră, sub pretext că nu se simte bine.

Cu două zile înainte să plecăm la şcoală, maharani m-a chemat în salon.

— Draga mea Anni, cred că e momentul să discutăm despre viitorul tău.

— Cum credeţi, Înălţimea Voastră.

— Ia loc, te rog, mi-a spus, arătându-mi scaunul de lângă şemineul în care ardea mereu focul. Vrei un ceai?

Am luat ceaşca şi am aşteptat să aud ce are de spus.

— Nu i-am spus Indirei, dar o să se întoarcă cu mine în India, peste câteva zile. Am luat această decizie, după ce am văzut că e bolnavă de la un timp încoace. Vreau să fim împreună în aceste vremuri dificile, iar în India, cel puţin deocamdată, suntem mai protejaţi. Tu, spre deosebire de fiica mea, mi-a spus, zâmbind, eşti o elevă eminentă. Nu te mira, ţi-am văzut notele. Mi-am dat seama, de când erai micuţă, că eşti o fată isteaţă şi ai o influenţă benefică asupra Indirei.

M-am străduit să nu roşesc, mustrându-mă amarnic pentru minciunile din ultimele două săptămâni.

— Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră.

— Aşa că e momentul să te întreb *pe tine* ce vrei. Peste câteva săptămâni, urmează să susţii examenul de absolvire. Pentru Indira, a oftat maharani, e neimportant. În mai puţin de optsprezece luni, va deveni soţia maharajahului de Dharampur. Fireşte, vei fi mereu bine-venită în casa mea şi sunt convinsă că Indira va dori să o însoţeşti la palatul ei, după nuntă. Simt totuşi că se cuvine să te întreb dacă vrei să te întorci în India, împreună cu noi. Sau dacă preferi să rămâi în Anglia şi să îţi desăvârşeşti educaţia.

— Nu ştiu, Înălţimea Voastră.

— De asemenea, am primit o scrisoare de la Lady Selina, care, după cum ştii, e bună prietenă cu fiica mea, Minty. Mi-a povestit că ai ajutat-o să nască.

— Aşa e, Înălţimea Voastră.

— Prin urmare, a zis maharani, gesticulând din degetele ei îngrijite, dacă hotărăşti să rămâi în Anglia, Selina s-a oferit să te angajeze la conacul Astbury, pentru a avea grijă de copilul ei. Am înţeles că îi e foarte greu să găsească o bonă de nădejde pe criza asta.

Recunosc că mi-a tresăltat inima în piept la gândul de a locui în aceeaşi casă cu Donald, când se va întoarce de pe front.

— E foarte generoasă şi promit că voi cântări bine această ofertă.

— Tu decizi ce alegi, a spus maharani, dar, din punctul meu de vedere, cred că ar trebui să tinzi spre ceva mai mult decât meseria de bonă.

Ştiam că am doar câteva minute de gândire la dispoziţie. Femeia aceea, care nu era obligată să mă întrebe ce îmi doresc de la viitor şi totuşi o făcuse din bunătate şi spirit de corectitudine, îmi oferea libertatea.

— Mi-e îngrozitor de dor de India, am răspuns cinstit. Iar, dacă e să rămân aici, o să-mi fie dor şi de Indira. Mi-e ca o soră.

— Tuturor ne e dor de India şi de prieteni, când suntem departe de ei, a spus maharani. Dar nu ştiu dacă ţi-ar plăcea viaţa pe care ai avea-o acolo ca femeie matură. Cu riscul ca fiica mea să sufere, n-aş vrea să-ţi petreci viaţa închisă într-o *zenana* şi să nu-ţi poţi folosi mintea strălucită. În afară de asta, a oftat

maharani, iartă-mă că îţi spun adevărul, dar oricât m-aş strădui să te ajut, şansele de a-ţi găsi un soţ sunt… limitate.

— Ştiu.

— Aşadar, Anni, tu decizi. Mă bucur indiferent dacă alegi să rămâi în Anglia şi să îţi definitivezi studiile – mi s-ar părea nedrept să te opreşti aici, după ce muncit atât de mult – sau să te întorci în India, împreună cu mine şi Indira. Ţi-am rezervat deja bilet de întoarcere, dar îl pot anula oricând.

— Acordaţi-mi puţin timp de gândire, Înălţimea Voastră.

— Desigur. Vorbim mâine-dimineaţă. Să sperăm că Indira s-a mai întremat şi poate călători.

— Da.

M-am ridicat şi am plecat spre uşă, dar maharani a venit după mine şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Îmi cunosc foarte bine fiica, Anni. Seamănă cu mine mai mult decât mi-aş fi dorit. Deciziile ei sunt deseori dictate de inimă, şi nu de raţiune.

Realizam că maharani îmi dă astfel de înţeles că ştie că Indira e îndrăgostită de prinţul Varun şi că va lua măsuri în acest sens. Bănuiam că şi acesta e unul dintre motivele pentru care o lua acasă şi mă simţeam uşurată să scap de povară.

Noaptea, m-am învârtit în tăcere prin cameră, în timp ce Indira dormea. Fremătam la gândul că sunt liberă să iau decizii – că sunt stăpână pe destinul meu. Dacă alegeam să rămân în Anglia şi să îmi continui studiile, dădeam dovadă de curaj. Pe de altă parte, dacă mă întorceam în India, alături de maharani şi de Indira, beneficiam de protecţia familiei regale. Mi-a revenit în minte întâmplarea jenantă de la Academia Regală de Arte şi m-a trecut un fior. Totuşi, în cazul în care căsătoria Indirei se concretiza, viaţa mea – după cum remarcase subtil maharani – se va mărgini la *zenana* Indirei. Şi, mai mult ca sigur, voi rămâne fată bătrână.

De asemenea, dincolo de libertatea pe care mi-o oferea Anglia, tot aici – am analizat cu toată sinceritatea motivul pentru care oferta Selinei era atât de ispititoare – se afla şi Donald.

Ştiam că suntem doar prieteni şi eram conştientă că, din cauza poziţiilor noastre sociale, nu puteam spera la mai mult de atât. Dar, dacă mă întorceam în India, nu aveam să îl mai revăd niciodată.

Într-un sfârşit, am procedat ca oricare tânăr când este pus în situaţia de a lua o hotărâre grea: mi-am consultat părinţii. M-am aşezat pe podea, cu picioarele încrucişate sub mine, am înălţat ochii spre cer şi i-am întrebat cum să procedez. După aceea, am aşteptat răspunsul…

— Am decis să rămân în Anglia şi să continui şcoala.

Maharani a zâmbit.

— Mă gândeam că asta vei alege.

— Cred că… Era prima dată când dădeam glas gândurilor care mă frământau de ceva vreme şi care se cristalizaseră cu o seară în urmă, după discuţia cu mama şi tata. Cred că vreau să mă fac asistentă medicală.

— Ar fi o meserie potrivită, ţinând seama de abilităţile tale, mi-a răspuns regina, cu un zâmbet cald şi încurajator.

— Ce-o să zică Indira? De şase ani suntem nedespărţite. Nu vreau să aibă impresia că o părăsesc.

— Aşa cum bine ştim amândouă, Anni, inima fiicei mele are alte preocupări acum. Nu-i mai pasă de nimic altceva.

— Aşa este, am spus, căci amândouă înţelegeam prea bine situaţia.

— Las-o în seama mea, Anni. Ai încredere că voi găsi eu o soluţie. E dreptul tău să îţi croieşti viaţa aşa cum crezi de cuviinţă. O să-ţi trimit o alocaţie lunară, suficientă cât să îţi acopere nevoile, iar, dacă doreşti, îi scriu lui Lady Selina şi o înştiinţez că accepţi postul.

— Da, Înălţimea Voastră, dar numai pe perioada verii, am spus. După aceea, aş vrea să mă înrolez ca soră medicală în Detaşamentul de Ajutor Civil, ca să îmi aduc şi eu contribuţia la efortul de război.

— E un gest lăudabil din partea ta, Anni, şi va fi o lecţie bună pe viitor. Deci, rămâne hotărât?

— Da. Nu am cuvinte să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Aţi fost nespus de bună şi generoasă.

Mi-am muşcat buzele, ca să îmi stăpânesc lacrimile.

— Scumpa mea Anni, adu-ţi aminte că, atunci când mi te-a încredinţat, i-am făgăduit mamei tale că voi avea grijă de tine. Gândeşte-te că rolul meu este acela de a-i suplini lipsa. Vreau să-mi promiţi că îmi scrii, dacă ai nevoie de ceva, fiindcă nu ştiu când ne vom mai vedea. Vino încoace.

Regina a desfăcut braţele şi m-am lipit de ea.

— Te iubesc ca pe copilul meu, dragă Anni. Să nu-ţi fie teamă să îmi ceri ajutorul.

— Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră, am murmurat, cu ochii în lacrimi.

Am mulţumit cerului că mi-a scos-o în cale pe femeia aceasta minunată – un amestec unic de forţă şi bunătate. În clipa aceea, mă simţeam cu adevărat binecuvântată.

Aşa cum anticipase maharani, Indira nu s-a arătat din cale-afară de tulburată când am anunţat-o că rămân în Anglia şi mă întorc la şcoală ca să susţin examenul de absolvire.

— Îmi scrii, da? a zis. În fiecare zi?

— Poate nu chiar în fiecare zi, fiindcă o să am mult de învăţat, am răspuns, zâmbind, dar o să-ţi scriu cât pot de des.

După ce servitoarea mi-a închis cufărul şi l-a dus la parter, Indira s-a uitat la mine, nedumerită.

— Parcă nu-ţi plăcea Anglia. De ce-ai vrea să rămâi aici?

— Pentru că aşa e cel mai bine, am răspuns.

Abia după ce am sărutat-o pe maharani şi am îmbrăţişat-o pe Indira pentru ultima oară, înainte de a urca în maşina care avea să mă ducă departe de ele – poate pentru totdeauna –, am conştientizat implicaţiile colosale ale deciziei pe care o luasem.

Conacul Astbury
2011

Capitolul 16

Ari stătea în maşină, pe marginea şoselei înguste ce o tăia direct prin Dartmoor, şi lovea nervos cu pumnul în GPS. Ştia că nu e de niciun folos; pierduse semnalul cu zece minute în urmă – şi tot cam atunci văzuse şi ultimul indicator rutier. Habar nu avea unde se află.

Neştiind ce să facă, Ari coborî din maşină şi trase în piept aerul proaspăt, mlăştinos. Era o zi călduroasă pentru Anglia şi, în timp ce privea peisajul vălurit, începea să remarce frumuseţea pe care străbunica lui o zugrăvise atât de pitoresc în povestea ei. Atmosfera încremenită îl frapa mai mult decât orice; nu se simţea nicio adiere de vânt, iar liniştea era curmată doar de ţipătul vreunui uliu ce se rotea pe deasupra întinderii neregulate şi pustii. Locul acela rămăsese probabil neschimbat de pe vremea când era Anahita aici.

Din cauza programului încărcat pe care îl avea la Londra şi a schimbării de fus orar, Ari nu izbutise să termine de citit povestea. Dar paginile pe care apucase să le citească în avion îi stârniseră atât de mult curiozitatea, încât închiriase o maşină şi pornise spre Devon, ca să vadă cu ochii lui conacul Astbury. Intuia deja ce se întâmplase acolo, încă dinainte de a ajunge la destinaţie.

În timp ce privea mlaştinile, Ari realiză că următoarele câteva zile aveau să fie prima lui aşa-zisă vacanţă pe care şi-o luase în ultimii cincisprezece ani. Chiar dacă descoperea că e inutil să cerceteze în amănunt povestea străbunicii sale, cel puţin avea timp să îşi limpezească gândurile, înainte de a se întoarce la complicaţiile vieţii din India, pe care singur şi le crease.

„Pentru că... e şi viitorul tău”

Cuvintele Anahitei îi reveniseră în minte în acea dimineaţă, când se îndrepta spre Devon.

Urcă înapoi în maşină şi porni motorul. Nu avea altă soluţie decât să continue drumul până în cea mai apropiată localitate şi să ceară îndrumări acolo. Cum nu era presat de timp, se destinse şi încercă să se bucure de călătorie.

O oră mai târziu, opri în faţa unor porţi din fier forjat şi aruncă o privire pe aleea ce pornea de la ele. Din stradă, nu se zărea nicio clădire, dar observă că porţile sunt încuiate şi supravegheate de un paznic. În timp ce se gândea ce să facă,

de partea cealaltă a porţilor îşi făcu apariţia o furgonetă albă. Paznicul legănă din cap şi deschise porţile, ca să o lase să iasă.

— Toate bune, amice? întrebă şoferul furgonetei când ajunse în dreptul lui Ari.

— Da. Aici este conacul Astbury?

— Da. E de groază până ajungi aici. Doar ce-am livrat nişte cabluri, dar mi-a luat aproape o oră să-l găsesc. Ai treabă pe platou?

— Da, minţi Ari.

— Dacă-l cauţi pe Steve Campion, managerul de producţie, o iei pe alee şi faci dreapta când ajungi la casă. Îl găseşti în curte.

Furgoneta se îndepărtă. Exact când se închideau porţile, Ari îşi luă inima în dinţi şi se strecură repede printre ele.

— Am înţeles că-l găsesc pe Steve Campion în curte, îi zise paznicului.

Bărbatul legănă plictisit din cap şi îi făcu semn să treacă. În vreme ce traversa parcul din jurul conacului, Ari se gândi că proprietatea e folosită acum în scopuri comerciale, cel mai probabil funcţionând ca hotel ori centru de conferinţe. Multe dintre vechile palate indiene avuseseră aceeaşi soartă.

Când dădu cu ochii de conacul Astbury, nu doar grandoarea clădirii îl lăsă cu gura căscată. Pe trepte, era adunat un grup de bărbaţi cu jobene şi fracuri şi femei în rochii retro de seară. În faţă, era parcat un Rolls-Royce de epocă, iar lângă el stătea un bărbat îmbrăcat într-o uniformă veche de şofer.

Ari încetini şi clipi de câteva ori, căci scena din faţa lui părea desprinsă din alte timpuri. Abia după ce observă camerele de filmat din jurul grupului, îl pufni râsul, dându-şi seama că şoferul furgonetei se referise la platoul *de filmare.*

Cineva îi făcea semne disparate din mână să parcheze în partea din dreapta a casei. Era evident că tocmai atunci turnau o scenă. Ari urmă indicaţiile şi intră într-o curte care fremăta de agitaţie. Găsi un loc de parcare, coborî din maşină şi se strecură pe lângă mulţimea de tehnicieni şi actori costumaţi care se înghesuiau la duba de catering. Nimeni nu îi dădu atenţie. Zări o uşă deschisă, traversă şovăitor holul şi nimeri într-o bucătărie spaţioasă şi goală.

Ari se uită la masa lungă de pin, la mobilierul demodat şi la pianina lipită de perete. Lângă şemineu, era un scaun jerpelit.

Se întrebă dacă era aceeaşi bucătărie în care cina Anahita cu aproape un secol în urmă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

O voce de femeie îl trezi din reverie.

O doamnă voinică, între două vârste, se uita la el întrebător.

— Nu aici e mâncarea, dragule. Toţi cei care lucrează la film mănâncă afară, la maşina de catering. Iar toaletele mobile sunt în spatele casei, adăugă.

— Mă scuzaţi, spuse Ari. Nu fee parte din echipa de filmări.

— Atunci, ce cauţi în bucătăria mea?

— Am venit să vizitez conacul Astbury.

— Nu se poate, nu e deschis publicului, îi răspunse femeia, fixându-l cu o privire suspicioasă. Sper că nu eşti reporter. Cum ai intrat? Avem paznic la poartă.

— Nu, nu, în niciun caz, spuse Ari, întrebându-se cum ar putea să-şi justifice prezenţa. E o chestiune familială…

— Zău?

— Da. O rudă a mea a lucrat la conacul Astbury, cu mulţi ani în urmă.

— Cum se numeşte?

— Anahita Chavan.

— N-am auzit de ea, îi replică femeia.

— Se întâmpla acum mai bine de nouăzeci de ani. Am venit cu afaceri în Anglia şi m-am gândit să văd şi eu locul despre care am auzit atâtea poveşti.

— Şi-ai intrat aici fără să ceri permisiunea măcar?

— Îmi cer scuze. Nu am ştiut cu cine să vorbesc. Există un lord Astbury?

— Există, dar e prea ocupat să te primească, dacă nu ai programare.

— E de înţeles. Sunteţi amabilă, zise Ari şi băgă mâna în buzunar, de unde scoase o carte de vizită, să îi daţi asta? Sunt trecute aici şi numărul meu de mobil, şi e-mailul.

În vreme ce femeia studia cartea de vizită, Ari simţi că mai e cineva în bucătărie. Se întoarse spre uşa de interior şi dădu cu ochii de o tânără înaltă, zveltă, superbă. Purta o rochie retro, din mătase moale, care îi cădea graţios până la gleznele subţiri.

— Vă deranjez, doamnă Trevathan? întrebă ea.

Ari observă că tânăra vorbeşte cu un vag accent american.

— Nicidecum, drăguță. Domnul tocmai pleca, răspunse femeia mai vârstnică, apoi își îndreptă atenția spre Ari. Lordul Astbury nu are e-mail și rareori folosește telefonul. Sfatul meu e să îi ceri o întrevedere în scris și s-o trimiți prin poștă. Spune, domnișoară Rebecca, cu ce te pot ajuta?

— Aveți cumva antihistaminice? Mă mănâncă nasul îngrozitor și îmi lăcrimează ochii. A înflorit cumva pipirigul?

— Nu știu ce-i ăla pipirig, dar iunie e luna alergiilor. Și Înălțimea Sa are probleme din când în când.

Doamna Trevathan se duse la un bufet și scoase o cutie de plastic dintr-un sertar. Găsi câteva tablete și i le întinse tinerei.

— Mulțumesc. O să iau una la prânz. Trebuie să ajung repede pe platou.

— Îmi cer scuze pentru deranj. O să-i scriu lordului Astbury, așa cum m-ați sfătuit, spuse Ari și o urmă pe tânără spre ieșire. Dați-mi voie.

— Mulțumesc, zise ea, studiindu-l cu ochii ei mari și căprui, în timp ce el îi deschidea ușa.

— Scuzați-mi impoliteţea, spuse Ari, odată ieșiți în curtea însorită, dar îmi păreți cunoscută. E posibil să ne mai fi întâlnit?

— Mă îndoiesc, îi replică tânăra. Mulți au impresia că mă cunosc, faceți parte din echipa de producție?

— Nu, am venit într-o chestiune de familie. Am avut o rudă care a lucrat aici cu mult timp în urmă. Mi-aș dori să obțin o întrevedere cu lordul Astbury, dar am senzația că nu va fi prea ușor.

— Nu m-ar mira. Doamna Trevathan e foarte protectoare față de el, zise tânăra, când ajunseră la mașina lui Ari.

— Păcat, zise Ari. Cred că i-ar plăcea să afle un fragment din istoria familiei pe care nu-l cunoaște. O să fac cum m-a sfătuit doamna de la bucătărie și-o să-i adresez o cerere scrisă.

— Mă întâlnesc destul de des cu lordul Astbury. Dacă doriți, îi spun că ați trecut pe aici, se oferi tânăra.

— V-aș fi profund recunoscător. Nu cred să mai stau mult în Anglia, spuse Ari, după care mai scoase o carte de vizită din portmoneu și notă ceva pe ea. Dați-i asta, vă rog. Aveți numele meu, Ari Malik, iar acesta e al străbunicii mele, care a lucrat aici. Cine știe? Poate a auzit totuși de ea.

În timp ce Ari deschidea portiera, tânăra aruncă o privire pe cartea de vizită.

— Anahita Chavan. Staţi liniştit, domnule Malik, nu uit să i-o dau.

— Mulţumesc.

Instinctiv, Ari întinse mâna pe bancheta din spate şi luă mapa de plastic în care se afla povestea străbunicii sale. Puse deoparte paginile pe care nu le citise şi i le întinse pe celelalte.

— Îi daţi şi astea, vă rog? Sunt copii xerox de pe povestea străbunicii mele. Chiar dacă nu-i sunt de vreun folos, măcar îi oferă o perspectivă asupra conacului Astbury şi a locuitorilor săi de la 1920.

— Exact perioada în care se petrece acţiunea filmului, zise tânăra gânditoare şi luă foile. O să scoată la iveală vreun secret nedorit din istoria familiei Astbury? Sunt convinsă că sunt o mulţime în casa asta.

— N-am ajuns până la final, dar aşa bănuiesc, răspunse Ari, zâmbind. Nu mi-aţi spus cum vă numiţi, adăugă, după ce urcă la volan.

— Rebecca. Rebecca Bradley. Pe curând, domnule Malik.

Îi făcu zâmbitoare cu mâna şi se îndepărtă.

Ari o urmări în oglinda retrovizoare, căznindu-se să îşi dea seama de unde o cunoaşte. Era o femeie frumoasă, dar blondele nu erau genul lui, îşi zise. Ieşi din curte şi o luă spre poartă, decis să se cazeze la un hotel din apropiere.

Odată încheiate filmările pe ziua aceea, Rebecca traversă holul şi intră în biroul întunecos în care se găsea singurul telefon din casă. Închise uşa, se aşeză în fotoliul ponosit de piele şi formă numărul lui Jack. Era ora zece la Los Angeles, aşa că până şi Jack ar fi trebuit să se fi trezit între timp.

— Alo? îi răspunse o voce încă somnoroasă.

— Bună. Sunt eu, Rebecca

— Dumnezeule mare, Becks! Credeam că ai murit naibii!

— Ţi-am lăsat câteva mesaje, Jack. Nu le-ai ascultat?

— Ah… ba da. Cum te simţi? Plouă mult pe-acolo?

— Nu. De ce?

— Fiindcă în ţara aia plouă mereu.

— Nu chiar mereu, îi replică Rebecca, iritată, fără vreun motiv anume, de comentariul lui. Tu ce mai faci?

— Ca de obicei. Mă uit pe scenarii, caut ceva bun. Sunt câteva interesante, dar agentului meu nu-i convine salariul.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Ţi-e dor de mine, Becks?

— Normal că mi-e dor. Stau într-o casă nemaipomenită, unde nu poate ajunge presa la mine. E foarte linişte. Filmările merg bine şi cred că Robert Hope e mulţumit de prestaţia mea.

— Mă bucur. Cât mai ai de stat acolo?

— Cam o lună, cred.

— Al naibii de mult. Cum o să rezist fără tine?

— Te descurci tu, Jack, îi răspunse tăios Rebecca.

— Mă gândeam să dau o fugă, să te văd. Trebuie să stabilim cum facem, să alegem o dată.

— Jack, nu…

Rebecca se opri şi oftă în sinea ei. Jack părea să fi uitat că presa le anunţase logodna, deşi ea nu îi dăduse un răspuns final.

— Hai să fim răbdători, bine? Am un program infernal în următoarele săptămâni. Ştii şi tu cum e.

— Bine, dar mi-e dor de tine, scumpo.

— Şi mie de tine. Trebuie să închid acum. Încerc să te mai sun în weekend.

— Aşa să faci. E oribil că nu te pot contacta când vreau să vorbesc cu tine. Sigur n-aveţi semnal acolo, sau mă minţi?

— Nu te mint, Jack. De ce aş face asta? Gata, te las.

— Te iubesc.

— Şi eu. Pa.

Rebecca puse receptorul în furcă şi urcă agale scările până la camera ei. Se trânti în fotoliul de lângă şemineu şi oftă. Ce se întâmplase cu ea? Cu doar câteva luni în urmă, era îndrăgostită nebuneşte de Jack. Iar acum nu avea chef nici măcar să-i audă glasul, darămite să îi facă declaraţii de dragoste ori să-i spună că îi e dor de el.

Se gândea că e din cauză că o pusese într-o situaţie delicată şi fără ieşire. Se simţea ca o căprioară prinsă în lumina farurilor. Pe lângă asta, de când sosise în Anglia, cunoscuse bărbaţi mult mai puţin vanitoşi decât Jack.

Nu se împăcase niciodată cu ideea că el foloseşte mai multe creme emoliente şi produse de îngrijire a pielii decât ea. O pufni râsul când şi-l imagină pe lordul Astbury că ar face la fel. Probabil singurul lui obiect de toaletă era un brici ascuţit, pe care îl păstrase de când se bărbierise prima oară.

Îşi aduse deodată aminte că trebuie să îl găsească pe Anthony şi să-i dea cartea de vizită şi foile pe care i le lăsase domnul Malik. Se uită pe fereastră şi îl văzu în grădină, îngrijind trandafirii. Ieşi din dormitor şi coborî pe terasă. Când o zări, Anthony lăsă treaba şi veni spre ea.

— Ce mai faci, Rebecca?

— Bine. A fost o zi reuşită. Tu?

— Ca de obicei, îi răspunse el jovial.

— Ţi-a spus doamna Trevathan că a venit cineva să te vadă?

— Nu. Despre cine g vorba?

— Un tânăr indian pe nume Ari Malik, care ne-a spus că o rudă a lui a lucrat pe vremuri aici. M-a rugat să-ţi dau foile astea. Sunt scrise de străbunica lui despre perioada petrecută la conacul Astbury, pe la începutul anilor 1900. Ai aici numele ei, spuse Rebecca şi îi întinse cartea de vizită.

— Anahita Chavan… Din păcate, nu-mi spune nimic. Dar dacă a lucrat ca servitoare, sigur îi găsim numele în registrele de salariu pe care le ţinem în bibliotecă.

— Poate afli mai multe din paginile astea. Domnul Malik s-a gândit că te-ar putea interesa.

Anthony se uită la ele cu o figură nu foarte convinsă.

— Nu mă tentează să aprofundez istoria familiei. Ce rost are să dezgropăm trecutul, dacă ascunde atâta suferinţă?

— Îmi cer scuze, Anthony. N-am vrut să te întristez.

— Iartă-mă, spuse Anthony, cu un surâs palid. E tot ce pot face, ca să supravieţuiesc în prezent.

— Nicio problemă. Te deranjează dacă le citesc eu? Poate mă ajută să înţeleg mai bine epoca în care a trăit Elizabeth.

— Care Elizabeth?

— Personajul meu din film, îi explică Rebecca.

— A, da. Desigur, n-am nimic împotrivă. Eşti amabilă să bem ceva împreună, când îţi permite programul?

— Cu cea mai mare plăcere.

— Abia aştept. Te las acum, spuse Anthony, îndesând cartea de vizită în buzunar, apoi coborî din nou în grădina pe care o îndrăgea atât de mult.

În următoarea jumătate de oră, Rebecca urmări scena bâlciului, filmată în parcul din faţa casei. Copiii – localnici din satele învecinate – zburdau de la o tarabă la alta. Rebecca o remarcă pe asistenta medicală pe care o văzuse în prima zi

împingând o bătrână în scaun cu rotile. Privi uluită cum Marion Devereaux – o legendă a scenei şi cinematografiei britanice – încheie un fragment lung şi complicat de dialog dintr-o singură dublă perfectă.

O apucă căscatul şi se întoarse în cameră. Se cuibări în pat, îşi repetă replicile timp de o jumătate de oră, după care îşi aminti de dosarul de plastic pe care i-l dăduse Ari Malik.

Când ridică ochii din foi, constată că era trecut de miezul nopţii. Se băgă sub plapumă şi adormi imediat, visând toată noaptea la maharajahi, rubine şi un prinţ indian cu ochi albaştri…

Capitolul 17

În următoarele trei nopţi, vremea se menţinu caldă şi uscată, iar luna plină strălucea pe cerul plin de stele. Prin urmare, Robert hotărâse să filmeze scenele nocturne, astfel că Rebecca nu reuşise să se culce mai devreme de ora două dimineaţa. În seara aceea, meditã ea, oftând, în timp ce aştepta să fugă în lume cu James în Rolls-Royce-ul de epocă, filmările păreau să se prelungească şi mai mult.

— Şi când te gândeşti că lumea are impresia că profesia de actor e una de vis, remarcă James, căscând în întuneric. Fug oricând cu tine în lume, Becks, dar ajungi la exasperare când repeţi scena de peste şapte ori la unu dimineaţa şi nu apuci să faci nici treizeci de metri. Caraghioasă profesie.

— Cel puţin suntem într-un peisaj superb, nu închişi într-un studio supraventilat de la Hollywood, îi reaminti Rebecca.

— Corect. Mi se pare mie sau vedeta noastră americană s-a cam îndrăgostit de Anglia? Zilele trecute, te-am văzut discutând cu gazda noastră, în grădină. Cum e? Pare uşor cam distant.

— Anthony e foarte amabil. Poate doar un pic timid.

— „Anthony” carevasăzică? Nu lordul Astbury? V-aţi împrietenit la cataramă, din câte observ, glumi James. Visezi şi tu la un titlu nobiliar, Becks? Să calci pe urmele altor americance bogate? Multe moştenitoare şi-au cheltuit averile ca să îşi cumpere un loc în rândul aristocraţiei britanice. Că tot veni vorba, trebuie să recunosc că sună bine „Lady Rebecca Astbury”, o tachină el.

— Ha, ha, mormăi ea, în momentul în care sunetistul le făcu semn că totul e pregătit.

— Douăzeci de secunde!

— Căsoiul ăsta vechi ar avea nevoie de câteva renovări pe bani americani. În locul tău, scumpo, aş fi foarte precaută. Am senzaţia că lordul Astbury umblă după banii tăi.

— Zece secunde!

— E drăguţ, dar nu e genul meu, răspunse Rebecca.

— Cinci secunde!

— Şi care e genul tău?

Rebecca nu apucă să răspundă, fiindcă exact atunci pocni clacheta în faţa parbrizului şi James o luă din nou pe alee.

După câteva minute, asistentul regizor anunţă în sfârşit că dubla e bună şi că încheie filmările pe seara aceea. Steve îi deschise portiera, şi Rebecca se dădu jos din maşină.

— Eşti bine? o întrebă.

— Da, mulţumesc.

— Din păcate, filmaţi şi mâine-dimineaţă, dar, după aceea, toată lumea are câteva zile libere, la sfârşit de săptămână, îi anunţă, în timp ce urcau toţi trei treptele imense care ducea la intrarea principală. Rămâi aici sau vrei să-l rog pe Graham să te ducă la Londra?

— Vino cu mine la Londra, sugeră James. Îţi arăt oraşul.

— Eşti drăguţ, dar mă aşteaptă o săptămână încărcată, se scuză Rebecca. Mai bine rămân aici şi-mi repet replicile. Poate mă plimb puţin prin zonă.

— Nicio problemă. Graham te duce oriunde doreşti, îi spuse Steve. Bun, atunci ne vedem mâine-dimineaţă la şase.

— Sigur nu vrei să vii cu mine? întrebă James. Nu-mi place să te ştiu singură aici, la cheremul misteriosului lord Astbury şi al doamnei Danvers[1] de la conacul Astbury, o tachină el. În caz că te răzgândeşti, să ştii că plec imediat ce terminăm filmările mâine.

— Mulţumesc. Noapte bună, James, răspunse Rebecca şi porni spre Garderobă, ca să îşi schimbe costumaţia.

Nu ştia dacă oboseala acumulată e de vină, cert este că în momentul acela nu avea nicio tragere de inimă să plece de la conacul Astbury. Mai mult decât atât, la ce noroc avea, sigur o recunoştea careva în compania lui James şi ajungeau pe prima pagină a ziarelor.

A doua zi, actorii şi echipa de filmare plecară imediat după ceai. Rebecca profită de lipsa acestora şi făcu o baie lungă şi relaxantă. Hotărî ca a doua zi să îl roage pe Graham să o ducă în cel mai apropiat oraş, ca să îşi mai cumpere câteva haine şi medicamente mai puternice împotriva alergiei.

Ieşi din cadă şi o luă pe coridor. Doamna Trevathan o aştepta la uşa dormitorului.

— Ţi-am adus un ceai de muşeţel, drăguţă.

— Mulţumesc, zise Rebecca.

---

[1] Menajeră duşmănoasă şi perfidă din romanul *Rebecca* al scriitoarei britanice Daphne du Maurier (n.tr.).

— E numai bun să te liniştească după o săptămână grea. De asemenea, Înălţimea Sa te invită să beţi ceva împreună diseară, pe terasă. Mi-a zis că aţi discutat deja.

— Aşa e. La ce oră ar prefera?

— Pe la şapte şi jumătate? Dacă vrei, puteţi lua cina împreună după aceea, adăugă doamna Trevathan.

— Mulţumesc, dar nu astă-seară. Mi s-a agravat mult alergia.

— Of, biata de tine. Lasă că îţi revii după un somn bun. Îl anunţ pe Înălţimea Sa că vă vedeţi la şapte şi jumătate.

După ce bău ceaiul aromat pe nerăsuflate, Rebecca se cufundă în scenele pe care trebuia să le filmeze săptămâna următoare. Apoi se îmbrăcă, îşi luă o jachetă şi coborî pe terasa placată cu dale de piatră, care se întindea pe aproape întreaga lungime a clădirii.

Anthony şedea la capătul mesei din fier forjat, de unde putea admira grădina înfloritǎ, peluza şi parcul din depărtare.

— Bună seara! o întâmpină el şi se ridică, zâmbind, ca să îi tragă scaunul.

— Mulţumesc, spuse Rebecca şi se aşeză. Superb apus. Natura ne oferă un spectacol sublim. Până să vin la conacul Astbury, n-am dat niciodată atenţie cerului. Aici, stelele parcă strălucesc mai puternic.

— E mai greu să le observi când trăieşti la oraş, zise Anthony, luând carafa, şi îi turnă în pahar lichidul chihlimbarul, în care pluteau bucăţi de fructe şi cuburi de gheaţă.

— Ce bem? întrebă Rebecca, uitându-se neîncrezătoare la pahar.

— Pimms, o băutură pe care noi, englezii, o păstrăm pentru serile speciale de vară, ca aceasta. E mai multă limonadă în ea, aşa că n-o să te ameţeşti.

Rebecca duse ezitant paharul la buze şi luă o sorbitură.

— E foarte plăcută.

— Mă bucur că îţi place. Doamna Trevathan mi-a spus că te supără rinita alergică.

— Da, sufăr de când eram mică şi uneori mă doboară. Trecând peste asta, voiam să-ţi spun că aseară am citit câteva pagini din povestea pe care mi-a lăsat-o domnul Malik. Cea scrisă de ruda lui care a lucrat aici. Deocamdată, n-am descoperit niciun secret tenebros, spuse Rebecca, zâmbind. Dar bunicul tău, Donald, se pare că a fost o prezenţă memorabilă.

— Chiar aşa? zise Anthony şi sorbi gânditor din pahar. Să ştii că m-am uitat în registrele de salariu şi n-am găsit nicio angajată cu numele de Anahita Chavan în perioada respectivă.

— Din povestea ei reiese că a lucrat aici, chiar dacă pentru scurt timp, continuă Rebecca. A fost bona lui Eleanor, fiica surorii bunicului tău.

— Selina Fontaine. Din ce-am înţeles de la mama, a fost oaia neagră a familiei. S-a măritat cu un conte francez şi s-a mutat în Franţa, după care rareori a mai trecut pe aici.

— E de mirare, zise Rebecca. În poveste, pare o persoană foarte drăguţă. Iartă-mă că îţi spun, Anthony, dar mă surprinde că nu vrei să afli mai multe despre trecutul familiei tale. Eu mi-aş dori enorm să ştiu mai multe despre a mea.

— Dă-mi voie să te contrazic, replică Anthony, tulburat. Ca s-o citez pe doamna Trevathan, când vine vorba de familia mea, e mai bine să nu răscolim trecutul.

— Poate că are dreptate, dar lucrurile despre care am citit s-au întâmplat acum o sută de ani. Nu văd ce rău ar face dacă afli mai multe despre cei care au trăit aici înaintea ta?

Anthony se uită în zare, apoi se întoarse spre ea.

— Deci, tu zici că mi-ar fi de folos dacă aş citi-o?

— Eu aş…

Rebecca remarcă pe chipul lui expresia unui copilandru care cere sfatul mamei.

— Poate că e o trăsătură a americanilor, dar mie personal îmi place să ştiu adevărul.

— S-ar putea să ai dreptate şi să merite să citesc povestea asta care te-a captivat atât de mult, conveni Anthony în cele din urmă.

— Iartă-mă dacă mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala. Chiar n-am vrut să te învăţ eu ce să faci.

— Părea om serios acest domn Malik?

— Nu mi-a dat impresia că ar vrea altceva de la tine decât să purtaţi o discuţie despre străbunica lui, confirmă Rebecca.

— Mă mai gândesc. Ce planuri ai pentru weekend? întrebă Anthony, schimbând brusc subiectul. Trebuie să recunosc că e bine-venită pauza asta, abia aşteptam să mă văd singur în casa mea.

— Nu mă îndoiesc. Promit că mâine scapi şi de mine, se grăbi Rebecca să adauge. O să-l rog pe şoferul meu, Graham, să mă

ducă în cel mai apropiat oraş. Trebuie să-mi cumpăr câteva haine. Am luat prea puţine la mine şi e mai cald decât mă aşteptam. În afară de asta, mă gândeam să dau o raită prin împrejurimi. E ceva deosebit care merită vizitat?

— Bineînţeles, dar să ştii că atunci când am zis că voiam să rămân singur în casă, nu mă referem la tine. Ba chiar mi-ar face plăcere să te însoţesc pe post de ghid. Nu cred să cunoască cineva zona mai bine decât mine.

— Nu-i nevoie să te deranjezi, Anthony. Cred că ultimul lucru de care-ţi arde în weekendul ăsta e să faci pe ghidul cu mine.

— Ba chiar insist Vorbesc serios. Prezenţa ta nu mă incomodează câtuşi de puţin şi chiar mi-ar face plăcere să te însoţesc. Doamna Trevathan mi-a spus că eşti prea obosită să luăm cina împreună astă-seară. Rămâne să ne vedem tot aici, mâine-dimineaţă, în jur de ora zece?

— Bine, conveni Rebecca, dar numai dacă nu te deranjează.

— Nu e niciun deranj. Cum merg filmările?

Rebecca îi vorbi despre film, uşurată să vadă cum chipul lui Anthony se înseninează treptat, după momentele tensionate de mai devreme.

— Adevărata vedetă a filmului e, fără doar şi poate, conacul Astbury. E o onoare pentru noi toţi să fim aici, iar casa va arăta spectaculos pe marele ecran.

— Măcar îşi plăteşte singur întreţinerea, oftă Anthony. Ce ironie! Dacă stai să te gândeşti, l-au ales ca decor pentru film tocmai pentru că nu am avut bani să-l modernizez.

— Mie îmi place enorm, chiar dacă echipamentele sanitare sunt învechite, spuse Rebecca, zâmbind.

— Serios?

— Da, foarte serios, confirmă ea.

— Ce bine-mi pare! spuse Anthony, şi chipul i se lumină de o bucurie aproape copilărească.

În momentul în care doamna Trevathan ieşi pe terasă să îl anunţe că e gata cina, Rebecca simţi o uşurare vinovată la gândul că se poate retrage în camera ei, ca să ia masa în linişte.

A doua zi dimineaţă, se trezi ameţită şi cu o migrenă groaznică, care o făcu să se gândească dacă nu cumva băuse prea mult cu o seară înainte. Se întrebă cât de tare era băutura pe care i-o servise Anthony. La ora nouă fix, doamna Trevathan

îşi făcu apariţia în dormitor şi îi aşeză în poală o tavă cu ceai, pâine prăjită şi un ou fiert. Rebecca se ridică în capul oaselor îngreţoşată, dar nu reuşi decât să ciugulească din micul dejun. Luă o pastilă de ibuprofen, ca să îi treacă durerea de cap, îşi puse un tricou şi o pereche de blugi şi coborî.

— Bună dimineaţa! îi zise Anthony, care o aştepta deja pe terasă. Mergem?

Se duseră în faţa casei, unde era parcat un Rolls-Royce vechi.

— Urcă. Îmi pare rău că nu îţi pot oferi confortul cu care eşti obişnuită, se scuză el.

Rebecca îl aşteptă să pornească motorul, studiind mirată ţinuta neschimbată a gazdei sale, alcătuită dintr-o cămaşă în carouri şi o jachetă jerpelită de tweed. Poate că erau singurele lui haine. Spera că doamna Trevathan le mai şi spăla din când în când.

— Mă gândeam să te duc la Ashburton. Au câteva magazine, dar n-am idee dacă marfa e pe gustul tău, preciză Anthony, după ce plecară. Pe urmă, mergem la Widecombe-in-the-Moor şi luăm prânzul la un pub. Vrei să vezi Dartmoorul după aceea? Cel mai plăcut e călare, dar trebuie să ştii să călăreşti.

— Îmi place la nebunie să călăresc, spuse Rebecca, înveselindu-se brusc. Am învăţat de nevoie acum câţiva ani pentru un rol într-un film. Acţiunea se petrecea undeva, în Montana, şi am luat lecţii de la nişte cowboy autentici. Din cauza asta, o să observi că stilul meu nu e foarte elegant.

— Măi să fie! exclamă Anthony, vădit surprins. Din păcate, grajdurile noastre nu mai sunt ce erau altădată. I le închiriez fetei care conduce şcoala de echitaţie, şi ea are grijă de cei câţiva cai ai mei. În tinereţe, nu eram vreun mare călăreţ, iar acum mă cam supără spatele, aşa că bieţii de ei nu prea fac mişcare. Poţi să-i scoţi la plimbare oricând doreşti. Chiar le-ar prinde bine.

— Să ştii că mă bate gândul s-o fac, răspunse Rebecca.

— Am reflectat mult la ceea ce mi-ai zis aseară. L-am sunat pe domnul Malik azi-dimineaţă şi l-am invitat la conacul Astbury mâine, la prânz. Cu o condiţie însă, preciză Anthony.

— Anume?

— Să iei masa cu noi. În fond, tu m-ai convins să îl cunosc.

— Cu mare plăcere, acceptă Rebecca. Dar, dacă tot vine domnul Malik în vizită, cred că ar fi bine să citeşti povestea străbunicii lui, înainte să vă vedeţi. E absolut fascinantă.

Anthony îi aruncă o privire temătoare.

— Juri că n-o să descopăr niciun secret care să mă şocheze?

— Absolut niciunul, cel puţin în paginile pe care-am apucat eu să le citesc. În mare parte, e vorba de copilăria Anahitei în India. Chiar am simţit că pătrund într-o altă lume, pe care aş fi foarte curioasă s-o vizitez. A trăit într-un palat superb, ca însoţitoare a unei prinţese, înainte să vină amândouă la şcoală în Anglia.

— Asta trebuie să fie legătura cu familia mea, medită Anthony. Ştiu că străbunicul meu a fost guvernator al statului Cooch Behar înainte să moară.

— Da, şi din câte mi-am dat seama, i-a plăcut mult acolo. Străbunicii tale, Maud, în schimb, i-a displăcut profund.

— Nu mă miră. Din nefericire, nu o mulţumea aproape nimic. Mai ales bărbaţii, spuse el emoţionat.

— Posibil. Cert e că trebuie s-o citeşti tu însuţi.

— O s-o citesc. Să nu uit s-o anunţ pe doamna Trevathan că mâine la prânz avem musafiri. Am ajuns, zise Anthony şi parcă maşina pe o stradă drăguţă şi aglomerată. Hai la cumpărături!

Dimineaţa petrecută împreună se dovedi mai agreabilă decât îşi imaginase Rebecca. În timp ce se plimba prin soare, cu părul proaspăt vopsit, alături de protectorul ei, celebra actriţă savura din plin bucuria de a ieşi în public fără să fie recunoscută. După ce intră în câteva magazine şi îşi cumpără nişte cămăşi, trecu pe la farmacie ca să îşi refacă rezerva de antihistaminice şi o porniră spre Widecombe-in-the-Moor.

Se aşezară pe terasa însorită a hanului Rugglestone şi mâncară în tihnă o salată de crab.

— Priveliştea parcă e desprinsă dintr-o vedere, remarcă Rebecca, admirând liniştea căsuţelor ciocolatii care mărgineau strada îngustă. Apropo de vederi, trebuie să trimit şi eu câteva.

— E într-adevăr o regiune frumoasă. Îmi prinde bine să o văd şi dintr-o altă perspectivă. N-am călătorit prea mult la viaţa mea; din cauza asta ajungi să te plictiseşti de peisajele cunoscute.

— Te-au trimis şi pe tine la internat când erai mic, ca pe bunicul tău, Donald? întrebă Rebecca.

— Nu. Am fost şcolit acasă. Mama nu agrea şcolile-internat, explică el.

— Serios? E de mirare. Din ce-am citit în scenariu şi în alte articole despre perioada aceea, mi-a creat impresia că era un soi de ritual de maturizare obligatoriu pentru toţi băieţii din familiile bune britanice.

— Mama n-ar fi îndurat să fiu departe de ea. Îţi dai seama cum s-ar fi simţit să trăiască singură la conacul Astbury.

— Ai dreptate.

Rebecca observase aerul de domnişoară pe care îl adopta ori de câte ori pomenea de mama lui. Se întrebă deodată dacă nu cumva Anthony rămăsese necăsătorit pentru că era gay.

— Ai fost norocos, ţinând cont de ceea ce-am auzit că se întâmplă prin internate. Eu una chiar nu pricep de ce ţi-ai trimite copilul departe de casă.

— Mamei i s-a părut întotdeauna ridicol că noi, englezii, eram trimişi la internat, ca să învăţăm cum să conducem imperiul. La sfârşitul anilor 1950, când eram eu copil, se alesese praful de tot imperiul, oftă el. În orice caz, am înţeles că acum e mult mai uşoară viaţa la internat decât era pe vremuri. Se pare că au până şi apă caldă.

— Eu nu mi-aş da în veci copiii la o astfel de şcoală, zise Rebecca şi se cutremură.

— Chiar tu ai spus, draga mea, că e o tradiţie. Te tentează să faci o plimbare călare prin Dartmoor după-amiază?

După masa de prânz, Rebecca simţea că îi revin starea de greaţă şi migrena.

— Mai degrabă mâine. Încă nu m-am refăcut complet

— În cazul asta, vrei să mergem acasă, să-ţi arăt capela familiei? E opera lui Vanbrugh, un arhitect englez foarte celebru. E ascunsă bine în casă, la capătul galeriei.

— Da, dacă nu te deranjează, răspunse Rebecca.

Douăzeci de minute mai târziu, erau deja la conacul Astbury şi traversau galeria elegantă. Anthony se opri în faţa unei uşi de stejar, scoase o cheie mare şi o descuie.

Rebecca intră şi se uită uluită la mulţimea de coloane poleite care se înălţau spre micul dom, decorat pe margini cu norişori şi heruvimi.

— Cât e de frumoasă! murmură Rebecca şi se întoarse spre Anthony.

— Din păcate, e mai mult inutilă acum. Rareori intru aici. Poţi să te plimbi în voie, o invită Anthony, aşezându-se într-o strană.

Rebecca îi urmă îndemnul, bucurându-se de atmosfera liniştită şi de istoria bogată închisă în acea capelă. Privi podeaua tocită din marmură, mărturia cea mai grăitoare a tuturor sufletelor care îi călcaseră pragul, în decursul anilor, căutând alinare.

Se întoarse şi se uită la însoţitorul ei. Anthony privea absent în faţă, cufundat în gânduri. Părea atât de vulnerabil, cum stătea acolo, de unul singur. Se aşeză lângă el, în strană.

— Crezi în Dumnezeu, Anthony?

— Străbunica mea, Maud, era foarte evlavioasă. A crescut-o pe mama în spiritul religiei catolice. Şi pe mine, de altfel, pentru că încă trăia când m-am născut. Sincer să fiu, nu cred în toate astea. N-am crezut niciodată, chiar dacă, de faţă cu ea, mă prefăceam. Tu crezi?

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la religie. Biserica nu a jucat niciun rol în copilăria mea.

— În schimb, a jucat un rol important în copilăria mea, deşi, ca şi tine, nici eu nu i-am dat atenţie. Era mai degrabă un automatism. La fel de anost ca lecţiile de matematică ori de ştiinţe. Din punctul meu de vedere, a provocat numai dezastre de-a lungul istoriei. Iar obsesia lui Maud a făcut mai mult rău familiei mele. Nu era o persoană… afectuoasă. Dar ce-a fost a fost, conchise şi se uită la Rebecca, cu un zâmbet trist. Mergem?

— Da. Îţi mulţumesc că m-ai adus aici. Mă simt onorată că am vizitat-o.

— Cu mare plăcere, îi răspunse el sincer.

— Unde sunt înmormântaţi strămoşii tăi? întrebă Rebecca, sperând să nu îi răspundă că se află în cripta de dedesubt.

— Într-o clădire oribilă, după părerea mea, în mijlocul unui crâng din parc. Dacă vrei, te duc să vezi cavoul, se oferi Anthony, în timp ce traversau galeria.

— Mă doare capul îngrozitor. Poate cu altă ocazie.

— Sper să te simţi mai bine până mâine, când soseşte amicul nostru indian. Doamna Trevathan face o friptură bunicică.

— Sigur o să-mi revin după ce mă odihnesc.

— Rebecca, aş… Anthony se uită la ea câteva secunde, apoi clătină din cap. Nu contează. Sper să te simţi mai bine mâine. Ai nevoie de ceva?

— De un somn bun.

— Atunci, eu mă întorc în grădină. Îţi mulţumesc că mi-ai ţinut companie.

Anthony porni spre terasă, iar Rebecca, spre dormitorul ei. Închise uşa, mai luă o pastilă de ibuprofen şi se întinse în pat, regretând pentru prima dată că nu e la hotel, ca să poată agăţa de clanţă semnul „Nu deranjaţi”. Închise ochii şi încercă să se relaxeze.

Capitolul 18

— Rebecca… Rebecca…

Auzi o voce ca prin vis. Deschise ochii şi o văzu pe doamna Trevathan.

— Dormi de mai bine de trei ore. M-am gândit să te trezesc, fiindcă e aproape şapte seara şi n-o să te mai poţi odihni la noapte. Ţi-am adus un ceai şi nişte brioşe.

— Mulţumesc, murmură Rebecca, buimacă şi sfârşită.

— Înălţimea Sa mi-a zis că te doare capul. Ai nevoie de ceva? Eşti albă ca hârtia, scumpo.

— Nu, mulţumesc, răspunse Rebecca, coborând din pat, şi se duse la masă. Mă simt mai bine acum că am dormit.

— Îţi torn puţin ceai?

— Da, vă rog.

— Am înţeles că mâine avem un musafir la prânz. Pesemne că i-ai spus Înălţimii Sale despre domnul indian care a trecut pe aici.

— Da, răspunse Rebecca. E vreo problemă? adăugă, văzând dezaprobarea de pe chipul doamnei Trevathan.

— Nicidecum. Doar că ne prinde într-un moment agitat. Nu suntem obişnuiţi să ne tulbure cineva rutina zilnică.

— Înţeleg, răspunse Rebecca, pe un ton compătimitor, apoi făcu o scurtă pauză. Anthony s-a purtat atât de frumos cu mine. Mi se pare totuşi că e foarte singuratic. Ştiu că nu mă priveşte, dar eram curioasă dacă a avut vreodată o iubită?

— Nu. Înălţimea Sa e un burlac convins, cum se zice. În mod cert, nu e amator de aventuri, explică doamna Trevathan, cu un zâmbet afectuos.

— Nu ştiu dacă aş rezista să trăiesc singură, oftă Rebecca şi sorbi din ceai.

— Fiecare cu tabieturile lui. Nu toţi avem noroc în dragoste, n-am dreptate? Plus de asta, mă are pe mine să-i ţin de urât. Gata, te las să-ţi vezi de ale tale.

— Numai puţin. I-am promis lui Anthony că îi dau manuscrisul de la domnul Malik, ca să aibă timp să-l citească până mâine.

Rebecca luă teancul de foi de pe noptieră şi i-l întinse doamnei Trevathan.

Femeia se uită la ele bănuitoare.

— Despre ce e vorba?

— În mare parte, despre viaţa în India. Şi, firește, despre conacul Astbury.

— Hm. Nu scrie nimic care să-l tulbure pe Înălţimea Sa, da? E foarte… se opri pentru câteva clipe, căutând cuvântul potrivit, sensibil. Nu vreau să se supere cumva.

— Absolut nimic.

— Ce crezi că urmăreşte băiatul ăsta indian? stărui doamna Trevathan.

— Să afle mai multe despre trecutul străbunicii lui. Ce altceva ar putea urmări?

— Nimic… nimic, bombăni doamna Trevathan, vizibil suspicioasă. Gata, te las să-ţi bei ceaiul în tihnă.

În timp ce savura brioşele delicioase, Rebecca se gândea cât de posesivă era doamna Trevathan cu Anthony. Adevărul era că păreau mai degrabă un cuplu căsătorit. În fond, ea se ocupa de toate treburile casnice, ca orice soţie gospodină, şi era limpede că trecuseră prin multe împreună. Se întrebă apoi cum ar reacţiona doamna Trevathan, în cazul în care ar apărea o altă femeie în peisaj. În orice caz, legătura dintre cei doi îi părea bizară. Era atât de… *intimă* în anumite privinţe, fiecare depinzând enorm de celălalt, şi totuşi atât de distantă, din alte puncte de vedere. Probabil, îşi spuse cu o grimasă, aşa sunt majoritatea căsniciilor.

Rebecca puse farfuria goală pe tavă şi o lăsă în faţa uşii, semn că nu voia să fie deranjată. Se aşeză pe scaun şi încercă să îşi facă o imagine cât mai realistă a vieţii pe care ar avea-o, dacă s-ar căsători cu Jack. Nu ar avea o relaţie stăpân-servitor, fiindcă ar fi amândoi egali. Oare chiar aşa să fie? Jack era peste măsură de orgolios şi, tocmai pentru că ea era mai echilibrată şi dorea cu orice preţ să evite conflictele, bănuia că ar ceda prima.

Rebecca ieşi din cameră, făcu o baie, după care se urcă în pat şi se apucă să citească scenariul. Nu reuşea să se concentreze, căci mintea îi fugea în permanenţă la Jack şi la cererea lui în căsătorie. Într-un final, când îşi simţi pleoapele grele şi se pregătea de culcare, îşi dădu seama că singura certitudine pe care o avea era că nu se simţea pregătită să îşi asume un asemenea angajament.

— Bună, Rebecca! Tocmai mă pregăteam s-o trimit pe doamna Trevathan să te cheme.

Anthony se ridică de la masa din sufragerie şi veni în întâmpinarea ei.

— Arăţi mult mai bine azi. Ţi-a trecut durerea de cap?

— Da, mulţumesc, spuse ea şi intră în salon.

— Cred că v-aţi cunoscut deja. Rebecca, dumnealui este domnul Ari Malik, preciză Anthony.

— Bună! zise Rebecca şi îi întinse mâna.

— Te rog să mă scuzi, Rebecca, spuse ruşinat Ari, că am tot insistat data trecută că te-aş cunoaşte de undeva. Abia după aceea mi-am dat seama cine eşti.

— Nicio problemă. Dimpotrivă, chiar m-a amuzat, răspunse Rebecca, râzând.

— Ieri am văzut într-un ziar o fotografie în care apari cu logodnicul tău, spuse Ari. Felicitări!

— Mulţumesc, zise Rebecca, îmbujorându-se de stânjeneală.

— Urmează să te căsătoreşti? întrebă Anthony, cu o figură mirată. Nu ştiam.

— Aa… da.

— Să luăm loc la masă, propuse brusc Anthony. Domnule Malik, nu ştiu dacă mâncarea va fi pe gustul dumneavoastră. Menajera mea e adepta bucătăriei tradiţionale.

— Spuneţi-mi Ari, vă rog. Şi nu vă faceţi griji, sunt obişnuit cu bucătăria englezească de pe vremea când eram student la Harrow.

— Ai studiat la Harrow? întrebă Anthony, oarecum surprins.

— Da, părinţii mei considerau că şcoala britanică e cea mai bună din lume. Aşa că…

În timp ce Ari îşi continua povestea, cuvintele lui treceau pe lângă urechile Rebeccăi, mult prea preocupata să îi studieze frumuseţea fizică. Avea un păr negru, des şi ondulat, ce căpăta irizaţii albăstrui în lumina soarelui. Era suficient de lung cât să îi atingă gulerul cămăşii, dar nu într-atât încât să îi ştirbească masculinitatea. Tenul era de culoarea mierii şi purta o cămaşă albă, impecabil călcată şi scrobită. Însă ochii erau cei care îi atraseră atenţia – nu ştia cum să îi descrie, căci erau albaştri, dar aveau şi licăriri verzi şi chihlimbarii, amintindu-i de caleidoscopul în care se uita când era mică.

— Tu ce părere ai, Rebecca? o întrebă Anthony.

— Îmi cer scuze, spuse ea, trezindu-se brusc din reverie. N-am fost atentă.

— Îi spuneam lui Ari că, odată cu declinul Imperiului Britanic, lumea nu mai are acelaşi respect pentru multe dintre tradiţiile noastre.

— N-aş merge atât de departe, zâmbi Rebecca. Noi, yankeii, încă iubim britanicii. Eu sunt cel mai bun exemplu. Am venit aici, să fac un film despre aristocraţia voastră, pentru piaţa americană.

— Sunt de acord cu Rebecca, interveni Ari. Multe dintre obiceiurile din ţara mea s-au împământenit în zecile de ani de dominaţie britanică. În momentul de faţă, cred că în privinţa unora chiar v-am depăşit. La crichet, de pildă, adăugă în glumă.

— Trăieşti în India? îl întrebă Rebecca, în momentul în care doamna Trevathan le aşează supa în faţă.

— Da. La Mumbai, dar călătoresc mult în străinătate.

— Cu ce te ocupi mai exact? se interesă Anthony.

— Compania mea oferă soluţii tehnologice pentru alte firme. Altfel spus, creăm software personalizat.

— Chiar aşa? Din păcate, eu sunt total depăşit de tehnologie, zise Anthony. Nu am computer şi nici nu voi avea vreodată. Sincer să fiu, toată aparatura asta modernă mă îngrozeşte.

— În acelaşi timp, nepotul meu, care are doar şase ani, modifică programele unui computer cât ai clipi, replică Ari. Ne place ori nu, trebuie să recunoaştem că lumea digitală ne-a schimbat viaţa iremediabil.

— Nu şi pe a mea, spuse Anthony, fără să se simtă vreun pic de ranchiună în tonul său. După cum bănuiesc că ai observat, eu şi casa mea suntem absolut demodaţi, şi ne place aşa. Serviţi, vă rog. Poftă bună!

Pe parcursul prânzului, Rebecca nu interveni, preferând să asculte conversaţia celor doi bărbaţi despre istoria Indiei şi a Marii Britanii şi despre legătura stranie, dar durabilă, rezultată din ciocnirea a două culturi atât de diferite.

La finalul mesei, Anthony zise:

— Vă propun să servim cafeaua în salon.

După ce se instalată în salon, şi doamna Trevathan le aduse cafea bărbaţilor şi ceai de muşeţel Rebeccăi, Anthony scoase foile dintr-un sertar şi i le înapoie lui Ari.

— Îţi mulţumesc că mi-ai dat şansa să citesc povestea. A fost fascinantă, în special descrierea Indiei de la 1911. E lumea în care a trăit străbunicul meu.

— Şi eu am aflat multe lucruri despre cultura mea din ea, spuse Ari.

— Totuşi, continuă Anthony, din cât am citit până acum, nu văd ce legătură are cu familia mea sau cu conacul Astbury.

— E de înţeles, răspunse Ari. Dar, acum că am citit-o pe toată, vă asigur că are o mare legătură.

— Străbunica ta susţine că a lucrat aici, dar, aşa cum i-am spus şi Rebeccăi, nu i-am găsit numele menţionat în registrele salariaţilor din perioada respectivă.

— Nu mă surprinde că nu e pomenită nicăieri. Din nenorocire, perioada pe care a petrecut-o aici s-a încheiat prost pentru toată lumea.

— Atunci, nu ştiu dacă vreau să aflu toată povestea, declară scurt Anthony.

— De fapt, motivul pentru care am venit la conacul Astbury e să văd dacă mă puteţi ajuta să găsesc veriga care lipseşte din istoria familiei mele, spuse Ari.

— Şi anume?

— Pe scurt, imediat după moartea lui Violet Astbury, Anahita a fost informată că fiul ei e decedat. Dar ea a trăit toată viaţa refuzând să accepte asta, spuse Ari şi arătă spre dosarul în care se găsea restul poveştii. E complicat, dar cred că o să înţelegeţi mai bine de la Anahita decât de la mine. Vreţi s-o citiţi până la capăt?

— Nu sunt sigur, răspunse Anthony şi se ridică brusc, vizibil tulburat. Rebecca, ieri spuneai că ţi-ar plăcea să faci o plimbare călare prin mlaştini.

— Aşa e, confirmă Rebecca.

— Ştii să călăreşti, Ari? întrebă Anthony.

— Da.

— Atunci, ce-aţi zice de nişte mişcare? Eu am nişte treabă în grădină.

— E o zi atât de frumoasă, perfectă pentru plimbare, remarcă Rebecca. Vii, Ari? adăugă, căci era limpede că Anthony dorea să rămână singur.

— Fireşte, dacă toată lumea e de acord. Masa a fost absolut delicioasă. Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, Anthony, zise Ari, înţelegând aluzia, şi o urmă pe Rebecca spre uşile vitrate care dădeau pe terasă. Dar n-am cizme şi haine de călărie.

— Luaţi-o la stânga prin curte şi-o să vedeţi grajdurile peste vreo opt sute de metri, spuse Anthony. Spuneţi-i lui Debbie că v-am trimis eu. O să vă dea toate echipamentele necesare. Plimbare plăcută!

— Mulţumim, zise Rebecca. Ne vedem mai târziu.

— L-am supărat, spuse Ari, după ce se îndepărtară.

— Poate că ştie mai multe decât vrea să recunoască, spuse Rebecca şi ridică din umeri.

— E posibil. Locuieşti aici, cu el?

— Da. Ştiu că Anthony poate părea ciudat la prima vedere, dar cu mine a fost extrem de amabil şi primitor. Mă bucur că ai acceptat să te plimbi cu mine. Cred că simte nevoia să fie singur.

— Îmi face plăcere, răspunse Ari, zâmbind.

— Rămâi aici. Mă duc s-o caut pe Debbie.

Rebecca trecu printre boxele cailor care îşi umflau nările catifelate şi fornăiau. Debbie, îngrijitoarea, îi recomandă o iapă cenuşie Rebeccăi şi un armăsar cafeniu lui Ari. După ce înşeuă caii, le arătă încotro să meargă.

— Când ajungeţi acolo, vă ţineţi de poteca pentru cai, îi sfătui. Nu vă abateţi de la ea, pentru că nu cunoaşteţi zona. Altfel, o să vă chinuiţi mult şi bine să mai găsiţi drumul de întoarcere. Eu sunt aici până la ora şase, strigă în urma lor.

— Superbă după-amiază, remarcă Ari. În Anglia, clima e aşa de temperată. Rareori suferă schimbări extreme. Cam ca oamenii de aici, adăugă, uşor ironic.

— Acelaşi lucru spunea şi străbunica ta, dacă-mi aduc bine aminte. Englezii sunt într-adevăr mult mai reţinuţi decât noi, americanii.

— Şi decât indienii. Eu am fost educat aici, aşa că am învăţat să-mi stăpânesc emoţiile, spuse Ari, zâmbind. Ce părere ai? adăugă, odată ajunşi la marginea mlaştinii. Facem o scurtă întrecere?

— Încerc. Dacă vezi că rămân în urmă, mergi mai departe, nu-i nevoie să mă aştepţi.

Ari îi dădu pinteni armăsarului cafeniu, care o luă imediat la goană. Rebecca împunse iapa uşor cu călcâiele şi îl urmă, în ritm mai domol. După ce mai căpătă încredere, iuţi şi ea ritmul şi, în scurt timp, galopa alături de el. Niciunul nu scotea o vorbă.

Într-un final, când toţi patru gâfâiau, Ari zări un pârâu care săpase un şanţ în pământ.

— Hai să lăsăm caii să se adape şi să admirăm peisajul, propuse el.

— Bună idee.

Rebecca descălecă şi îşi conduse iapa la marginea pârâului. Apoi se trânti pe iarbă şi înălţă ochii spre cerul senin. Ari îi urmă exemplul şi rămaseră întinşi unul lângă altul, într-o linişte reconfortantă.

— Auzi şi tu? întrebă Ari.

— Ce anume?

— Nimic, zise Ari, zâmbind. Tocmai asta e şi ideea.

— E minunat, spuse Rebecca, oftând de plăcere. Cât mai stai în Anglia?

— Câteva zile, să văd dacă Anthony e tentat să citească povestea Anahitei până la capăt. Mă gândeam să fac şi eu nişte cercetări prin partea locului. Poate dau de urma fiului ei pierdut. Sincer să fiu, s-a nimerit cum nu se putea mai bine. Simţeam nevoia să plec din India pentru un timp.

— De ce?

— Cred că am ajuns într-un punct de cotitură, oftă Ari, la toate capitolele din viaţa mea. Nu ştiu dacă e vorba de criza vârstei mijlocii, dar cert e că toate lucrurile de care-mi păsa şi care-mi păreau importante brusc nu mă mai interesează.

— Ai idee care e cauza? întrebă Rebecca.

— Din păcate, da. Am lăsat să-mi scape o fată extraordinară, pentru că eram prea obsedat de carieră şi de succes. Abia acum, îmi dau seama ce-am pierdut.

— De ce nu-i spui asta şi ei?

— S-a căsătorit cu altcineva acum două săptămâni. Mi-a fost alături de când am pornit afacerea, dar eu nici n-am băgat-o în seamă. Oricum, oftă el, ce-a fost a fost, şi regretele sunt inutile.

— Eu n-am venit aici în căutare de răspunsuri, zise Rebecca, ridicându-se într-un cot şi sprijinindu-şi capul în palmă. Dar se pare că locul ăsta m-a ajutat oricum să le găsesc.

— Cum ar fi?

Rebecca trase aer în piept.

— Am decis că nu vreau să mă căsătoresc deocamdată.

— Mda. N-o să ai probleme din cauza asta? Din câte-am citit în ziare, lumea îşi dă deja cu părerea cum va fi nunta.

— Da, dar prefer să am probleme acum decât să trec prin stresul divorţului peste cinci ani. O soluţie ar fi să mai prelungim logodna, spuse Rebecca şi se rostogoli pe burtă, jucându-se cu iarba aspră. Dar nu ştiu dacă asta e soluţia.

— Îl iubeşti?

— Chiar... nu ştiu în momentul ăsta.

— Sfatul meu e să găseşti răspunsul înainte de a lua o decizie.

Ari se întinse pe spate, îşi puse braţele sub cap şi închise ochii. Privindu-l, Rebecca remarcă încă o dată cât e de atrăgător. Se simţea deopotrivă uşurată şi dezamăgită, după ce Ari îi mărturisise că încă suferă după fosta iubită. Evident nu era interesat de ea. Se răsuci şi ea pe spate şi închise ochii, meditând la situaţia neobişnuită în care se găsea. După ani întregi, în care bărbaţii îi făcuseră avansuri cu orice ocazie, era îmbucurător să vadă că Ari nu dorea decât să facă conversaţie cu ea.

— De ce zâmbeşti? o întrebă el deodată.

Rebecca deschise ochii şi îl văzu uitându-se la ea.

— Mă simt fericită şi liniştită.

— Cheia fericirii, cum ţi-ar spune orice guru, e să te bucuri de clipa prezentă. Eşti gata să mergem mai departe? Aş vrea să mai explorez.

— Sigur, spuse ea şi urcară înapoi în şa.

— Dacă ăsta e pârâul de care pomeneşte străbunica în poveste, spuse el, scrutând orizontul, înseamnă că trebuie să existe şi o căsuţă prin apropiere. Hai să vedem dacă o găsim.

Părăsiră cărarea pentru cai şi se aventurară în mlaştină. Ari părea ghidat de cineva, căci, după doar câteva minute, zăriră hornul unei clădiri, pe jumătate ascunsă într-o vale.

— Asta e, exclamă Ari. Sigur asta e.

— Ce anume?

— Căsuţa în care a locuit Anahita. Vino!

— Credeam că a locuit la conacul Astbury. Nu poţi să faci asemenea afirmaţii fără să explici ce înseamnă, strigă ea în urma lui Ari.

— Toate la vremea lor, răspunse Ari peste umăr.

Rebecca îl urmă şi coborî panta care ducea la căscioară.

— Asta trebuie să fie, spuse Ari, descălecând. Hai să aruncăm o privire.

O ajută pe Rebecca să coboare din şa şi porniră spre poartă. Grădina din spatele gardului era năpădită de iarbă şi de plante sălbatice.

— Zici că mlaştina a pus din nou stăpânire pe ceea ce i-a fost răpit, observă, în timp ce se chinuia să deschidă poarta. Pare părăsită de ani buni. Poate chiar de pe vremea Anahitei, acum nouăzeci de ani, meditä şi strivi iarba în picioare, ca să fiică potecă până la uşă.

Căsuţa era complet acoperită de o iederă deasă. Ari se căzni să o rupă de la ferestre, dar planta se dovedi impenetrabilă. După aceea, îşi încercă norocul la uşă, pe care se opinti zadarnic să o deschidă prin perdeaua de iederă.

În timp ce Rebecca aştepta, intrată până la brâu în tufe şi buruieni, îi atrase atenţia ceva viu colorat. Dădu ierburile la o parte şi descoperi un trandafir micuţ, perfect, de culoare identică cu cel pe care îl primise de la Anthony în ziua sosirii. Când se aplecă să îl studieze mai bine, observă că mai sunt şi alţi boboci care abia aşteptau să înflorească. O năpădi un val de tristeţe la gândul că ceva atât de frumos are puterea de a înflori în haosul sufocant din jur.

— Nu ştiu dacă să sparg un geam, zise Ari. O mai fi vreo intrare în spate?

— N-ar fi înţelept să intrăm prin efracţie, spuse Rebecca îngrijorată. Sigur e proprietatea cuiva.

— Da, a lui Anthony, replică Ari.

— Mai bine îi cerem cheia, sugeră Rebecca, nerăbdătoare să plece de acolo.

Locul acela îi dădea un sentiment de nelinişte.

— Mă duc în spate, să văd dacă mai există o intrare, spuse Ari.

Trecu pe lângă ea şi se duse spre poartă.

— Hai înapoi, spuse Rebecca. I-am promis lui Debbie că ne întoarcem până la şase, şi deja am întârziat.

Ari se uită la ceas.

— Ai dreptate. Măcar am aflat unde e căsuţa. Sper să nu se supere Anthony dacă vin să mai arunc un ochi pe aici.

— Ce speri să găseşti? îl întrebă Rebecca, după ce urcară pe cai, uşurată să plece de acolo.

— Orice dovadă că străbunica mea a trăit aici.

— Doar nu-ţi imaginezi că a mai rămas ceva de acum nouăzeci de ani.

— E posibil să ai dreptate, dar vreau să mă conving cu ochii mei.

După ce ajunseră la grajduri, îi cerură scuze lui Debbie pentru întârziere şi îi lăsară caii în grijă, apoi porniră spre casă. Tocmai când urcau pe terasă, Rebecca îl zări pe Anthony muncind în grădină. Bărbatul le făcu cu mâna.

— V-aţi distrat? îi întrebă.

— Da. Mulţumim pentru cai, răspunse Ari.

— Cu plăcere. Săracii de ei fac foarte puţină mişcare în ultima vreme. Puteţi să-i scoateţi la plimbare oricând doriţi. Cât mai stai pe aici?

— Nu ştiu, zise Ari.

— Tot săpând în grădină, mi-am dat seama că nu trebuie să-mi fie frică de trecutul familiei mele. O să citesc povestea străbunicii tale până la capăt şi pe urmă mai discutăm.

— Mă bucur din tot sufletul. Aştept să mă anunţi.

— Între timp, poţi umbla liniştit pe terenurile de la Astbury. Arată superb în perioada asta. Vă las acum, că mai am treabă, zise Anthony şi coborî din nou în grădină.

Rebecca se uită la Ari şi râmji.

— Ai grijă că, dacă vii mâine pe aici, s-ar putea să ajungi actor de film.

— N-aş prea crede. Poate doar dacă există vreun rol mic de servitor indian. Trebuie să plec. Îţi mulţumesc din suflet, Rebecca. E meritul tău că Anthony a acceptat să vorbească cu mine.

— N-ai pentru ce. La revedere, Ari! Ne mai vedem când treci pe aici.

— Aşa sper, îi răspunse, zâmbind, şi se îndepărtă.

Capitolul 19

— Te simţi bine, Rebecca? întrebă James, când se reuniră pe platou, luni dimineaţă. Nu prea pari în formă.

— Nu ştiu, răspunse Rebecca.

Se uită cum îi tremură mâinile, conştientă că nu e din cauza emoţiilor pentru scena pe care urmau să o toarne.

— Mă simt ciudat, chiar dacă am avut câteva zile de odihnă.

— Oi fi luat vreun virus, ori ai stomacul prea sensibil pentru mâncarea noastră grasă. Dacă vrei, îl rugăm pe Steve să cheme un medic.

— Am o durere de cap care mă tot sâcâie. Ieri am crezut că mi-a trecut, dar azi m-a apucat iar. Mă gândesc că o fi vorba de o migrenă, deşi n-am avut niciodată. Mulţumesc. Mai aştept puţin şi văd cum evoluează, îi răspunse, cu un zâmbet stins.

— Treizeci de secunde!

Rebecca era fericită că filmează o scenă în care stătea jos. Pe lângă durerea de cap, simţea şi o uşoară greaţă şi ameţeală. Trebuia să mai ia un ibuprofen în pauza de prânz.

O oră mai târziu, tocmai când alerga să ia o pastilă din cameră, se intersectă cu Steve.

— Iar a sunat logodnicul tău azi-dimineaţă la biroul de producţie. Am înţeles că era îngrijorat, fiindcă ai promis că îl suni în weekend şi n-ai făcut-o.

— N-am semnal la telefonul mobil şi nu-mi place să sun de pe telefonul fix, explică Rebecca.

— Te înţeleg perfect, dar e clar că logodnicul tău îşi face griji. Compania acoperă toate cheltuielile, aşa că vorbeşte liniştită de pe telefonul fix al lordului Astbury.

— O să-l sun. Îmi pare rău că vă dau atâtea bătăi de cap.

Plecă de lângă Steve şi urcă obosită scările.

Spre norocul ei, prezenţa Rebeccăi nu era necesară la filmările din acea seară. Cum starea ei nu se ameliorase, urcă în dormitor şi se trânti recunoscătoare pe pat.

Doamna Trevathan îşi făcu apariţia după doar câteva minute, cu o figură îngrijorată.

— Te simţi rău, drăguţă? o întrebă şi îi puse o mână pe frunte.

— O să-mi revin. E doar o durere de cap, nimic altceva.

— Nu mi se pare că ai avea febră. Îţi aduc imediat nişte supă şi poate te culci mai devreme astă-seară.

— Mulţumesc, dar nu pot să mănânc nimic, zise Rebecca, abia aşteptând ca doamna Trevathan să iasă din cameră, ca să poată închide ochii.

— Cum crezi tu, scumpo. Trec mai târziu să văd cum te simţi.

— Nu vă deranjaţi.

— Vrei să te odihneşti în linişte, zise doamna Trevathan aproape în şoaptă. Am înţeles. Somn uşor, scumpo.

După plecarea femeii, Rebecca se întrebă dacă şi foştii locuitori ai conacului Astbury se simţiseră la fel de sufocaţi de atenţia servitorilor. Nu aveai niciun strop de intimitate în casa aceea. Se dezbrăcă oftând şi se băgă în aşternuturi. Nu îl sunase pe Jack, dar îi era prea rău ca să o mai facă acum. Era convinsă că, după un somn bun, îi va fi mai uşor să discute cu el.

În noaptea aceea, avu numai vise ciudate. Se făcea că e în căsuţa din mlaştină şi se afla în pericol, însă uşa era blocată, iar, când încercă să deschidă ferestrele, iedera i se încolăci în jurul mâinilor, imobilizând-o. Inspiră din nou parfumul ameţitor, şi o mână îi astupă gura şi nasul, sufocând-o.

Rebecca se trezi, tresărind. Îi bătea inima mai să-i sară din piept, întinse mâna să aprindă lumina şi dărâmă paharul cu apă de pe noptieră. Coborî din pat, gândindu-se că fusese doar un coşmar, provocat probabil de febră – simţi că arde când duse mâna la frunte –, deschise uşa şi orbecăi pe coridor până la baie, ca să îşi umple paharul cu apă. Se stropi cu apă rece pe faţă şi porni prin beznă spre dormitor.

Îşi înăbuşi un ţipăt în momentul în care desluşi o siluetă neagră în cadrul uşii.

— Te simţi bine?

— Am…

Se chinui să-şi focuseze privirea şi îl recunoscu pe Anthony, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte cu imprimeuri.

— Nu mă aşteptam să dau nas în nas cu cineva, explică ea, căznindu-se să îşi vină în fire.

— Iartă-mă că te-am speriat. Am auzit un ţipăt şi am ieşit să văd ce se întâmplă.

— Cred că am avut un coşmar. Scuză-mă că te-am deranjat.

— Nu-i nimic. Oricum dorm iepureşte, o linişti el. Dacă toate sunt bune, te las să te culci la loc.

— Noapte bună, spuse Rebecca şi închise bine uşa dormitorului după ea.

— Iar a sunat Jack, o anunţă Steve, a doua zi dimineaţă. Du-te în birou şi sună-l acum, cât mai eşti în pauză. N-am chef să mă acuze toate tabloidele că v-am ucis povestea de dragoste, adăugă, rânjind, şi plecă.

Rebecca părăsi platoul de filmare instalat pe terasă, unde tocmai îşi încheiase treaba, şi se duse spre biroul lui Anthony. În sfârşit, îi trecuse durerea de cap şi se simţea în stare să discute cu Jack.

Ca de obicei, îi răspunse direct căsuţa vocală, atât pe telefonul de acasă, cât şi pe mobil. Scoase un oftat de deznădejde şi porni spre capătul terasei sudice, unde firma de catering instalase câteva mese, astfel încât actorii să poată lua prânzul la soare.

— Ia loc aici, scumpo, o invită Marion Devereaux, bătând cu palma în scaunul liber de lângă ea.

— Mulţumesc, spuse Rebecca emoţionată.

Nu îndrăznise până atunci să intre în vorbă cu legendara actriţă, a cărei carieră fusese încununată de toate premiile şi distincţiile de pe faţa pământului.

— Te-am urmărit azi-dimineaţă la filmări şi voiam să-ţi spun că eşti talentată. Chiar foarte talentată.

— Vă mulţumesc, răspunse Rebecca, îmbujorându-se de plăcere.

— Eşti foarte naturală în faţa camerei, ceea ce mi-a plăcut. Ai experienţă în teatru?

— Am jucat pe vremuri, când eram studentă la Juilliard, dar, după absolvire, am jucat doar în filme.

— Sper să mai ai ocazia de a urca pe scenă. Prezenţa publicului te face să vibrezi şi te ajută să dai ce ai mai bun în tine, comentă Marion, zâmbind, şi îşi aprinse o ţigară. Din păcate, salariul e derizoriu.

— Nu mă interesează banii. Niciodată nu mi-a păsat cât câştig.

— Nici nu mă miră, scumpo, ţinând cont în câte filme cu buget mare ai jucat, îi replică sec Marion.

Rebecca se înroşi la faţă, sesizând aluzia.

— Aveţi să-mi daţi vreun sfat despre cum mi-aş putea îmbunătăţi interpretarea?

Bătrâna îşi întoarse celebrii ochi violeţi către ea.

— Da, scumpo, trebuie să *trăieşti,* nimic mai mult. Trăieşte cât mai multe experienţe şi cunoaşte-te bine. Înţelegerea minţii umane va ajuta ca interpretarea ta să câştige o profunzime şi o forţă emoţională pe care nicio tehnică nu ţi le pot da. Joacă atât cu sufletul, cât şi cu mintea, spuse şi îşi împreună mâinile pe pieptul voluminos.

Aproape că o pufni râsul pe Rebecca, dar se stăpâni şi legănă solemn din cap.

— Mulţumesc, Marion. Aşa voi face.

— Cât mi-aş dori să fiu în locul tău, la începutul carierei, când ţi se oferă atâtea roluri minunate! oftă bătrâna. Dar trebuie să recunosc că acum sunt o actriţă mult mai bună decât în tinereţe. Mi-ar face plăcere să luăm cina împreună, într-o seară, înainte de a se încheia filmările. Mă retrag acum, adăugă şi se ridică de la masă. Soarele îmi strică tot machiajul.

Rebecca rămase la locul ei, savurând laudele primite, căldura soarelui şi starea de bine regăsită după ce scăpase de durerea de cap. Apăru Jack care se aşeză pe scaunul eliberat de Marion cu câteva secunde mai devreme.

— Te simţi mai bine? o întrebă el. Ce-i drept, arăţi mai bine.

— Da, mi-am mai revenit. Mulţumesc.

— Suficient cât să iei cina cu mine? Mergem la pubul ăla grozav despre care mi-ai spus.

— De ce nu? acceptă ea, gândindu-se că i-ar prinde bine să mai iasă dintre zidurile conacului Astbury.

— Excelent, dar ai grijă că trebuie să fim acolo cel târziu la opt. Aici la ţară, toate se închid mai devreme.

— Ce exprimare de băiat de oraş, îl tachină ea.

— Mda, viaţa la ţară nu-i de mine. Mie îmi place să mă prindă două dimineaţa printr-un club plin de fum de ţigară. Dar, când eşti la Roma, te porţi ca romanii, concluzionă el şi plecă.

— Unde mergi astă-seară? întrebă doamna Trevathan când intră în camera Rebeccăi. Eşti foarte gătită.

— Nici chiar aşa. Mi-am pus o bluză nouă, pe care am cumpărat-o sâmbătă. Ies la pub cu unul dintre actorii din distribuţie.

— Deci, nu iei cina acasă?

— Astă-seară, nu.

„Dacă îmi permiteţi, fireşte”, îi venea să adauge, dar se abţinu.

— Lordul Astbury spera să iei cina cu el, ca să discutaţi despre povestea pe care i-a dat-o domnul indian. L-a invitat la masă mâine-seară. Eşti disponibilă mâine, nu?

— Desigur. Transmiteţi-i că îmi cer scuze şi că abia aştept să ne vedem mâine.

— Prea bine. Vorbim mai târziu, scumpo. Nu mă culc până când nu văd că te-ntorci acasă teafără. Înălţimea Sa ţine să încui toate uşile înainte de culcare.

— Nu e nevoie. N-aş vrea să mă aşteptaţi până târziu. Nu se poate să-mi daţi o cheie când plec?

— Nu e necesar, răspunse categoric doamna Trevathan.

— Cum credeţi, cedă Rebecca. N-o să întârzii prea mult. Ah, voiam să vă mai întreb ceva, spuse, pe un ton şovăitor. În ce aripă a casei se află dormitorul Înălţimii Sale?

— În aripa de vest, pe partea cealaltă a scării principale. De ce te interesează? zise doamna Trevathan, deopotrivă surprinsă şi ofensată de întrebarea Rebeccăi.

— Fără un motiv anume. Mi s-a părut că aud nişte glasuri la uşă aseară, dar probabil am visat.

— Cred că da. Distracţie frumoasă!

În vreme ce mergea spre James, care o aştepta în maşina lui Graham, Rebecca se simţea complet bulversată. Dacă Anthony dormea în celălalt capăt al casei, nu avea cum să-i fi auzit ţipătul. Deci, ce căuta la uşa dormitorului ei?

James coborî din maşină şi îi deschise portiera.

— Ce ţinută… modernă, draga mea! glumi el.

În drum spre pubul Rugglestone, pălăvrăgiră despre filmări. Când ajunseră, se aşezară la o masă retrasă.

James se duse la bar şi reveni cu o sticlă de vin. Luă loc şi se apucă să toarne în paharul din dreptul Rebeccăi.

— Ajunge, îl opri ea, când ajunse la jumătate. Nu vreau să risc să mă apuce din nou migrena aia oribilă.

— Nu prea ţii la băutură, din câte observ.

— O spui de parcă ar fi ceva rău.

— În niciun caz. Când am fost la Hollywood, am văzut că majoritatea actorilor nu pun gura pe alcool. Englezii, în schimb, sunt nişte beţivani notorii. Hai noroc! zise James şi ciocni

paharul cu ea. Să bem pentru viciile noastre. Ia spune, adăugă, zâmbind, cum e viaţa la conacul Astbury?

— Sinceră să fiu, cu cât stau mai mult acolo, cu atât mi se pare mai ciudată, mărturisi Rebecca. Menajera, de pildă, doamna Trevathan, e atât de protectoare faţă de lordul Astbury, de zici că e maniacă.

— Poate că e amorezată de el. Servitoarele se îndrăgostesc deseori de patroni. E un stereotip, dar se mai întâmplă.

— Posibil, dar, în acelaşi timp, intră toată ziua în camera mea, să vadă ce fac, să-mi aduc mâncare sau ceva de băut.

— Raiul pe pământ, din punctul meu de vedere. Mi-ar plăcea să am o femeie care se agită în jurul meu, zise James, rânjind.

— Ştiu că încearcă să fie amabilă, dar am senzaţia că nu mă lasă o clipă în pace.

— Şi eu care credeam că e minunat să trăieşti ca o prinţesă la palat, înconjurată de servitori care nu mai ştiu cum să-ţi iacă toate mofturile. La hotel, nici măcar room-service nu mai avem după ora zece, spuse James şi ridică din sprâncene. Una peste alta, cred că e mai bine că nu te-a tulburat nimeni, mai ales în situaţia de faţă.

— Da, asta e partea cea mai frumoasă. Scuze dacă mă smiorcăi ca un copil răzgâiat. Doar că n-am fost în apele mele în ultima vreme.

— Şi enigmaticul lord Astbury? Nu s-a dat la tine până acum?

— Doamne fereşte! exclamă Rebecca, dând ochii peste cap. Am impresia că nu prea îl interesează femeile… nici bărbaţii, sau relaţiile în general.

— Şi pentru mine e un mister, aprobă James. Să trăieşti singur, atâţia ani, în casa aia, fără internet, fără confortul modern… E un tip tare ciudat.

— Mie mi-e simpatic. Recunosc că e mai ieşit din comun, dar emană o asemenea tristeţe. Uneori, îmi vine să mă duc la el şi să-l îmbrăţişez, mărturisi Rebecca.

— Aha, deci *tu* eşti cea care se îndrăgosteşte de el?

— În niciun caz. Doar că simt nevoia să-l protejez. Îţi dă senzaţia că nu înţelege lumea modernă. O, Doamne, m-am molipsit de la doamna Trevathan! oftă ea.

— Dacă e adevărat ce spui, e bine că are lângă el o persoană chiar şi exagerat de devotată, cum e doamna Trevathan, remarcă James.

— Nu ştiu dacă nu cumva e şi asta o mare problemă, spuse Rebecca. Presupunând că ar cunoaşte pe cineva, nu cred să reziste împreună, dacă ea stă tot timpul cu ochii pe ei.

— Din tot ce spui, reiese clar ca e îndrăgostită de el. Cine ştie de câţi ani şi-o trag, rânji James. Parcă-i şi văd cum îşi dau întâlnire pe ascuns în debara ori în spatele serei.

— Termină, zise ea, cutremurându-se la acel gând. Oricum, nu e treaba mea.

— Da, dar e interesant să îţi imaginezi cum trăiesc alţi oameni. În afară de asta, *suntem* actori, scumpo. Asta presupune munca noastră: să analizăm comportamentul uman.

— Încă o chestie care mă deranjează e faptul că Anthony îmi tot repetă cât de mult semăn cu bunica lui, Violet. Îmi dă fiori, zău aşa.

— Chiar semeni? întrebă James.

— I-am văzut portretul şi, într-adevăr, semăn cu ea, mai ales cu părul vopsit în culoarea asta.

— Din ce în ce mai curios, cum spunea Alice. Bănuiesc că nu eşti înrudită cu Violet.

— Nu. Familia mea nu are nicio legătură cu aristocraţia britanică. Sunt convinsă de asta, răspunse Rebecca şi sorbi din vin. Dimpotrivă.

— Bag de seamă că viaţa la conacul Astbury e mai palpitantă decât filmul nostru, concluzionă James.

— Uneori, după ce mă costumez, chiar am senzaţia că *sunt* Violet, femeia cu care semăn, şi că îi retrăiesc viaţa la conacul Astbury, în anii ’20. E ireal.

— Nu e momentul să te ţicneşti, draga mea. E nasol dacă începi să confunzi fantezia cu realitatea. Dacă ai vreodată nevoie de cineva să te readucă cu picioarele pe pământ, poţi conta pe mine. Comandăm?

O femeie între două vârste se apropie timid de masa lor.

— Îmi cer scuze că vă întrerup. Nu sunteţi James Waugh şi… O, Dumnezeule mare! Sunteţi Rebecca Bradley! Nu v-am recunoscut iniţial din cauza culorii părului!

— Aveţi un spirit de observaţie foarte fin, zâmbi James. Cu ce vă putem ajuta?

— Aş vrea să-mi daţi câte un autograf. Şi să îmi permiteţi să vă fac o fotografie, dacă nu vă deranjează.

— Desigur.

James luă şerveţelul şi stiloul din mâna femeii şi se semnă. Când să le întindă Rebeccăi, îi orbi lumina bliţului.

— Vă mulţumesc din suflet. Mă scuzaţi că v-am deranjat. Sper să vă simţiţi bine în Anglia, domnişoară Bradley.

După plecarea femeii, Rebecca se uită îngrozită la James.

— Ai lăsat-o să ne fotografieze? Eu nu le permit niciodată, decât dacă semnează o declaraţie prin care se obligă să nu facă publice fotografiile şi să le expună doar în albumul personal.

— Linişteşte-te, Rebecca. Nu cred că o să le trimită la primul tabloid care-i iese în cale.

— Eu aşa păţesc de câte ori las pe cineva să mă fotografieze fără să semneze o declaraţie, replică Rebecca, cu un nod în stomac.

— Probabil eşti mult mai vânată de presă decât sunt eu, zise James, ridicând din umeri. Să sperăm că n-o să se ajungă acolo.

Din momentul acela, fură întrerupţi în mod constant de localnicii entuziasmaţi, în căutare de autografe.

— Ar fi cazul să ne retragem. Îmi pare rău, Rebecca, spuse James şi o conduse afară din pub, unde îi aştepta maşina. Nu mi-am imaginat că eşti atât de cunoscută în sătucul ăsta adormit.

— Nu-i nimic, răspunse ea, încă zdruncinată. Retrag tot ce-am spus despre Astbury mai devreme. Abia aştept să mă întorc la liniştea de acolo. Uitasem cum e să iei masa în oraş.

— Ce viaţă de coşmar ai, zise James, strâmbându-se. Cum naiba rezişti?

— Nu rezist, tocmai asta-i problema, şi nici măcar n-am acceptat propunerea lui Jack. Toată isteria a pornit de la presă, răspunse ea şi îşi muşcă buzele. Încă nu m-am hotărât ce să fac.

— Aşa deci, murmură James, în timp ce traversau mlaştina, sub cerul plin de stele.

— Găsesc eu o soluţie când mă întorc în State, oftă Rebecca. Nu vreau să se înţeleagă că ne despărţim, dar nici nu accept să fiu constrânsă să mă căsătoresc.

— În caz că decizi să scapi de el, mă ofer să-i iau locul.

— Va mulţumesc, amabile domn, replică glumeţ Rebecca, dar nu cred să fie necesar.

— Ah, mi-ai frânt inima, spuse el, după care adăugă, exact în momentul în care maşina opri în faţa conacului Astbury:

Presupun că nu e o oră potrivită să mă inviţi înăuntru, la o cafea, aşa că îţi urez noapte bună.

— Noapte bună, James! Şi mulţumesc pentru cină.

Rebecca deschise portiera, dar, înainte să iasă, James o prinse de mână, o trase spre el şi o îmbrăţişă cu foc.

— Ţine minte, scumpo. Îţi stau oricând la dispoziţie, dacă vrei să-ţi descarci sufletul.

— Mulţumesc.

Rebecca se smulse din îmbrăţişare, coborî din maşină, îi trimise o bezea şi îi făcu cu mâna lui Graham. Când să urce treptele, rămase stupefiată, văzând cine o aşteaptă la uşa de la intrare.

— Jack, zise ea, clătinându-se pe picioare. Ce faci aici?

Bărbatul era livid de furie.

— Am încercat să te anunţ că vin să te văd, dar n-am primit niciun răspuns de la tine. Acum am înţeles de ce. Cine-i amorezul cu care erai în maşină? o întrebă tunând şi fulgerând.

— Jack, zise ea, clătinând din cap, nu e... serios... nu...

— Măcar am înţeles de ce n-ai dat aproape niciun semn de viaţă de două săptămâni încoace. Mai bine plec.

— Te rog, Jack! Nu e ceea ce crezi!

— Atunci, ce dracu’ e? Dacă nu el e motivul, explică-mi de ce n-am vorbit decât o dată de când ai plecat, deşi am stabilit că ne căsătorim!

— N-am stabilit asta! Ascultă-mă, te rog.

Rebecca îşi dădu seama că stăteau în faţa uşii larg deschise, şi oricine le putea auzi discuţia.

— Nu vrei să intrăm în casă şi-ţi explic acolo?

— Fir-ar să fie! spuse Jack, cu un zâmbet glacial. Parc-aş fi eu când sunt prins cu fofârlica.

Doamna Trevathan îşi făcu apariţia în pragul uşii, cu o figură îngrijorată.

— Vă rog să intraţi. Înălţimea Sa a adormit şi nu vreau să-l deranjaţi

— Îmi cer scuze, doamnă Trevathan. Nu am ştiut de sosirea... prietenului meu.

— Normal că nu ai ştiut. Te distrai cu iubitul tău şi n-ai avut timp să mă suni înapoi!

— Fiţi amabil şi nu ridicaţi vocea, şuieră doamna Trevathan.

— Vrei să mergem la un hotel? întrebă Rebecca, după ce o urmară pe menajeră în casă. Ne duce şoferul.

— Nu cred să găsiţi vreunul deschis la ora zece şi jumătate noaptea, îi răspunse femeia tăios. Îi conduse pe coridor şi le deschise uşa salonaşului din capăt. Sper să vă rezolvaţi neînţelegerile aici.

Ieşi şi trase uşa după ea.

— Femeia asta e menajeră sadea. Revenind la oile noastre, zise Jack şi îşi puse mâinile-n sân, eşti drăguţă să-mi spui şi mie ce dracu se întâmplă aici? Vrei să ne despărţim, dar n-ai avut curaj să mi-o spui în faţă?

— Ţi-am explicat deja, Jack, că n-am semnal pe mobil, nici internet. Există un singur telefon fix, pe care nu-mi place să-l folosesc.

— M-am lămurit că nu minţi, recunoscu el. Casa asta parcă e scoasă dintr-un manual de istorie. Bun, am înţeles că ţi-e greu să iei legătura cu mine. Dar, după ce i-am rugat de nenumărate ori pe oamenii de la biroul de producţie să-ţi transmită să mă suni, ori n-ai făcut-o, ori m-ai sunat exact când ştiai că n-o să răspund. Explică-mi şi mie de ce, Becks.

Rebecca se prăbuşi pe canapea, şocată, epuizată şi nepregătită pentru acest scandal.

— Aveam nevoie de un timp de gândire.

— La ce să te gândeşti? La noi? Cu o seară înainte să pleci, ţi-am oferit inelul de logodnă şi te-am cerut în căsătorie! zbieră el. A doua zi dispari, fără să-mi spui unde eşti şi ce-ţi trece prin cap! Iar singura dată când reuşim să vorbim, eşti distantă şi rece, de parcă abia aştepţi să încheiem discuţia. Am crezut că înnebunesc, zise Jack şi îşi trecu o mână prin păr, plimbându-se nervos prin cameră. Chiar nu realizezi că a fost o cruzime să mă laşi de izbelişte, fără să ştiu ce-i în mintea ta? Te iubesc, Becks. În seara aia, te-am rugat să îţi petreci viaţa alături de mine. De ce-ai fugit?

— N-am fugit, răspunse ea, străduindu-se să îşi păstreze calmul. Adu-ţi aminte că aveam avion a doua zi. N-am făcut altceva decât să schimb zborul cu unul mai devreme.

— Ai uitat cu cine stai de vorbă? Nu încerca să mă duci cu preşul.

— Scuză-mă, nu asta am vrut. Cred că… şovăi câteva secunde, căutând cuvintele potrivite, am intrat în panică.

Căsătoria e un angajament serios şi am avut câteva probleme în ultima vreme.

— Ce probleme? N-am simţit că e vreo problemă, altminteri nu te-aş fi cerut în căsătorie.

— E vorba de… zise Rebecca şi trase aer în piept; droguri, Jack. Ai exagerat în ultimele luni.

— *Pardon?* Asta-i culmea, Becks! Nu-mi vine să cred că. Ţi se pare că aş avea o problemă. Aproape toată lumea de la Hollywood se droghează într-o anumită măsură. E ceva normal. După cum te exprimi, zici că sunt cine ştie ce narcoman!

— Scuze. Pur şi simplu, mă deranjează.

— Oricine are dreptul să se distreze din când în când, nu? Mai ales acum, când trec printr-o perioadă mai grea în carieră. Dar ce să ştii tu? adăugă, pe un ton duşmănos.

— Jack, înţelege-mă, te rog, că am nevoie de timp de gândire. Când am aterizat aici, mă aştepta o armată de jurnalişti, ca să mă felicite pentru logodnă. M-au luat complet pe nepregătite, spuse Rebecca, frângându-şi mâinile deznădăjduită. Ai anunţat tu că ne-am logodit?

— Nu, n-am scos o vorbă!

— Serios? Atunci, de unde au făcut rost de declaraţiile tale?

— De unde le iau de obicei. De la impresarul meu, care şi-a dat drumul la gură mai mult decât era cazul, spuse Jack şi dădu ochii peste cap. Nu o face pe naiva, Becks. Ştii cum funcţionează lucrurile astea, şi mă simt jignit că ai dat vina pe mine.

— Îmi pare rău, răspunse ea, neştiind ce altceva să spună.

— Dar ştii ce mă roade cel mai tare? zise el şi se postă în faţa ei, cu o privire furioasă. Presupunând că într-adevăr *eu* le-aş fi confirmat că te-am cerut de soţie, ce era aşa rău în asta? Dar poate că am înţeles eu greşit, din cauză că speram că te bucuri.

— E o decizie importantă şi…

— Din punctul meu de vedere, ai avut suficient spaţiu şi timp de gândire de când eşti aici. Aşa că, permite-mi să te-ntreb la ce concluzie ai ajuns?

Rebecca tăcea, neştiind ce să răspundă.

— Bine, oftă Jack. Tăcerea ta e destul de grăitoare. Să înţeleg că individul care era călare pe tine în maşină a avut grijă să-ţi ridice moralul cât timp te gândeai ce decizie să iei?

— Nu! James e actor în film. E băiat de treabă. Mi-e simpatic, dar nu ne-am văzut aproape deloc în afara platoului. M-a invitat să luăm cina împreună astă-seară, nimic mai mult.

Jack o fixa cu privirea.

— Vrei să te cred? Aventurile între colegii de platou sunt o chestie veche de când lumea. Nu încerca să negi, pentru că mă jigneşti. Vin aici, după două săptămâni în care n-am ştiut nimic despre iubita mea, şi o găsesc în braţele altuia. Ce-ar trebui să cred? Vrei să spui că între chestiile astea două nu există nicio legătură?

— Te asigur că nu sunt, spuse Rebecca, obosită să tot repete acelaşi lucru. N-ai decât s-o întrebi pe doamna Trevathan. O să-ţi confirme că am fost aici seară de seară. Ştiu că pare ciudat, dar ăsta e adevărul.

— Parcă nici nu mai vorbeşti la fel. Te-ai ales şi cu accent britanic de când ai venit aici.

O vreme, rămaseră în tăcere, fiecare rănit de cuvintele celuilalt.

— Deci, suntem încă împreună din câte înţeleg de la tine, zise el, într-un final.

— Da, toată lumea de-aici ştie asta.

— Întrebarea e, Becks, *tu* ştii asta? Ai decis ce răspuns să-mi dai? Ai avut timp slavă Domnului să meditezi. Dacă spui „da”, mai există o şansă să mă convingi că nu te-ai culcat cu actoraşul ăla.

În mintea Rebeccăi se învolburau o mulţime de gânduri.

— Aş… bâigui ea şi îşi duse mâna la tâmplă. Jack, sunt încă şocată de apariţia ta. Nu se poate să ne calmăm şi să discutăm mâine, când vom fi mai odihniţi? Am avut nişte migrene îngrozitoare şi…

— Nu o face pe victima, Becks. Te-ai simţit îndeajuns de bine cât să ieşi în oraş cu amorezul ăla. Bun, oftă Jack, cred că am lămurit ce era de lămurit. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc acasă.

— Nu pleca, Jack, te rog, îl imploră ea. Trebuie să găsim o soluţie. Doar pentru că m-am speriat de propunerea ta şi-am fugit nu înseamnă că trebuie să ne despărţim. Una dintre marile noastre probleme e că nu avem niciodată timpul sau intimitatea să stăm de vorbă. Întotdeauna, unul e într-o parte, şi celălalt în

alta. Acum le avem pe amândouă. Nu crezi că ar trebui să profităm de ocazie, spre binele amândurora?

Jack se trânti pe canapea, alături de ea, clătinând din cap.

— Nu ştiu ce vreau în momentul ăsta, Becks. În ultima perioadă, gândul că o să mă căsătoresc cu tine era singurul lucru care mă ţinea pe picioare. S-a ales praful de cariera mea, nu mai primesc roluri bune cum primeam altădată. Încep să cred că sunt terminat ca actor. Nu…

Îl podidiră lacrimile. Rebecca se apropie de el şi îl cuprinse în braţe.

— Îmi pare rău, Jack. Îmi pare sincer rău. Nu eşti terminat. Doar că treci printr-o perioadă mai dificilă, cum probabil voi trece şi eu la un moment dat.

— Da, dar tu mai ai câţiva ani buni în faţă, în care să joci roluri principale, în vreme ce eu am depăşit deja punctul ăla. Şi da, recunoscu el, poate că m-am drogat mai mult decât de obicei în ultima perioadă, dar îţi dau cuvântul meu, Becks, că nu sunt dependent. M-am simţit deprimat şi am căutat o soluţie rapidă. Mă crezi, da?

— Te cred, răspunse Rebecca.

Ce era să spună? Din clipa în care îl găsise pe Jack la Astbury, nu făcuse altceva decât să bată în retragere.

— Mă doare, Becks, mă doare că ai crezut că n-am fost serios când te-am cerut în căsătorie. Că ţi-ai imaginat că vreau să te păcălesc, dar n-ai idee cât de mult te iubesc.

Rebecca îl mângâie tandru pe păr.

— Iartă-mă că te-am rănit, Jack.

— Mulţumesc. Îmi arde buza după ceva de băut. E vreun strop de alcool în căsoaia asta afurisită?

— Chiar dacă e, n-am idee unde anume. Nu mai bine mergem sus şi ne culcăm? vorbim mâine, deşi trebuie să fiu pe platou cu noaptea-n cap.

— Dacă eşti convinsă că mă primeşti în patul tău, răspunse el, ridicând din umeri. Şi juri că nu ţi-ai făcut de cap cu actorul ăla. Altminteri, n-am de gând să mai stau pe-aici, ca să-şi bată toată lumea joc de mine.

— Jur că nu s-a întâmplat nimic, Jack, zise Rebecca obosită.

În cele din urmă, pe chipul lui Jack răsări un zâmbet firav.

— N-am încotro, trebuie să te cred pe cuvânt. Du-mă în iatacul tău, frumoasă domniţă, căci doresc să recuperez timpul pierdut.

O trase pe Rebecca lângă el şi o sărută.

— Hai să mergem, spuse ea şi îl trase de mâini ca să se ridice de pe canapea. Nu m-ar surprinde ca doamna Trevathan să dea încă târcoale pe-aici. Nu se culcă până când nu e toată lumea în camera ei.

Rebecca îl conduse prin labirintul de coridoare întunecoase până în holul de la intrare. Doamna Trevathan apăru lângă ei, ca o fantomă.

— *Prietenul* tău intenţionează să petreacă noaptea aici? întrebă ea.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă dumneavoastră şi Anthony, răspunse Rebecca.

— Mda. Nu-l putem trezi pe Înălţimea Sa, ca să-i cerem voie. La ora asta, doarme dus. Îl voi informa eu mâine-dimineaţă despre prezenţa tânărului domn. Noapte bună!

— Noapte bună, doamnă, şi mii de mulţumiri. Îmi cer iertare pentru scandalul de mai devreme.

Jack îi aruncă legendarul lui zâmbet cuceritor, dar doamna Trevathan rămase impasibilă.

— E ciudată rău femeia, remarcă el, după ce ajunseră în dormitorul Rebeccăi. Nu există încuietoare la uşă? întrebă din vârful patului.

— Din păcate, nu, zise ea, cuprinsă de un sentiment de stânjeneală, când îl văzu pe Jack cu braţele întinse spre ea.

— Vino încoace.

Se apropie de el, şi Jack o îmbrăţişă.

— Uitasem cât eşti de frumoasă. Îţi stă superb blondă. Mi-a fost dor de tine, Becks.

În timp ce făceau dragoste, Rebecca încercă să se relaxeze şi să savureze momentul. După aceea, Jack adormi, iar ea se dădu jos din pat şi se duse la baie. Se întoarse tiptil, se întinse lângă el şi stinse lumina.

În zori, bărbatul se trezi şi bâjbâi după ea în întuneric. Rebecca se lipi de el, cu sentimentul straniu că mai e cineva în cameră, cineva care îi priveşte…

Se rezemă de umărul lat al lui Jack şi căzu într-un somn adânc.

Capitolul 20

A doua zi, pe platou se vorbea doar de apariţia nocturnă a lui Jack. Fetele de la Machiaj mai să leşine când acesta intră în cabină, în căutarea Rebeccăi. Le văzu cum cad toate în mrejele lui.

— Norocoaso, îi zise Chrissie, machieuza principală. E chiar mai frumos în carne şi oase decât pe ecran, comentă, după ce Jack o sărută pe Rebecca pe creştet şi plecă să ia micul dejun.

— Când a mai apărut şi *el?* întrebă James, o oră mai târziu, când se întâlniră pe platou. Aseară nu mi-ai spus că urmează să vină.

— N-am ştiut. L-am găsit la uşă când am coborât din maşină. Din nefericire, te-a văzut când m-ai îmbrăţişat şi a intrat la bănuieli, oftă Rebecca.

— Am înţeles. Înainte să ajungem să ne duelăm pentru onoarea Domniei Voastre, pot încerca să-i explic cum stau lucrurile, glumi James. O să-i spun cinstit că m-aş fi pus bucuros la dispoziţia farmecelor tale, dar, din păcate, m-ai respins, adăugă, cu rânjetul lui poznaş. E bărbat bine. Dacă eram o fire competitivă, m-aş fi simţit ameninţat. Dar, spre norocul meu, nu sunt.

Până la prânz, Jack îşi regăsise exuberanţa obişnuită şi se bucura de atenţia de care era înconjurat.

— Îmi pare bine că am venit, Becks, zise el, dând pe gât berea de care Steve reuşise să îi iacă rost. Lucrezi cu nişte oameni foarte simpatici.

— Aşa e. M-au primit cu braţele deschise.

— Abia aştept să-ţi bag mâna sub fustă şi să-ţi simt ciorapii de mătase şi jartiera, îi şopti la ureche. Îmi place la nebunie culoarea părului. Zici că am o iubită nouă.

După prânz, Jack o trase pe Rebecca în casă.

— Hai să tragem un pui de somn, spuse el, urcând scările spre dormitorul ei.

— Rebecca, eşti amabilă să îmi foci cunoştinţă cu musafirul tău? răsună o voce severă, în spatele lor.

— Bună, Anthony, spuse ea, încercând să-şi ascundă expresia vinovată de pe chip. Îmi pare rău că nu am apucat să ţi-l prezint pe iubitul meu. A sosit pe neaşteptate aseară târziu, şi doamna Trevathan mi-a spus că te retrăseseşi deja la culcare. El e Jack Heyward. Jack, dumnealui e lordul Anthony Astbury.

— Bună ziua, domnule... adică, lord Anthony, se bâlbâi Jack, parcă pierzându-şi aplombul obişnuit. Coborî scările şi îi întinse mâna lui Anthony. Vă mulţumesc că mi-aţi permis să rămân peste noapte, fără să vă fi anunţat în prealabil.

Anthony îl studie, cu o expresie împietrită pe chip.

— Se pare că nu am avut un cuvânt de spus, dar sunteţi bine-venit.

— Mulţumesc. Dacă doriţi, eu şi Becks ne putem muta la un hotel.

— Îmi imaginez că doamna Trevathan v-a pus deja la dispoziţie un dormitor.

— Nu, domnule... Înălţimea Voastră. M-am culcat cu Becks... în aceeaşi cameră, vreau să spun.

Rebecca se abţinu cu greu să nu pufnească în râs, văzându-l pe Jack cum se fâstâceşte.

— Am înţeles, zise Anthony, ridicând din sprâncene. Dacă aveţi nevoie de ceva, vorbiţi cu doamna Trevathan. Presupun, Rebecca, că nu vei lua cina cu mine diseară? Ştii că l-am invitat pe domnul Malik, nu?

— Da, scuze, Anthony. Eu şi Jack avem mai multe chestiuni de discutat.

— Prea bine.

Anthony îi salută cu o legănare a capului şi plecă.

— Mamă! Şi eu care credeam că menajera e ciudată. Tipul ăsta întrece orice imaginaţie, remarcă Jack în timp ce urcau scările.

— E chiar drăguţ, dacă apuci să-l cunoşti mai bine. Doar că nu prea ştie să comunice cu oamenii.

— Adică e sociopat, râse Jack şi deschise uşa dormitorului.

— Trăieşte izolat şi rareori interacţionează cu alte persoane, îi luă apărarea Rebecca.

— Cum ziceam, un ciudat. E clar că nu-i convine că stăm în aceeaşi cameră. Nu-mi spune că e adeptul sexului după căsătorie? comentă Jack şi îi strecură o mână sub fustă.

— Nu cred că e adeptul sexului în general, chicoti Rebecca, în clipa în care Jack o trânti pe pat şi îi înăbuşi râsetele cu un sărut.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Rebecca avea programată filmarea unei scene complicate, ce urma să dureze câteva ore.

Jack o anunţă că dă o fugă la hotelul la care era cazat James, ca să poată folosi Wi-Fi-ul telefonului.

— Nu minţeai când ai zis că nu prinzi semnal aici, nu? o întrebă şi o sărută pe nas. James m-a invitat să bem ceva împreună, ca să-şi ceară scuze că mi-a lăsat o impresie greşită aseară. Stai liniştită, Becks. Te cred şi îmi pare rău că am tras concluzii pripite.

— E de înţeles. Şi mie îmi pare rău.

— James zicea că trebuie să încerc berea amăruie. Sincer să fiu, aş prefera unu-două păhărele de votcă.

— Distracţie frumoasă! îi ură Rebecca, amuzată să vadă că Jack se împrietenise cu James.

Din anumite puncte de vedere, cei doi bărbaţi se asemănau mult, şi îi era groază să se gândească ce reacţii vor stârni printre femei, când îşi vor face apariţia împreună la barul hotelului.

— Pari mult mai vioaie azi, scumpo, remarcă Robert, făcându-i cu ochiul, când Rebecca se prezentă pe platou, o jumătate de oră mai târziu. M-am uitat pe filmările brute şi ţin să-ţi spun că eşti absolut radioasă pe ecran. În următorul contract, ar trebui să introducem o clauză specială care prevede prezenţa obligatorie a logodnicului tău. Glumesc, scumpo. Hai să trecem la treabă.

Ca niciodată, filmările decurseră lin şi rapid, astfel că, la ora şapte şi jumătate, Rebecca se schimbase deja în blugi şi îl căuta pe Anthony la parter. Voia să îi ceară scuze, înainte de cina cu Ari, pentru sosirea inopinată a lui Jack. Gândindu-se că l-ar putea găsi în grădină, coborî de pe terasă. În locul lui însă, dădu cu ochii de Ari, aşezat pe o bancă, în grădina de trandafiri. Tânărul ridică privirea spre ea.

— Bună, Rebecca!

— De ce stai afară?

— Doamna Trevathan mi-a spus că Anthony e încă în camera lui şi m-a invitat să mă plimb prin grădină până coboară. Între noi fie vorba, nu cred că doamna mă place prea mult, oftă el.

— Nu cred că îi place de nimeni care îi perturbă rutina, zise Rebecca.

— Facem o plimbare? întrebă Ari şi se ridică de pe bancă.

— De ce nu?

— E superb aici, nu? Satele englezeşti au aşa o... spuse Ari, căutând cuvântul potrivit, în timp ce se plimbau prin iarbă, o tihnă cum rareori găseşti a Mumbai.

— Sau la New York, completă Rebecca.

— Acolo locuieşti?

— Da.

— Senzaţia de spaţiu mă frapează cel mai mult în comparaţie cu India. Oraşele din ţara mea sunt suprapopulate – fiecare om trebuie să lupte pentru câţiva centimetri de pământ. Iar zgomotul de pe străzi e infernal, zi şi noapte. Până şi în temple, lumea cântă şi stă la taclale, exact ca pe stradă. E aproape imposibil să ai o clipă de linişte.

— N-am fost niciodată în India, zise Rebecca. De fapt, n-am călătorit aproape deloc în afara Statelor. Unite. E interesant să aud cât de tumultuos e. Toate cărţile pe care le-am citit vorbesc despre oameni care s-au dus în India ca să-şi găsească liniştea interioară.

— Da, sunt mulţi, e adevărat, recunoscu Ari. Dar, când locuieşti într-o singură cameră, cu rudele mai bătrâne, cu soţia şi copiii, şi câştigi doar câteva rupii din care să cumperi puţin orez, ai nevoie de multă credinţă ca să rezişti. Aici, în Vest, probabil că oamenii nu mai simt nevoia de a crede într-o forţă superioară. Confortul fizic – materialismul, dacă vrei să-i spunem aşa – este duşmanul adevăratei spiritualităţi. Când stai la căldură şi ai burta plină, supravieţuieşti, chiar dacă ai sufletul pustiu. Nu există sărăcie mai mare, după cum am descoperit pe pielea mea de curând, adăugă, oftând.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar ai dreptate.

— Poate că am venit în Anglia, ca să îmi regăsesc sufletul, zise Ari, cu un zâmbet şters, admirând strălucirea de chihlimbar a amurgului.

— E trist, dar cunosc foarte puţini oameni cu adevărat *fericiţi*, remarcă Rebecca. Toată lumea e atât de avidă. Nu le ajunge niciodată ce au.

— În ţara mea, ni se spune că, pentru a atinge nirvana, trebuie să renunţăm la bunurile lumeşti Nimic mai simplu, dacă ne gândim că indienii săraci oricum n-au mai nimic. Cred că multe depind de aşteptările pe care le ai de la viaţă. Cu cât ai mai puţine, cu atât eşti mai mulţumit. Vezi? zise Ari şi desfăcu

braţele larg. Ne creăm propriul *ashram* pe terenul unui conac englez.

Rebecca zâmbi.

— S-a făcut răcoare, observă Ari. Ne întoarcem?

— Bine.

— Iei cina cu noi?

— Nu, am un musafir. Aseară m-am trezit cu iubitul meu la uşă, explică ea.

— Aha, spuse Ari, gânditor. Şi cum te simţi, ţinând cont de discuţia pe care am purtat-o în mlaştini?

— Mă simt… bine. Mai bine decât mă aşteptam.

— Mă bucur. Să-mi ţii pumnii la cină. Sper ca povestea străbunicii mele să nu-l fi tulburat prea rău pe Anthony.

— Nu mă pot exprima, pentru că nu am citit continuarea, zise Rebecca, în momentul în care intrară în hol.

— O să-ţi povestesc când ne mai vedem. Mă grăbesc acum, ca să nu-mi las gazda să mă aştepte.

— Baftă, îi spuse ea.

— Mulţumesc.

Ari se întoarse şi intră în salon.

Anthony ridică privirea.

— Bună seara, domnule Malik! Fiţi amabil şi închideţi uşa înainte de a lua loc. N-aş vrea să tragă cineva cu urechea. Ce mai faceţi?

— Bine, mulţumesc, răspunse Ari.

Îi făcu pe plac lui Anthony, după care se aşeză la masă.

— Dumneavoastră?

— Sincer să fiu, sunt şocat de ceea ce-am citit până acum.

— Îmi imaginez, răspunse Ari, simţind încordarea lui Anthony. Anthony îi turnă vin în pahar.

— Aşadar, oftă el, avem de discutat despre trecut…

Anglia
1917

Capitolul 21
Anahita

Revenită la şcoală, m-am dedicat cu totul studiului, ştiind că pentru a fi acceptată în profesia medicală, trebuia să obţin rezultate excepţionale la examenele de absolvire. Acestea au trecut prin ceaţa nopţilor nedormite, a durerilor de cap şi a grijilor. Consideram că mă descurcasem bine, dar rezultatele aveau să sosească abia la sfârşitul verii.

Imediat ce s-a încheiat semestrul, înainte de a prelua postul de doică pentru copilul Selinei, am plecat din Eastbourne, împreună cu prietena mea, Charlotte, fiica vicarului, pentru a face o vizită la casa ei natală din Yorkshire. Îmi exprimasem în nenumărate rânduri dorinţa de a vedea casa parohială în care trăiseră mult iubitele mele surori Brontë.

Tatăl lui Charlotte era plecat în Africa, iar mama ei decedase cu un an în urmă, după cum am mai menţionat. Fratele ei geamăn, Ned, era întruchiparea blândeţii, astfel că au urcat amândoi cu mine în autobuz şi m-au însoţit până la Haworth Moors.

Seara, am luat cina toţi trei în frumoasa grădină parohială.

— Ce vrei să faci acum, că ai terminat şcoala? l-am întrebat pe Ned, în timp ce ne beam cafeaua.

— Din nenorocire, dacă blestematul ăsta de război nu se termină curând, ceea ce ştim cu toţii că e puţin probabil, peste şase săptămâni, o să fiu luat în armată. Nu că aş fi vreun luptător din fire, a adăugat Ned, cu un aer superior. Aş prefera să calc pe urmele surorilor Brontë.

— Deci, nu vrei să te faci vicar, ca tatăl tău?

— În niciun caz! Dacă la începutul războiului mai aveam un strop de credinţă, mă tem că l-am pierdut şi pe ăsta între timp.

— Nu vorbi aşa, Ned, interveni Charlotte. Sunt sigură că totul se va termina curând.

— Niciodată nu trebuie să ne pierdem credinţa, Ned, am spus. Fără ea, ce ne mai rămâne?

A doua zi, în vreme ce Charlotte era plecată în vizită la o rudă, eu şi Ned am făcut o plimbare până la Keighley Moors. Am vorbit despre literatură, puţină filosofie, şi el m-a întrebat despre viaţa în India. Îmi plăcea firea lui blajină şi grijulie, şi trebuie să recunosc că m-am gândit deseori la el în lunile

următoare. A doua zi dimineaţă, mi-am luat rămas-bun de la Charlotte, cu lacrimi în ochi, în gara din Keighley, şi am pornit în lunga călătorie spre Devon.

— Anni! Bine-ai venit, scumpa mea Anni! Selina m-a strâns în braţe, cu un zâmbet de sinceră bucurie, când am coborât din şaretă. Intră, te rog. Mii de scuze că nu ţi-am putut trimite o maşină să te ia de la gară. Raţionalizarea benzinei ne-a afectat mult, şi, cum locuim izolaţi de lume, a trebuit s-o drămuim cu cea mai mare grijă. Ţi-am pregătit camera de lângă odaia copilului, la etajul întâi, m-a anunţat în timp ce urcam treptele din faţa casei. În general, micuţa Eleanor doarme toată noaptea, dar m-am gândit că e mai bine să fii aproape de ea, în caz că se trezeşte.

— Mulţumesc, am spus, emoţionată de primirea călduroasă. Bănuiesc că ştiţi că nu am prea mare experienţă în îngrijirea bebeluşilor.

— Anni, m-ai ajutat să o aduc pe lume pe Eleanor. Am încredere deplină în tine. Aici e, mi-a zis şi a deschis uşa dormitorului. E pe placul tău?

Am aruncat o privire în camera de la ferestrele căreia aveam o privelişte superbă spre grădină şi spre mlaştinile din depărtare.

— Da, e foarte frumoasă. Mulţumesc.

— Sun să-ţi aducă servitoarea un ceai?

— Dacă nu vă deranjează, aş prefera să cobor şi să îmi revăd prietenii de la bucătărie. Servesc ceaiul acolo.

— Mă bucur nespus că ai venit, Anni. Nu-ţi imaginezi cât m-am chinuit să găsesc o femeie potrivită să aibă grijă de Eleanor. Doica pe care o angajase mama era îngrozitoare, aşa că am concediat-o, spre nemulţumirea mamei, firește, a zis Selina, dând ochii peste cap. De patru luni încoace, m-am ocupat doar eu de Eleanor. Bun, după ce te instalezi şi îţi saluţi prietenii de la bucătărie, ne găseşti pe amândouă în odaia bebeluşului.

În timp ce îmi despachetam cufărul, nu mi-am putut stăpâni un zâmbet la gândul că există mame pentru care e de neconceput să îşi îngrijească singure copiii. După ce m-am aranjat, am coborât în bucătărie. Servitorii s-au adunat în jurul meu. Doamna Thomas mă îmbia cu prăjituri şi ceai, iar Tilly mă

strângea în braţe, dându-mi un sentiment plăcut de apartenenţă.

După aceea, am urcat din nou la etaj, ca să o văd pe Eleanor. În vârstă de aproape trei ani, fetiţa frumuşică şi adorabilă s-a ataşat imediat de mine. Sub supravegherea mamei sale, am îmbăiat-o, i-am pus cămăşuţa de noapte şi i-am cântat până a adormit.

— Eşti o minune, mi-a spus Selina, după ce am ieşit tiptil din odaie. Eleanor a prins deja drag de tine. Mă gândeam că, după ce se obişnuieşte cu tine, Anni, poate dau şi eu o fugă până la Londra. N-am mai ieşit din casa asta de un an, şi am atâţia prieteni pe care aş vrea să-i revăd.

— Fireşte, Lady Selina. Doar pentru asta m-aţi angajat. Câtă vreme aveţi încredere în mine, puteţi merge oriunde doriţi.

— Cred c-o să mă duc. A fost o atmosferă atât de dezolantă aici. Mai târziu, mi-ar face plăcere să iei cina cu mine şi cu mama. Abia aştept să îmi povesteşti ce mai fac Minty, Indira şi toată familia regală de Cooch Behar.

Am îmbrăcat rochia bună, cumpărată de la Harrods, şi am coborât să iau cina în salonul oficial. Lady Astbury m-a tratat cu obişnuitul dispreţ şi abia dacă mi-a adresat câteva cuvinte. Îmi dădeam seama că o deranjează să stea la masă cu mine, o simplă doică. Selina, în schimb, mi-a ascultat cu atenţie poveştile despre perioada petrecută cu Indira la Londra şi despre sosirea lui maharani în Anglia, la bordul unei nave de război.

— Mamă, pentru că tot a venit Anni să se ocupe de Eleanor, mă gândeam să fac un drum la Londra săptămâna viitoare, dacă eşti de acord, spuse ezitant Selina.

Mi s-a făcut milă de ea, văzând-o că trebuie să îi ceară voie mamei, deşi ea fusese căsătorită şi trăise la casa ei. Soarta însă a hotărât ca independenţa Selinei să se sfârşească înainte de a începe bine.

— Dacă e neapărat necesar, Selina dragă, a răspuns Lady Astbury, cu o privire dezamăgită. Sunteţi sigură că v-aţi acomodat cu copilul, domnişoară Chavan? m-a întrebat. Eu n-am timp să mă ocup de el.

— Nu vă faceţi griji, Lady Astbury. Eu şi Eleanor ne vom descurca de minune, am replicat.

Câteva zile mai târziu, Selina era pregătită să plece la Londra. Se citea un amestec de emoţie şi nerăbdare pe chipul ei, când şi-a pus mănuşile de călătorie şi a urcat în şareta care urma să o ducă la gară.

— Distracţie plăcută, Lady Selina! Sunteţi tânără şi frumoasă şi meritaţi să vă destindeţi câteva zile, după o perioadă atât de dificilă, i-am zis.

— Mulţumesc, Anni. Cuvintele tale mă ung întotdeauna pe suflet. Trimite-mi o telegramă pe adresa din Londra, dacă păţeşte ceva Eleanor.

— Aşa voi face, am promis şi i-am făcut cu mâna.

Întâmplarea a făcut ca Selina, ştiindu-şi fiica în grija mea, să îşi prelungească şederea la Londra cu aproape o lună. *Cine-o poate învinui?* mi-am zis într-o seară. Moşia Astbury părea învăluită într-un giulgiu de deznădejde. Până şi eu, care nu prea băgăm de seamă diversele inconveniente, ca de pildă lipsa apei calde sau zidăria scorojită, observam aspectul dărăpănat al casei.

La toate acestea se adăuga absenţa fiului moştenitor, prea iubitul meu Donald, încă aflat pe front, peste hotare. Nu mai primiseră veşti de la el de câteva săptămâni. Când m-am dus la grajduri cu Eleanor, ca să mângâiem caii, mi-am lipit capul de coama lucioasă a lui Glory.

— Va veni şi stăpânul tău în curând. Promit, i-am spus.

Odată cu luna august, am văzut cum câmpurile aurii de porumb devin cafenii şi rămân neculese, fiindcă nu avea cine să secere şi să treiere recolta. Oile păscute în mlaştini au rămas netunse, asudând toată vară în cojoacele grele de blană, în loc să le ţină de cald multor soldaţi trimişi în regiuni reci.

Iar peste tot acest haos trona cu stoicism Maud Astbury. Uneori, o priveam cum îşi bea ceaiul pe peluză, la ora trei după-amiaza fix, după care, la şase, se ducea la capela familiei, fără să se abată de la tabieturile sale, în vreme ce moşia decădea în jurul ei văzând cu ochii.

Mă străduiam să fiu înţelegătoare, să îmi reamintesc că erau alte vremuri când se căsătorise cu tatăl lui Donald, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Nu fusese educată să îşi asume o răspundere uriaşă precum Astbury. Le-am explicat asta şi

servitorilor care începuseră să îşi manifeste nemulţumirea faţă de neputinţa stăpânei lor de a ameliora situaţia dezastruoasă.

— Înălţimea Sa ar face bine să înveţe cum să gestioneze lucrurile, comenta doamna Thomas. Dacă nu ia rapid măsuri, o să se-aleagă praful de tot până la întoarcerea conaşului!

— Să sperăm că nu cade totul pe umerii tăi, Eleanor, i-am şoptit copilei într-o după-amiază, când ne plimbam prin parc. Mă rog ca spiritele să nu se fi înşelat, şi unchiul tău să revină printre noi teafăr şi nevătămat.

La jumătatea lui august, am primit rezultatele examenului de absolvire. Promovasem cu brio, iar vara aceea interminabilă şi posomorâtă m-a convins că, spre deosebire de ceilalţi locatari de la conacul Astbury, nu eram dispusă să stau cu mâinile-n sân şi să aştept finalul războiului ca să-mi trăiesc viaţa.

La câteva zile după ce Selina a revenit de la Londra, m-am dus să discut cu ea.

— Lady Selina, am zis, am hotărât că vreau să sprijin efortul de război. Din acest motiv, m-am înscris în Detaşamentul de Ajutor Civil.

— O, Doamne! a murmurat Selina, cu o figură abătută. Maharani m-a avertizat că e posibil să alegi să faci asta la sfârşitul verii, dar speram să fi uitat.

— Din păcate, nu am uitat. În septembrie, încep cursurile de soră medicală la Londra. Ştiu că va trebui să căutaţi o doică nouă pentru micuţa Eleanor, dar am remarcat că Jane, tânăra menajeră din sat, o place mult, iar Eleanor pare, de asemenea, să se îi ataşat de ea. Cred că i-ar fi o doică bună.

Selina a oftat prelung.

— Anni, sper că ştii la ce te înhami. Am o prietenă care s-a înrolat în DAC, dar n-a rezistat decât o săptămână. Trebuia să golească ploştile bolnavilor! a zis, strâmbând din nas. Pe de altă parte, aş simţi că îmi trădez ţara şi regele dacă te-aş ruga să renunţi la această idee. Aşa că nu am nimic împotrivă. Eu o să rămân în căsoaia asta deprimantă şi-o să joc bridge în fiecare săptămână cu mama, cu preotul şi cu sora lui de şaptezeci de ani!

I-am luat instinctiv mâinile firave şi palide în palme.

— Lady Selina, vă dau cuvântul meu că viitorul vă rezervă multă fericire. Ba chiar cred că e posibil să o fi simţit cât aţi stat la Londra.

Mi-a aruncat o privire stupefiată.

— Cum de ştii aceste lucruri, Anni? Am întâlnit, într-adevăr, un bărbat, dar sunt văduvă doar de un an, şi mama n-ar fi de acord cu el nici în ruptul capului. E străin, un conte francez care lucrează la Londra ca ofiţer de legătură din partea guvernului francez. S-a îmbujorat şi s-a uitat la mine cu sfială. Să fiu sinceră, Anni, îl plac mai mult decât s-ar cuveni.

— Aveţi încredere în ce vă spun, Lady Selina. Dacă vă ascultaţi inima şi nu vă lăsaţi influenţată de alţii, toate se vor sfârşi cu bine.

— Mulţumesc, Anni, mulţumesc nespus. Le dai o rază de speranţă tuturor celor din jurul tău.

— Spun doar ce îmi şopteşte intuiţia.

— Îţi urez să găseşti pe cineva la fel de deosebit ca tine. O meriţi din plin.

— Mulţumesc, Lady Selina.

Am părăsit camera, gândindu-mă că nici măcar ea nu ar fi încântată, dacă ar ştii cine este persoana pe care mi-o doream în viaţa mea.

Capitolul 22
Noiembrie 1918, nordul Franţei

Copilul meu, nu vreau să îţi povestesc în amănunt ce mi-a fost dat să văd în perioada în care i-am îngrijit pe bieţii noştri flăcăi de pe frontul francez. Sunt convinsă că ai citit în cărţile de istorie cât de înfiorător a fost. Pot doar să spun că toate scrierile din lume nu au cum să redea ororile la care am fost martoră.

Am fost trimisă în Franţa la doar câteva săptămâni după încheierea cursurilor de iniţiere. Îmi dovedisem priceperea, şi aveau mare nevoie de asistente medicale care să îngrijească răniţii din linia întâi. Asemenea tuturor celor care au fost de faţă, experienţa a lăsat amintiri de neşters în sufletul meu. Deznădejdea care m-a cuprins văzând cum rasa umană se autodistruge mi-a pus la grea încercare credinţa. N-am putut decât să fiu recunoscătoare că, în copilărie, mama m-a luat cu ea prin satele din Jaipur şi ştiam deja ce înseamnă adevărata suferinţă. Cel puţin eram mai pregătită sufleteşte decât mulţi alţii.

O să-ţi spun totuşi că m-am întâlnit cu Ned, fratele geamăn al prietenei mele, Charlotte. A stat internat câteva zile în spitalul meu de campanie, din cauza unei răni la frunte. L-am pansat şi m-am bucurat să văd un chip cunoscut, dintr-o perioadă mai liniştită a vieţii mele.

Bănuiesc că sentimentul era reciproc, căci în perioada cât a fost detaşat aproape de spital, în spatele frontului, profitam de rarele noastre momente libere şi mergeam în orăşelul Albert, ca să ne relaxăm măcar câteva ore. Vorbeam despre cărţi, artă, teatru – orice nu avea legătură cu realitatea cruntă de care ne loveam zilnic.

Cu el eram în ziua în care s-a semnat Armistiţiul. Între timp, tranşeele se goliseră deja pe jumătate, pe de o parte, din cauza celei de-a doua bătălii de pe Somnie, care fusese un masacru, pe de alta, pentru că nu avea rost să mai trimită carne de tun, căci era limpede că Germania nu avea altă soluţie decât capitularea.

Ne număram printre asistentele şi soldaţii veniţi la Albert cu un jeep, şi niciunul dintre noi nu îndrăznea să creadă că poate fi adevărat. Soldaţi de toate naţionalităţile s-au adunat în piaţa oraşului de pe linia frontului – englezi, francezi, americani, până

şi indieni – şi au sărbătorit pe ritmurile euforice ale unei orchestre improvizate în grabă.

Îmi aduc perfect aminte că s-a lăsat tăcerea peste întreaga piaţă, în clipa în care cineva a aprins artificii. Eram atât de tensionaţi şi ne temeam să nu fi fost greşit informaţi, iar acela era de fapt bubuitul rachetelor nemţeşti. Însă, când artificiile au explodat pe cer, într-o ploaie de lumini şi culori, ne-a revenit sufletul la loc.

Imediat după ce s-au terminat focurile de artificii, am simţit o bătaie pe umăr.

Eram în braţele lui Ned şi dansam pe melodiile trupei Dixieland Jazz. M-am oprit, m-am uitat în jur şi am dat cu ochii de Donald Astbury, o umbră îmbătrânită a băiatului de altădată.

— Anahita, tu eşti?

— Donald? am murmurat, nevenindu-mi a crede.

— Eu sunt, mi-a spus, zâmbind. Selina m-a anunţat că te-ai înrolat în DAC, dar nici prin gând nu-mi trecea că o să te întâlnesc astă-seară!

Ned luase poziţie de drepţi – Donald era ofiţer superior –, aşa că am făcut prezentările, şi cei doi tineri şi-au strâns mâinile.

Donald s-a uitat afectuos la mine.

— Îţi imaginezi, sergent Brookner, că ultima oară când am văzut-o pe această domnişoară avea aproape cincisprezece ani? Ce mare te-ai făcut, Anni! a adăugat, măsurându-mă cu o privire admirativă. Mai să nu te recunosc. Anni e cea care mi-a spus că voi supravieţui războiului, a continuat să îi povestească lui Ned. N-ai idee, Anni, de câte ori m-am uitat la scrisoarea ta, în tranşee, şi am avut încredere că voi scăpa cu bine. Şi iată-mă aici, viu şi nevătămat! a zâmbit Donald, şi chipul obosit şi pământiu i s-a luminat brusc.

Muzicanţii cântau „Let Me Call You Sweetheart”

— Eşti amabil, camarade, să mă laşi să dansez cu Anni? l-a întrebat Donald pe Ned.

— Desigur, domnule, a răspuns Ned, cu o undă de tristeţe în glas.

— Mulţumesc. Haide, Anni, să sărbătorim această ocazie fericită!

Donald m-a prins de mână şi m-a tras după el, în mulţime.

Spre ruşinea mea, trebuie să mărturisesc că nu m-am mai întors în braţele lui Ned în acea seară. Am dansat toată noaptea

cu Donald, în piaţa unui orăşel din nordul Franţei, ca şi când vieţile noastre abia atunci începeau. Şi poate că, în multe privinţe, chiar aşa era.

— Nu-mi vine să cred cât de mult ai crescut, mi-a spus de o sută de ori. Eşti aşa frumoasă, Anni!

— Termină, i-am zis, roşind de fiecare dată. Sunt îmbrăcată cu o rochie veche de trei ani şi nu m-am mai tuns de un an şi jumătate.

— Ai un păr superb! a remarcat Donald, trecându-şi degetele prin el. *Tu* eşti superbă! Soarta mi te-a scos în cale astă-seară.

Îmi dădeam seama că toată lumea era într-o stare de exaltare imposibil de descris în cuvinte. L-am lăsat pe Donald să mă complimenteze şi să îmi spună cum se gândise zilnic la mine în ultimii trei ani, dar le-am închis pe toate într-o cutie, departe de inima mea, căci înţelegeam de unde vine acea efuziune sentimentală.

După ce piaţa s-a golit, în noaptea aceea friguroasă de noiembrie, ne-am aşezat pe marginea fântânii arteziene din centru şi ne-am uitat la stelele de pe bolta senină.

— Vrei o ţigară? m-a întrebat.

Am luat una şi am fumat prieteneşte, ghemuiţi unul în altul.

— Nu-mi vine să cred că s-a terminat, a zis.

— Nici mie, dar trebuie să mă întorc la spital cât de curând. Sunt o mulţime de bolnavi şi răniţi care au încă nevoie de mine.

— Sunt convins că îngrijirile tale au făcut minuni, Anni. Eşti făcută să fii soră medicală.

— Pe viitor, mi-aş dori să am mai mulţi pacienţi care supravieţuiesc, am spus, cutremurându-mă. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, dar, de multe ori, mi-a fost peste puteri să-i ajut. Mi-ar plăcea să profesez şi după ce se termină războiul.

— S-a terminat deja, draga mea Anni, m-a tachinat Donald, şi am râs amândoi la auzul propoziţiei pe care lumea o rostea zilnic, de patru ani încoace.

— Trebuie neapărat să mă întorc. Altminteri, sora-şefa o să mă jupoaie de vie.

— Cred că e mai îngăduitoare în seara asta, dar, dacă e musai să pleci, te conduc.

— E în drumul tău? am întrebat şi m-am ridicat.

— Ce importanţă are? Astă-seară, mă simt în stare să merg pe jos un milion de kilometri.

Am ieşit din orăşel braţ la braţ şi am luat-o pe şoseaua pustie, respirând aerul înecăcios după atâtea luni de bombardamente.

— Chiar cred că eşti talismanul meu norocos, mi-a zis Donald, când ne-am apropiat de intrarea în tabăra unde se afla spitalul meu. Am sărit la atac de nenumărate ori şi nu m-am ales nici măcar cu o zgârietură.

— Ştiam eu că te-ai născut sub o stea norocoasă, am răspuns, rânjind.

— Se poate, dar tu eşti cea care mi-a dat încredere. Asta a fost cel mai important. Noapte bună, Anni!

Donald s-a aplecat şi m-a sărutat. Mi-e ruşine să recunosc, dar a fost un sărut foarte lung.

Următoarele două săptămâni au fost extrem de încărcate, căci trebuia să îi pregătim de întoarcerea în Anglia pe bolnavii încă internaţi. Donald venea cu jeepul în fiecare seară şi ieşeam în oraş. Celelalte asistente ridicau din sprâncene şi chicoteau pe înfundate.

— Anni şi-a făcut iubit. Ofiţer, unde mai pui! Şi întreg şi nevătămat. Ce noroc pe capul tău! a comentat fără răutate una dintre ele.

Mă străduiam din răsputeri să îmi apăr inima de Donald şi de suferinţa pe care ştiam că i-o putea provoca. În momentele acelea nepreţuite – într-o lume fără reguli şi canoane şi într-o societate în care nimeni nu ne spunea cum să ne comportăm şi pe cine să iubim –, niciunul din noi nu îndrăznea să aducă vorba de viitor. Preferam să trăim în prezent şi să ne bucurăm de fiecare clipă a sa.

Cu cât se apropia mai mult ziua plecării, când urma să traversez Canalul Mânecii pe o navă-spital, împreună cu o parte dintre pacienţii mei, cu atât pasiunea dintre noi devenea mai intensă.

— Ne vedem la Londra, da? m-a întrebat deznădăjduit Donald, în ultima seară. Promiţi că vii să petreci câteva zile la conacul Astbury? Ştii ce mult te iubeşte toată lumea de-acolo.

— Mai puţin mama ta, am zis, dând ochii peste cap, şi m-am aşezat confortabil în braţele lui, în jeep.

— Nu-i da atenţie. Ea oricum nu place pe nimeni. Of, Doamne! Când era războiul în toi, abia aşteptam să se termine, dar acum, când mă gândesc să revin acasă şi să dau ochii cu mama, îmi

piere toată euforia, a spus, strâmbându-se. Astbury a devenit oficial proprietatea mea acum câteva săptămâni, când am împlinit douăzeci şi unu de ani. Ceea ce înseamnă că toată răspunderea cade pe umerii mei.

— Da, o să ai ceva treabă, i-am spus, evitând să îi descriu dezastrul care îl aştepta.

— Unde-o să locuieşti?

— E un cămin pentru asistente în apropierea spitalului la care am fost trimisă împreună cu bolnavii. E în Whitechapel, unde o să şi lucrez în perioada următoare.

— Anni, a murmurat Donald, cu glas tremurător, rămâi cu mine astă-seară. Mergem în sat. Am închiriat o cameră acolo. Măcar mai petrecem câteva ore împreună.

— Nu…

— Sunt un gentleman, Anni. N-aş face nimic care să-ţi păteze onoarea.

— Taci, i-am zis, neputându-mă stăpâni. Merg cu tine.

Fireşte, ca oricare îndrăgostiţi de pe faţa pământului nu puteam să nu ne dorim în seara aceea să ne unim în felul acela atât de profund uman. În cămăruţa întunecoasă, prin obloanele căreia se strecura lumina felinarelor, l-am lăsat pe Donald să mă dezbrace uşor, fără să simt măcar o frântură de remuşcare. Iar când mi-a sărutat corpul şi am devenit o singură fiinţă, mi-am regăsit credinţa în zei şi în omenire.

— Te iubesc, scumpa mea Anni! Trebuie să fiu cu tine, a murmurat printre gemete. Am nevoie de tine, am nevoie de tine…

— Şi eu te iubesc, i-am şoptit la ureche, când ne apropiam de punctul culminat. Şi te voi iubi toată viaţa.

Capitolul 23

După revenirea în Anglia, a trecut o lună până să îl revăd pe Donald. S-a întâmplat de Crăciun – primul sărbătorit la conacul Astbury după trei ani. Dar mi-a scris în fiecare zi; scrisori lungi şi sincere, în care îmi mărturisea că îi e dor de mine, că mă iubeşte şi abia aşteaptă să ne reîntâlnim.

Îi scriam şi eu, în mare parte despre activitatea la spital. Deşi îl iubeam din tot sufletul, mă abţineam să îmi aştern sentimentele pe hârtie la fel de năvalnic cum o făcea el. Odată reîntoarsă în Anglia, raţiunea îmi şoptea să nu mă las dusă de val, căci nu întrevedeam nicio posibilitate de a fi împreună pe viitor. Slavă zeilor, aveam multă treabă la spitalul din Whitechapel, iar într-o după-amiază, chiar după Anul Nou, sora-şefă m-a chemat în biroul ei şi m-a invitat să iau loc.

— Soră Chavan, am discutat despre dumneata la şedinţa săptămânală cu medicii. Am convenit cu toţii că ai aptitudini deosebite pentru această profesie. Ţi s-a dus vestea pentru ce ai făcut în Franţa, iar activitatea pe care ai desfăşurat-o aici a fost la cel mai înalt nivel.

— Vă mulţumesc, am spus, plăcut impresionată să o aud că mă felicită, fiindcă era teribil de zgârcită cu laudele.

— Înainte de a pleca în Franţa, ai făcut doar pregătirea elementară de asistentă medicală auxiliară. Am dreptate?

— Aşa e, soră-şefa. Dar în Franţa, toată lumea trebuia să îşi aducă contribuţia şi am învăţat multe de la medicii cu care am lucrat. Ştiu să suturez, să bandajez răni, să fac injecţii şi am participat la multe operaţii de urgenţă.

— Ştiu toate astea. De asemenea, emani un calm care le dă încredere pacienţilor tăi. Am observat că până şi asistentele mai experimentate te admiră şi te respectă. Din acest motiv, ne-am gândit să îţi propunem să îţi definitivezi pregătirea şi să obţii toate atestatele necesare pentru a deveni soră medicală, iar mai târziu poate chiar şefă de secţie.

Eram copleşită. Nu îmi închipuiam că talentele mele se făcuseră remarcate în asemenea măsură.

— Mulţumesc, soră-şefa. Mă simt onorată.

— Vei lucra în continuare în cadrul spitalului, dar, trei zile pe săptămână, te prezinţi la colegiul nostru, care e tot aici în incintă, ca să îţi însuşeşti cunoştinţele tehnice care îţi lipsesc. Peste un an, vei fi soră medicală cu diplomă. Ce părere ai?

— Mi-ar face mare plăcere să urmez cursul, am răspuns.

— Bravo! Te înscriu chiar acum şi începi săptămâna viitoare.

— Mulţumesc, soră-şefa.

M-am ridicat şi am ieşit din birou. Afară, nu mi-am putut stăpâni un chiot de bucurie, gândindu-mă cât de mândri ar fi de mine mama şi tata. Două zile mai târziu, ca să fie bucuria completă, a sosit şi Donald la Londra. Stătea în casa familiei din Belgrave Square, împreună cu Selina, micuţa Eleanor şi doica Jane, fata pe care o angajase la sfatul meu.

Ştiind că soseşte, îmi luasem deja o zi liberă de la spital, m-am urcat în autobuz şi am dat fuga la Selfridges, unde am cheltuit o parte din banii câştigaţi din greu pe un palton cochet. Când eram aproape de Piccadilly Circus – ne dădusem întâlnire sub statuia lui Eros – am simţit cum începe să îmi bată inima tot mai tare. Dacă Donald s-a răzgândit şi nu mai vine? m-a străfulgerat un gând în timp ce îi căutam chipul prin mulţime. Din fericire, l-am zărit într-un final, uitându-se în jur după mine, la fel de speriat cum fusesem şi eu câteva clipe mai devreme. A venit spre mine şi m-a luat în braţe.

— Iubita mea, ce dor mi-a fost de tine! mi-a zis, ridicându-mi bărbia, ca să mă vadă mai bine. Ţi-a fost dor de mine?

— Bineînţeles că mi-a fost şi am atâtea să-ţi povestesc. Intrăm să bem un ceai undeva? am sugerat.

— Da mi-a spus, cu faţa îngropată în gâtul meu. Deşi, în momentul ăsta, ceaiul e ultimul lucru la care-mi stă gândul. Dar mă mulţumesc şi cu atât.

Am intrat la Lyon’s Corner House de pe Shaftesbury Avenue şi am pălăvrăgit vrute şi nevrute până când s-a lăsat seara. Donald a fost drăguţ şi s-a arătat la fel de entuziasmat ca mine de şansa care mi se oferise.

— Eşti o asistentă minunată, mi-a zis, pe un ton admirativ. Toţi băieţii pe care-i cunosc şi care au trecut prin mâinile tale îşi amintesc de tine. Şi să nu o uităm pe sora mea, care te adoră. Apropo de Selina, i-am zis că ne întâlnim azi şi mi-a spus că ei şi lui Eleanor le-ar face plăcere să te revadă. Crezi că poţi să treci pe la noi mâine-seară? O vezi pe Eleanor, după care iei cina mine, cu Selina şi cu noul ei *amour,* Henri Fontaine.

— Lady Selina e îndrăgostită? Ştiam eu! am exclamat, bătând încântată din palme.

— Da, până peste urechi, a răspuns Donald. Dar, din motive lesne de înţeles, nu i-a spus nimic mamei deocamdată. Ea n-ar accepta pentru nimic în lume.

— Trebuie să-mi verific programul, dar, în principiu, cred că pot veni. O să-mi fie mai uşor de săptămâna viitoare, când încep cursurile. Termin orele la patru. Lady Selina ştie... de noi? am întrebat temătoare.

— N-am intrat în detalii, mai ales că, de Crăciun, era şi mama prin preajmă, dar ştie că ne-am întâlnit de multe ori în Franţa. Şi, bineînţeles, a spus el, zâmbind, o să-şi dea seama imediat ce ne vede împreună.

— Eşti sigur că n-o să se supere?

— De ce s-ar supăra, Anni? Selina te adoră. Plus de asta, încă nu i-a spus mamei ce o aduce atât de des la Londra, a adăugat Donald.

— Ce-i drept, mamei tale îi displac străinii în general, am zis.

— Mama trăieşte în trecut, într-o altă epocă. Ştii şi tu asta.

— Da, dar...

— Sst! a spus şi mi-a pus un deget pe buze. Mama nu e aici şi nu vreau ca umbra ei să ne strice şi puţinul timp pe care îl petrecem împreună.

M-am uitat la ceas şi am observat că în mai puţin de o oră se dădea stingerea la căminul pentru asistente.

— Trebuie să plec, am zis.

— Neapărat?

— Da.

Donald a cerut nota de plată, după care am ieşit în aerul rece al nopţii. În timp ce mergeam spre Piccadilly Circus, ca să iau autobuzul, m-a tras în pragul unei uşi şi m-a sărutat pătimaş.

— Deci, a spus, după ce mi-a dat drumul din braţe, rămâne să ne vedem mâine la noi acasă? Belgrave Square, numărul douăzeci şi nouă. Mâine la şase, am o întrevedere la club cu administratorul nostru bancar, aşa că, în funcţie de cât de gravă e situaţia financiară, e posibil să întârzii puţin.

— Chiar aşa rău stau lucrurile?

— Pe scurt, Anni, în cazul în care banca refuză să ne prelungească împrumutul, voi fi nevoit să vând întreaga proprietate – casa şi terenurile. Deci, da, a oftat Donald, lucrurile stau cum nu se poate mai rău.

— Nu deznădăjdui. Ne vedem mâine.

L-am sărutat şi m-am urcat repede în autobuz.

În seara următoare, m-am dus în Belgrave Square. Selina şi Eleanor mi-au făcut o primire călduroasă, exact cum spusese Donald.

— Anni, ce plăcere să vii pe la noi! a zis Selina, în timp ce mă conducea la Eleanor, care stătea pe covor în faţa şemineului şi se uita pe o carte cu poze. Eleanor, ia uite cine-a venit în vizită! Anni!

În scurt timp, copila s-a cocoţat pe genunchii mei, iar Selina i-a cerut cameristei să ne servească ceaiul.

— Dacă tot nu e Donald prin preajmă, vreau să-mi povesteşti toate peripeţiile prin care-ai trecut în Franţa. Şi, bineînţeles, mi-a zis, cu un zâmbet şiret, cum aţi ajuns să vă întâlniţi.

I-am relatat în linii mari perioada petrecută în spatele frontului şi chiar mai succint întâlnirea cu Donald. Selina a chemat-o pe Jane să o ducă pe Eleanor la culcare şi, odată rămase singure, a reluat interogatoriul.

— Carevasăzică, tu şi Donald v-aţi regăsit în ziua în care s-a semnat Armistiţiul şi aţi dansat toată noaptea într-un sătuc din Franţa. Ce poveste romantică! Totuşi, a zis în şoaptă şi s-a aplecat spre mine, simt că-mi ascunzi ceva. Îmi cunosc frăţiorul şi mi-am dat seama de când l-am văzut că e îndrăgostit. Nu te feri să-mi spui adevărul, Anni. E minunat dacă tu eşti cea de care s-a îndrăgostit, a spus şi a izbucnit într-un râs cristalin, ca de clopoţel.

— Cred că e mai bine să îl întrebaţi pe Donald.

— Stai liniştită că îl întreb. Mai ţii minte că mi-ai spus că voi găsi pe cineva? Ai avut dreptate, Anni, chiar l-am găsit. Şi sunt nespus de fericită!

— Mă bucur mult pentru Domnia Voastră, Lady Selina.

— Spune-mi Selina, te rog. Într-un fel sau altul, simt că faci parte din familia mea. În orice caz, a continuat ea, am încredere deplină în tine să îţi mărturisesc că sunt îndrăgostită nebuneşte de Henri şi că intenţionăm să ne căsătorim cât mai curând cu putinţă, indiferent ce spune mama. Sper să-l placi. Trebuie să apară şi el imediat. Ştii, Anni, uneori mă cuprinde un sentiment de vinovăţie. Nu cred că pe bietul tată al lui Eleanor l-am iubit vreodată atât de mult pe cât îl iubesc pe Henri.

— Posibil, dar nu putem alege pe cine iubim cu adevărat, nu-i aşa?

— Se pare că nu. Hugo era un bărbat bun, perfect pentru mine ca poziţie socială, cum zicea mereu mama, dar nu mi-a cucerit niciodată inima.

— Intenţionaţi să rămâneţi la Londra sau vă mutaţi în Franţa?

— Şi una, şi alta, cred. Henri are un castel în sudul ţării, o regiune superbă, din câte am auzit, dar îi place şi Londra.

În momentul acela, a intrat Donald. Părea obosit, dar s-a luminat la faţă când m-a văzut. A avut impulsul să vină spre mine, dar s-a abţinut, când a dat cu ochii de sora lui.

— Selina, arăţi splendid, a zis el. Bună, Anni. Ce mai faci?

Mi-a sărutat mâna, ochii lui transmiţându-mi ceea ce trupul nu putea.

— Foarte bine, mulţumesc, Donald, i-am răspuns ceremonios, cu o sclipire în ochi.

Selina ne studia fascinată, dar nu a apucat să ne descoasă. Uşa salonul s-a deschis din nou, şi a intrat menajera însoţită de un domn mărunţel, cu mustaţă şi un păr a cărui lungime ar fi trecut drept boemă în Anglia.

— Bine ai venit, Henri!

Selina s-a dus spre el şi s-au salutat la fel de protocolar.

— Permite-mi să ţi-i prezint pe lordul Donald Astbury, fratele meu, şi pe prietena noastră, domnişoara Anahita Chavan.

— *Enchanté*, *mademoiselle*, a spus contele şi mi-a sărutat mâna.

— Ce doriţi să beţi? ne-a întrebat Selina.

După ce ne-am aşezat la masă, şi vinul a curs din belşug, ne-a pierit orice urmă de sfială. Am început să discutăm despre planurile de viitor ale Selinei şi ale lui Henri.

La un moment dat, Henri s-a aplecat spre mine şi m-a întrebat:

— E adevărat că mama lor e atât de fioroasă pe cât mi-a descris-o Selina?

— Din păcate, da. Şi nu-i plac deloc străinii.

Cum amândoi ne aflam în aceeaşi situaţie, am dat capetele pe spate şi am pufnit în râs, amuzaţi de ironia cinei din acea seară. În vreme ce Donald a strecurat o mână pe sub masă şi mi-a pus-o pe genunchi, Henri a continuat să mi se destăinuie.

— Am stabilit cu Selina să mergem la Devon în mai puţin de două săptămâni, ca să o anunţăm pe „*Madame le Dragon*” că

doresc să mă căsătoresc cu fiica ei. Credeţi că o să mă mănânce de viu?

— Sunt mari şanse să vă întoarceţi fără un deget sau două. Nu cred să se atingă de restul corpului. Sunteţi francez, deci n-aţi fi pe gustul Domniei Sale.

După cină, cum era obiceiul în acele vremuri, Donald şi Henri au rămas la masă, să bea coniac şi să fumeze trabucuri, iar eu şi Selina ne-am retras într-un alt salon.

— Nu-i aşa că e fermecător Henri? m-a întrebat Selina, aşezându-se mulţumită în fotoliul de la gura şemineului.

— E foarte plăcut. Cred că va fi un soţ minunat, am spus.

— N-am putut să nu remarc că Donald te adoră la fel cum mă adoră Henri pe mine. Poate facem nunţile împreună, a spus, râzând cu poftă.

— Selina, am zis, întristându-mă brusc, situaţia ta diferă mult de a lui Donald. El e moştenitorul familiei Astbury. Şi, cum el însuşi mi-a spus la un moment dat, va trebui să se căsătorească cu o femeie care să îl ajute să salveze proprietatea. Ştii prea bine în ce stare deplorabilă e.

— Sunt sigură că ai dreptate, dar pe mine nu mă interesează partea financiară.

— Donald mi-a spus că familia se află într-o situaţie financiară disperată.

— Dar cine să-l ajute mai mult, dacă nu o persoană puternică cum eşti tu, care să îl sprijine în perioada cât pune pe picioare proprietatea? a insistat ea.

— Din nefericire, ştim amândouă că mama ta nu va fi de aceeaşi părere.

— Îl iubeşti, Anni?

— Mai mult decât orice, am răspuns, cu toată sinceritatea. Dar nu vreau să-i distrug viitorul, Selina. Nu am dotă, iar căsătoriile interrasiale nu sunt văzute cu ochi buni în Anglia. Să nu înţelegi cumva că Donald mi-a cerut mâna, m-am grăbit să adaug.

— Aiureli! Acum o săptămână am primit o scrisoare de la prietena mea Minty, sora mai mare a Indirei, în care îmi spunea că una dintre prietenele ei s-a căsătorit de curând cu un englez.

— Posibil, dar bănuiesc că prietena ei e prinţesă, nu doică, am oftat. Ştim amândouă că mama ta ar fi de-a dreptul oripilată.

— La naiba cu mama! Donald e major, e Lord Astbury şi stăpân pe moşie şi pe viaţa lui. Tu îl faci fericit. Ce e mai important decât asta?

Am întrerupt discuţia, pentru că şi-au făcut apariţia bărbaţii. M-am uitat la ceas şi am văzut că trecuse de unsprezece. Primisem învoire să stau până mai târziu, dar tot trebuia să mă întorc la cămin înainte de miezul nopţii.

— Trebuie să plec, i-am şoptit lui Donald, ca să nu le stric petrecerea.

— Nicio problemă. Îţi chem un taxi să te ducă acasă.

Mi-am luat la revedere de la Selina şi de la Henri, iar Donald m-a condus afară. În timp ce aşteptam taxiul, m-am întors spre el.

— Cum a fost întâlnirea cu administratorul bancar?

— Groaznică, cum era de aşteptat. Proprietatea e în pragul falimentului şi mi s-a spus categoric că banca nu ne mai poate prelungi împrumutul. Mama a lăsat-o să cadă în paragină, cu o nesăbuinţă deplină.

— Îmi pare rău, Donald, i-am spus cu blândeţe.

— Din câte mi-a spus administratorul bancar, mai sunt şi alţii care s-au întors acasă după patru ani de război şi au găsit dezastru. Problema e că situaţia era putredă dinainte. Tata a murit acum zece ani. Concluzia e că va trebui să vând moşia. E foarte simplu.

— Simplu pentru tine, dar cum crezi că va reacţiona mama ta? l-am întrebat.

— N-o să aibă încotro şi va trebui să accepte. Din păcate, a oftat Donald şi a făcut semn unui taxi, nimic nu mai e cum a fost.

I-am dat adresa şoferului, iar Donald m-a tras la piept şi mi-a strecurat o bancnotă în palmă.

— Ne vedem mâine? m-a întrebat.

— Ies din tură abia la opt seara.

— Vin să te iau şi mergem să luăm masa la un local din Whitechapel.

— Nu cred să găsim vreunul pe placul tău, i-am zis, înainte să plece taxiul.

— Nici Franţa n-a fost tocmai pe placul meu, până când nu te-am reîntâlnit, mi-a răspuns, zâmbind. Ne vedem la opt, în faţa spitalului. Noapte bună!

M-am lăsat pe spătarul moale, din piele, gândindu-mă la evenimentele din acea seară şi la vorbele Selinei. Dacă moşia Astbury trebuia vândută pentru că era singura soluţie, poate că exista o şansă, oricât de infimă, ca eu şi Donald să ne clădim o viaţă împreună.

Pentru prima oară, visurile mele au prins aripi.

Cum, necum, în următoarele două săptămâni, am izbutit să mă întâlnesc zilnic cu Donald. Selina plecase la conacul Astbury, ca să pregătească terenul pentru sosirea lui Henri, aşa că locuinţa din Londra era la dispoziţia noastră.

— Sora-şefa s-ar putea să mă taie de pe listă pentru lipsă de sârguinţă, i-am spus lui Donald într-o seară, în timp ce leneveam în patul spaţios. În ultimele două săptămâni, am cerut şapte învoiri nocturne.

— Dar i-ai spus că „mătuşa” ta, verişoara reginei de Cooch Behar, se află în Anglia şi doreşte să îşi vadă nepoata, a glumit Donald, mângâindu-mă pe păr. Am ceva să-ţi spun, Anni, a adăugat, devenind deodată serios. Trebuie să mă întorc la Devon cât de curând, ca să discut cu mama despre vânzarea moşiei. Am vrut să amân momentul până când o anunţă Selina că se căsătoreşte cu Henri. Prea multe veşti şocante deodată s-ar putea să-i fie fatale.

— E de înţeles.

— După aceea, mai rămâne relaţia noastră…

— La ce te referi?

— Ştii foarte bine la ce mă refer. Relaţia noastră, a repetat. Te iubesc, Anni! Eşti prietena mea cea mai bună, iubita mea, cea mai înţeleaptă şi mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Vreau să fii soţia mea.

— Soţia ta? am murmurat, privindu-l stupefiată.

— Da, Anni, soţia mea. De ce eşti aşa mirată? Nu aş suporta gândul de a trăi fără tine. Există un motiv mai bun ca doi oameni să se căsătorească?

— Nu, dar…

— Niciun dar, a zis Donald şi mi-a pus un deget pe buze.

M-a cuprins în braţe şi ne-am răsucit într-o poziţie mai confortabilă.

— Cunoşti problemele cu care mă confrunt în momentul de faţă şi trebuie să le rezolv pe rând. Dar vreau să ştii că sunt

hotărât să mă căsătoresc cu tine. Realizezi, sper, că, din cauza situaţiei actuale, nu vei domni peste un mare castel. N-o să mai rămână aproape nimic după ce vindem conacul Astbury, mai ales că din ceea ce câştig trebuie să-i cumpăr şi mamei o casă adecvată. Mă gândeam că noi doi am putea locui la Londra şi să ne cumpărăm o căsuţă la ţară, în momentul în care vor apărea copiii.

— O, Donald, am bâiguit, nemaiputându-mi stăpâni lacrimile.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

— Nimic. Doar că… m-am oprit, ca să îmi suflu nasul. Doar că sunt şocată să aud cât de serios te-ai gândit la un viitor alături de mine.

— De ce? Tu nu te-ai gândit? m-a întrebat Donald, surprins şi uşor mâhnit.

— Nu înţelegi că n-am îndrăznit să visez la aşa ceva? Provenim din lumi complet diferite: eu sunt o asistentă indiancă, săracă lipită pământului, iar tu eşti lord.

— În ţara ta, şi tu eşti de viţă nobilă, mi-a reamintit.

— Da, dar spre deosebire de-a ta, familia mea a ajuns într-o stare de sărăcie lucie, pentru că mama a ales să se căsătorească din dragoste.

— Aha, deci asta era problema, a zâmbit Donald.

— Trebuie să fii realist, am zis, străduindu-mă să mă ţin tare, şi să-ţi dai seama că nu doar mama ta se va opune căsătoriei noastre. De când sunt în Anglia, m-am lovit de multe prejudecăţi din cauza culorii pielii mele. Eşti sigur că poţi trăi cu stigmatul de a avea o soţie indiană?

— Sunt îndrăgostit de culoarea ta splendidă, iubita mea, mi-a răspuns, sărutându-mă pe gât. Iar, dacă sunt persoane cărora nu le place, oricum n-aş dori să le cunosc.

Mă uitam la el şi simţeam că îl iubesc mai mult decât oricând.

— Eşti un om ciudat, Donald Astbury.

— Iar tu eşti o femeie extraordinară. Te iubesc!

A doua zi, când a plecat la Devon, am început să mă gândesc serios la viitorul nostru. Şi, încetul cu încetul, sipetul în care îmi închisesem sentimentele faţă de el a început să se deschidă.

Capitolul 24

În perioada cât Donald era la Devon, am decis să îmi îndrept toată atenţia asupra cursurilor. Îmi dădeam seama că neglijasem studiul. Indiferent ce avea să ne rezerve viitorul, diploma aceasta era o realizare pe care mi-o doream pentru împlinirea mea sufletească.

Bănuiesc că iubirea pe care ţi-o poartă cineva îţi dă o aură de fericire şi încredere, irezistibilă pentru cei din jur. Nu-mi amintesc să fi primit vreodată atâtea invitaţii la dansuri şi întâlniri de la medicii din spital.

— Ce populară eşti! a remarcat una dintre asistente, după ce am refuzat invitaţia venită din partea unui tânăr chirurg.

Pentru prima oară în viaţă, chiar aşa era.

Am învăţat, între timp, că nu trebuie să te încânţi niciodată când trăieşti un moment deosebit. Clipele acestea de glorie sunt atât de efemere, încât, cu părere de rău, trebuie să spun că, în cazul meu, acestea s-au stins la fel de brusc precum au început. La o săptămână după plecarea lui Donald la Devon, mi-a parvenit o scrisoare prin intermediul Selinei.

Palatul Cooch Behar
Cooch Behar
Bengal
Decembrie 1918

Dragă Anni,

Nu ştiu unde locuieşti de când te-ai întors din Franţa, acum câteva săptămâni, dar m-am gândit că familia Astbury ar putea avea mai multe informaţii. E posibil să îmi fi scris între timp de la noua ta adresă, dar ştim amândouă cât de lent se mişcă poşta indiană. Aş vrea să-ţi spun cât de mândri suntem noi, cei de aici, de munca pe care ai depus-o pe front. Sper din tot sufletul că eşti bine şi ţi-ai găsit drumul în viaţă, după tulburările din ultimii patru ani. Din acest motiv mi-e cu atât mai greu să îţi scriu aceste rânduri, căci mă doare sufletul să îţi abat atenţia de la viaţa ta. Dar am nevoie de ajutorul tău.

După cum bine ştii, Indira s-a îndrăgostit cu mult timp în urmă de prinţul Varun. Întrucât războiul s-a încheiat, am reluat pregătirile pentru nunta ei. Însă Indira refuză cu îndârjire să se căsătorească cu maharajahul de Dharampur. Am încercat cu toţii să o înduplecăm, i-am explicat că nu are încotro – îţi

imaginezi ce scandal s-ar isca dacă ar refuza în momentul de faţă – şi că maharajahul e om cumsecade, chiar dacă mai în vârstă decât ea. Indira trebuie să îşi îndeplinească datoria faţă de familie, indiferent ce îi dictează inima.

Momentan refuză să mănânce şi, mai mult decât atât, să se ridice din pat. Îmi spune că preferă să zacă acolo până moare decât să se mărite cu un bărbat pe care nu îl iubeşte. Nimeni dintre cei de la palat nu îi poate băga minţile în cap, aşa că te implor, Anni – tu fiind o persoană pe care o iubeşte, o respectă şi în care are încredere să te întorci acasă, chiar şi pentru scurt timp, şi să ne ajuţi să o convingem să îşi facă datoria. Suntem cu toţii de acord că tu eşti, probabil, singura persoană căreia i-ar da ascultare.

Îţi trimit odată cu scrisoarea un bilet spre India la clasa întâi. E un bilet cu dată deschisă, căci nu ştiu cât va dura să ajungă scrisoarea la tine. Nu trebuie decât să iei legătura cu biroul P&O şi să le precizezi data exactă la care doreşti să pleci.

Ştiu că îţi cer enorm, dar mă gândesc că a trecut mult de când nu ţi-ai mai revăzut ţara natală, şi tuturor ne e dor de tine.

Avem nevoie de tine, scumpa mea Anni.

Cu drag...

Scrisoarea era semnată „Ayesha”, iar dedesubt avea sigiliul regal.

M-am aşezat pe patul îngust de cămin, asaltată de amintiri din trecut. Mă adaptasem atât de bine la viaţa în Anglia, încât aproape uitasem palatul din Cooch Behar şi chipurile celor care însemnaseră cândva totul pentru mine.

Îmi treceau o mulţime de gânduri prin cap, cel mai important dintre ele fiind: Ce va zice Donald?

Nu îmi cerea oare prea mult să las baltă totul şi să revin, fie şi pentru scurt timp, la o viaţă de la care îmi luasem de mult adio? Am început să mă plimb agitată prin dormitor, dându-mi seama că, chiar şi două săptămâni dacă stăteam, drumul dus-întors avea să dureze aproape două luni. Invitaţia pica într-un moment cum nu se poate mai prost.

În acelaşi timp, eram conştientă că tot ce realizasem până atunci i se datora reginei şi familiei sale, care mă susţinuseră şi avuseseră grijă de mine când nu mai aveam pe nimeni. La

ultima discuţie cu maharani, mă lăsase să aleg ce vreau să fac; acum însă, ştiam că nu mă pot sustrage de la această obligaţie.

— Mare păcat, a oftat sora-şefa în dimineaţa următoare, când am anunţat-o că trebuie să mă întorc de urgenţă în India, din cauza unor probleme de familie. Ai idee când te întorci?

— În cel mult trei luni, sper, am răspuns.

— Sfatul meu e să îţi iei un concediu din motive familiale, ca să îţi putem păstra locul la spital şi la cursul de asistente. N-aş vrea să te pierdem.

— Soră-şefa, îmi pare nespus de rău să vă dezamăgesc, dar trebuie neapărat să plec. E o problemă de familie.

— Nu-i nimic, dar ai grijă să te întorci. Ne-am înţeles, soră Chavan?

— Fireşte că mă întorc, am spus, cu un zâmbet încrezător, şi am ieşit din birou. Anglia e casa mea acum.

Am urmat îndrumările reginei şi m-am dus la biroul P&O a doua zi, ca să rezerv un loc la prima cursă spre India. I-am trimis o telegramă prin care o informam asupra datei de sosire şi m-am pregătit sufleteşte să îi dau vestea lui Donald, care urma să revină la Londra peste câteva zile. Cum era de aşteptat, a rămas şocat.

— Of, Anni. Trebuie neapărat să pleci? m-a întrebat, când l-am anunţat în prima seară.

— Trebuie. Îmi sunt ca o familie. Maharani s-a purtat atât de frumos cu mine când eram mică şi am pierdut-o pe mama. Ea m-a ajutat să ajung în Anglia şi mi-a plătit şcoala.

— Totuşi, ce poţi tu să faci? a stăruit. Dacă Indira e hotărâtă să nu se mărite cu maharajahul, nu văd cum ar putea-o face cineva să se răzgândească, chiar şi cea mai veche prietenă a ei. Mie, de pildă, nu mi-ar putea impune nimeni să nu te mai iubesc, a adăugat, cu un zâmbet trist.

— Ai dreptate. Nu cred să le fiu de mare ajutor, dar m-a rugat maharani şi n-am cum să o refuz.

— Cât stai plecată?

— Cam trei luni.

Donald mi-a luat mâinile şi mi le-a strâns între palme.

— Nicio zi în plus. Promiţi?

— Tot ce pot să-ţi promit e că o să mă întorc în Anglia cât de repede pot, am răspuns încruntată.

— A trecut mult timp de când n-ai mai fost în India. Mi-e teamă ca frumuseţile patriei natale să nu te convingă să rămâi acolo.

— Nu se va întâmpla asta, am răspuns categoric. Hai să încheiem subiectul. Spune-mi cum a fost la Devon şi ce-a zis mama ta când a aflat de logodna Selinei.

— Au fost zece zile oribile, a mărturisit Donald. Când am ajuns, Selina mi-a spus că mama a leşinat pur şi simplu când a auzit că se căsătoreşte cu Henri şi, cel mai probabil, se va muta în Franţa. Mama i-a interzis, bineînţeles, a ameninţat-o că n-o mai primeşte la Astbury şi că nu-i lasă o leţcaie, dacă îndrăzneşte să se mărite cu Henri. Nu că ar avea ce bani să-i dea, a adăugat, posomorât. Când am ajuns eu, zăcea la pat şi refuza să se dea jos. A zis că e bolnavă şi nu vrea să vadă pe nimeni. E adevărat că răcise, dar, când am reuşit să intru în camera ei, m-am lămurit că nu era nimic grav. Totuşi, a oftat el, după ce am văzut cât de mult a afectat-o vestea Selinei, nu m-a mai lăsat inima să îi spun că trebuie să vindem proprietatea. Nici că m-am îndrăgostit de tine, iubita mea.

— Ai procedat bine. Ar fi fost un şoc mult prea mare pentru ea, am aprobat.

— Deci, deocamdată suntem în impas. Dar, acum că am aflat că pleci în India, cred că o să mă întorc la Devon, să caut cumpărători. Şi să pândesc momentul prielnic în care să-i dau mamei vestea.

— Mi-e milă de tine, Donald. Selina unde e?

— A plecat în Franţa, cu Eleanor şi Henri. Se duc la castelul lui din Provence. Norocul ei, a spus gânditor. Mi-aş dori să merg şi eu cu tine în India.

— Şi eu, am răspuns din tot sufletul.

Am rămas în tăcere o vreme, fiecare meditând la surprizele pe care ni le scosese soarta în cale.

— Îmi scrii, da? a spus Donald, pe un ton rugător.

— Bineînţeles că îţi scriu. O să mă întorc repede. Oricum, sunt convinsă că vânzarea casei o să te ţină ocupat.

— Nu-mi aminti. Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc că o să locuiesc cu mama câteva luni. Să ştii că sunt hotărât să îi spun totul, nu doar despre proprietate, ci şi despre

noi şi despre planurile noastre de viitor. Intenţionam să te cer oficial în căsătorie, după ce o anunţam pe ea. Să fac totul ca la carte, să mă aşez în genunchi şi să-ţi pun inelul pe deget. Dat fiind cum stau lucrurile, vreau măcar să pleci încredinţată că am intenţii cât se poate de serioase cu privire la relaţia noastră. Ne vom căsători, Anni. Ţi-o jur. Asta vrei şi tu, nu?

— Da. Mi-o doresc atât de mult, încât mă sperie şi pe mine, am răspuns cu toată sinceritatea.

— Deci, mă iubeşti, scumpa mea.

— *Bineînţeles* că te iubesc, Donald.

— Uneori, am impresia că eşti mai englezoaică decât mine, atât de bine îţi stăpâneşti emoţiile, m-a tachinat. După cum ştii, eu nu reuşesc deloc. Sunt ca o carte deschisă. Aşadar, putem spune că suntem neoficial logodiţi? a zis, sărutându-mi tandru vârfurile degetelor.

L-am privit cu toată dragostea care simţeam că arde în mine.

— Mi-ar plăcea mult.

În zilele următoare, când toate reţinerile mele au fost învinse de despărţirea iminentă şi de hotărârea neabătută a lui Donald de a fi împreună, am revărsat asupra lui toată dragostea pe care i-o purtam. Cum intrasem deja în concediu, a trebuit să părăsesc căminul, aşa că mi-am luat valiza şi m-am mutat în Belgrave Square, împreună cu Donald. I-a dat liber menajerei, ca să ne putem bucura de intimitate nestânjeniţi.

Ne comportam exact ca doi îndrăgostiţi. Ne petreceam zilele plimbându-ne prin parcurile frumoase din Londra şi nopţile, îmbrăţişaţi în patul lui. Am uitat de orice precauţie, neglijând să mă protejez, căci în momentul acela nimic nu conta mai mult decât dragostea noastră dezlănţuită.

În ziua plecării spre India, Donald m-a condus la Southampton. A urcat la bord împreună cu mine şi mi-a admirat cabina luxoasă care îmi fusese rezervată.

— Prinţesa se întoarce la palatul ei.

A rânjit, m-a trântit pe patul imens şi m-a luat în braţe.

— Crezi că observă cineva dacă mă ascund sub saltea şi vin cu tine?

— Sunt convinsă că nu.

— N-ai idee cât mi-aş dori, a oftat, exact în momentul în care a sunat clopotul, invitându-i pe toţi cei care nu erau pasageri să debarce, căci vaporul se pregătea să părăsească portul. Dar mai

bine mă duc acasă şi găsesc o soluţie să te întreţin la nivelul la care ai fost învăţată, a zis, ca să mai destindă atmosfera.

— Ştii că nu-mi pasă de bogăţii, Donald.

— Mă bucur să aud asta, fiindcă n-o să ai parte de ele, după ce te căsătoreşti cu mine, m-a tachinat.

Tonul glumeţ a dispărut pe măsură ce traversam coridorul şi ne îndreptam spre punte, unde urma să ne luăm la revedere.

Donald m-a prins în braţe şi m-a strâns la piept.

— Te iubesc, Anahita mea! Vino înapoi cât mai repede.

— Mă străduiesc, am spus şi am observat că avea ochii înlăcrimaţi ca şi mine.

— Gata, a zis, după ce m-a sărutat lung. La revedere, scumpa mea. Ai grijă de tine cât eşti departe de mine şi nu te pot proteja.

— Şi tu să faci la fel, am spus, cu glasul înecat de emoţie.

Mi-a făcut cu mâna, apoi s-a întors şi a luat-o pe pasarelă, laolaltă cu ultimii însoţitori. Chiar înainte să coboare pe mal, l-am strigat:

— Să mă aştepţi, Donald. Oricât va dura, aşteaptă-mă, te rog!

Cuvintele mele s-au spulberat în aer în acea zi vântoasă.

Capitolul 25

Călătoria spre India a fost lipsită de peripeţii şi ar fi fost chiar plăcută, dacă n-aş fi suferit de dorul lui Donald. Aveam destule activităţi cu care să îmi ocup timpul şi am întâlnit câţiva tineri, englezi şi indieni, care mă invitau ba la cină, ba la seri dansante.

Mi-am dat seama că adolescenta stângace, care plecase spre Anglia cu şase ani înainte, îşi schimbase pielea şi se transformase într-o tânără elegantă şi chiar atrăgătoare. Descoperirea aceasta mă încânta, ca pe oricare altă femeie, căci mă făcea să mă simt mai demnă de Donald. El îmi trimitea telegrame pe vas, drăgăstoase şi amuzante, în care mă anunţa că reuşise să vândă un tablou şi să mai cumpere nişte oi, sau că a doua maşină de treierat se vânduse ieftin la licitaţie. Şi că mama lui zăcea încă la pat şi se prefăcea bolnavă. Ultima telegramă m-a făcut să zâmbesc:

Mama refuză să meargă la nunta Selinei Stop Săptămâna viitoare sunt la Londra Stop O conduc la altar Stop Urmăm noi, iubirea mea Stop Donald xx

Pe măsură ce vasul înainta pe ape liniştite, purtându-mă spre ţara mea natală, am început să mă gândesc tot mai mult la Indira. Cunoscându-i încăpăţânarea, mă îndoiam că voi reuşi să o conving să revină asupra deciziei. Speram ca maharani să realizeze că eforturile mele sunt zadarnice şi să aprecieze faptul că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Astfel, odată datoria îndeplinită, puteam să mă întorc la Donald, în Anglia.

Refuzam să ascult vocile care îmi cântau, în timp ce stăteam în pat şi mă legănam pe valurile blânde, şi îmi şopteau că nu va fi aşa. Sunt stăpână pe viaţa mea acum, le-am şoptit la rândul meu. Voi *găsi* o cale de rezolvare, oricât de scump m-ar costa.

În dimineaţa în care nava a acostat la Calcutta, mi-am pus puloverele groase pe fundul valizei şi am îmbrăcat o rochie veche de vară. Apoi am ieşit pe punte şi am tras în piept aerul fierbinte. Pe chei, aştepta o mulţime pestriţă, venită în întâmpinarea celor dragi.

Eram acasă.

Maharani îl trimisese pe Suresh, unul dintre aghiotanţii ei, să mă preia şi să mă însoţească cu trenul de la Calcutta la Cooch Behar. Cu greu am înţeles ce bolborosea în hindi. Trecuseră

mulţi ani de când nu mai vorbisem limba maternă. Pe drumul lung spre Cooch Behar, am realizat că va dura să mă reobişnuiesc cu o cultură aproape uitată. Sufeream din cauza căldurii sufocante, iar vacarmul neîncetat al Indiei şi al locuitorilor ei îmi părea asurzitor. Pluteau în aer un neastâmpăr şi un freamăt greu de suportat, odată ce te obişnuiai cu calmul Angliei şi al populaţiei sale.

Am realizat de asemenea că uitasem frumuseţea uluitoare a Palatului din Cooch Behar. În timp ce înaintam prin parcurile superbe, devoram cu aviditate fiecare detaliu, căci nu mai văzusem de mult asemenea privelişti spectaculoase.

— Maharani doreşte să vă vadă la apusul soarelui, m-a informat Suresh. Va veni personal în camera Domniei Voastre. Până atunci, aveţi timp să vă trageţi sufletul.

Eram cazată într-un apartament frumos, în aripa luxoasă destinată oaspeţilor. În momentul în care camerista a ieşit cu o plecăciune, mi-am dat seama că Indira s-ar putea să nu fi aflat de venirea mea. M-am întins pe pat şi m-am întrebat cum ar putea o femeie prinsă într-o relaţie secretă să o convingă pe alta să ignore ce îi şopteşte inima.

La ora şase, când parfumul smirnei a inundat palatul şi s-au aprins lămpile cu petrol, maharani şi-a făcut apariţia la uşa mea.

— Anahita, a spus, venind spre mine cu graţia ei obişnuită şi la fel de frumoasă pe cât mi-o aminteam, şi m-a îmbrăţişat, bine ai venit acasă! S-a tras câţiva paşi înapoi, ca să mă examineze mai bine. Te-ai făcut o femeie frumoasă, o femeie, aş îndrăzni să spun, care a trăit multe de la ultima noastră întrevedere. Am aflat despre curajul de care ai dat dovadă în Franţa din scrisorile pe care i le-a trimis Selina lui Minty.

— Mulţumesc, Înălţimea Voastră, dar am fost doar una dintre miile de persoane care au ajutat cum le-a stat în putinţă. Îmi cer iertare că nu am o garderobă demnă de a fi purtată la palat. În ultima perioadă, am cumpărat doar haine occidentale, am spus ruşinată, în timp ce îi admiram sariul splendid, de un mov-închis, brodat cu flori aiurii de hibiscus.

— Nu are nicio importanţă. O trimit mâine pe croitoreasă la tine. Acum, hai să mergem afară, ca să stăm de vorbă.

Am ieşit într-o curte plină de flori parfumate de frangipani şi arbori de jacaranda. În timp ce amurgul cobora peste domul central al palatului, maharani mi-a povestit despre Indira.

— A spus că nu iese din cameră până când eu şi tatăl ei nu anulăm căsătoria cu maharajahul de Dharampur şi nu o lăsăm să se mărite cu prinţul Varun. Ştim amândouă cât e de încăpăţânată Indira şi înţeleg că e îndrăgostită de tânărul acesta. Dar nu există cale de întoarcere, înţelegi, nu? a spus maharani, mişcările nervoase ale mâinilor sale elegante şi împodobite cu inele trădându-i încordarea. S-ar isca un adevărat scandal printre statele princiare, şi nu vreau ca fiica *sau* familia mea să fie implicată în aşa ceva.

— Indira ştie că am venit?

— Nu, nu i-am spus. Mi s-a părut că ar fi mai bine să apari pe neanunţate, sub pretext că ţi-a fost dor de o veche prietenă.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, Înălţimea Voastră, am răspuns, dar Indira nu e proastă. O să-şi dea seama că Domnia Voastră m-aţi chemat.

— Poate că ai dreptate, a zis maharani, legănând deznădăjduită din cap, dar eşti sigura persoană de care cred că ar asculta. Ce nu înţelege Indira este că dragostea se naşte în timp. Şi căsătoria mea cu tatăl ei a fost aranjată. Nu am avut un cuvânt de spus, dar am ajuns să îl iubesc, şi el pe mine, şi suntem foarte fericiţi.

— Ştiu că sunteţi, Înălţimea Voastră. Oricine o vede şi o simte.

— Am realizat, de asemenea, că i-am oferit Indirei genul de copilărie de care eu nu am avut parte. A cunoscut cultura occidentală şi i-a îmbrăţişat vederile liberale. E o tânără care a crescut între două lumi. Dar, dacă eu şi tatăl ei ne gândeam că astfel îi lărgim orizonturile, realitatea e că nu am făcut decât să o derutăm. I-am creat impresia că poate alege, când, de fapt, unele alegeri nu îi aparţin, spuse maharani, uitându-se tristă în zare. Tu, Anni, înţelegi foarte bine la ce mă refer.

— Într-adevăr. Ştiu cum e să nu îţi găseşti locul în niciuna din lumi.

— Cel puţin, pe tine nu te aşteaptă o căsătorie aranjată şi îţi poţi urma glasul inimii. Din păcate, Indira nu poate. Încearcă să o lămureşti cum stau lucrurile, să îi explici că nu poate păta onoarea familiei dintr-o dorinţă nesăbuită.

— Nu mi-aş face prea multe speranţe, am oftat. O să mă străduiesc totuşi.

— Nu mă îndoiesc de asta, mi-a zis maharani, mângâindu-mă pe mână.

O oră mai târziu, am fost condusă în camera Indirei. Când am intrat, am văzut patul în care dormeam când eram mică. Indira stătea întinsă pe celălalt, cu ochii închişi.

— Indy? am spus în şoaptă. Sunt eu, Anni. Am venit să te văd.

— Anni? a zis şi a deschis ochii. Chiar tu eşti! Nu-mi vine să cred că ai venit!

— Cum era să nu vin?

— Sunt aşa fericită să te văd.

A întins braţele mlădioase spre mine şi i-am îmbrăţişat trupul firav. De data asta, părea cu adevărat suferindă. Se vedea şi se simţea că se înfometase.

— Mi-a scris mama ta şi mi-a spus că eşti bolnavă.

M-am aşezat pe pat şi am lăsat-o să-şi pună capul pe umărul meu.

— Da, sunt bolnavă. Nu vreau să mai trăiesc, a oftat.

Cuvintele ei mă amuzau într-o oarecare măsură, căci rămăsese neschimbată. Când era mică, era o tragedie dacă nu obţinea ce dorea. Mi-am dat seama că, deşi problemele noastre devin mai serioase odată cu trecerea anilor, comportamentul şi atitudinea noastră faţă de ele nu se schimbă aproape deloc din ziua în care ne naştem.

— De ce nu mai vrei să trăieşti? am întrebat-o blând, în timp ce o mângâiam pe păr.

— Nu mă lua de sus, Anni! a oftat şi a ridicat capul de pe umărul meu, fixându-mă cu nişte ochi strălucitori pe chipul ei slăbit. Ştiu că mama te-a chemat şi probabil a discutat cu tine între timp, aşa că ştii de ce am ajuns în starea asta. Dacă ai venit să mă convingi să mă răzgândesc, poţi să pleci. Poţi să-mi spui orice vrei, că nu te ascult! Nu te ascult! Of, Anni, sunt…

În clipa aceea, a izbucnit în plâns; suspine teribile îi scuturau trupul fragil. Am rămas calmă lângă ea, aşa cum procedam şi cu pacienţii mei, fără să îi spun nimic, ci doar aşteptând să îşi descarce sufletul de emoţii.

— Poftim o batistă, am zis, când am văzut că se mai linişteşte.

— Mulţumesc, a răspuns, trăgându-şi nasul.

— Ştiu de ce suferi. Şi într-adevăr mama ta e cea care m-a rugat să vin, am recunoscut. Dar a fost alegerea mea. Am renunţat la multe în Anglia ca să flu aici şi am făcut-o pentru că eşti prietena mea, Indy. Te iubesc şi vreau să te ajut, – dacă îmi stă în putinţă.

— Cum m-ai putea ajuta? a întrebat Indira, suflându-şi nasul zgomotos. Nici măcar tu, cu toată înţelepciunea şi intuiţia ta, nu poţi schimba faptul că peste patru luni trebuie să mă mărit cu un bătrân pe care l-am întâlnit de doar două ori şi să-mi petrec restul vieţii în *zenana* lui, într-un palat sumbru şi uitat de lume, unde nu vine nimeni niciodată. Mai bine mor aici, în casa mea, decât singură, prizonieră acolo.

— Cred că e mai mult decât atât, am spus cu blândeţe. Eşti nefericită pentru că iubeşti pe altcineva.

— Aşa e. Gândul că aş putea îi fericită alături de Varun, care nu e cu mult mai mare decât mine şi pe care-l iubesc aşa cum ar trebui să iubească o femeie un bărbat, mă deprimă şi mai rău.

— Te înţeleg, am spus. Ştiu cum e să fii îndrăgostit.

— Serios? Ce bine-ar fi dacă ar înţelege şi părinţii mei.

— O să cer să ne aducă ceva de mâncare – mie mi-e foame, chiar dacă ţie nu şi cât mâncăm, vreau să-mi povesteşti despre prinţul tău.

Am sunat din clopoţel, i-am spus pe scurt servitoarei ce vreau, după care a ieşit din cameră.

— Hai să te dăm jos din pat şi să mergem afară, unde nu ne aude nimeni şi poţi să-mi povesteşti în linişte.

Indira a coborât din pat, împleticindu-se, şi am ajutat-o să se aşeze pe pernele moi de pe verandă.

Mi-a spus că, de trei ani încoace, ea şi Varun găsiseră tot felul de soluţii de a se întâlni cât mai des. În timpul războiului, le fusese mai greu, dar, în ultimele luni, fratele ei, Raj, îl invitase pe Varun de mai multe ori la palat şi pasiunea lor devenise şi mai puternică.

— Niciunul din noi nu vrea să trăiască fără celălalt, mi-a declarat.

O ascultam şi îi băgam pe gât supa adusă de servitoare. Descoperisem că astfel de tactici de diversiune aveau efect asupra pacienţilor fără poftă de mâncare. Cu inima grea, mi-am dat seama că hotărârea Indirei e de nestrămutat şi că orice efort ar fi fost zadarnic. Nu-mi rămânea decât să o ascult şi, ca o asistentă medicală ce visam să fiu, să o ajut să îşi recapete forţa fizică. Starea precară în care se afla în momentul de faţă nu îi permitea să ia decizii raţionale.

În realitate, inima mea era alături de Indira. Ideea de a fi silită să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu îl iubeşti şi să îţi petreci tot restul zilelor într-o *zenana*, după tradiţia purdah, îmi dădea fiori de groază.

— Cam asta e tot, a spus Indira, terminându-şi povestea – şi supa.

— Îmi aduc şi acum aminte ziua aceea, când eram pe vapor şi l-ai văzut pe Varun şi mi-ai spus că te vei căsători cu el într-o zi, am zis.

— Şi aşa va fi! Trebuie! E atât de bine să poţi vorbi deschis cu cineva care înţelege ce simţi.

— Din păcate, înţeleg chiar foarte bine.

În clipa aceea, Indira m-a cuprins în braţe şi m-a strâns la piept.

— Mă bucur atât de mult să te văd, Anni. Uitasem cât de minunată eşti. Şi, din câte observ, a spus şi s-a tras înapoi, ca să mă vadă mai bine, nu numai că te-ai făcut mai frumoasă, dar şi mai înţeleaptă decât erai. Deci, a continuat, după ce a luat o *chapati* din farfurie şi a rupt o bucată din ea, n-o să încerci să mă convingi să mă mărit cu moşul?

— Cum să fac aşa ceva? am spus, zâmbind. Te cunosc prea bine şi ştiu că, odată ce ţi-ai pus ceva în cap, nu e chip să te mai fac să te răzgândeşti. Problema în momentul de faţă e cum facem să te căsătoreşti cu bărbatul pe care-l iubeşti, fără să provoci un război civil între cele două state princiare?

Îmi luceau ochii la acest gând şi, din fericire, şi ai ei. Chicoteam ca două fetişcane.

— Crezi că moşul o să-l provoace pe tata la duel, în zori de zi, cum fac bărbaţii în Anglia, pentru că i-a lezat onoarea?

— E posibil, am răspuns. Şi ar fi bine să nu moară nimeni din cauza iubirii tale pentru Varun.

— Ai dreptate, a spus şi am zărit în ochii Indirei o umbră a sclipirii de odinioară. Dar cum să facem?

Molfăiam chapati şi meditam.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Anni, te rog să-mi promiţi că eşti de partea mea, m-a implorat Indira. Nu te duci la mama să-i spui ce-am vorbit, da?

— Normal că sunt de partea ta şi n-o să suflu o vorbă. Dar trebuie să faci şi tu ceva pentru mine. Dacă vrei să ne reuşească planul, trebuie să fii în deplinătatea forţelor. Dacă zaci în pat ca

o martiră şi refuzi să mănânci, nu ajungem nicăieri. Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi promiţi că te apuci să mănânci. Trei mese pe zi şi nu mai zaci în pat şi îţi plângi de milă.

— Măi să fie, a zis, dând ochii peste cap. Dar tare autoritară te-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut!

— La cum arăţi acum, chiar dacă găsim o cale să te măriţi cu Varun, mă îndoiesc că te-ar vrea de nevastă. Eşti numai piele şi os! O să ajungi o urâţenie dacă o ţii tot aşa!

— Ai dreptate. Mă simt şi arăt groaznic. Dar, până să vii tu, nu aveam motiv să mă schimb.

— Ei bine, acum ai. Deci, batem palma?

— Pot să am încredere deplină în tine?

— Indy, am răbufnit, uşor iritată, te-am dezamăgit eu vreodată? Am străbătut jumătate de lume, ca să te ajut. Şi, să mă ierte zeii, dar, din motive personale, sper să-ţi rezolvăm problema cât mai repede cu putinţă. Am şi eu pe cineva în Anglia, la care abia aştept să mă întorc.

— Zău? Ce minunat! Mâine trebuie neapărat să-mi povesteşti.

— Îţi povestesc. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Da, a zis şi mi-a întins mâna. S-a făcut.

Capitolul 26

Din experienţa de asistentă, îmi dădeam seama că însănătoşirea Indirei va fi un proces de durată – era grav subnutrită şi slăbită. Astfel, în primele zile, încurajată de mine, Indira se ridica din pat şi lua micul dejun. Făceam o scurtă plimbare prin grădină, după care o lăsam să se odihnească înainte de prânz. Le rugasem pe bucătărese să pregătească mâncăruri simple şi hrănitoare. Orice aliment prea greu ar fi rămas nedigerat în stomacul supus înfometării atât de mult timp. Seara, cinam împreună pe veranda din faţa dormitorului ei. Ca să o stimulez, i-am zis că nu îi pot dezvălui planul pe care îl ticluisem până când nu se înzdrăveneşte suficient cât să îl putem pune în aplicare.

Nici eu nu prea ştiam care e planul, dar începeau să mi se contureze în cap câteva idei. Maharani mă vizita zilnic, după-amiaza, când Indira dormea, şi se minuna de transformarea fiicei sale.

— Eşti o făcătoare de minuni, Anni. Îţi sunt profund recunoscătoare că ai venit. Sper ca în curând să putem discuta raţional cu ea.

— Deocamdată, să ne bucurăm că şi-a regăsit pofta de viaţă, îi temperam eu elanul.

Noaptea, după ce mă retrăgeam în dormitor, îi scriam lui Donald şi îi povesteam despre Indira şi despre viaţa la palat. Îl avertizam că e posibil să rămân mai mult decât prevăzusem iniţial. Îmi era un dor nespus de el şi aveam nevoie de o răbdare infinită, ca să supraveghez însănătoşirea lentă a Indirei.

După o lună, starea Indirei a început, în sfârşit, să dea semne de ameliorare. Îşi recăpătase într-o oarecare măsură energia de altădată şi se întremase suficient cât să putem face scurte plimbări călare dimineaţa. În timpul unei astfel de plimbări, i-am povestit despre dragostea pentru Donald şi despre viaţa pe care intenţionam s-o clădim la întoarcerea mea în Anglia.

I-am mărturisit că îmi fac griji din cauza mamei lui şi a prejudecăţilor ei.

— Din ce mi-ai spus, nu mi s-a părut că lui Donald i-ar păsa de părerea mamei lui, a zis Indira. Proprietatea e a lui şi se poate căsători cu oricine doreşte.

— Dar n-a avut curaj să îi spună despre mine până acum.

— Sunt sigură că o să-i spună şi o să trăiţi amândoi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Tu îţi faci griji din cauza unei soacre nesuferite, pe când eu risc să provoc un război între două state princiare. Eşti aşa norocoasă, Anni! Eşti liberă să faci tot ce vrei, a oftat.

Vorbele Indirei m-au mai alinat, deşi realizam că nu are cum să înţeleagă cât de complicată e situaţia mea. În afară de asta, altceva mă preocupa acum mai mult decât orice. Alesesem să nu dau atenţie instinctului, sperând, ca oricare fată în situaţia mea, că mă înşelam.

În seara aceea, după ce am culcat-o pe Indira, m-am plimbat prin cameră, încercând să găsesc o cale de a o ajuta. Ştiam că, dacă va fi forţată să se mărite cu un bărbat pe care nu îl iubeşte şi să-şi petreacă tot restul zilelor închisă într-o *zenana,* se va ofili din nou. Iar, de data asta, nu voi mai fi lângă ea să o ajut.

Am cerut îndrumare stelelor în seara aceea – mama îmi inculcase ideea că trebuie să fiu precaută când mă amestec în destinele altora.

— Fii cu băgare de seamă, micuţo, m-a avertizat odată, căci ajutându-i pe alţii, *devii* parte a destinului lor.

Şi, cu toate că eram conştientă că orice plan aş fi ticluit va fi interpretat drept trădare de către maharani – femeia care îmi fusese o a doua mamă –, altă soluţie nu aveam.

A doua zi, înainte de a lua micul dejun cu Indira, m-am urcat pe cal şi m-am dus la foişorul unde, cu şase ani în urmă, îmi îngropasem moştenirea. Am scos săculeţul din groapa de dedesubt şi am descoperit cu uşurare că pietrele preţioase erau la locul lor. Am băgat două rubine mai mici în buzunarul sariului, iar pe cel mai mare l-am ascuns la loc.

Mai târziu, când am ieşit la plimbare, am dus-o pe Indira într-un colţ al grădinii unde ştiam că nu ne aude nimeni. Mi-a aruncat o privire nerăbdătoare când i-am spus să se aşeze pe iarba de sub un arbore de iasomie.

— Te-ai gândit la un plan?

— Nu ştiu dacă se poate numi încă plan, am răspuns, dar sunt de părere că, de multe ori în viaţă, dacă pui oamenii în faţa unui fapt împlinit, îl vor accepta în cele din urmă. Ai idee unde e Varun în momentul ăsta?

— Undeva în Europa, cred, a zis, scărpinându-şi nasul gânditoare. Dar servitorii lui îi vor trimite scrisoarea oriunde ar fi.

— Atunci, îi scrii şi îi spui că vă vedeţi în Europa peste câteva săptămâni. Parisul mi se pare cel mai potrivit, am sugerat. Fixezi o zi şi un loc şi îl rogi să vă întâlniţi acolo.

S-a uitat la mine stupefiată.

— Vrei să fug de acasă?

— Nu văd altă soluţie. O să-i spun mamei tale că ţi-ar prinde bine să te recuperezi în Elveţia. Că aerul curat şi schimbarea de peisaj te vor ajuta nu doar să-ţi recapeţi forţele, dar şi să mai uiţi de Varun. Şi că ai acceptat ca, după recuperare, să revii în India şi să te căsătoreşti cu maharajahul de Dharampur.

— Of, Anni, a spus, strângându-mi mâinile, dar o să te creadă mama?

— Mi-e ruşine s-o spun, dar mama ta are încredere deplină în mine. O să-mi joc rolul până la capăt şi-i explic că te-am convins că trebuie să-ţi faci datoria. Dar şi tu trebuie s-o convingi că eşti pregătită să te măriţi cu maharajahul.

— Dar sunt sigură că n-o să consimtă în veci la căsătoria cu Varun, a spus, muşcându-şi neliniştită buzele.

— Aşa e. Dar, dacă mergi până la capăt, n-o să aibă încotro şi vor trebui să se împace cu ideea, am zis categoric.

O urmăream cum meditează îndelung la propunerea mea. Şi mă întrebam dacă nu cumva ar fi prea mult pentru ea să piardă dragostea părinţilor ei şi să suporte furia şi dezamăgirea pe care le-ar pricinui-o. Avea de făcut o alegere îngrozitor de dificilă. Pe de altă parte, trebuia să înţeleagă pe deplin consecinţele faptelor ei înainte de a lua o decizie.

— Asta ar însemna să mă căsătoresc cu Varun pe ascuns, nu?

— Da. Iar, dacă Varun te iubeşte la fel de mult pe cât îl iubeşti tu, şi el trebuie să înţeleagă că asta e singura cale. Într-adevăr, nu veţi avea parte de o ceremonie grandioasă, demnă de unirea a două state princiare, dar mai mult nu se poate. Indy, am oftat, dacă vrei să fii cu prinţul tău, altă soluţie nu văd.

— N-am niciun ban. Nici măcar cât să îmi cumpăr o rochie de mireasă! a zis Indira, râzând nervos, speriată de repercusiunile faptei sale. Când o să afle, n-o să mai văd o rupie de la mama şi de la tata!

— Am eu nişte bani puşi deoparte, am spus, gândindu-mă cât e de absurd să mă aflu în palatul unora dintre cei mai bogaţi oameni din lume şi să mă ofer să o sprijin financiar pe fiica lor.

— Crezi că mă vor ierta vreodată?

— N-am cum să-ţi răspund. E un risc pe care ţi-l asumi, dacă eşti hotărâtă să fii împreună cu Varun. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat cât am fost asistentă în Franţa e că viaţa e prea scurtă. Şi că toţi trebuie să facem sacrificii pentru lucrurile în care credem.

— Cred că eu şi Varun suntem meniţi să fim împreună. O să-i scriu şi-i spun să ne vedem la Paris.

— Bun. Dacă e de acord, vorbesc cu mama ta.

Indira s-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe de colo colo, frământându-se să ia o decizie. Într-un final s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Aşa facem. Îi scriu chiar acum. Crezi că poţi să trimiţi tu scrisoarea azi după-amiază?

— Bineînţeles.

Câteva ore mai târziu, după ce am trimis scrisoarea Indirei către prinţul Varun şi o alta către Donald, am pornit pe strada aglomerată şi gălăgioasă, împăcată cu ideea că, fiind complice la înşelătoria Indirei, nu voi mai fi niciodată bine primită la palat.

Dar aveam altă viaţă, una pe care intenţionam să o petrec altundeva. Astfel, când am intrat într-o prăvălie de bijuterii, dragostea pentru Donald mi-a dat puterea de a-i înmâna vânzătorului cele două rubine.

M-am întors la rişcă, o jumătate de oră mai târziu, după ce am citit în privirea bărbatului cât de rare şi de preţioase sunt nestematele mele. Mai mult ca sigur, îmi dăduse doar un sfert din valoarea lor reală, dar aveam în buzunar suficienţi bani cât să acopere costul unei rochii de mireasă pentru Indira şi, la nevoie, cheltuielile mele pe un an. Ceea ce nu era deloc exclus să se întâmple.

Timp de două săptămâni, eu şi Indira am aşteptat cu sufletul la gură răspunsul lui Varun. Când, în sfârşit a sosit, i-am dus de îndată scrisoarea, pe care a deschis-o fremătând de emoţie.

— E de acord că nu există altă soluţie. Spune că nu poate trăi fără mine! Ce facem acum?

— Discut cu mama ta cât mai curând cu putinţă.

— Ah, Anni, a exclamat şi m-a strâns în braţe. Cum te-aş putea răsplăti vreodată pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat?

— Sunt sigură că vei avea ocazia la un moment dat.

În seara aceea, mi-am luat inima în dinţi şi am cerut o întrevedere cu maharani. I-am prezentat planul pe care îl născocisem şi, văzând-o cum mă priveşte, cu ochii ei frumoşi şi negri, plini de încredere şi recunoştinţă, am rămas îngrozită cât de uşor reuşisem să o mint. După ce am încheiat ce aveam de spus, mi-a luat mâinile între palmele ei şi a zâmbit.

— Îţi mulţumesc, Anni, pentru tot ceea ce faci. Eram convinsă că doar de tine va asculta. Îţi suntem nespus de recunoscători.

Am ieşit din apartamentul reginei, simţindu-mă ca o mincinoasă şi o ipocrită. Apoi am trimis-o pe Indira să vorbească cu mama ei. Şi ea şi-a jucat rolul la perfecţie. A doua zi, aveam deja biletele rezervate, fiind stabilit să plecăm peste zece zile.

Până atunci, mai aveam o problemă delicată de rezolvat. În ziua următoare, mă aflam în *zenana* alături de bătrâna mea prietenă şi îndrumătoare, Zeena. Am ieşit împreună în grădină. M-a apucat de mână şi mi-a luat pulsul.

— Ştiu de ce ai venit la mine.

— Poţi să mă ajuţi? am întrebat, auzindu-mi disperarea din glas.

— Nu vrei copilul?

— Îl vreau, dar nu acum. Vor mai veni şi alţii…

A lăsat capul într-o parte.

— Treci pe la mine după-amiază şi vedem ce e de făcut.

Am revenit mai târziu şi am lăsat-o să mă examineze, cu nervii încordaţi ca un arc.

După aceea, m-a ridicat în capul oaselor, s-a uitat la mine cu o privire mohorâtă şi a clătinat din cap.

— Eşti însărcinată în peste douăsprezece săptămâni. Dacă aş face-o acum, ţi-aş pune viaţa în pericol, şi nu pot să-mi asum un asemenea risc. Ştii la fel de bine ca mine că e prea avansată ca să mai putem face ceva.

Ştiam, firește. Doar eram asistentă medicală. Dar preferasem să nu mă gândesc la asta, cum ar fi făcut oricare tânără speriată aflată în situaţia mea.

— Tatăl te iubeşte? m-a întrebat Zeena, fixându-mă cu privirea.

— Da.

— Atunci, de ce ai venit la mine? a spus, zâmbind.

— E… complicat.

— Dragostea e întotdeauna complicată, a chicotit, după care a legănat din cap. Spune-i că ai un dar nepreţuit pentru el. Dacă te iubeşte cu adevărat, se va bucura.

În clipa în care am înţeles consecinţele situaţiei mele, m-a cuprins o groază cumplită.

— Nu ştii cum stau lucrurile, Zeena. Nu ştiu ce să fac.

— Găseşti tu o soluţie, Anahita. Nu am nicio îndoială.

Am plecat cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. M-am dus direct la grajduri, i-am spus grăjdarului să înşeueze un cal şi am luat-o la fugă, urlându-mi nesăbuinţa în aerul fierbinte şi prăfos. Ştiam de câteva săptămâni. De ce, de ce naiba mă încăpăţânasem să nu recunosc? Eram soră medicală, moaşă, capabilă să îi ajut pe alţii cu problemele din viaţa lor, şi totuşi, reuşisem să îmi distrug propria viaţă.

În timp ce galopam, m-am gândit că e mai bine să mă arunc din şa decât să înfrunt consecinţele înfiorătoare ale viitorului meu năruit. Oricât de mult m-ar fi iubit Donald, dacă mă întorceam gravidă din India, când în calea relaţiei noastre erau oricum atâtea piedici, până şi lui i-ar fi fost greu să suporte. Mi-a venit în minte mama lui, catolică ferventă, care, neîndoielnic, ar fi preferat ca oricare bastard să fie înecat la naştere, darămite unul zămislit din relaţia fiului ei cu o indiancă „păgână”.

Am oprit calul brusc, am coborât din şa şi m-am prăbuşit plângând în genunchi. Căci ştiam că nu există alt vinovat în afară de mine.

Într-un final, m-am ridicat, consolându-mă cu gândul că voi avea la dispoziţie câteva săptămâni, pe durata călătoriei, în care să iau o decizie, iar banii obţinuţi din vânzarea rubinelor aveau să îmi permită să o pun în aplicare. Singura certitudine era că, peste şase luni, voi ţine în braţe pruncul pe care îl purtam acum în pântece.

Deseori îmi sfătuiam pacienţii să accepte voinţa zeilor şi să se roage pentru putere şi pace sufletească. Acum era rândul meu să urmez acelaşi precept, dacă voiam să supravieţuiesc.

Săptămâna următoare, am pornit spre Europa. Indira m-a strâns de mână în timp ce stăteam pe puntea vasului şi priveam cum India dispare în zare. Amândouă eram mohorâte şi cufundate în gânduri.

Indira s-a înviorat rapid şi dansa, cât era noaptea de lungă, cu nenumăraţii tineri care o curtau. În sfârşit, puteam să mă gândesc în linişte la viitorul meu şi să îmi fac un plan.

Odată ce ne-am văzut la Marsilia, am luat trenul spre Paris şi ne-am cazat la Ritz. I-am trimis imediat o telegramă lui maharani, ca să o anunţ că ajunseserăm cu bine şi că, peste câteva zile, ne vom urca în tren şi vom merge la clinica din Alpii Elveţieni. Cum a doua zi dimineaţă urma să sosească prinţul Varun, Indira fremăta de emoţie şi proba rochie după rochie, pe care apoi o arunca pe pat.

— N-am cu ce să mă îmbrac! N-am mai cumpărat nimic din Europa de o sută de ani. Am doar haine demodate.

— Prinţul o să te iubească indiferent ce porţi.

În noaptea aceea, niciuna din noi nu a închis ochii o clipă.

— Ai idee unde o să pleci cu Varun? am întrebat-o.

— În scrisoare, zicea că trebuie să ne căsătorim cât mai curând şi să rămânem o vreme în Europa, până când se calmează spiritele acasă. Of, Anni crezi că fac o greşeală? O să le frâng inima mamei şi tatei.

— O să le treacă după un timp. Cum ţi-am spus de atâtea ori, Indy, trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să fim fericiţi.

— Chiar dacă asta înseamnă să îi răneşti pe cei dragi?

— Uneori, da. Nu ne rămâne decât să sperăm că îşi vor reveni repede. Părinţii tăi te iubesc prea mult ca să te abandoneze, dar am dubii că mama ta mă va ierta vreodată, am răspuns în beznă.

— Normal că o să te ierte. O să spun ca eu te-am forţat. Îţi dau cuvântul meu că pe mine mă vor învinovăţi.

— Dar tu te vei căsători cu un prinţ chipeş, care te iubeşte, aşa cum visam amândouă în seara în care ne-am cunoscut.

— Iar tu te vei întoarce la prinţul tău şi vom trăi cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Tot sucindu-mă şi răsucindu-mă în pat până în zori, am realizat că basmul meu se transformă rapid într-un coşmar.

A doua zi, stăteam împreună cu Indira şi aşteptam sosirea prinţului. Într-un final, uşa salonului s-a deschis şi a intrat Varun. Indira a scos un chiot de bucurie şi s-a aruncat în braţele lui. M-am retras cât am putut de discret.

Când am revenit, câteva ore mai târziu, am găsit-o pe Indira aşezată la birou, cu stiloul în mână, adâncită în gânduri.

— Ce bine că eşti aici, Anni! Am nevoie de ajutorul tău. Varun zice că trebuie să le scriu imediat părinţilor mei şi să-i anunţ că ne căsătorim. Până când ajunge scrisoarea la ei, nu vor mai avea cum să ne oprească, a spus Indira, cu o figură îngrijorată. Nu ştiu ce să le spun.

— Te ajut s-o scrii. Dar, mai întâi, spune-mi, s-a ridicat prinţul la înălţimea aşteptărilor tale?

— O, da a răspuns Indira, cu o privire visătoare. A obţinut deja o autorizaţie specială ca să ne căsătorim. Din câte mi-a spus, nu avem timp de pierdut, fiindcă părinţii mei au mulţi spioni la Paris şi ar putea afla ce punem la cale. Am stabilit ca ceremonia să aibă loc poimâine. Mergem la primărie şi ne trebuie un martor. Mă ajuţi, Anni?

— Dacă-i bal, bal să fie, am răspuns hâtru. Normal că te ajut. Până una-alta, hai să ne ocupăm de scrisoare acum.

Varun a venit în vizită a doua zi şi am luat ceaiul toţi trei, în apartamentul Indirei, ca să discutăm despre planurile lor. Aveam măcar mulţumirea de a vedea că prinţul îi împărtăşea pe deplin iubirea Indirei. Amândoi radiau de fericire că sunt din nou împreună.

— Unde o duci pe Indira după ce vă căsătoriţi? am întrebat.

— Am un prieten bun care ne lasă să locuim în casa lui din Saint-Raphaël oricât dorim, mi-a explicat Varun. Familiile amândurora vor avea nevoie de o perioadă de timp ca să se împace cu mariajul nostru. Nu vreau să le răsucesc şi mai tare cuţitul în rană, afişându-ne ca soţ şi soţie în societatea europeană, aşa că o să fim discreţi la început.

— Sunt convinsă că majorităţii europenilor li se va părea o poveste foarte romantică, am spus, zâmbind. Un prinţ şi o prinţesă care fug în lume ca să fie împreună pare ceva desprins dintr-un basm.

— Varun propune să îi trimit o scrisoare politicoasă şi maharajahului meu părăsit, a bombănit Indira din spatele biroului. Ce naiba să-i spun? *„Dragul meu prinţ bătrâior, eşti gras şi urât şi nu te-am iubit niciodată*. *Cu regret te anunţ că m-am căsătorit cu altcineva*. *Cu drag, prinţesa Indira?”*

Am pufnit cu toţii în râs la auzul acestor cuvinte, după care Varun a cuprins-o protector în braţe.

— Ştiu că nu vrei să-i scrii, scumpa mea, dar gândeşte-te că rănim mulţi oameni. Trebuie să ne străduim să dăm dovadă de cât mai mare probitate morală.

— Da, a oftat Indira, ştiu.

Varun s-a ridicat şi s-a întors spre mine.

— Îţi mulţumesc din suflet, Anahita, pentru tot ajutorul pe care i l-ai acordat prinţesei mele. Amândoi îţi suntem profund îndatoraţi. Mă duc să le scriu şi eu părinţilor mei. Indira, ne vedem mâine-dimineaţă, la primărie.

— *Bonne nuit, mon amour*, a spus ea şi i-a trimis o bezea, apoi s-a uitat la mine. Nu-mi vine să cred că mă mărit mâine. Dintotdeauna mi-am imaginat că o să am parte de o ceremonie grandioasă la Cooch Behar, şi prinţul meu va veni la Sala Durbarului călare pe elefant, gătit în haine de gală. În schimb, o să mergem la primărie cu taxiul.

— Are vreo importanţă? am întrebat.

— Absolut niciuna, nici pentru mine, nici pentru el.

— Varun pare bărbat de nădejde, Indy. Eşti norocoasă că l-ai găsit. Dar, mai presus de orice, se vede că te iubeşte.

— Da, ştiu, mi-a răspuns pe un ton grav. Trebuie să încetez să mă mai port ca un copil răzgâiat – cum ştii bine că fac uneori – după ce devin soţia lui.

— Sunt perfect de acord cu tine, am zis, amuzată să o aud că îşi recunoaşte defectele. Ia spune, ce şi-ar dori viitoarea mireasă să mănânce la cina dinainte de căsătorie?

A doua zi, deşi nu trecuse prin întregul ritual al îmbăierii, al ungerii cu uleiuri şi al înveşmântării în nenumăratele văluri ale sariului de nuntă şi lăsase toate gătelile în seama mea, era ireal de frumoasă, în rochia de dantelă albă şi cu părul negru ca smoala împodobit cu trandafiraşi crem. În timp ce stăteam în încăperea mohorâtă de la primărie, lângă servitorul lui Varun, şi asistam la nunta celei mai scumpe prietene cu prinţul ei, simţeam că s-a închis cercul vieţilor noastre fragede. Viitorul nici uneia nu avea să fie basmul la care visam în copilărie, când stăteam pe iarbă şi ne uitam la stele. Dragostea îşi pusese amprenta asupra amândurora şi ne schimbase mai mult decât ne-am fi închipuit vreodată.

După ceremonie, proaspeţii însurăţei au comandat şampanie în apartamentul matrimonial pe care îl rezervase Varun.

— Anni dragă, să nu uiţi să-mi dai adresa ta, înainte să ne despărţim, mi-a zis Indira.

— Desigur. Îţi trimit o scrisoare la Saint-Raphaël când mă întorc la Londra.

Douăzeci de minute mai târziu, m-am retras, căci se vedea că ard de nerăbdare să rămână singuri. I-am zâmbit încurajator Indirei, ştiind ce teamă şi emoţie îi trezesc intimităţile pe care avea să le trăiască pentru prima oară alături de prinţul ei. Am plecat uşor speriată, dar şi uşurată că, de a doua zi, mă puteam concentra asupra viitorului meu.

În ziua următoare, la amiază, când cuplul a ieşit din apartament, aveam deja bagajele făcute şi eram gata de plecare. Pe chipul Indirei se citea o mare dezamăgire când mi-a văzut valiza închisă.

— Eşti sigură că nu vrei să stai cu noi la Saint-Raphaël o perioadă?

— Da. Voi doi o să aveţi destule lucruri cu care să vă ocupaţi timpul. N-o să vă ardă să mă aveţi şi pe mine prin preajmă. Plus de asta, am zis, cu falsă voioşie, trebuie să mă întorc şi eu la iubitul meu.

— E de înţeles. Îţi sunt nespus de recunoscătoare pentru tot sprijinul pe care mi l-ai acordat.

— E momentul să ne luăm la revedere.

Ne-am îmbrăţişat cu ochii în lacrimi.

— Să fii fericită, scumpa mea prietenă! i-am zis, când a venit hamalul să îmi ia bagajele.

— O să fiu. Şi tu la fel, Anni. N-o să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine. Nu cred să te pot răsplăti vreodată, dar, oricând ai nevoie de ajutor, nu ezita să-mi spui.

— Mulţumesc, am spus, sugrumată de emoţie. La revedere!

Am tras aer în piept şi am ieşit pe uşă. Am plecat, fără să privesc înapoi, ştiind că altfel m-ar fi podidit plânsul.

Odată ieşită în Place Vendôme, am rămas câteva clipe pe loc, ca să îmi vin în fire. M-am dus la cea mai apropiată căsuţă poştală şi am expediat scrisoarea pentru Donald, în care îi explicam că voi lipsi o perioadă. După aceea, mi-am luat valiza şi am făcut primul pas în necunoscut.

Conacul Astbury
iulie 2011

Capitolul 27

— Vrei un coniac? Eu trebuie neapărat să beau ceva, îi zise Anthony lui Ari, în momentul în care intră doamna Trevathan, ca să debaraseze farfuriile de desert, şi le întrerupse tăcerea.

— Da, mulţumesc, răspunse Ari.

Anthony luă carafa de pe o măsuţă, turnă în două pahare şi îi întinse unul.

— În sănătatea ta! toastă Anthony.

— Şi a dumneavoastră! Îmi cer mii de scuze dacă v-a tulburat povestea.

— Sincer să fiu, n-am mai putut continua după ce am aflat despre sarcina Anahitei. Mi-e greu să cred că tot ce a scris străbunica ta e purul adevăr, a răspuns Anthony.

— Sunt sigur că acesta e adevărul din punctul ei de vedere. Dragostea e un lucru straniu, nu? zise Ari, gânditor.

— Ce-mi pare verosimil e descrierea pe care i-o face lui Maud, străbunica mea. Era o femeie înfricoşătoare. Eu şi mama am trăit cu frica-n sân până când a murit.

— Tot ce pot să vă spun e că Maud a jucat un rol important în tragedia care a urmat, oftă Ari.

— Problema e că nu există absolut nici o dovadă că Anahita a avut o relaţie cu bunicul meu, sau că a trecut pe la Astbury.

— Dacă, într-adevăr, Donald a avut un copil cu Anahita, sunt convins că au şters orice urmă a străbunicii mele şi a copilului ei, ca să evite un scandal monstruos.

Ari îl văzu pe Anthony cutremurându-se.

— Dar copilul a murit. Nu mi-ai zis că străbunica ta a primit certificatul de deces de la prietena ei, Indira?

— Aşa e. Şi deocamdată nu am nicio dovadă că ar fi supravieţuit, recunoscu Ari. Între noi fie vorba, sunt aproape sigur că umblu după potcoave de cai morţi. Dar mă bucur că am venit şi am văzut locul care a însemnat atât de mult pentru ea.

— Aş vrea să te pot ajuta mai mult în căutările tale, dar n-am cum, zise sec Anthony. Nu te-ai gândit niciodată că povestea poate fi mai mult o fantezie? A scris-o la treizeci de ani de la evenimentul respectiv, şi toată lumea ştie cât de tulburi devin amintirile odată cu trecerea timpului.

— Sunt de acord că unele lucruri pot fi exagerări. Dar mai era un lucru pe care voiam să îl cercetez. La un moment dat,

pomeneşte de o căsuţă în care a fost foarte fericită un an sau doi.

— La care anume te referi? Sunt o mulţime pe proprietate.

— La cea din mlaştini, în valea de lângă pârâu. Am trecut cu Rebecca pe lângă ea când ne plimbam cu caii. Sunt sigur că e cea despre care vorbea Anahita.

— Doamne fereşte! E o dărăpănătură. N-a mai rămas nimic în ea. Chiar voiam să o demolez.

— Aţi intrat în ea? întrebă Ari.

— Da, zise răspicat Anthony.

— Dacă nu vă deranjează, aş profita de invitaţia pe care mi-aţi făcut-o şi m-aş mai duce o dată cu calul până acolo.

— N-am nimic împotrivă, spuse Anthony şi dădu paharul pe gât. Te-ai gândit când te întorci în India?

— Depinde, răspunse Ari. Poimâine, trebuie să eliberez camera de la pensiune. Sezonul e în toi, şi proprietara m-a anunţat că a închiriat-o unei familii pentru două săptămâni. Aşa că trebuie să găsesc altă cazare.

— În acest caz, zise Anthony şi se ridică brusc, nu uita să treci pe la noi, să-ţi iei la revedere înainte să pleci.

— Promit, spuse Ari, dându-şi seama că cina se încheiase şi e poftit să plece.

Anthony se duse spre uşă, apoi se întoarse, parcă amintindu-şi ceva.

— Dacă mergi mâine în mlaştini, promite-mi că nu intri în căsuţa de lângă pârâu. Ţi-am zis că e şubredă şi nu vreau să fiu acuzat dacă păţeşti ceva. Înţelegi?

— Da, spuse Ari şi îl urmă în hol. Mulţumesc pentru cină.

— Uşa din faţă e descuiată. Nu e nevoie să te conduc, zise Anthony şi porni spre scări, legănând din cap. Îmi pare rău că ai venit degeaba la conacul Astbury. Noapte bună!

— Noapte bună! spuse Ari.

Traversă holul şi ieşi în tăcerea nopţii senine. În timp ce se îndrepta spre maşină, medita la discuţia cu Anthony. Nu îl ştia îndeajuns de bine cât să îşi dea seama dacă ştie trecutul familiei şi, pentru a proteja memoria strămoşilor săi, refuză să accepte adevărul, sau dacă nu cumva ştie mai multe decât vrea să arate.

După ce făcu o baie, Rebecca intră în cameră şi constată că e trecut de zece, iar Jack nu se întorsese de la întâlnirea cu James. Dându-şi seama că ar fi avut suficient timp să ia cina alături de Anthony şi Ari, dacă Jack o anunţa că are de gând să întârzie, îşi stăpâni iritarea şi se apucă să citească scenariul.

La ora unsprezece şi jumătate, se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Intră!

Doamna Trevathan băgă capul pe uşă.

— Scuză-mă că te deranjez, domnişoară Rebecca. S-a întors băiatul tău?

— Îmi cer scuze, doamnă Trevathan. Jack s-a dus cu James Waugh la Ashburton. Mergeţi liniştită la culcare că îl aştept eu.

— Nu e nevoie, scumpo. Dar, dacă mai stă aici, pe viitor aş vrea să mă anunţe şi pe mine la ce oră se întoarce.

— Desigur. Nici eu nu mă aşteptam să întârzie atât.

— Asta e. Somn uşor, drăguţă. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Doamna Trevathan închise uşa. Rebecca ajunse la concluzia că, dacă Jack îşi prelungea şederea, cea mai bună soluţie va fi să se mute la hotel. Într-adevăr, avea să se işte o nebunie mediatică, dacă se afla că sunt amândoi în Anglia, şi probabil aveau să se trezească cu o armată de paparazzi la uşa hotelului, dar nici nu voia să abuzeze de ospitalitatea lui Anthony şi a doamnei Trevathan.

În acea zi, se simţise mai optimistă cu privire la relaţia lor. Îi prinsese bine să îl vadă, iar faptul că făcuseră amor îi reamintise de pasiunea dintre ei. Poate că îi subestimase dragostea pe care i-o purta. Simplul fapt că venise până în Anglia ca să o caute dovedea fără tăgadă cât de mult ţine la ea.

Pe la miezul nopţii, Rebecca se lăsă păgubaşă şi stinse lumina. Trebuia să se trezească devreme.

Spre dimineaţă, auzi nişte obiecte zăngănind în cameră şi se trezi. Aprinse lumina şi îl văzu pe Jack întins pe podea, după ce se împiedicase de măsuţa de cafea.

— Scuze, chicoti el. Am încercat să intru tiptil, ca să nu te deranjez.

Rebecca se uită la el din vârful patului, cu o strângere de inimă.

Era beat criţă.

— Te-ai distrat bine, din câte observ.

— James ştie să petreacă, nu glumă. L-am lăsat cu o tipă care să-i ţină de urât în cameră. Bun, acum…

Se chinui să se ridice, dar reuşi abia din a doua încercare. Se împletici până la pat şi se trânti pe el complet îmbrăcat. Deschise ochii şi se uită la ea, din poziţia în care stătea, întins pe burtă.

— Ştii cât eşti de frumoasă? bolborosi el.

Rebecca îi observă pupilele dilatate.

— Ai tras pe nas, nu?

— Doar un pic. Vino-ncoace.

Întinse braţele spre ea, dar Rebecca se feri.

— Trebuie să mă odihnesc, Jack. Trebuie să fiu pe platou peste… zise Rebecca şi se uită la ceas, patru ore.

— Nu fi rea, iubito. Termin repede, promit, zise el şi îi vârî mâna pe sub tricou, căutându-i sânii.

— Te rog, încetează!

Rebecca se smulse din mâinile lui şi se întinse să stângă lumina.

— Nesuferito! Voiam şi eu să fac dragoste cu iubita mea. Doar să fac dragoste cu iubita mea. Aş…

Rebecca aşteptă, ştiind din experienţă că, în două minute, va adormi buştean. Şi, cum era de aşteptat, în scurt timp îi auzi sforăitul bine cunoscut.

Simţi că o înţeapă ochii de lacrimi şi se strădui să adoarmă la loc.

Dis-de-dimineaţă, Ari se duse direct la grajdurile de pe moşia Astbury. După ce Debbie îi înşeuă armăsarul castaniu, porni peste mlaştini. Era o dimineaţă superbă, şi el galopa nebuneşte. Douăzeci de minute mai târziu, când ajunse la căsuţă, descălecă şi se duse spre gardul înalt, din lemn, a cărui poartă dădea spre o latură a clădirii. Părea într-o stare mai bună decât restul exteriorului şi, poate, dincolo de el se afla intrarea din spate. Trase de inelul negru din centru, dar nu reuşi să-l clintească. Apoi observă încuietoarea de dedesubt. Încercă de câteva ori să sară peste el, dar era prea înalt.

Aduse calul lângă gard, încălecă şi se prinse cu mâinile de margine. Se trase în sus, îşi luă avânt cu picioarele şi sări. Ateriză cu uşurinţă, se uită în jur şi constată că se află într-o

curte cu mai multe dependinţe. Aruncă o privire prin ele şi constată că sunt goale, cu excepţia unei şarete dintr-un colţ.

Îşi îndreptă atenţia spre partea din spate a căsuţei, se duse spre uşă şi apăsă pe clanţă. Rămase surprins că se deschide foarte uşor. Intră ezitant şi se trezi într-o bucătărie.

Judecând după iedera de pe ziduri şi din spusele lui Anthony, Ari se aştepta ca totul să fie acoperit de mizerie şi de pânze de păianjeni. Dar nu era deloc aşa. Îşi trecu degetele peste masa de lemn din mijloc. Era un strat de praf pe ea, dar nicidecum murdăria la care te-ai aştepta după nouăzeci de ani de abandon. În timp ce se uita în jur, observă ceştile atârnate frumos în cârlige, soba neagră fără nici cea mai mică urmă de rugină şi farfuriile din bufet ciobite, dar curate. Se uită la picioare şi constată că nu lasă urmă în mizeria care s-ar fi adunat în atâta vreme pe dalele podelei.

Apoi remarcă un ceainic electric, modern, aşezat pe blatul de lângă cuptor. Evident, nu era o căsuţă părăsită şi atât de dărăpănată, încât să trebuiască demolată, cum susţinea Anthony.

Se ridică, realizând deodată că e posibil să existe un locatar. Se apropie tiptil de uşa bucătăriei şi o deschise. Ieşi în hol şi ciuli urechile, dar nu auzi nimic. Deschise uşa din stânga şi nimeri într-un salonaş. Era cufundat în întuneric, din cauza iederei care acoperea ferestrele, şi Ari se chinui să desluşească ceva. Pe grătarul şemineului se zărea doar un strat subţire de cenuşă, desprinsă de curând de pe coş. Scaunul din faţa lui era jerpelit, dar curat.

Se apropie de bibliotecă şi observă că e plină de tomuri vechi din literatura clasică britanică. Cărţile pe care Anahita spunea că le iubea atât de mult.

Ari urcă pe scara îngustă şi şovăi câteva clipe înainte de a deschide una din cele două uşi. Pătrunse într-un dormitor curat, cu perdeluţe cu flori decolorate la fereastră şi o cuvertură matlasată ponosită întinsă peste cadrul de alamă al patului. Pernele erau îmbrăcate în feţele lor, iar cearşafurile şi pătura păreau să îşi aştepte locatarul să se bage sub ele. Pe măsuţa de toaletă, erau o mulţime de loţiuni şi poţiuni de damă şi o sticlă mare de parfum.

Ari se scărpină nedumerit în cap. Toate lucrurile din jur demonstrau că în momentul actual există un locatar.

Dar cine să fie?

Căsuţa era ascunzătoarea ideală, se gândi Ari şi ieşi din dormitor, ca să arunce o privire în camera de vizavi. Privind din afară, nimeni n-ar fi bănuit că trăieşte cineva acolo.

Îl năpădi un nou val de emoţii când văzu ce se află în celălalt dormitor. Un pătuţ ruginit ocupa aproape tot spaţiul din încăperea minusculă, iar salteaua era încă acoperită cu o păturică de bebeluş, roasă de molii. Doi ochi trişti se uitau la el. Ari întinse mâna spre bătrânul ursuleţ de pluş şi îl strânse la piept, ca un copil.

— O, Doamne! murmură el.

Se convinsese acum că povestea străbunicii lui era adevărată.

Capitolul 28

Jack nici nu se clinti când Rebecca coborî din pat, a doua zi dimineaţă. Îşi alungă din minte întâmplarea de noaptea trecută, îşi puse o pereche de pantaloni de trening şi coborî la Machiaj.

La şase seara, după o zi lungă şi grea pe platou, urcă în cameră, sleită de puteri.

— Pleci? întrebă mirată, văzându-l pe Jack că îşi pune cămăşile în geanta de voiaj.

— Da, dar numai până la Londra. Amicul meu, James, mi-a povestit despre un film pe care îl produce Sam Jeffrey. Mi-am sunat agentul de pe telefonul din birou şi i-am zis să îl contacteze azi-dimineaţă şi să-i spună că sunt în Anglia. A rămas că ne vedem mâine. Nu e grozav, scumpo? Tipul e din generaţia tânără de regizori şi a câştigat deja câteva premii BAFTA. Am chemat un taxi să mă ducă la Londra. Mă întorc mâine-seară.

— Bine, răspunse Rebecca, încă şocată.

— Se pare că am fost inspirat când am decis să vin după tine în Anglia.

Se apropie de ea, o cuprinse în braţe şi o sărută.

— Ţine-mi pumnii şi vezi să nu cazi în braţele noului meu amic, cât lipsesc, spuse, luându-şi geanta de voiaj, şi porni spre uşă. Ştiu pe unde-a umblat băiatul. Te iubesc. Pa, scumpo.

Îi făcu cu ochiul şi închise uşa după el.

— Credeam că ai venit ca să mă vezi pe mine, şopti Rebecca de una singură şi se aşeză ameţită pe pat.

După câteva minute, îşi reveni din şoc, se ridică şi se duse să facă o baie. Era o seară plăcută şi, cum se copsese toată ziua la lumina reflectoarelor, hotărî să iasă la plimbare şi să ia puţin aer curat. Pe scări, se intersectă cu doamna Trevathan.

— Stai pe loc, Rebecca. Aduce ghinion dacă treci pe lângă cineva pe scări, spuse ea.

— Serios? O fi vreo superstiţie britanică, zise ea, ridicând din umeri.

— Cred că da, spuse doamna Trevathan, evident agitată. Ţi-a plecat băiatul?

— Da, dar se întoarce mâine.

— Am înţeles. Să-ţi pregătesc ceva de mâncare pentru seara asta?

— Nu, mulţumesc, am mâncat mult la prânz.

— Îţi las totuşi în cameră câteva sendvişuri şi ceaiul de muşeţel care-ţi place, în caz că te răzbeşte foamea mai târziu.

— Mulţumesc, doamnă Trevathan.

Tehnicienii şi actorii plecaseră în sat pentru filmarea din acea seară, astfel că în casă şi în grădină domnea liniştea. Rebecca se aşeză pe o bancă, în grădina împrejmuită de ziduri. Trandafirii începeau să înflorească şi răspândeau un parfum divin.

— Bună, răsună vocea lui Anthony, trezind-o din reverie. Am înţeles că prietenul tău a plecat la Londra.

— Se întoarce mâine. Dacă e vreo problemă, spune-mi, te rog, şi ne mutăm la hotel.

— Nu e nicio problemă. Doar că…

— Ce e?

— Nu e aşa cum mă aşteptam, mărturisi Anthony. Iartă-mă. N-ar trebui să vorbesc tocmai eu despre relaţiile dintre bărbaţi şi femei.

— Nu mă supăr, Anthony.

— Câtă vreme are grijă de tine şi eşti fericită, altceva nu mai contează.

— Aşa e, conveni Rebecca, abţinându-se de la alte comentarii, de teamă să nu spună ceva negativ.

— Ce părere ai de prietenul nostru indian?

— Îmi place de el, răspunse sincer Rebecca.

— Pare băiat de treabă, dar mi-e greu să-i cred povestea. Dacă aş crede-o ar însemna să-mi schimb părerea despre bunicii mei, Donald şi Violet, iar asta mă mâhneşte cel mai rău, recunoscu el.

— Din păcate, nu cunosc întreaga poveste, ca să-mi dau seama ce motiv ar avea, el sau străbunica lui, să inventeze aşa ceva.

— Poate doar dacă ar urmări să obţină ceva, murmură Anthony.

— Dar ce anume?

— Bani? Dreptul la moştenire?

— Anthony, n-am citit decât primele o sută de pagini, aşa că nu pot să îmi dau cu părerea. Totuşi, Ari mi se pare un om integru. Nu cred că a venit ca să îţi facă necazuri, ci doar să afle mai multe despre trecutul familiei lui.

— În orice caz, chiar dacă urmărea să obţină nişte bani, s-a lămurit acum că n-are de unde, zise Anthony posac.

— Din câte mi-a spus, are o afacere profitabilă. Chiar nu cred că a venit ca să stoarcă bani de la tine, Anthony.

— Aşa crezi?

Rebecca simţi din nou nevoia aproape copilărească a lui Anthony de a primi asigurări din partea ei.

— Aşa cred.

— Dacă aşa stau lucrurile, spuse Anthony, vizibil mai relaxat, mă tem că n-am fost chiar cea mai ospitalieră gazdă. Aseară mi-a spus că, de mâine, nu mai are cazare. Să-l invit să stea aici până pleacă în India, peste câteva zile?

— Ar fi un gest frumos din partea ta, răspunse Rebecca.

— Dumnezeule! Casa asta n-a mai primit atâţia musafiri de ani buni.

— Îţi place să ai oameni în preajmă? întrebă ea.

— Cred că da. Deşi doamna Trevathan nu e prea încântată. Îţi mulţumesc pentru sfat, Rebecca. Mă duc să-l sun pe domnul Malik.

Îi aruncă un zâmbet fugitiv şi porni spre casă.

Rebecca o luă înspre parcul din faţa conacului Astbury. Voia să îşi limpezească gândurile şi să ia o decizie în privinţa lui Jack. După doar douăzeci şi patru de ore petrecute în compania lui, îşi amintise de ce şovăia atât de mult să îi accepte propunerea. În timp ce se plimba peste peluza însorită, printre pâlcurile de castani din parc, realiză că se schimbase enorm în cele două săptămâni petrecute pe domeniul Astbury. Vedea totul mai clar, ca şi când spaţiul fizic din jurul ei îi reflecta spaţiul din minte. Iar adevărul era că seara trecută, când Jack intrase în dormitor beat şi drogat, simţise un profund dezgust faţă de el.

În peisajul de la Astbury, toate gesturile şi vorbele lui păreau nişte clişee hollywoodiene. În Oraşul Deşertăciunilor, comportamentul, aroganţa şi excesele lui Jack făceau parte din normalitate. Dar în lumea reală, cea în care oamenii obişnuiţi îşi vedeau de vieţile lor şi se căzneau să supravieţuiască de la o zi la alta, lucrurile stăteau cu totul altfel. Oricâte scuze i-ar fi căutat, nu îi putea tolera dependenţa de droguri şi de alcool. Ştia din proprie experienţă că e un drum fără ieşire.

Nu avea cum să îi accepte propunerea. Ce dacă lumea nu înţelegea? Nu lumea trebuia să trăiască cu el. Rebecca era

conştientă că trebuie să îi mărturisească faptul că relaţia lor nu poate continua dacă nu îşi schimbă comportamentul. Cel puţin, dacă îi spune acum, cât e încă la Astbury, va fi ferită de scandalul mediatic. Impresarul ei o să-şi iasă din minţi. Pe de altă parte, Rebecca începea să îşi dea seama că prea mulţi oameni, majoritatea bărbaţi, îi dirijaseră destinul în ultimii ani. Trebuia să îşi recâştige independenţa, oricât de scump ar costa-o.

Poate că refuzul de a se căsători cu el va fi semnalul de alarmă de care avea nevoie Jack pentru a-şi înfrunta demonii. Deşi nu-şi făcea mari iluzii în această privinţă.

Ridică ochii din pământ şi observă că a ajuns într-o zonă a parcului în care nu mai fusese până atunci. În faţă, ascunsă într-un pâlc de copaci, se vedea o clădire cu aspect de templul grec, ce făcea notă discordantă cu peisajul bucolic englezesc. Se duse spre ea şi urcă treptele mărginite de coloane albe. Se aştepta ca uşa masivă să fie încuiată, dar, când apăsă pe clanţă, descoperi, mirată, că e deschisă.

Pătrunse în interiorul întunecat şi răcoros şi o trecu un fior în momentul în care îşi aminti ceea ce îi spusese Anthony, şi anume că strămoşii lui sunt înmormântaţi într-un cavou din apropiere. Primul instinct fu să iasă de acolo, însă plăcile memoriale din piatră inscripţionate cu numele celor care odihneau în spatele lor îi stârniră curiozitatea. Găsi strămoşi ai familiei Astbury încă din secolul al XVI-lea; soţi şi soţii îngropaţi împreună pe vecie. Ajunse la mormintele mai recente şi se opri în dreptul criptei lordului Donald şi a lui Lady Violet Astbury.

DONALD CHARLES ASTBURY
n. 1 decembrie 1897 – d. 28 august 1922
la vârsta de 25 de ani

VIOLET ROSE ASTBURY
n. 14 noiembrie 1898 – d. 25 iulie 1922
la vârsta de 23 de ani

O trecu un fior rece pe şira spinării când se uită la data decesului lui Donald Astbury. Murise atât de tânăr… şi la doar o lună după Violet. Să fi fost o coincidenţă? Rebecca ardea de curiozitate să afle. Lângă piatra funerară închinată lui Donald şi

Violet, era Lady Maud Astbury, care trăise încă treizeci şi trei de ani după decesul fiului ei şi murise, în 1955, la vârsta de optzeci şi trei de ani. Era înmormântată alături de soţul ei, George, decedat în 1911, cu patruzeci şi patru de ani înaintea el Cea mai recentă piatră memorială aparţinea mamei lui Anthony.

DAISY VIOLET ASTBURY
n. 25 iulie 1922 – d. 2 septembrie 1986
la vârsta de 64 de ani

ANTHONY DONALD ASTBURY
n. 20 ianuarie 1952 – d.

Data morţii de sub numele lui Anthony nu era încă gravată.

Sub piatră, se afla o vază mare, plină cu trandafiri proaspeţi. Rebecca se lăsă în genunchi şi îi mirosi, gândindu-se la faptul că tatăl lui Anthony nu era îngropat alături de soţia lui, Daisy, ci trupul lui Anthony va odihni, la un moment dat, lângă mama sa. Cutremurată, Rebecca ieşi din cavou, întrebându-se de ce alesese Anthony, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, să fie îngropat alături de mama lui, şi nu alături de o eventuală soţie.

În timp ce se îndrepta spre casă, îi trecu din nou prin minte ideea că Anthony ar fi homosexual. Ori, poate, nu îl atrăgea niciunul din sexe, şi ştiuse asta dintotdeauna.

Indiferent de înclinaţiile lui sexuale, vizita la cavou îi confirmase un lucru Rebeccăi, şi anume că viaţa e prea scurtă ca să îţi baţi capul cu urmările deciziilor corecte. Când revine de la Londra, îi va spune lui Jack ce hotărâre luase.

Capitolul 29

În dimineaţa următoare, Rebecca simţi aceeaşi greaţă deja bine cunoscută şi o vagă durere de cap. Înghiţi două pastile de ibuprofen cu ceaiul pe care i-l adusese doamna Trevathan şi coborî la Machiaj.

— Iar eşti palidă, Becks, remarcă James, în timp ce se îndreptau spre salon, unde urmau să filmeze o scenă.

— Nu reuşesc să scap de durerea asta de cap, răspunse ea, dar sunt bine.

— Roagă-l pe Steve să cheme doctorul să te consulte. Nu pari deloc în apele tale, scumpo. N-am dreptate?

— Nu le spune nimic, te rog, îi ceru Rebecca. Nu vreau să aibă impresia că sunt vreo americancă ipohondră.

— La cum arăţi, mă îndoiesc că ar crede cineva asta, o linişti James. Eşti zgribulită toată, deşi aici mori de cald.

— Promit să merg la doctor, dacă nu-mi revin.

— Când se întoarce amicul meu Jack de la Londra?

— Nu ştiu. Am auzit că aţi chefuit zdravăn, îi replică ea, pe un ton sarcastic.

— Şi încă cum! Logodnicul tău e un tip pe gustul meu. Retrag tot ce-am spus despre actorii de la Hollywood care nu consumă alcool. Pe lângă Jack, eu sunt mic copil, zise James, rânjind.

După masa de prânz, Rebecca era liberă până seara, când actorii erau invitaţi să ia cina pe terasă, pentru a sărbători ziua de naştere a lui Robert Hope. Coborî la parter şi porni instinctiv spre bibliotecă. Intră, se apropie de şemineu şi se uită la portretul lui Violet, atârnat deasupra acestuia.

— Asemănarea e într-adevăr izbitoare, spuse o voce în spatele el.

Rebecca se răsuci şi dădu cu ochii de Ari Malik, care zâmbea din spatele unui fotoliu din piele.

— M-ai speriat. Nu te-am văzut.

— Scuze.

Ari se ridică şi veni spre ea. Se opri în dreptul ei şi studie tabloul.

— Întrebarea e: ai vreo relaţie de rudenie cu Violet Astbury?

— Cum i-am spus şi lui Anthony, când mi l-a arătat prima oară, părinţii mei se trag din Chicago şi n-au fost bogaţi. Aşa că, din câte ştiu eu, n-am nicio legătură de sânge cu ea.

— Oricare-ar fi adevărul, cred că bietul Anthony are impresia că îl bântuie trecutul familiei, oftă Ari.

— Da, am vorbit cu el aseară şi mi se pare tulburat de tot ce se întâmplă. Din câte mi-am dat seama, venerează amintirea lui Violet şi a mamei lui, Daisy. Te întâlneşti cu el azi?

— Cred că da, la un moment dat. Nu l-am văzut deloc de când am ajuns. M-a sunat ieri din senin şi m-a invitat să stau aici până când plec în India. Doamna Trevathan nu părea prea încântată când m-a condus la camera mea.

— Ai găsit ce căutai?

— Suficient cât să mă conving că străbunica mea a fost aici şi că povestea e în mare parte adevărată. N-am venit aici ca să tulbur apele şi înţeleg reţinerea lui Anthony de a-mi dezvălui prea multe despre trecutul familiei lui. Cred că se gândeşte că am vreun motiv ascuns.

— Şi aşa e?

— Nu, zise Ari, clătinând din cap. Vreau doar să confirm faptul că străbunica mea a fost la conacul Astbury şi că fiul ei a murit când era copil, cum scrie pe certificatul de deces.

— Crezi că Anthony ştie mai multe decât spune?

— Uneori, aşa am impresia. Pe de altă parte, aseară, când am luat cina împreună, mi-a spus că nu poate citi povestea până la capăt, şi l-am crezut. A fost o tragedie pentru toţi cei implicaţi, oftă Ari. Chiar cred că Anthony are dreptate când spune că moartea bunicilor lui, Donald şi Violet, a declanşat declinul familiei Astbury.

— Nu cunosc toată povestea, Ari, dar, din cât am citit, bănuiesc că relaţia Anahitei cu Donald a declanşat tot ce s-a întâmplat ulterior. Am dreptate?

— Da, confirmă Ari.

— Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar e posibil ca între tine şi Anthony să existe o relaţie de rudenie?

— Problema e complicată. Izvorul multor enigme.

— Prima care-mi vine în minte este dacă această posibilă relaţie de rudenie îţi dă dreptul să emiţi pretenţii asupra proprietăţii, spuse Rebecca.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, replică Ari, sincer surprins.

— Poate că Anthony s-a gândit. Încearcă să-l linişteşti că nu vrei nimic de la el. Ţi-a devenit clar că Astbury e viaţa lui.

— Ai dreptate. Să fiu sincer, Anthony e o enigmă pentru mine.

— E posibil ca subiectul să fie prea dureros pentru el. Aşa e trecutul uneori.

— Promit să nu forţez nota. Măcar există câteva piste pe care le pot cerceta de unul singur. Ajunge cât am vorbit despre mine şi misterele trecutului. Tu ce mai faci? Merg bine filmările?

— Eu sunt bine, filmările decurg bine. Numai că am avut nişte migrene nesuferite de când am venit aici.

— Curios. Ai mai avut şi înainte? întrebă Ari, privind-o gânditor.

— Nu, e prima oară. Dar am decis să nu le las să-mi strice şederea în Anglia.

— Logodnicul tău ce mai face?

— E la Londra momentan, să discute cu un regizor despre un film. Ca s-o spun pe-a dreaptă, nu suntem chiar în cel mai fericit moment al relaţiei, oftă ea.

— Parcă ziceai că s-au mai îndreptat lucrurile de când a venit aici? Rebecca legănă uşor din cap.

— Cred că m-am amăgit. Trebuie să încep să am încredere în mine şi să iau singură decizii.

— Ceea ce-ai spus acum seamănă cu un vers dintr-o poezie pe care am citit-o de curând, „Dacă” de Rudyard Kipling. E preferata mea. O ştii?

— Din păcate, nu, răspunse Rebecca.

— Nu strică s-o citeşti. Ideea poemului este despre a fi sincer cu propria persoană.

— O s-o caut. Trebuie să plec. E aniversarea regizorului şi dă o masă festivă pe terasă. Mă duc să mă pregătesc.

— Eu mă duc să arunc o privire prin cimitir, poate descopăr mormântul fiului Anahitei acolo. Apoi, merg la Exeter, să verific dacă există o înregistrare oficială a decesului.

Se duse spre uşă, şi Rebecca îl urmă.

— Îmi spui şi mie, dacă afli ceva? Ştiu că pare stupid, dar mă simt oarecum implicată în toată povestea asta. Poate şi din cauza asemănării mele izbitoare cu Violet. Străbunica ta a cunoscut-o?

— Aşa se pare, zise Ari, după ce ieşiră din bibliotecă şi se îndreptau spre holul de la intrare. Distracţie frumoasă, Rebecca! Iar, dacă tot nu-ţi trece migrena, consultă un doctor, te rog.

— Aşa o să fac. Mulţumesc.

Ari o urmări cum urcă treptele cu mişcări graţioase. Era lesne de înţeles de ce prezenţa ei îl tulburase atât de mult pe Anthony. Până şi el, un observator din afară, era şocat de asemănarea dintre cele două femei. De asemenea, în ciuda celebrităţii şi a succesului ei, Rebecca emana o fragilitate înnăscută. Ari simţea că soarta o adusese la Astbury, ca să fie un pion nevinovat într-o partidă complicată de şah.

El – şi mai ales Anthony – nu putea trece cu vederea faptul că istoria părea să se repete: Donald şi Anthony, moştenitorii necăsătoriţi ai moşiei Astbury, Violet şi Rebecca, americancele frumoase şi bogate, iar el şi Anahita, veniţi de pe un tărâm îndepărtat şi exotic…

Ari se uită la cupola centrală şi se gândi că, dacă Anahita este într-adevăr acolo sus, printre spiritele despre care spunea că îi îndrumaseră paşii, se uită curioasă la noua generaţie de jucători umani implicaţi în jocul încâlcit al vieţii.

Deşi înghiţise un pumn de pastile, ca să scape de migrenă, Rebecca suportă cu greu cina aniversară din acea seară.

— Eşti foarte tăcută, scumpo, remarcă James şi o cuprinse de umeri. Nu ţi-ai mai revenit?

— Sunt bine, James. Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi.

— Nebunaticul de Jack se întoarce astă-seară?

— Aşa cred, dar n-are cum să ia legătura cu mine la Astbury, ca să-mi spună când ajunge.

— Ar trebui să te simţi flatată că ai reuşit să-l îmblânzeşti. În seara aia, când am ieşit la bar, erau femeile grămadă pe el, dar nici nu le băga în seamă. Te iubeşte mult, scumpo, crede-mă.

— Eşti sigur?

— Mai mult ca sigur! spuse James şi sorbi din şampanie. Eu ar trebui să găsesc o femeie tare de tot, ca să mă convingă să renunţ la burlăcie.

— O s-o iau ca pe un compliment, zise Rebecca. Mă retrag discret şi mă duc să mă culc. Ne vedem mâine-dimineaţă.

În timp ce urca treptele, în zgomotul hohotelor de râs de pe terasă, Rebecca se gândi la remarcile lui James. Probabil că Jack o iubea, probabil că era pregătit să respingă avansurile altor femei – deocamdată – dar nu îi putea trece cu vederea problemele, dacă el continua să le nege.

Sau era ea prea severă cu el?

Pentru că se simţea prea rău ca să-şi mai bată capul cu asta, dar nici nu voia să renunţe la hotărârea de a purta o discuţie serioasă cu el, Rebecca se dezbrăcă şi se trânti pe pat. Sorbi din ceaiul călduţ de muşeţel pe care i-l lăsase doamna Trevathan, se uită la ceas şi se întrebă pe unde o fi umblând Jack. Stinse lumina, sperând să nu mai vină în seara aceea, ca să nu îi tulbure somnul.

Era trecut de miezul nopţii, când Jack intră în dormitor.

— Bună, iubito!

Se duse vesel spre ea, o sărută şi o strânse în braţe. Duhnea a băutură, iar Rebecca, deja îngreţoşată, îşi feri faţa de el.

— Te simţi bine, Becks? Eşti foarte palidă.

— M-a apucat iar migrena. Şi, din cauza ei, am o senzaţie de greaţă. O să merg la doctor, dacă nu-mi trece până mâine.

— Foarte bine, spuse Jack, aşezându-se pe marginea patului şi ţinând-o de mână. Biata de tine, gânguri el. Te-oi fi lăsat gravidă?

— Nu, Jack. Ştii bine că iau anticoncepţionale.

— Ştiu, dar n-ar fi grozav? Ar ieşi cel mai frumos copil din lume. Jur că nu mă deranjează deloc dacă eşti gravidă. Absolut deloc. Ar fi şi timpul să fiu tătic.

— Jack, sunt aproape sută la sută sigură că nu sunt însărcinată, răspunse Rebecca obosită. Cum a fost la întâlnire?

— Excelent. M-am înţeles de minune cu regizorul. Pe urmă am ieşit să luăm prânzul şi să socializăm ca băieţii, cum ai zice tu, explică el, zâmbind la amintirea acelor momente.

— Când afli ceva despre rol?

— Zilele astea. Mă duc să fac o baie în vechitura aia de cadă, dacă nu există duş în casa asta. Ciudat loc mai e şi ăsta, adăugă şi o sărută pe nas. Relaxează-te până mă întorc.

Rebecca încuviinţă din cap şi închise ochii. Jack îşi luă trusa de toaletă şi ieşi din cameră.

Un sfert de oră mai târziu, se întoarse şi urcă în pat, lângă ea.

— Eşti în stare să încercăm să facem un copil astă-seară? şopti el şi dădu să o prindă în braţe.

— Nu, Jack, chiar mă simt rău. Lasă-mă să dorm, te rog.

— Nesuferito.

Când se aplecă peste ea, să o sărute, Rebecca observă cu oroare o urmă de praf alb în nara lui.

— N-ai de ce să te superi, scumpo. Gândeşte-te că sunt în pat cu femeia căreia vor să i-o tragă toţi bărbaţii din lumea occidentală, de frumoasă ce e. Nu-i de mirare că mă excit.

— Te rog! Mă simt rău şi vreau să dorm.

— Scuze, spuse el, ofensat, în momentul în care Rebecca se îndepărtă de el şi stinse lumina.

Dimineaţă, Rebecca îl rugă pe Steve să cheme un doctor. Ca să nu o găsească în pat, lângă logodnicul căzut în nesimţire după drogurile şi alcoolul pe care le consumase, Rebecca coborî la parter şi îl aşteptă în salon.

Douăzeci de minute mai târziu, Steve intră în cameră, însoţit de un bărbat înalt, între două vârste, cu o valijoară în mână.

— Vă las să discutaţi, spuse Steve din uşă.

Doctorul veni spre ea şi luă loc.

— Bună dimineaţa, domnişoară Bradley! Sunt doctorul Trefusis. Ce anume vă supără?

Rebecca îi descrise simptomele, şi medicul îi făcu un control amănunţit.

— Bun, spuse el la final. Aveţi pulsul mai mare decât e normal şi tensiunea crescută. Dar astea pot fi şi din cauza stresului, mai ales când eşti nevoit să apelezi la serviciile unui doctor pe care nu îl cunoşti, adăugă, zâmbind.

— E inexplicabil. Nu mă îmbolnăvesc aproape niciodată.

— Din păcate, suntem oameni, şi mai avem şi astfel de neplăceri. Aş vrea să îmi daţi o probă de urină şi să vă fac nişte analize de sânge, ca să elimin o parte din cauze. Nu vă faceţi griji, domnişoară Bradley. Mai mult ca sigur aţi contractat un virus. Nu aveţi febră, dar asta poate fi şi pentru că aţi luat ibuprofen mai devreme.

Rebecca se duse la baie cu urocultorul şi făcu ce îi ceruse medicul, după care întoarse capul, ca să nu vadă când îi introduce acul în venă. Imaginea acestuia îi trezea amintiri despre mama ei.

— Gata. Am terminat. Aveţi aici numărul meu de mobil, în caz că vă simţiţi mai rău. Vă contactez imediat ce aflu rezultatele. E posibil să dureze câteva zile, aşa că nu vă impacientaţi. Până atunci, vă recomand odihnă la pat. Hidrataţi-vă bine, luaţi în continuare ibuprofen şi vedem dacă vă mai reveniţi.

— Odihnă la pat? N-am cum! Am un program de filmări încărcat în următoarele două zile. Nu vreau să-i ţin pe toţi pe loc, domnule doctor, zise Rebecca, îngrozită.

— Boala nu ţine cont de programul nostru, domnişoară Bradley. Sunteţi prea slăbită ca să munciţi acum. De ce nu vorbiţi cu băiatul care m-a condus? Doctorul îşi închise geanta şi porni spre uşă, după care se opri brusc. E posibil să fiţi însărcinată?

— Iau anticoncepţionale.

— Chiar şi aşa, o să facem şi un test de sarcină din proba de urină pe care mi-aţi dat-o, ca să fim siguri. La revedere, domnişoară Bradley!

Rebecca se lăsă pe speteaza canapelei, simţindu-se bolnavă *şi* vinovată că e bolnavă. Ar fi vrut să urce în dormitor, să tragă draperiile la ferestre şi să se culce. Dar nu putea să dea ochii cu Jack tocmai acum, când era atât de vulnerabilă.

Zece minute mai târziu, îşi făcu apariţia Steve.

— S-a rezolvat, scumpo. Am vorbit cu Robert şi reprogramăm scenele pe care trebuia să le filmezi, ca să ai câteva zile de odihnă.

— Îmi pare aşa rău, Steve. Mi-e şi jenă că vă fac atâtea probleme.

— Nu fii paranoică. Toată lumea te iubeşte şi s-a convins că eşti serioasă şi muncitoare. Ne pare rău că te simţi rău. Dar să sperăm că, după câteva zile de repaus, te pui pe picioare.

— Mulţumesc, zise ea recunoscătoare.

— Du-te în camera ta şi trage un pui de somn, o sfătui Steve.

— Jack încă doarme. S-a întors epuizat de la Londra. Mai stau aici până se trezeşte.

— Cum doreşti, zise Steve, aruncându-i o privire nedumerită. Dar tu eşti prioritatea noastră şi tu ai nevoie de odihnă. O întreb pe doamna Trevathan dacă are o cameră liberă pe care s-o foloseşti între timp.

Rebecca se foi stânjenită după plecarea lui. Îi venea să intre în pământ de ruşine pentru că e prea bolnavă ca să lucreze şi le adusese pe cap un iubit care dormea buştean în dormitorul ei.

— Bună, drăguţă, zise doamna Trevathan, intrând în salon după câteva minute, cu o expresie compătimitoare pe chip. Cum te mai simţi?

— Groaznic, mărturisi Rebecca, pierzându-şi orice urmă de tărie în faţa acelei figuri materne.

O podidiră lacrimile şi se şterse iute la ochi.

— Gata, linişteşte-te, zise doamna Trevathan şi îi strânse mâna cu blândeţe. Steve mi-a explicat care e situaţia, aşa că ţi-am pregătit alt dormitor în care să stai între timp.

O jumătate de oră mai târziu, Rebecca stătea întinsă pe un imens pat cu baldachin, în vreme ce doamna Trevathan se fâţâia pe uşă, ca să îi aducă apă, ceai, pâine prăjită şi câteva reviste pe care să le răsfoiască.

— Cred că apari şi tu în câteva, zise ea glumeaţă când i le dădu.

— E superb dormitorul ăsta. Presupun că a fost renovat, spuse Rebecca, cu un zâmbet abătut.

— Este, într-adevăr. A fost apartamentul lui Lady Violet, şi nu ştiu să-l fi folosit cineva în cei patruzeci de ani de când lucrez aici. Înălţimea Sa mi-a sugerat să te aduc aici când l-am întrebat unde să te cazez, azi-dimineaţă. Are cea mai frumoasă privelişte spre grădină şi spre mlaştini şi e singurul dormitor cu baie proprie. În partea aia, mai sunt un salon şi o garderobă, explică ea şi arătă spre o uşă.

— Spuneţi-i lui Anthony că îi mulţumesc din suflet. Promit că stau aici doar până când se trezeşte Jack.

— Eu zic să rămâi până te înzdrăveneşti. Încearcă să dormi puţin, scumpo.

— Vă mulţumesc că sunteţi atât de bună cu mine.

— N-ai pentru ce. Doar asta mi-e meseria, spuse doamna Trevathan, zâmbind, şi ieşi din cameră.

Când se trezi mai târziu, Rebecca se simţea puţin mai bine. Se ridică în capul oaselor şi bău ceaiul pe care i-l adusese doamna Trevathan. Pentru prima, dată, studie cu atenţie detaliile din cameră. Era greu de crezut că stătuse nelocuită atâţia ani. Totul era imaculat – până şi plintele păreau proaspăt vopsite. Ochii îi căzură pe măsuţa lustruită de toaletă, în stil Art Deco, pe care observă sticluţe de parfum, o perie şi un şirag de mărgele agăţat de oglinda cu trei laturi. Se ridică din pat, se duse la ea, luă o sticluţă şi o apropie de nas. Realiză cu o tresărire că e un miros cunoscut… acelaşi parfum discret şi floral pe care îl simţise în camera ei în câteva nopţi.

Se duse desculţă spre uşa cea mai apropiată şi intră într-o baie. Instalaţia imaculată o luă prin surprindere. Cada era veche, dar fără semnele de uzură care predominau în restul casei. Pe unul dintre pereţi se întindeau câteva şifoniere cu oglinzi. Rebecca deschise unul şi rămase uluită la vederea numărului impresionant de haine superbe, puse la păstrare în saci transparenţi.

— Hainele lui Violet, murmură ea.

Închise repede şifonierul, se întoarse în dormitor şi se duse la cealaltă uşă. Dincolo de ea, se afla un salon micuţ, dar elegant, complet mobilat. Pe un birou, erau înşirate fotografii în rame de argint. Văzu chipul lui Violet – chipul ei – uitându-se la ea. Lângă ea, stătea un tânăr chipeş, gătit în ţinută de seară; nu putea fi decât Donald, bunicul lui Anthony.

O altă uşă dădea într-o cămăruţă mai austeră – o cameră de bărbat, lipsită de podoabele feminine. Îşi dădu seama că trebuie să fi fost garderoba lui Donald. Observă patul îngust, din lemn, un şifonier de mahon, o comodă şi o bibliotecă ticsită de cărţi. Rebecca se uită la titlurile de pe etajere; includeau o tematică foarte variată, de la cărţi pentru copii până la romanele lui Thomas Hardy. Una în special îi atrase atenţia: pe cotorul volumului gros, din piele maro, stătea scris cu litere aurii Rudyard Kipling – „Dacă”. Amintindu-şi de discuţia pe care o purtase cu Ari, cu o zi înainte, trase tomul cu grijă de pe raft. Pe prima copertă era tipărită o emblemă aurie, realizată cu mare fineţe. Se aşeză pe pat şi deschise cartea. Pe coperta interioară, se întrezăreau câteva rânduri decolorate, scrise cu cerneală.

Crăciunul 1910

Dragul meu Donald, am primit acest dar deosebit de la însuşi Înălţimea Sa, maharajahul de Cooch Behar, când am revenit în Anglia, după cinci ani petrecuţi acolo, în calitate de guvernator. A comandat-o special pentru mine, ştiind că Rudyard Kipling este autorul şi poetul meu preferat. Pe prima pagină, vei găsi o poezie scrisă de mână, dar este, de fapt, un jurnal.

Foloseşte-l cum vei considera de cuviinţă.

Tatăl tău devotat,
George

Rebecca îşi aminti că citise pe placa memorială din cavou că George Astbury murise la doar câteva săptămâni după aceasta, în ianuarie 1911.

Dădu prima pagină îngălbenită şi găsi poezia, scrisă de mână, exact cum precizase tatăl lui Donald, încadrată de rafinate ornamente aurii. Citi repede versurile şi îşi dădu seama că nu există un ultim dar mai emoţionant de la un tată pentru fiul său.

Cuvintele, chiar şi după o sută de ani, o făceau până şi pe ea să se simtă puternică şi încrezătoare. Se ridică şi dădu să pună cartea la loc pe raft, când o pată de cerneală pe marginea uneia dintre paginile următoare o făcu să răsfoiască mai departe.

Luă loc din nou şi citi prima însemnare, scrisă într-o caligrafie desăvârşită.

Ianuarie 1911

Tata a murit acum patru zile. Am primit vestea la şcoală şi m-am întors acasă, ca să particip la înmormântare. Mama stă mai mult în capelă şi insistă să mergem şi noi cu ea. Sincer să fiu, în momentul acesta, mi-am cam pierdut credinţa în EL, dar voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să îi alin durerea. Selina este la fel de mâhnită. Înţeleg că acum eu sunt bărbatul în casă şi trebuie să dau dovadă de curaj şi putere. Îmi e nespus de dor de tine, tată, şi nu ştiu cum să le consolez pe femei.

Restul paginii era goală, dar, când răsfoi mai departe, Rebecca văzu că jurnalul reîncepea în 1912 şi continua cu însemnări sporadice timp de trei ani, şi era reluat, de data aceasta cu mai mare seriozitate, în februarie 1919, adică la scurt timp după încheierea Primului Război Mondial.

Rebecca auzi că o strigă cineva. Puse fără tragere de inimă jurnalul pe raft şi se întoarse repede în dormitor.

— Cum te mai simţi, drăguţă? o întrebă doamna Trevathan, care tocmai intrase în cameră.

— Ceva mai bine.

— Mă bucur că ţi-a mai revenit culoarea în obraji. S-a trezit Jack şi vrea să vorbească cu tine. I-am zis că dormi. Am venit să te întreb dacă eşti în dispoziţia necesară să primeşti musafiri.

Se citea compătimirea pe chipul doamnei Trevathan.

— Nu mă simt în stare, răspunse cu sinceritate Rebecca.

— Vrei să-i găsesc o ocupaţie până mâine? Mă gândeam să-i sugerez să meargă la hotelul din Ashburton mai târziu, cu prietenul lui, actorul. Că tot veni vorba, domnul James a întrebat ce mai faci şi îţi transmite multă sănătate.

— Sunteţi foarte amabilă. Dar dacă Jack iese în oraş cu James, o să se întoarcă târziu. Şi…

— Ştiu, scumpo, ştiu. Stai liniştită, că mă ocup eu de el.

— Dacă vă face probleme, trimiteţi-l la mine, vă rog.

— Am avut de-a face la viaţa mea cu unii mai răi decât prietenul tău, i-o retează menajera. Ţi-am adus ceva de mâncare pentru diseară, apă din belşug şi un pahar cu lapte cald, la insistenţele Înălţimii Sale. Îţi transmite salutări şi îţi urează însănătoşire grabnică. Ah, era să uit. Domnul indian care stă acum la noi a întrebat de tine şi voia să te vadă, adăugă. Te las şi mă duc să mă asigur că nu te deranjează niciunul din admiratorii tăi, spuse doamna Trevathan, cu un licăr în ochi. Dacă ai nevoie de ceva, sună din clopoţelul de lângă pat.

Rebecca se uită la el.

— Mai funcţionează?

— Bineînţeles că funcţionează, zise doamna Trevathan. Fă o baie fierbinte şi culcă-te devreme. O să-ţi aduc câte ceva din celălalt dormitor.

— Aşa o să fac. Aveţi dreptate, am nevoie de linişte.

— Ştiu, scumpo, se vede pe tine. Lasă totul în seama mea.

Rebecca se duse instinctiv spre doamna Trevathan şi o strânse în braţe.

— Mulţumesc.

Vizibil surprinsă şi jenată de acea efuziune sentimentală, doamna Trevathan se smulse repede din braţele Rebeccăi şi se duse spre uşă.

— Noapte bună, scumpo! Somn uşor.

— Sper să dorm bine.

Liniştită că Jack nu va da buzna peste ea, Rebecca făcu o baie, după care luă jurnalul cu coperte din piele din garderoba lui Donald. Urcă în pat şi se duse la însemnările postbelice. Prima pomenea despre „A”, care se îmbarcase pe un vapor cu destinaţia India.

Nu poate fi decât Anahita, îşi zise Rebecca.

Dacă la ea se referea Donald însemna că volumul acela aparent inofensiv, care stătuse neobservat în bibliotecă atâtea

zeci de ani, era dovada de care avea nevoie Ari pentru a confirma povestea Anahitei.

După ce mai citi două însemnări, Rebecca se convinse că „A” *era* Anahita. Ridică ochii şi zâmbi ironic spre cer.

— Tu ne-ai adus pe amândoi aici, Anni, şi, până la urmă, am găsit-o, şopti Rebecca şi se aşeză mai comod, lăsând cuvintele lui Donald să o transporte în trecut…

Donald
februarie 1919

Capitolul 30

1 februarie

Am coborât azi de pe vaporul care o va duce în India. Nu am cuvinte să exprim ce durere simt. Este atât de minunată, în toate privinţele – atât de caldă şi înţeleaptă, cu totul diferită de fetele pe care le-am cunoscut. Nu ştiu cum voi rezista fără ea în următoarele săptămâni. Mâine trebuie să mă întorc la Astbury şi să îi explic mamei că trebuie să vindem proprietatea. Sincer să fiu, mi-e groază de reacţia ei.

19 februarie

Sunt la Astbury. Mama refuză în continuare să iasă din cameră, susţinând că suferă de o boală fatală, însă doctorul nu a reuşit să descopere nicio cauză fiziologică. Toată casa ştie că e prost dispusă din cauza căsătoriei Selinei cu Henri. Am primit o telegramă frumoasă de la A, care a împlinit nouăsprezece ani acum trei zile, la bordul navei. Cuvintele ei tandre îmi dau puterea de a merge mai departe. Peste două săptămâni va ajunge la Calcutta. Nu-mi rămâne decât să sper că se va întoarce cât mai curând. I-am trimis o telegramă şi i-am spus cât de mult o iubesc. Nu ştiu dacă e de acord sau nu, dar astăzi sunt hotărât să îi spun adevărul mamei. Nu mai putem continua aşa.

Donald îşi luă inima în dinţi şi bătu la uşa dormitorului mamei sale. Auzi un zăngănit de farfurii, apoi un „Intră!” anemic.

— Bună, mamă! Nu vrei să trag puţin draperiile? E aşa beznă aici, că nici nu te văd.

— Dacă ţii neapărat, trage-le, dar mă deranjează lumina la ochi, răspunse Maud, cu voce tremurând!

Donald trase una din draperii, după care se duse spre mama lui.

— Pot să iau loc?

— Trage-ţi un scaun mai aproape de mine, zise ea şi îi făcu un semn chinuit, abia ridicând degetul de pe cearşaf.

Donald se conformă.

— Cum te mai simţi?

— Rău.

— Măcar ţi-a mai revenit culoarea în obraji.

— Ţi se pare, datorită fardului cu care am rugat-o pe Bessie să-mi dea pe obraji azi-dimineaţă, răspunse tăios Maud. Din zi în zi, mă simt tot mai rău.

Donald trase aer în piept.

— Mamă, înţeleg că nu eşti în apele tale, dar avem lucruri importante de discutat.

— Ca de pildă, nunta surorii tale cu franţuzoiul ăla nesuferit? Taică-tu s-ar răsuci în mormânt, dacă ar şti.

Donald se duse cu gândul la tatăl lui, atât de cald şi de iubitor, şi îşi dădu seama cât de fericit ar fi fost să ştie că Selina a găsit un bărbat alături de care să îşi trăiască viaţa, după tragedia suferită.

— Ce-a fost a fost, mamă, şi niciunul dintre noi nu mai poate schimba ceva. Selina e femeie în toată firea şi poate să ia singură decizii.

— Dacă nu eşti de acord, de ce te duci la nunta lor ruşinoasă? îi replică Maud. Nimeni din lumea bună a Londrei nu merge.

— E sora mea, mamă. Mai mult decât atât, Henri mi-e chiar simpatic. Cred că o iubeşte sincer pe Selina şi va avea grijă de ea şi de Eleanor.

— Atunci, ce doreşti să discuţi cu mine? spuse Maud, schimbând subiectul.

Donald se îmbărbătă, ca să îi poată spune tot ce avea de spus.

— Mamă, situaţia financiară a proprietăţii e dezastruoasă şi, dacă nu luăm măsuri cât mai curând, casa o să se năruie. Nu e exclus să ne-o ia banca, ţinând cont de datoriile pe care le avem.

Profitând de tăcerea mamei, Donald continuă.

— Oricât de tragic ar părea, singura soluţie e să o vindem. Mă rog să găsesc un cumpărător destul de bogat, care să-i vadă potenţialul şi să investească în ea.

În clipa aceea, ochii lui Maud se aţintiră asupra fiului ei. Chiar şi în lumina difuză, Donald desluşi privirea oripilată din ei.

— Vrei *să vinzi* conacul Astbury?

Maud lăsă capul pe spate şi pufni în râs.

— Donald, nu neg că are nevoie de renovări, dar mi se pare că exagerezi. Nu putem s-o vindem. E în familia noastră de la 1600!

— Toată luna trecută, nu am făcut altceva decât să discut cu bancherii, cu contabilul şi cu administratorul moşiei, şi toţi mi-au spus acelaşi lucru. Proprietatea e în faliment şi nu mai există cale de redresare. Îmi pare rău, dar asta e situaţia.

— Donald, strigă Maud, uitând brusc de boala necruţătoare, pot să trec cu vederea multe lucruri, dar nu voi accepta niciodată să vindem moşia Astbury.

— Mamă, spuse Donald, străduindu-se să îşi păstreze calmul, adu-ţi aminte că, acum trei luni, când am devenit major, toată moştenirea a trecut pe numele meu. Prin urmare, eu decid ce e mai bine să facem. Oricât de tristă sau de neplăcută ar fi această situaţie pentru toată lumea, trebuie să vindem casa. Sau putem aştepta portăreii să ne scoată afară cu forţa.

La auzul acelor cuvinte, Maud se prăbuşi pe pernă şi duse mâinile la inimă.

— Cum poţi fi atât de crud? Sunt femeie bolnavă şi tu vii să mă mâhneşti cu o asemenea veste? Mă doare în piept. Cheam-o pe Bessie, cheamă doctorul...

Donald se uită la ea şi văzu că se albise la faţă.

— Mamă, n-am vrut să te supăr, dar chiar nu avem încotro.

Maud gâfâia şi se căznea să îşi recapete răsuflarea. Donald se ridică de pe scaun.

— Mă duc să-l chem pe doctorul Trefusis. Iartă-mă că te-am tulburat atât de tare.

Oftă şi ieşi din cameră.

Doctorul Trefusis veni de îndată. O examina pe Maud şi îl găsi pe Donald, care aştepta înfrigurat afară.

— A făcut un fel de criză nervoasă. I-am dat un somnifer şi vin mâine-dimineaţă, să văd cum se mai simte. Spre binele tuturor, zise el apăsat, vă sfătuiesc să nu mai aduceţi vorba despre ce i-aţi spus mai devreme.

10 martie

Am primit o telegramă de la A, ca să mă înştiinţeze că a ajuns cu bine în India şi se îndreaptă spre Palatul din Cooch Behar. Mama refuză în continuare să iasă din cameră şi nici nu mă primeşte la ea, aşa că mă învârt prin casă, într-o stare permanentă de nelinişte şi deznădejde. Ca să mă alin, am stat toată după-amiaza şi am scris o scrisoare lungă, pe care să i-o trimit lui A la Palatul din Cooch Behar. Atmosfera sumbră care s-

a instalat la conacul Astbury e apăsătoare. Servitorii miros întotdeauna primii necazurile, şi cred că şi-au dat seama că se petrece ceva. Azi-dimineaţă, am chemat un agent imobiliar să evalueze proprietatea. Ne alegem cu o nimica toată, ţinând cont ce se află pe ea. Dar măcar îmi ajung banii să achit datoria şi să cumpăr o căsuţă la ţară, pentru mine şi A. Şi, bineînţeles, una pentru mama.

Veni şi luna aprilie, şi Donald întâmpină cu bucurie zilele însorite de primăvară care readuseră la viaţă grădina şi făcură ca grozamele din mlaştini să se umple de flori galbene. Într-o dimineaţă însă, tocmai când o scotea pe Glory din grajd, îl cuprinse o spaimă apăsătoare. Nu primise nici o veste de la Anni de aproape o lună, de când sosise la Palatul din Cooch Behar. Îi dădu pinteni lui Glory să iuţească pasul şi, în timp ce galopa peste mlaştini, mici demoni începură să îi zdruncine încrederea.

Să fi cunoscut pe altcineva în India? În fond, era o femeie frumoasă şi realizată – nu prinţesă, dar aristocrată şi înzestrată cu o graţie şi inteligenţă cărora niciun bărbat nu le-ar putea rezista. El era lord englez, dar unul scăpătat, şi, după ce vindea conacul Astbury, rămânea fără regat.

În ultimele luni, Donald începuse să înţeleagă că educaţia primită îl învăţase doar cum să devină membru al nobilimii şi să îşi conducă moşia şi angajaţii. Dacă nu revenea în armată – idee care îl îngrozea – ce se alegea de viaţa lui, după vânzarea proprietăţii? Descălecă lângă pârâul pe marginea căruia stătuse împreună cu Anni şi vorbiseră în acea primă vară, şi se întinse pe iarbă, ca să se gândească în linişte.

După experienţa pe front, o viaţă de huzur şi fără un ţel îi părea de prisos. În afară de asta, se simţea vinovat – vinovat, pentru că *el* era cel care avea să şteargă secolele de istorie ale seminţiei Astbury pe domeniul Astbury îşi frământă din nou mintea în căutarea unei idei de a salva conacul Astbury, dar nu îi venea niciuna fezabilă. Ştia că, dacă există o soluţie, nu va ezita să recurgă la ea, nu doar de dragul istoriei familiei, ci pentru că astfel ar face ceva cu adevărat util, asigurându-le traiul celor aproximativ două sute de angajaţi din zonă şi arendaşi – dar mai ales mamei lui, care, în ciuda prefăcătoriilor din ultima vreme, era realmente dărâmată la gândul de a-şi părăsi casa.

Donald se ridică şi încălecă pe Glory. Încercă să se convingă că trebuie să îşi accepte soarta şi să se concentreze pe clădirea unui viitor alături de Anni şi astfel să descopere un nou ţel în viaţă.

15 mai

Ieri (în sfârşit) mama a ieşit din dormitor. Dar au trecut zece săptămâni, şi încă nu am primit nicio veste de la A. Am trimis nenumărate scrisori la adresa pe care mi-a dat-o, dar nu am primit niciun răspuns. Unde o fi? Nu m-am simţit niciodată mai deprimat. Poate că m-a uitat. Poate că şi ea, ca prietena ei, Indira, a cunoscut un prinţ indian şi a fugit cu el în lume...

Donald aruncă stiloul, se ridică şi privi mohorât pe fereastra dormitorului. Soarele strălucea pe cer şi era o zi splendidă, dar nu se putea bucura de ea. Prin minte îi treceau doar gânduri sumbre despre Anni şi motivele pentru care nu îi răspundea. Ori poate, îşi zise, scrisorile ei nu ajunseseră la el. Se ştia cât de greu circula corespondenţa între Anglia şi India. Dar îşi dădea seama că nu îşi vă găsi liniştea până când nu va primi veşti de la ea.

Coborî la micul dejun şi îşi văzu mama devorând o porţie zdravănă de ouă cu şuncă.

— Mă bucur că te-ai mai înzdrăvenit, zise el, silindu-se să zâmbească.

— Ştii că nu-mi prieşte iarna. Dar se apropie vara şi avem multe de făcut.

— Serios? întrebă Donald, neînţelegând la ce se referă.

— Da, răspunse Maud şi îi întinse o scrisoare. Câţiva prieteni vechi de-ai tatălui tău m-au anunţat că ar vrea să vină în vizită. Îţi dai seama că nu aveam cum să-i refuz.

Donald citi în grabă scrisoarea expediată de la New York.

— Scrie aici că ajung peste şapte săptămâni. Cine e familia Drumner?

— Ralph Drumner este capul celei mai vechi, dar şi al celei mai bogate familii din New York. Are propria bancă, iar, din câte-mi amintesc, soţia lui, Sissy, e o femeie încântătoare. Au şi o fiică, Violet, care e cam de-o seamă cu tine. Din câte-am înţeles, face un tur al Europei, dar va veni şi ea aici la un moment dat.

Pe Donald îl miră entuziasmul ei. În opinia lui Maud, majoritatea americanilor erau „banali”.

— Să sperăm că îi putem găzdui. Dar mă bucur să văd că vizita unor vechi prieteni te-a mai înveselit.

— Chiar aşa e, zise Maud, zâmbindu-i larg fiului ei.

Era atât de bine dispusă, încât Donald se încumetă să aducă în discuţie problema Selinei.

— Dacă tot ne vin musafiri, poate o laşi şi pe Selina să ne facă o vizită. Micuţei Eleanor îi e dor de bunica ei şi de Astbury.

— Ştii prea bine, Donald, că atât timp cât e măritată cu bărbatul ăla, Selina nu are ce căuta în această casă. E clar?

Donald oftă, conştient că, în calitate de lord Astbury şi de moştenitor legal al proprietăţii, putea să treacă peste decizia ei şi să îşi invite sora în vizită oricând dorea. Totuşi, gândul de a-şi supăra mama din nou, tocmai acum când îşi regăsise buna dispoziţiei, era greu de suportat.

9 iunie

Am fost la Londra, să mai port o discuţie cu administratorul bancar. Veştile proaste se ţin lanţ – suntem presaţi de timp şi trebuie să scot proprietatea la mezat cât mai curând cu putinţă. Am trecut şi pe la Spitalul Londra din Whitechapel, să vorbesc cu sora-şefă a lui Anni, dar şi ea mi-a spus că nu ştie nimic de ea. M-am văzut în fugă cu Selina, care mi-a zis că s-a întâlnit cu Indira şi cu proaspătul ei soţ în sudul Franţei. Ştiam de la Anni că Indira urma să vină direct în Anglia, după ce pleca de la Paris, în mai. Sunt foarte îngrijorat. Ce mă fac fără ea?

14 iulie

Ralph Drumner şi soţia lui, Sissy, au ajuns la Astbury acum o săptămână. Par oameni cumsecade şi, în ciuda aspectului dărăpănat al casei, sunt încântaţi să locuiască într-un conac adevărat şi în compania unui lord englez. La sosire, Sissy a făcut o reverenţă în faţa mea! Cred că Ralph Drumner e mult mai viclean decât vrea să dea impresia. Se vede că e putred de bogat; Sissy se îmbracă după ultima modă de la Paris şi e plină de diamante. Au venit pentru două luni, „să bată Anglia”, cum spun ei, iar mâine ni se alătură şi fiica lor, Violet. Încă nu am primit nicio scrisoare de la A. Simt un sloi de gheaţă în suflet,

căci nu deduc decât un singur motiv pentru care nu ar vrea să mă contacteze.

— Familia Drumner se întoarce la trei şi jumătate, ca să luăm ceaiul împreună, anunţă Maud. Ar fi frumos să-l servim pe terasă. Ştiai că s-au dus la Londra, să îşi ia fiica? A venit aseară de la Paris.

— Da, mamă, răspunse Donald absent, în timp ce serveau micul dejun.

— Dacă tot sunteţi de vârste apropiate, ar fi frumos să ni te alături şi tu şi să te întreţii cu ea.

Donald împături ziarul *The Times* şi se ridică de la masă.

— Stai liniştită, o să-mi fac o intrare regală.

După-amiază, Donald încălecă pe cal şi porni să viziteze proprietatea. Arendaşii pe care îi vizita în sfârşit păreau mulţumiţi, căci vremea prielnică le adusese o recoltă îmbelşugată de grâu, pe care aveau să îl secere în săptămânile următoare. Îşi imaginau că vestea îl va bucura; nici prin cap nu le trecea ce soartă crudă îi aştepta.

Reuşise să găsească un potenţial cumpărător. Domnul Kinghorn, originar din Cornwall, era un afacerist care se îmbogăţise în timpul războiului de pe urma vânzării de staniu. Părea om de treabă şi era nerăbdător să avanseze pe scara socială prin cumpărarea conacului Astbury. Îl achiziţiona la un preţ derizoriu, fiindcă nu avea concurenţă în acei ani de criză postbelică. Donald nu bătuse încă palma cu el. Cel puţin, se consolă el, după ce lăsă iapa în seama grăjdarului şi mergea către casă, ştia că moşia va fi administrată mult mai eficient de către noul proprietar.

Când intră în grădină şi îşi văzu mama luând ceaiul pe terasă, împreună cu familia Drumner, îşi dădu seama că întârziase. Prefera să se afişeze în ţinuta de călărie decât să îşi înfurie mama şi mai rău. În timp ce urca treptele, îi atrase atenţia tânăra de la masă. Ca bărbat, îi remarcă imediat frumuseţea. Corpul suplu era înveşmântat într-o rochie elegantă de ceai, iar părul blond era tuns într-un bob modern. Când se apropie, îi observă ochii căprui, strălucitori şi buzele perfect conturate aşezate pe un chip palid, cu o piele imaculată.

— Bună ziua, îi salută el, când ajunse la masă. Mamă, Ralph, Sissy, îmi cer scuze pentru întârziere. Domnişoară Drumner,

adăugă, întorcându-se spre tânără, bine aţi venit la Astbury! Îmi permiteţi să vă spun Violet?

— Chiar vă rog, răspunse ea zâmbitoare, dezvelindu-şi dantura perfectă.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Donald şi luă loc pe scaun, în timp ce servitoarea îi turnă o ceaşcă de ceai. Cum a fost drumul până aici?

— Foarte plăcut, răspunse Violet. E prima oară când ies din Londra. Toate balurile la care am fost la începutul verii s-au ţinut în oraş.

— Şi mai trebuie amintit faptul că Violet şi-a făcut oficial intrarea în societatea newyorkeză anul trecut, anunţă Sissy.

— Într-adevăr, întări Maud, ridicând aproape imperceptibil din sprâncene.

— Ţi-a plăcut sezonul de baluri de la noi?

— O, da, enorm! Am cunoscut atâţia oameni interesanţi. Sunt îndrăgostită de Anglia, spuse Violet, pe un ton vesel.

— Violet a fost senzaţia sezonului londonez, adăugă Ralph. Au curtat-o o mulţime de tineri. N-are sens să negi, Violet.

— Termină, tată, spuse ea, îmbujorându-se. Toate fetele au fost admirate.

— Ţi-a furat ochii vreun băiat, în mod special? întrebă Maud.

— Sunt prea tânără ca să mă gândesc la măritiş deocamdată, răspunse Violet cu diplomaţie.

— Călăreşti, Violet? întrebă Donald, ca să schimbe subiectul.

— Da, chiar des, prin Central Park, iar la casa de vară din Newport am calul meu.

— Înseamnă că nu ai nimic împotrivă să faci o plimbare cu mine prin mlaştini, cât mai stai aici?

— Mi-ar face mare plăcere, Donald.

24 iulie

Azi-dimineaţă, am făcut din nou o plimbare călare, împreună cu V. Are o tehnică excelentă, dar călăreşte ca o fată, în timp ce A călărea ca un bărbat. Dar trebuie să recunosc că e drăguţă, isteaţă şi educată, iar bucuria cu care priveşte şederea în Anglia mă amuză. E şi foarte simpatică şi uneori o privesc şi mă gândesc cât de mult se deosebesc pielea ei albă şi părul blond de exotismul şi senzualitatea lui A. Din fericire, prezenţa ei m-a ajutat să mai uit de A, căci degajă o energie molipsitoare.

Donald observă că, de două săptămâni, îi mai revenise elanul. Cu entuziasmul tipic american, familia Drumner reuşise să însenineze atmosfera sumbră care domnea la conacul Astbury în ultima perioadă. Mama lui îşi regăsise energia şi invitase, cu câteva zile înainte, câţiva nobili din zonă la un dineu, cum nu mai dăduseră de mult timp. Până şi servitorii păreau sincer fericiţi să muncească mai mult din pricina musafirilor. Cameristele forfoteau pe scări, ca să pregătească baia celor două americance şi să se ocupe de garderoba lor enormă. Holul de-a lungul căruia se aflau dormitoarele de oaspeţi era învăluit în permanenţă în parfumul lui Violet, delicat şi văratic, exact ca ea.

Feţele lor luminoase îl întâmpinări în dimineaţa aceea, la micul dejun, când Ralph le dezvălui planul său de a „arunca o privire prin Cornwall", câteva zile.

— Mamă, zise Violet, te superi dacă nu vă însoţesc? Amy Venables dă o petrece la Londra şi m-a întrebat dacă pot să vin. Aş vrea să-mi mai văd o dată prietenii pe care mi i-am făcut anul acesta, înainte să ne întoarcem la New York.

— Nu mă îndoiesc, scumpa mea, dar nu poţi merge singură la Londra. Nici nu se pune problema, răspunse Sissy.

— E loc suficient în casa noastră din Londra, interveni Maud. Poţi sta acolo, dacă vrei, Violet.

— Sunteţi foarte amabilă, Lady Astbury.

— Nu ziceai că şi tu ai drum în oraş zilele astea, Donald? adăugă Maud.

— Ba da... merg la Londra, zise Donald stânjenit, ca să nu pară nepoliticos.

— Atunci, e perfect! Poţi să vii cu mine la bal! Amy Venables nu se supără, spuse Violet, bătând din palme.

— Minunată idee! Am găsit soluţia, zise Maud zâmbitoare.

După micul dejun, Donald se retrase în bibliotecă să citească ziarul, dar gândul îi fugea la alte lucruri. Deşi nu mai primise nici o veste de la Anni de cinci luni, îi părea nepotrivit să meargă la bal împreună cu Violet. Dar căzuse în cursa mamei sale, şi ar fi fost urât din partea lui să mai bată în retragere.

Cugetând la vitalitatea regăsită a mamei sale şi la amabilitatea neobişnuită pe care o afişa de la o vreme, îi trecu pentru prima oară prin minte că vizita inopinată a familiei

Drumner la Astbury nu fusese tocmai întâmplătoare. Nu exista nicio îndoială cu privire la averea familiei Drumner, şi chiar deunăzi Ralph pomenise de fondul fiduciar generos pe care îl administra în numele lui Violet, până la majoratul acesteia, peste trei luni – bani care, fireşte, îi vor reveni drept zestre la căsătorie.

— Fir-ar să fie, mamă!

Donald trânti ziarul pe masă, se ridică şi se duse la fereastră. Se mustră aspru pentru că fusese atât de naiv; cum de nu văzuse capcana pe care i-o întindea mama lui?

— Nu mă voi lăsa nici manipulat, nici cumpărat, zise, scrâşnind din dinţi, în timp ce privea parcul scăldat în lumina caldă a soarelui de august.

În afară de asta, mai era un aspect pe care Maud nu îl putea controla, şi anume sentimentele lui Violet faţă de el. Datorită averii, firii ei plăcute şi frumuseţii incontestabile, Donald bănuia că tânăra putea cuceri orice bărbat îşi dorea. Era puţin probabil să îl placă pe el. Totuşi, îi veniră în minte zâmbetele pe care i le arunca pe sub genele ei lungi şi cu cât entuziasm accepta orice activitate îi sugera el…

În lunga călătorie cu trenul până la Londra, Donald o lăsă să îi povestească despre viaţa la New York, despre casa frumoasă din Park Avenue, în care locuia cu părinţii şi despre lucrurile minunate pe care le văzuse în Europa.

— Cred că o să-mi fie greu să revin acasă. Americanii sunt destul de mărginiţi, zise ea, ca şi când cele trei luni petrecute în Europa o transformaseră într-o cosmopolită.

— Să înţeleg că preferi Anglia? întrebă el, din politeţe.

— O, da. Dintotdeauna am avut o pasiune pentru literatura voastră, îmi plac satele de aici. Sunt atât de pitoreşti.

Ajunşi la casa din Belgrave Square, menajera o conduse pe Violet în dormitorul de la etaj, iar Donald intră în salon şi o găsi pe Selina la birou, cu o scrisoare în faţă.

— Donald!

Se lumină la faţă când îl văzu şi veni să îl îmbrăţişeze.

— Ce mai faci, Selina?

— Doar ce-am venit de la castelul lui Henri. El a mai rămas, să se ocupe de diverse probleme. Eu şi Eleanor stăm aici până când e gata casa din Kensington. Vrei un ceai?

— Mi-ar prinde bine, zise Donald şi se aşează pe un scaun, în timp ce Selina chemă menajera.

— Ce mai e pe la Astbury? întrebă Selina.

— Mama s-a întremat şi e mult mai energică decât ultima oară când ai văzut-o, zise Donald şi ridică din sprâncene cu subînţeles.

— Dă semne că m-ar fi iertat?

— Sincer să fiu, n-am mai deschis subiectul în ultima vreme. E atât de veselă, încât n-am vrut să-i stric buna dispoziţie.

— În afară de asta, cred că ai fost ocupat să-i arăţi tinerei moştenitoare americance splendorile Devonului.

— Mi-am făcut datoria, nu neg, recunoscu el. Mi-e groază că diseară trebuie s-o însoţesc la un bal, unde vin toate prietenele ei.

— Îţi place Violet? Abia aştept s-o cunosc.

— Da, e o fată drăguţă. Dar, spuse Donald, întunecându-se la faţă, îţi dai seama că nu poate fi nimic mai mult între noi.

— Ai dreptate. Mai ştii ceva de Anni?

— Absolut nimic, oftă el. Am trimis o scrisoare până şi la Scotland Yard, să văd dacă pot afla ei pe unde e, dar nu i-au dat de urmă. Zici că s-a evaporat.

— E şi asta ceva, nu? spuse Selina, ca să îl aline. Măcar putem presupune că nu a murit.

— Ideea e că poate fi oriunde. Poate că nici nu s-a întors în Anglia, cum spunea. Între noi fie vorba, mă gândesc tot mai serios că a rămas în India şi n-a îndrăznit să îmi spună.

Stăteau amândoi cufundaţi în gânduri, când intră menajera cu ceaiul. Selina turnă în două ceşti, privindu-şi îngrijorată fratele.

— Donald, dragule, mă doare sufletul s-o spun, dar…

— Ştiu ce vrei să spui, dar te rog să n-o faci, o întrerupse el. Îmi dau şi eu seama că, poate, e momentul să merg mai departe.

— Aşa zic şi eu. Ştiu cât de mult ai iubit-o, dar…

— O *iubesc,* o corectă Donald.

— Da, o iubeşti, dar o căsătorie între voi doi ar fi fost extrem de complicată. Ştii cum e societatea britanică, nu v-ar fi acceptat prea uşor.

— Puţin îmi pasă de asta, răspunse Donald furios. În tranşee, am luptat cot la cot cu băieţi din toate mediile sociale şi am

văzut cât sunt de bravi. I-am văzut murind în aceleaşi chinuri pe toţi.

— Da, spuse calm Selina, e lăudabil că eşti atât de deschis la minte, dar majoritatea oamenilor încă au prejudecăţi şi vor avea mereu.

— Vrei să spui că Anni m-a părăsit, ca să mă protejeze?

— Nu, dar poate fi un motiv. Şi eu sunt la fel de şocată ca tine că n-a dat niciun semn de viaţă.

— Sper că nu i-am dat vreodată de înţeles că mă deranjează culoarea pielii ei.

— Donald, dragule, zise Selina, încercând să îl liniştească, nu spun că a fost vina ta, dar e posibil ca alţii să i-o fi spus. Mama noastră, de pildă. Gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă aveaţi copii. Ar fi fost metişi şi…

— Gata! strigă Donald şi lovi cu palma în masă, făcând să se clatine ceaşca în farfurioară.

— Iartă-mă, spuse Selina, cu ochii în lacrimi. Voiam doar să-ţi explic ce vă aştepta, dacă totul ieşea conform planului tău.

— Nimic din toate astea n-ar fi contat, dacă eram împreună. Donald se ridică de pe scaun. Mă duc să mă schimb pentru tâmpenia aia de bal.

Urcă în dormitorul lui şi se trânti pe pat, cu capul în mâini. Avea dreptate Selina? Era posibil ca, din dorinţa de a-l ocroti, Anni să fi decis să rămână departe de el?

Refuza să creadă o asemenea ipoteză. Anni ştia că el detestă orice formă de discriminare.

Din nou, Donald ajunse la aceeaşi concluzie. Era convins că Anni realizase că nu îl iubeşte atât de mult pe cât îşi închipuia. Ori poate iubea pe altcineva mai mult, îşi zise, cutremurându-se.

Îl podidiră lacrimile, căci, pentru prima oară, îşi imagina un viitor fără ea. Şi îşi dădu seama că începe să îşi piardă speranţa.

Capitolul 31

25 august

M-am simţit neaşteptat de bine la bal. M-am întâlnit cu doi foşti colegi de la Harrow, care însoţeau două fete. M-am bucurat nespus să îi revăd şi am depănat o mulţime de amintiri. Amândoi urmează să se căsătorească peste câteva săptămâni şi m-au invitat la nuntă. Firește, m-au tachinat amândoi din cauza lui V, spunându-mi ce noroc am să dansez cu cea mai frumoasă fată de la bal...

Violet hotărâse să rămână în oraş mai mult decât prevăzuse iniţial. Iar, cum lui Donald îi era groază să revină la Devon şi să îi transmită domnului Kinghorn decizia finală cu privire la vânzarea moşiei, hotărî să îşi amâne şi el întoarcerea. Printre dineurile la care o însoţea pe Violet şi plimbările prin Londra, Donald ajunse şi la clubul lui din Pall Mall. Îi făcu plăcere să reînnoade legătura cu vechile cunoştinţe şi să discute despre război până în miez de noapte.

Înţelegea din ce în ce mai clar că, atunci când venise la Londra, după semnarea Armistiţiului, totul gravitase în jurul lui Anni şi a iubirii pe care i-o purta. Nu îl interesase decât să fie cu ea, astfel că nu îşi găsise nici timp, nici dispoziţie pentru altceva. Parcă trăise într-un balon de săpun şi, cu toate că încă tânjea după ea, cel puţin noile activităţi mondene îl ajutau să mai uite de suferinţă.

Ce-i drept, se simţea bine că prietenii îl invidiau pentru relaţia cu Violet, care părea, într-adevăr, să fie cea mai frumoasă fată din cercurile sociale londoneze. Era atrăgătoare, isteaţă, dar şi înzestrată cu o energie debordantă şi un umor remarcabil, calităţi pe care Donald i le descoperea abia acum, când scăpase de atenţia sufocantă a părinţilor ei.

Până şi el era fermecat de voioşia şi de pofta ei sinceră de viaţă. În comparaţie cu Anni, care era profundă, pasională şi tenebroasă, Violet era veselă, copilăroasă şi senină. Remarcă, de asemenea, că e peste măsură de generoasă, punând mereu la cale surprize plăcute pentru prietenii ei.

Invitaţiile se ţineau lanţ, iar Violet era bine primită la orice masă din Londra, bărbaţii înghesuindu-se să stea lângă ea şi să se bucure de tovărăşia ei. În scurt timp, Donald ajunse să o

însoţească aproape seară de seară la diverse reuniuni mondene, care, trebuia să recunoască, începeau să îi facă plăcere.

Spre finalul perioadei petrecute la Londra, primiră invitaţie din partea lordului şi a lui Lady Charlesworth să ia cina la reşedinţa lor de lângă Hyde Park. Harry, fiul acestora, era moştenitorul uneia dintre cele mai mari moşii din ţară. Era un bărbat deosebit de chipeş, fermecător şi exuberant. Ca de obicei, Violet, fiind senzaţia momentului, fu aşezată la masă alături de tânăra gazdă, iar Donald o privi cum şuşoteşte cu Harry într-un mod foarte familiar. Se vedea limpede că cei doi nutreau o atracţie reciprocă.

La desert, Donald simţi o împunsătură în inimă şi realiză cu surprindere că este gelos.

Şocat de descoperire, rămase cufundat în gânduri tot drumul spre casă. Violet, jovială ca întotdeauna, pălăvrăgi fără încetare despre Harry şi despre faptul că o invitase la moşia lui din Derbyshire, peste câteva zile, când începea sezonul de vânătoare.

În dimineaţa următoare, o aştepta o scrisoare pe tăviţa din hol. Ducându-se să ia micul dejun, Donald o observă, o întoarse pe partea cealaltă şi văzu că poartă sigiliul familiei Charlesworth. Seara, Violet nu îl mai rugă să o însoţească, aşa cum obişnuia; plecă împreună cu o prietenă, gătită într-o superbă rochie Paquin şi învăluită într-un nor de parfum. Donald nu izbuti să adoarmă până în zorii zilei, când îi auzi paşii delicaţi pe trepte.

Violet nu coborî la micul dejun, dar, la prânz, o găsi la masă, căscând de oboseală.

— Te-ai distrat bine? o întrebă Donald politicos.

— Minunat, răspunse ea visătoare. Harry ştie toate localurile bune din Londra. M-a dus la un club unde am ascultat cea mai grozavă muzică de jazz! Am dansat toată noaptea, atât de mult încât mă dor picioarele îngrozitor. Şi prietenii lui au fost extraordinari.

— Te mai întâlneşti cu el?

— Sper. E foarte simpatic.

— Ar cam trebui să mă întorc la Devon. Vrei să rămâi la Londra? sugeră Donald. M-am convins că poţi să-ţi porţi singură de grijă.

Se uită la el, pe sub genele lungi, şi adoptă o figură vulnerabilă.

— Nu mi-ar plăcea să fac singură un drum atât de lung.

— N-aş vrea să-ţi stric distracţia, spuse el, simţindu-se ca un om bătrân. Propun să facem un compromis şi să plecăm amândoi la Devon, la sfârşitul săptămânii.

— Da, e perfect aşa! M-am distrat de minune la Londra. Mulţumesc, Donald.

— N-ai pentru ce. Mă bucur că te-ai simţit bine. Te rog să mă scuzi acum, am o întâlnire la club. Donald se ridică şi porni spre uşă, după care se opri şi se întoarse spre ea. Poate, înainte de a pleca, mă duci şi pe mine la unul dintre localurile alea pe care spuneai că le ştie Harry?

— Cu mare plăcere, Donald.

Şi, deodată, lucrurile se inversară. Din dorinţa de a-i face pe plac lui Violet, în următoarele trei seri, Donald învăţă să danseze pe muzica jazz, atât de populară în America, şi care începea să facă furori şi în Anglia. Ajungeau acasă în zori, transpiraţi şi chicotind. Donald o săruta sobru de noapte bună, la baza scărilor, iar ea îi zâmbea şi urca sprintenă treptele, în stilul ei atât de profund feminin.

În ultima noapte la Londra, după ce Violet dispăru ca de obicei în dormitorul ei, Donald intră în salon şi îşi turnă un pahar de coniac. Luă o înghiţitură şi îşi dădu seama că, în seara aceea, voise să o sărute cu adevărat. Oftă în momentul în care înţelese că abia aştepta să revină la Devon, ca să nu trebuiască să o mai împartă cu nimeni.

— Anni, murmură el şi se trânti pe un scaun, cuprins de remuşcări. Iartă-mă.

În tren, Violet, epuizată după atâtea nopţi albe, dormi aproape tot drumul, iar Donald profită de moment pentru a-şi analiza sentimentele.

Nu era sigur dacă afecţiunea crescândă faţă de Violet era o reacţie la durerea provocată de pierderea lui Anni, dar nici nu putea ignora că în ochii ei frumoşi sălăşluia opţiunea unui alt viitor. Dacă vindea conacul Astbury, rămânea fără un ţel în viaţă. Când luase pentru prima oară în calcul acest scenariu, Anni făcea parte din viaţa lui, iar gândul de a începe o viaţă nouă alături de ea îi mai alinase amărăciunea. Acum însă, îşi

zise Donald, oftând, dacă vindea totul şi rămânea singur, ce sens mai avea viaţa lui?

Pe de altă parte, dacă se căsătorea cu Violet, pe care o îndrăgea şi care avea să readucă la viaţă conacul Astbury cu banii, cu personalitatea şi cu relaţiile ei, nu era chiar cea mai proastă opţiune.

Poate că Selina avea dreptate într-o oarecare măsură, îşi zise el; în primele luni după război, era răvăşit mintal şi emoţional, marcat de ororile la care asistase. Faptul că găsise o persoană care să-l înţeleagă şi să-i împărtăşească experienţa fusese vital. Dar pe termen lung… Donald se uită pe geamul trenului şi se întrebă sincer dacă relaţia lor ar fi avut sorţi de izbândă. Se îmbătase oare cu apă rece în tot acest timp?

Plus de asta, nu putea nega că îi făcuse plăcere să revină la fosta lui viaţă în luna petrecută la Londra. Oricât de superficială era uneori, cel puţin îşi găsea locul în ea. Era convins că nu va mai iubi niciodată pe nimeni aşa cum o iubise pe Anni, dar ce om de rangul lui îşi permitea luxul de a se căsători din dragoste? Cu siguranţă, nu părinţii lui – pur şi simplu, formaseră un parteneriat de succes.

Iar mireasă mai frumoasă nici că-şi putea dori, medită Donald, privind-o pe Violet, aşezată în partea opusă a mesei din vagonul de clasa întâi. Nu va fi o corvoadă să facă dragoste cu ea. Ştia deja că e atras de ea.

Dar mai ştia că e foarte posibil ca Violet să îl respingă. Era doar unul dintre numeroşii ei pretendenţi, şi sărac lipit pământului, pe deasupra.

Până să ajungă trenul în gara din Exeter, Donald hotărâse deja să îi ceară mâna.

Seara, la cină, familia Drumner aduse vorba despre plecarea acasă, stabilită peste o săptămână.

— O să ne fie greu să ne despărţim de Anglia, nu-i aşa, Violet? întrebă Sissy.

— Groaznic de greu, oftă Violet. Am ajuns să îndrăgesc Anglia atât de mult.

— Şi Anglia pe tine, se pomeni Donald că spune, zâmbind.

Mai târziu, pe când stătea cu Ralph în bibliotecă, la un trabuc şi un pahar de coniac, Donald îşi luă inima-n dinţi şi se pregăti să spună ce avea de spus.

— Domnule Drumner…

— Spuneţi-mi Ralph, vă rog, Lord Astbury.

— În acest caz, spune-mi şi tu Donald. Ralph, bănuiesc că ai observat cât de mult m-am ataşat de Violet.

— Serios? zise Ralph, ridicând o sprânceană. Înseamnă că relaţia a avansat în ultima lună.

— Chiar aşa s-a întâmplat, răspunse Donald. Violet e o fată deosebită, adăugă, căutându-şi cu grijă cuvintele, şi am ajuns să o apreciez în multe privinţe.

— Este, într-adevăr, deosebită, confirmă Ralph, studiindu-l cu atenţie. Şi are o avere considerabili îţi dai seama că mi-ar displăcea profund ca vreun bărbat să profite de fiica mea.

— E de înţeles, se grăbi Donald să spună. Dar te asigur că nu îmi stă în fire să fac aşa ceva.

— Chiar dacă domeniul Astbury are nevoie de o infuzie urgentă de capital? întrebă Ralph, cu o privire suspicioasă. Crede-mă, Donald, nu sunt nici orb, nici prost. M-am uitat bine în jur şi m-am convins că e nevoie de mulţi bani, ca să repui casa pe picioare.

— Îmi cer scuze, Ralph, dar eu vorbeam despre sentimentele pe care i le port fiicei tale, nu despre situaţia mea financiară, îi replică Donald, fără să îşi piardă cumpătul. Adevărul e că am deja un cumpărător şi mă gândesc tot mai serios să îi accept oferta.

La auzul acelor cuvinte, Ralph păru realmente surprins.

— Serios? Ai fi dispus să-ţi vinzi moştenirea? Istoria familiei? Casa asta aparţine familiei tale de la 1600, dacă nu mă înşel.

— Da, la nevoie, sunt dispus să mă despart de ea. În momentul de faţă, e ca un ştreang la gâtul meu şi, dacă nu găsesc resursele financiare de a achita datoriile şi de a o restaura, prefer să fiu realist şi să o vând.

Ralph tăcea, iar Donald îşi dădea seama că îl pusese pe gânduri.

— Unde-o să locuieşti dacă vinzi proprietatea?

— Nu ştiu, dar, sincer să fiu, cel mai important lucru este să le pot oferi o oarecare stabilitate financiară mamei, viitoarei soţii şi copiilor noştri.

— Te-am subestimat, tinere. În munca mea, am de luat o mulţime de decizii financiare dificile şi nu mă pot lăsa influenţat de emoţii. Am întâlnit puţini oameni capabili să abordeze aceste

probleme cu pragmatism. Mai ales când e vorba de casa familiei.

— Tot ce pot să-ţi spun, Ralph, e că, la sfârşitul săptămânii, mă întâlnesc cu domnul Kinghorn, potenţialul cumpărător, ca să îi comunic decizia finală.

— Aceea de a vinde?

— Da, răspunse Donald. Nu am încotro, acesta este crudul adevăr.

— Nu ţi-e teamă că îi frângi inima mamei tale?

— Cum tu singur ai spus, nu mă pot lăsa influenţat de emoţii. Trebuie să fiu raţional.

— Ai vorbit despre asta cu Violet?

— Nu, dar îndrăznesc să cred că, dacă acceptă să se căsătorească cu mine, mă iubeşte îndeajuns de mult, încât să nu o intereseze unde locuim.

Donald nu se putu abţine să zâmbească în sinea lui, în momentul în care remarca lui îşi atinse ţinta.

— Desigur, spuse Ralph, după câteva secunde. După ce plăteşti creditorii, îţi mai rămâne vreun ban din vânzarea casei?

— Suficienţi cât să cumpăr o căsuţă la ţară şi să o păstrez pe cea de la Londra.

— Am înţeles.

— Sper să fie suficient pentru a satisface pretenţiile fiicei tale, adăugă Donald.

— Deci, îmi ceri mâna fiicei mele?

— Da, confirmă Donald. Deşi înţeleg dacă ai reţineri, după tot ce am discutat. Sunt conştient că îi pot oferi foarte puţine în comparaţie cu alţi pretendenţi.

— Ascultă, tinere. În ciuda a ceea ce-am spus, până şi eu trebuie să recunosc că banii nu sunt cel mai important aspect în situaţia de faţă. Cel mai mult mă interesează fericirea şi viitorul fiicei mele. L-ai spus ce simţi pentru ea?

— Nu mi s-a părut potrivit înainte de a discuta cu tine.

— Donald, dragă, mi-ai dat un subiect de gândire. Dar, până la urmă, decizia îi aparţine în totalitate lui Violet.

— Îmi permiţi să o întreb?

— Da, dar aş prefera să nu îi spui că intenţionezi să vinzi conacul Astbury. Ştim amândoi că nu va mai fi nevoie, în cazul în care acceptă să se mărite cu tine. Un tată îşi doreşte să-i ofere tot ce-i mai bun copilului său. Ralph dădu pe gât şi ultima

picătură de coniac şi îl fixă pe Donald cu o privire severă. Tinere, trebuie să recunosc că aveam îndoieli în ceea ce te priveşte, dar m-ai câştigat prin sinceritatea de care ai dat dovadă. Cred că vei fi un soţ demn de fiica mea.

— Mulţumesc, Ralph. Mă bucur să aud asta.

— Dacă fata mea e fericită, sunt şi eu fericit Mergem să vedem ce fac doamnele în salon?

Fie din empatie, fie din alt motiv, cert este că cele trei femei îi aşteptau cu priviri curioase.

— Mă duc la culcare. Vii, Sissy? i se adresă Ralph soţiei sale, pe un ton care nu lăsa loc de refuz.

— Bineînţeles, spuse Sissy şi îşi sărută fiica de noapte bună, înainte de a părăsi camera.

La rândul său, Maud le ură tinerilor somn uşor şi se retrase.

— Iată-ne singuri, zise Donald încurcat.

— Da, iată-ne singuri, repetă Violet

Donald se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— I-am spus tatălui tău că o să-ţi simt lipsa, când te vei întoarce la New York.

— Chiar aşa? întrebă Violet cu ochii mari de uimire. O, Doamne!

— Da. Sunt convins că ai observat că m-am ataşat mult de tine în aceste luni.

— Eşti foarte drăguţ că spui asta, Donald. Mulţumesc.

— M-am consultat cu tatăl tău cum te-aş putea convinge să mai rămâi.

— Şi ce soluţie aţi găsit?

— Ei bine, spuse Donald şi trase aer în piept. Violet, nu ştiu ce simţi pentru mine, de aceea te rog să nu te simţi ofensată de ceea ce urmează să-ţi spun. Mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine. Şi aş vrea să te întreb dacă... ăă... dacă ai accepta să fii soţia mea.

Violet se uită la el, cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Donald Astbury, mă ceri în căsătorie?

— Da. Îmi cer scuze pentru exprimarea stângace. Nu mi se întâmplă să fac asta prea des. Donald mai luă o gură de aer, îngenunche în faţa ei şi îi cuprinse mâinile în palme. Violet Drumner, aş fi cel mai fericit om din lume, dacă mi-ai face onoarea de a te căsători cu mine.

Tânăra se uita la el, dar nu îi răspunse.

Stânjenit de tăcerea care se lăsase, Donald continuă:

— Înţeleg dacă inima ta aparţine altuia şi promit să îţi accept refuzul cu bărbăţie.

La auzul acestor cuvinte, Violet lăsă capul pe spate şi pufni în râs.

— Te referi la Harry Charlesworth?

— Da, chiar la el mă gândeam, răspunse Donald, neînţelegând ce o amuzase atât de tare.

— Iartă-mă, Donald, spuse ea, încercând să se liniştească. Nu îţi imagina că Harry nutreşte vreo pasiune faţă de mine. De fapt, fetele, în general, nu îi trezesc pasiunea, dacă înţelegi la ce mă refer.

— Adică e homosexual?

— O, da! Nu e evident?

— Nu.

— Acestea fiind zise, reluă Violet, regăsindu-şi calmul, sunt convinsă că Harry va rămâne unul dintre prietenii mei cei mai buni. Chiar am vorbit multe cu el despre tine, adăugă, devenind deodată serioasă. Mi-a zis că eşti o enigmă.

— Chiar aşa?

— Da. Din câte-am înţeles, ai făcut ceva vâlvă anul trecut la Londra.

— Serios?

— Da, s-a discutat mult despre o iubită misterioasă pe care o ţineai ascunsă.

— Dumnezeule mare! exclamă Donald, sincer uimit. Nu ştiam că lumea mă urmăreşte cu atâta atenţie.

— Donald Astbury! îl mustră ea. Eşti un nobil al Angliei şi un burlac foarte râvnit din acest motiv. Normal că toată suflarea stătea cu ochii pe tine. Aşadar, înainte de a-ţi da un răspuns, vreau să-mi spui dacă e adevărat. Ai avut o iubită secretă?

Donald se strădui să formuleze un răspuns cât mai elocvent, ştiind că totul atârnă de acesta.

— Într-adevăr, a existat o persoană cu care am avut o relaţie foarte apropiată. Dar, crede-mă, Violet, s-a terminat de mult.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur, răspunse Donald, dând pentru prima oară crezare propriilor cuvinte.

— Mărturisesc că cererea ta m-a luat prin surprindere. Nu mă gândeam că eşti atras de mine, se confesă Violet

— Serios?

— Da, zise ea, îmbujorându-se. Mă îndoiesc că nu ai observat că eu te plăceam mai de mult.

— Şi acum mă mai placi?

— Vai, Donald! Ce întrebare e asta? Cred că ţi-am arătat-o din plin în ultimele săptămâni. Chiar n-ai remarcat?

— Să fiu sincer, credeam că te-ai îndrăgostit de amicul nostru, Harry Charlesworth.

— Nu, prostuţule! Aproape tot timpul cât am stat împreună n-am făcut altceva decât să mă plâng că *tu* nu mă bagi în seamă. Când toată Londra ştie că sunt îndrăgostită nebuneşte de tine.

— Serios? întrebă el stupefiat

— Desigur. M-am îndrăgostit din prima clipă în care te-am văzut că urci pe terasă, în pantalonii de călărie! zise ea şi lăsă ochii în pământ, cu cochetărie.

— Deci, există o şansă să te căsătoreşti cu mine?

— Da. Ba mai mult sunt fericită să îţi spun da încă de pe acum.

— Atunci, sunt şi eu foarte fericit.

Donald o ridică pe Violet de pe scaun şi o strânse în braţe.

— Dacă tot suntem oficial logodiţi, îmi dai voie să te sărut?

— Îţi dau, dar mai am o întrebare: nu primesc niciun inel?

— Violet, exclamă Donald speriat, îl am sus. Mă duc imediat şi-l aduc. Nu…

Violet îi puse un deget pe buze.

— Sst. Glumeam.

În momentul acela, Donald îşi aplecă gura spre buzele ei moi şi ispititoare. Nu simţi aceeaşi pasiune fierbinte pe care i-o trezea Anni, dar era mulţumit de înflăcărarea evidentă a fetei. Se desprinse de ea, în cele din urmă, şi îi ridică bărbia, ca să o poată privi în ochi.

— Ce zici, anunţăm mâine că lordul Astbury şi-a ales viitoarea „lady”?

— Ar fi minunat. Dar nu cred că va fi o surpriză pentru cineva. Noi, femeile, am presupus că aţi stat atât în bibliotecă astă-seară tocmai pentru că i-ai cerut încuviinţarea tatei de a te căsători cu mine. Sunt sigură că părinţii mei vor fi încântaţi. Mama ştie ce simt pentru tine, iar, după graba tatei de a se duce la culcare, bănuiesc că nu a avut nimic de obiectat. Dacă tata e de acord, batem palma.

— Batem palma, zise Donald, amuzat de formularea ei, apoi îl apucă deodată căscatul. Iartă-mă, Violet. Sunt epuizat. Am avut emoţii mari înainte de discuţia cu tatăl tău. Mergem la culcare?

Îi întinse mâna, şi Violet îşi strecură degetele subţiri şi răcoroase în palma lui. Ieşiră din salon şi se opriră la baza scărilor.

— Nu-mi vine să cred că asta va fi casa mea, se minună ea, uitându-se la cupola grandioasă de deasupra. I-ar prinde bine un strat de var, nu crezi? adăugă, în timp ce urcau treptele.

— Categoric.

— Bănuiesc că şi instalaţia de căldură lasă de dorit. Cred că e cam frig aici iarna.

— Ai mare dreptate, din nou, zise el, când ajunseră în capătul scărilor. Noapte bună, frumoasa mea Violet.

— Noapte bună, spuse ea încet şi porni pe coridor, către camera ei.

Donald o luă în cealaltă direcţie.

Odată ce se văzu în cameră, se aşeză pe patul îngust şi se uită pe fereastră, în noaptea senină.

— Anni, oriunde te-ai afla, vreau să ştii că te iubesc. Iartă-mă.

Apoi îşi îngropă capul în mâini şi plânse.

Capitolul 32

30 septembrie

„Bătrânii” lui V, cum îi numeşte ea, se pregătesc să plece la New York. Tăticul Drumner e obligat să se întoarcă acasă, ca să se ocupe de afaceri – cel mai probabil, să îşi numere milioanele. Violet rămâne la Astbury, ca să organizeze nunta, împreună cu mama. Speram la o ceremonie restrânsă, dar mi s-au spulberat toate iluziile. Judecând după numărul de persoane pe care V intenţionează să le invite, ai zice că e o nuntă regală. Slavă Domnului că tăticul Drumner acoperă toate cheltuielile, ca să-i facă pe plac fetiţei lui. Aseară m-a chemat în bibliotecă, să stăm de vorbă...

— Bun, zise Ralph, după ce îşi turnă un pahar de coniac, se aşează pe un scaun şi îşi aprinse un trabuc. Creşte sufletul în mine când îmi văd fetiţa atât de fericită.

— Mă voi strădui să o fac fericită şi de-acum înainte, spuse Donald şi luă loc pe scaunul din faţa lui.

— Hai să trecem la lucrurile importante – averea lui Violet. Va intra în posesia ei peste şase săptămâni, când împlineşte douăzeci şi unu de ani. E o sumă considerabilă, dar îmi dau seama că mare parte din ea se va duce pe plata datoriilor şi pe renovarea casei în care va locui de acum încolo.

— Ralph, cum ţi-am spus şi în seara în care ţi-am cerut mâna lui Violet, dacă te deranjează situaţia, îl anunţ imediat pe domnul Kinghorn că îi vând proprietatea. Ne putem muta într-o casă mai mică.

— După cum ştii prea bine, tinere, fiica mea ar fi oripilată de această idee, replică Drumner. Să revenim la subiect: mă interesează suma exactă. La care poţi să mai adaugi cincizeci de mii pentru interior. O să te lămureşti că fata mea are gusturi scumpe. Se poate să-mi dai un răspuns, fiule?

— În linii mari, da, zise Donald.

— Nu te sfii. Mie îmi place să fac lucrurile bine de la bun început şi vreau ca Violet să aibă cea mai grozavă casă din Anglia. Indiferent cât costă. Crede-mă, sunt bani suficienţi. Cu vârf şi îndesat chiar, întări Ralph afirmaţia. Acţiunile ei au explodat după război. Violet e o tânără foarte bogată. Tot ce-ţi cer e să-mi faci feta fericită. Dacă nu, şi aud că te ţii de prostii – înţelegi la ce mă refer –, o să mă fac foc şi pară. E limpede?

— Foarte limpede, răspunse Donald, gândindu-se cu câtă uşurinţă era capabil Ralph Drumner să uite nu doar de emoţii, ci şi de bunele maniere.

— Câtă vreme ne înţelegem unul cu altul, vă puteţi căsători liniştiţi. Te aşteaptă un proiect de amploare şi, dat fiind că eu voi semna cecurile, în calitate de consilier al lui Violet, te sfătuiesc să ceri devize cât mai curând.

— Aşa o să fac.

În timp ce Donald studia costurile de renovare a structurii casei, Violet se ocupa de designul interior. Conacul se umplu de mostre de stofe pentru draperii, iar comercianţii veneau tocmai de la Londra pentru a-i prezenta piese moderne de mobilier, covoare colorate, abajururi şi saltele noi pentru toate paturile, pe care insista să le testeze împreună cu Donald.

— Dacă ne vin musafiri în weekenduri, nu-i putem culca pe cele de acum. Oricum, colcăie probabil de ploşniţe. Violet se cutremură la acest gând şi coborî de pe salteaua întinsă pe podeaua din salon. Luă o mostră de damasc auriu şi o ridică în lumină, în dreptul ferestrei. Nu crezi că ar arăta superb aici? Ar da camerei un aspect mai cald. Sau preferi s-o port pe post de voal? zise şi o aşeză peste cosiţele blonde, după care se duse spre el şi îl sărută tandru pe obraz. Ar fi grozav dacă am reuşi să punem toată casa la punct până la nuntă, când sosesc toţi prietenii noştri.

Donald ştia că, dacă exista o persoană capabilă să aranjeze casa într-un timp atât de scurt, aceea era Violet. Podelele fuseseră deja demontate, instalatorii şi electricienii se ocupau de încălzirea şi de iluminarea modernă a casei, iar zugravii purtau lungi dezbateri asupra decorului camerelor, după încheierea lucrărilor iniţiale. Imediat ce primea devizele, Donald i le trimitea lui Ralph, prin poştă sau telegraf, mai venindu-i să plângă din pricina costurilor. Deocamdată, însă, nu primise nicio obiecţie din partea socrului său.

Violet angajase deja un designer de interior, Vincent Pleasance, la recomandarea uneia dintre bogatele ei prietene din Londra. Donald nu-l suferea pe Vincent, care defila toată ziua prin casă şi i se lăuda lui Violet cu viziunea lui despre noul conac Astbury.

— Of, Doamne! exclamă Maud, într-o dimineaţă, la micul dejun, când Violet discuta cu Vincent planurile de redecorare a dormitorului matrimonial. Nu vede ce fandosit e? Ai grijă, Donald, că omuleţul ăsta îngrozitor o să te culce într-un budoar de cocotă.

— I-am zis să nu se atingă de dressingul meu, mamă. I-am explicat că îmi place aşa cum e.

— Sper, spre binele tău. Am auzit-o pe Violet când îi spunea să arunce un ochi şi în Dower House, s-o „modernizeze" pentru mutarea mea acolo, după nunta voastră. Îţi dai seama că i-am refuzat ajutorul. Arată foarte bine aşa cum e acum.

Stabiliseră nunta la începutul lunii aprilie 1920. Donald se mută bucuros la Londra şi o lăsă pe Violet să se ocupe de casă şi de nuntă. Ţinea morţiş să verifice şi cele mai mici detalii, aşa că Donald decise că e mai bine să o lase să-şi vadă de treabă.

La clubul lui, fu întâmpinat cu bătăi pe spate şi râuri de şampanie.

— Ţi-ai găsit una pe cinste, amice!

— O să te aranjeze bine de tot. Şi pe tine, şi căsoiul din Devon!

— Ce mândreţe de femeie! Abia aştept nunta. Şi tu la fel, nu mă-ndoiesc.

14 octombrie

Am fost la Devon weekendul trecut, ca să discut cu vechilul despre utilajele necesare. În casă e un haos. E plină de comercianţi şi muncitori, iar V tronează peste toţi şi toate, ca o regină. Trebuie să recunosc că o admir; tenacitatea şi încăpăţânarea ei sunt trăsături atât de atipice pentru un britanic. Mă întreb uneori dacă nu cumva iubeşte conacul Astbury mai mult decât pe mine...

Soţii Drumner reveniră de la New York de Crăciun, iar Donald îşi dădea seama că sunt impresionaţi de ceea ce realizase fiica lor între timp. El se abţinuse de la comentarii cu privire la covorul ales pentru salon. Era făcut din optsprezece piei de leopard, cusute de un celebru designer italian. Donald zâmbise amuzat de figura mamei lui când îl văzuse pentru prima oară.

— Ce părere ai, mamă? o întrebă Violet, care începuse să i se adreseze astfel lui Maud.

— Pe vremea mea, nu erau asemenea covoare, răspunse politicos Maud.

— E absolut superb, scumpo, zise Sissy şi se aşeză pe canapeaua roşie, nou tapiţată. Ai înveselit casa asta veche.

— Îţi place, Donald? întrebă Violet, întorcându-se spre logodnicul ei. Pieile de animal sunt foarte în vogă acum.

— E... spectaculos, răspunse diplomat Donald.

Planul era ca mare parte din lucrările privind structura casei să înceapă după plecarea lui Donald şi a lui Violet într-o lună de miere prelungită. Mai întâi, urmau să oprească la New York, pentru a-l prezenta pe Donald în societate. Apoi, Violet îşi exprimase dorinţa de a reveni în Europa, aşa că se gândiseră să închirieze o casă în Italia pentru sezonul estival.

— Va fi atât de romantic să mergem doar noi doi la Veneţia, exultase Violet când venise cu această propunere.

Cunoscând-o pe Violet, medită Donald mai târziu, era imposibil să rămână prea mult singuri. Pomenise deja de câteva prietene care locuiau în apropiere. Cum nu era un amator de mondenităţi, Donald spera ca, odată întorşi la Astbury, din luna de miere, Violet să se pondereze. Totuşi, judecând după şirul nesfârşit de prieteni de la Londra, care se perindau prin casa lor la sfârşit de săptămână, după râsetele şi muzica de gramofon care se revărsau fără încetare pe holuri, nu prea îi venea a crede.

— Trebuie să mai angajăm nişte servitori, Donny, îl anunţă Violet într-o dimineaţă de februarie, după ce plecară şi ultimii musafiri, la capătul unui weekend mai tumultuos ca oricând.

— Cum vrei tu, zise el, apoi încălecă pe Glory şi plecă să dea o raită prin mlaştini.

Se aşeză în locul lui preferat, pe marginea pârâului, înfrigurat în aerul răcoros al dimineţii, şi se întrebă dacă va avea vreodată curajul de a-i refuza ceva lui Violet. Cum să facă asta, ţinând cont că ea plătea totul?

Se ridică şi începu să se învârtă de colo colo, căci era prea frig ca să stea pe pământ, gândindu-se ce va mai rămâne din vechiul conac Astbury, după ce Violet isprăvea tot ce îşi propusese. Momentan, era preocupată să decoreze pereţii cu opere de artă. Chiar în acea dimineaţă, se declarase nemulţumită de portretele înşirate de-a lungul scărilor.

— Sunt atât de anoste, dragule! Ne trebuie nişte opere moderne, care să mai învioreze casa. M-am îndrăgostit de Picasso, zise ea visătoare. I-am sugerat lui tati că sunt înnebunită după el, şi sper să ne cumpere un tablou drept cadou de nuntă. N-ar fi grozav? adăugă şi îl strânse în braţe.

Donald îşi propusese să nu comenteze şi să amâne aceste discuţii până după revenirea din luna de miere şi finalizarea lucrărilor la casă.

Lovi posac cu piciorul într-un smoc de iarbă ţepoasă. Nu dormea prea bine de două săptămâni. Se trezea în miez de noapte, scăldat în sudoare şi speriat de ceea ce îi va rezerva viitorul. Singura consolare era aceea că moşia Astbury va fi în siguranţă pentru cel puţin încă două generaţii, chiar dacă el trebuia să îndure prezenţa constantă a prietenilor lui Violet.

Oftă. Simţea că se sacrifică pe sine pentru a salva Astbury. În acelaşi timp, îşi dădea seama că nu mai poate face nimic. Totul se prefăcuse într-un tăvălug imposibil de oprit.

2 aprilie

Mâine mă căsătoresc cu V. Toată casa freamătă de emoţie şi nelinişte, iar V aleargă dintr-o parte în alta, să fie sigură că totul, începând de la florile de pe mese şi până la coafurile domnişoarelor de onoare, e perfect. Ieri a făcut o criză de nervi şi a returnat Programul de Nuntă, pentru că tipăritura nu era pe placul ei. Mă întreb uneori dacă eu voi fi pe placul ei...

Donald închise jurnalul şi îl puse la loc pe etajeră, printre celelalte cărţi. Simţea că acesta devenise singura posibilitate de a se exprima liber – cui altcuiva i-ar fi putut mărturisi temerile care îl frământau? De nenumărate ori îşi văzuse mama ridicând din sprâncene, nemulţumită de gusturile lui Violet, pe care le considera vulgare şi ţipătoare. Dar, cum ea stârnise toată această tevatură, ca să îşi vadă, în sfârşit, fiul la altarul din capela familiei, nu avea motiv să se plângă.

Donald se întinse pentru ultima oară, ca burlac, în patul lui îngust. De mâine-seară, se va muta în apartamentul matrimonial, proaspăt decorat – prevăzut cu uşi care dădeau într-un salon şi în baie –, unde va împărţi patul şi viaţa cu Violet.

Stătu treaz până spre zori, tânjind după forţa cumpănită şi înţeleaptă a lui Anni. Şi după pielea ei oacheşă, ca de caramel.

De-ar fi fost ea cea pe care avea să o conducă a doua zi la altar şi mai târziu în pat...

Ruşinat de dorinţele neaşteptate trezite în el, se răsuci şi încercă să adoarmă.

După luni de zile, lumea nu contenea cu elogiile la adresa nunţii lui Violet Drumner cu lordul Donald Astbury. Norocoşii care se număraseră printre invitaţi descriau uluiţi abundenţa de flori superbe din capelă, masa somptuoasă şi petrecerea din Galeria Mare, în acordurile Cvartetului Savoy, veniţi tocmai de la Londra.

Şi, fireşte, din descrierile lor nu lipsea mireasa însăşi, care arăta splendid în rochia brodată cu dantelă franţuzească şi trenă lungă, aproape cât culoarul capelei. Revista *Tatler* dedicase nunţii un articol excepţional, întins pe opt pagini, plin de fotografii ale elitelor americane şi britanice, ale politicienilor şi ale vedetelor de teatru şi cinema.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, Donald coborî la parter şi îi găsi pe soţii Drumner gângurind fericiţi la vederea fotografiilor publicate în toate ziarele naţionale.

— Bag de seamă că petrecerea noastră a stârnit mare vâlvă, fiule, remarcă Ralph, rânjind cu gura până la urechi.

— Violet arată divin, dar şi tu eşti foarte chipeş, Donald. Ia spune, îl îmboldi Sissy, aruncându-i o ocheadă plină de înţeles, cum se simte fetiţa mea în dimineaţa aceasta?

— Foarte bine, cred. Camerista i-a dus micul dejun în cameră şi m-am gândit să o las să se aranjeze în linişte.

— Înţeleaptă decizie, murmură Ralph. Ai învăţat deja lecţia.

În momentul în care începură să îşi facă apariţia invitaţii rămaşi peste noapte, Donald se retrase în dressingul lui.

4 aprilie

Iată-mă însurat cu V. Toată lumea e încântată de felul în care a decurs ziua, şi trebuie să recunosc că V a făcut o treabă excelentă.

Se opri câteva clipe şi se uită pe fereastră, gândindu-se cum să îşi transpună sentimentele pe hârtie.

Prima noapte împreună a decurs bine. V arăta de vis în cămaşa de noapte din mătase – mult mai pe gustul meu decât mormanul de dantelă pe care l-a purtat la nuntă – şi tind să cred că totul a mers mulţumitor. Nu cum era cu A, bineînţeles, dar m-am împăcat cu gândul că nimic nu se va mai compara cu acele momente. De acum încolo sunt bărbat însurat şi voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a-mi îndeplini îndatoririle de soţ. V e o fată minunată şi merită din plin. Trebuie să mă apuc să îmi fac bagajele, pentru că, mâine-dimineaţă, plecăm spre America, împreună cu mami şi tati Drumner.

O lună mai târziu, Selina stătea în salonul casei din Londra şi se uita pe fotografiile lui Donald şi ale tinerei sale soţii, publicate în *Tatler*.

Înainte de nuntă, fratele ei venise să îi spună că insistase pe lângă mama lor ca ea, Eleanor şi Henri să fie invitaţi. Îl întrebase atunci dacă e fericit.

— Destul de fericit, îi răspunsese el şi schimbase numaidecât subiectul.

În după-amiaza aceea, Selina aduna ultimele lucruri pe care urma să le ia cu ea în casa cea nouă din Kensington. Odată întorşi din luna de miere, casa din Belgrave Square avea să fie doar a tânărului cuplu căsătorit, iar camerista era la etaj şi împacheta tot ce mai rămăsese în fostul ei dormitor.

Selina auzi soneria de la uşă, dar nu se duse să răspundă. Trei minute mai târziu, răsună un ciocănit la uşa salonului, şi menajera băgă capul înăuntru.

— Mă scuzaţi, doamnă contesă. Vă caută… o persoană străină. A venit şi ieri, pretinzând că a lăsat ceva aici acum câteva luni, dar i-am spus să-şi caute de drum.

— Da? Cum o cheamă?

— Zice că o cheamă Anahita.

Selina încremeni.

— Am înţeles, zise, după ce îşi veni în fire. Condu-o înăuntru, te rog.

Se ridică de pe scaun în momentul în care Anni intră în cameră.

Selina observă numaidecât că e numai piele şi os.

— Bună, Selina. Am venit să-mi iau valiza. Am lăsat-o aici înainte să plec.

— Ia loc, Anni, te rog, spuse Selina. Cer imediat să ne aducă un ceai.

— Mulţumesc.

Anni luă loc şi, după ce plecă menajera, Selina spuse:

— Ce-ai păţit, Anni? Unde-ai fost? Arăţi cumplit. Eu şi Donald ne-am ieşit din minţi de grija ta.

— E o poveste lungă. M-am îmbolnăvit când eram în Franţa. M-am întors în Anglia şi am stat multe luni în spital.

— De ce nu m-ai anunţat, Anni? Ştii că te-aş fi ajutat.

— Ştiu, Selina, ştiu, dar la vremea aceea eram prea bolnavă ca să îmi dau seama unde mă aflu. S-au întâmplat mai multe lucruri… neaşteptate, oftă Anni.

— Mi se rupe sufletul să aud că ai fost bolnavă.

— Mulţumesc. Mă întremez pe zi ce trece, zise Anni, zâmbind pentru prima oară de când venise.

— Unde stai acum? întrebă Selina, înţelegând că indiferent de motivul dispariţiei sale, Anni era rezervată şi nu voia să vorbească despre el.

— Am o prietenă de pe vremea când eram la şcoală. O cheamă Charlotte şi locuieşte în Yorkshire. S-a oferit să mă cazeze la ea până când mă pun pe picioare. Familia ei are o casă în mlaştinile din Yorkshire, şi acolo locuim… locuiesc acum. Sper să mă înzdrăvenesc repede şi să revin la Londra ca asistentă medicală.

— Trebuia să iei legătura măcar cu unul din noi, zise Selina, în momentul în care apăru menajera cu ceaiul.

— Dar i-am trimis o scrisoare lui Donald de la Paris, în care îi spuneam că o să mai dureze până mă întorc şi să mă aştepte. Chiar şi de curând am mai trimis câteva scrisori. Nu le-a primit?

— N-a primit nimic. Nu mai ştie nimic de tine de peste un an, de când ai ajuns la Calcutta.

Selina văzu cum degetele palide şi slabe ale lui Anni se încleştează pe ceaşca de ceai.

— Ce mai face Donald?

— E bine, e bine. E… plecat din ţară peste vară, răspunse Selina, neavând inima să îi spună adevărul femeii fragile din faţa ei.

— Înseamnă că n-o să-l văd câteva luni de acum încolo, zise Anahita, cu un zâmbet stins. Am aşteptat amândoi atâta timp, ce mai contează câteva săptămâni?

— Aşa e, spuse Selina, în pragul lacrimilor.

Anni sorbi din ceai puţin câte puţin.

— Unde anume e Donald?

— Momentan, la New York. De acolo, cred că se duce în Europa, unde urmează să stea până la sfârşitul verii.

— Bănuiesc că a vândut conacul Astbury şi a simţit nevoia să evadeze?

— Nu, n-a vândut conacul Astbury.

— Serios? Mă bucur pentru el. Ştiu cât îl întrista gândul că trebuie să îl vândă.

— Într-adevăr. Ai mare noroc că m-ai găsit azi aici. Am venit doar să-mi adun ultimele lucruri şi mă mut în casa mea şi a lui Henri din Kensington. O să mai avem un copil.

— Selina! exclamă Anni, şi ochii i se umplură de bucurie. Se pare că dragostea voastră a trecut peste greutăţile de la început, şi iată că are un final fericit.

— Aşa se pare…

În timp ce Anni îşi bea ceaiul, Selina avu răgaz să ia o decizie. Nu avea ea căderea să îi spună acelei fete, care susţinea că îi scrisese lui Donald să o aştepte, că bărbatul pe care îl iubea se căsătorise cu altcineva.

— Poţi s-o rogi pe cameristă să îmi aducă valiza? întrebă Anni. Cred că Donald a pus-o în dormitorul lui.

— Desigur. Cel mai bine ar fi să-mi scrii adresa la care stai şi i-o dau eu lui Donald, când se întoarce. Sunt convinsă că o să te contacteze imediat, draga mea Anni.

— Mulţumesc.

Selina îi ceru cameristei să aducă valiza, apoi căută o foaie de hârtie şi un creion în sertarul biroului.

— Spune-mi sincer, Anni, ai nevoie de bani?

— Nu, mulţumesc. Am îndeajuns.

Selina îi întinse foaia de hârtie şi creionul.

— După ce-o scrii pe a ta, notează noua mea adresă din Kensington. Să-mi scrii, dacă ai nevoie de ceva, cât e Donald plecat. Promiţi?

— Da, dar aşa cum spuneam, sper să mă întorc la serviciu cât de curând, răspunse, în momentul în care menajera coborî cu valiza. Ştii cumva adresa lui Donald la New York? Aş vrea să-i scriu. Dacă n-a primit scrisoarea de la mine, mă gândesc că e foarte îngrijorat.

— Da, şi-a făcut o mulţime de griji, dar, din păcate, nu am nicio adresă de la New York. Călătoreşte mult, din ce-am înţeles, minţi Selina. Cu prima ocazie când îmi dă telefon, îl anunţ că ai trecut pe aici. O să fie o uşurare să afle că eşti teafără.

Anni puse ceaşca pe masă. În clipa aceea, îi căzură ochii pe revista *Tatler,* deschisă la pagina pe care erau fotografiile de la nuntă.

— Cel din fotografii e Donald? întreba Anahita şi se aplecă, să vadă mai bine.

— Da, la o recepţie…

Prea târziu. Anni luase deja revista de pe masă.

Revista *Tatler* celebrează nunta anului dintre lordul Donald Astbury şi Violet Rose Drumner…

Anni studie fotografiile câteva secunde, după care căzu la loc pe scaun, cu o privire îndurerată.

— S-a căsătorit? întrebă, simţind că se sufocă. S-a căsătorit… de ce nu mi-ai spus? Cum ai putut să nu-mi spui?

— Anni, n-am…

— Nu-mi vine să cred că s-a însurat. I-am spus să mai aştepte…

Îşi luă capul în mâini, încleştă pumnii şi începu să se lovească peste frunte.

— Linişteşte-te, te rog, Anni. Donald n-a primit nicio veste de la tine de luni de zile. Prietena ta, Indira, zicea că vii direct în Anglia de la Paris. Când a văzut că nu mai apari, s-a gândit că nu-l mai iubeşti. Fii înţelegătoare, au trecut cincisprezece luni de când ai plecat în India. Îmi pare rău, Anni, nu meritai aşa ceva, încheie Selina neputincioasă, epuizând toate platitudinile.

— Trebuie să plec, zise Anni, ridicându-se cu greu. La revedere!

Se întoarse cu spatele şi porni spre uşă.

— Anni, îţi jur că nu o iubeşte. Sunt sigură de asta. Pe tine te-a iubit mereu!

Uşa salonului se închise cu zgomot, şi Anni se făcu nevăzută.

21 august

Ne-am întors la Astbury. Interiorul casei e de nerecunoscut. Muncitorii au trudit precum albinuţele în lipsa noastră, iar acum am senzaţia că stau într-un soi de hotel de lux, ori de câte ori intru în camera de zi, în salon, ori mă plimb pe coridoare. Va dura un timp până când mă voi obişnui, dar trebuie să recunosc că sunt impresionat de organizarea lui V. A fost minunat la New York. Prietenii şi rudele lui Violet m-au primit cu braţele deschise. Nu e de mirare că e atât de activă – n-am mai pomenit oraş care să degaje o asemenea energie. Totul pulsează atât de rapid şi fără oprire, iar în aer se simţea un asemenea clocot pe lângă care Londra pare ridicol de pretenţioasă şi monotonă.

Europa s-a dovedit la fel de civilizată pe cât mi-o aminteam, iar Violet a găzduit petreceri şi dineuri în fiecare seară, ca să ne distrăm. E o adevărată minune, şi toată lumea o adoră. Până şi prinţul Henry, fiul regelui George, şi-a făcut timp să profite de ospitalitatea ei deja celebră în Italia.

Din fericire, o îndrăgesc tot mai mult pe zi ce trece, căci dorinţa ei de a învăţa şi pofta de viaţă mi separ nespus de atrăgătoare, chiar dacă mă simt ca un moş în comparaţie cu ea. Uneori, nu-mi vine să cred că suntem de-o seamă. Ea e precum un copil care trebuie protejat şi sfătuit şi mă consolez că îi pot oferi măcar atât. Deocamdată, nu am văzut-o descurajată sau prost dispusă. Orice problemă ar apărea, nu are linişte până când nu o rezolvă. Nu e nevoie să spun că mi s-au risipit multe dintre temerile care mă frământau înaintea căsătoriei. Şi, slavă Domnului, încep să cred că am scăpat, în sfârşit, de fantomele trecutului...

Donald şedea la biroul din bibliotecă şi deschidea maldărul de scrisori care îl aşteptau după patru luni de absenţă. Îşi permitea acum să îi predea lui Violet toate solicitările financiare, spre a i le transmite tatălui ei. Era înăbuşitor în cameră – pentru prima oară, îl bătea gândul să deschidă una dintre ferestrele glisante, ca să pătrundă puţin aer. Violet verifica noul sistem de încălzire centralizată, şi peste tot mirosea a var proaspăt. Donald îşi afundă pantofii în covorul atât de gros, încât parcă ar mai fi trebuit tuns, şi îşi sorbi cafeaua dintr-o cană nouă, din porţelan de Limoges. Toate obiectele din casă erau concepute să confere confort – de la saltelele moi de pat şi până la căzile cu robinete aurii şi lucioase din care ţâşnea apă fierbinte la orice oră din zi

sau din noapte. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra corespondenţei şi remarcă scrisul Selinei pe unul dintre plicuri. Îl deschise numaidecât.

Pitt Street nr. 21
Kensington, Londra
15 august 1920

Dragul meu Donald,

Sper ca scrisoarea mea să te găsească bine sănătos la întoarcerea din călătorie. Îţi mulţumesc pentru vederile pe care mi le-ai trimis din locurile minunate pe care ai avut norocul să le vezi. Sper ca, odată ajuns acasă, să găseşti timp să îmi faci o vizită în noua noastră locuinţă din Kensington. Sunt convinsă că nu e la fel de maiestuoasă precum proaspăt renovatul conac Astbury, dar aş dori să te văd cât mai curând cu putinţă. Am primit vizita unei cunoştinţe comune. Sună-mă şi încearcă să te repezi până la Londra. În felul acesta, ai ocazia să te ocupi şi de alte chestiuni personale.

Salutări din partea lui Eleanor;

Cu drag,
Selina

Donald reciti scrisoarea, ca să se convingă că nu interpretase greşit aluzia subtilă, chiar dacă ştia că înţelesese totul corect. Se lăsă pe speteaza scaunului şi, fără să mai stea pe gânduri, puse mâna pe telefonul abia instalat pe birou, sună la centrală şi îi dădu centralistei numărul Selinei.

Două zile mai târziu, Donald plecă la Londra şi se duse direct la reşedinţa Selinei din Kensington.

— A trecut pe la casa din Belgrave Square? Te-ai întâlnit cu ea? Cum ţi s-a părut? Unde-a fost în tot acest timp?

— Donald, îţi povestesc totul, zise Selina, dar, mai întâi, hai să mergem în salon, ca să putem sta de vorbă în linişte.

— Iartă-mă, Selina, dar îţi dai seama că n-am pus geană pe geană de două zile, oftă el.

— Te înţeleg. E trecut de ora unsprezece, deci e numai bine să bem un gin.

— O să am nevoie?

— Nu ştiu tu, dar eu sigur da.

Selina oftă şi îi ceru majordomului să aducă băuturile în salon.

După ce închise uşile în urma lor, se uită la fratele ei.

— Nu pot să nu remarc că arăţi extrem de bine, Donald. Te-ai distrat? întrebă şi se aşeză anevoie pe un scaun.

Abia atunci îi remarcă Donald pântecul proeminent.

— Da. Selina, eşti însărcinată! Mă bucur pentru tine! spuse el şi îşi îmbrăţişă sora. Felicitări! Când ar trebuie să naşti?

— Peste vreo două luni. Sinceră să fiu, mi-aş dori să se grăbească puţin. A fost o vară plictisitoare şi sufocantă la Londra. Henri nu ne-a lăsat să mergem în Franţa, de teamă să nu păţească ceva copilul.

— Eşti absolut radioasă, Selina.

— Sunt foarte fericită, într-adevăr. Simt că astfel vom fi o familie împlinită. E bine pentru mine şi Henri să avem un copil împreună.

— Bineînţeles. Şi casa e minunată.

— Ne-am mutat aici, ca să aibă copiii o grădină în care să se joace când stăm la Londra. Abia acum realizez ce norocoasă am fost că am crescut la Astbury, în mijlocul naturii.

Intră majordomul şi turnă ginul în pahare. Donald luă o înghiţitură zdravănă. Odată rămaşi singuri, nu mai putu suporta tensiunea şi întrebă:

— E sănătoasă, Selina?

— Pot să-ţi spun sigur că e vie… dar dac-ai ştii ce rău arăta, Donald! Era numai piele şi os. Mi-a spus că a fost internată în spital.

— O, Doamne! spuse Donald, simţind că îi îngheaţă sângele în vene. Şi-a mai revenit?

— Nu ştiu. Îţi jur că nu i-am spus nimic despre situaţia ta, dar a văzut fotografiile de nuntă din *Tatler.* Era deschisă pe măsuţa de cafea când a venit. După aceea, a plecat foarte precipitat, explică Selina, muşcându-şi buzele.

Donald îşi luă capul în mâini.

— Ce groaznic să afli în felul ăsta! Ţi-a zis de ce nu mi-a scris?

— Ba tocmai asta e: mi-a spus că ţi-a scris ca să te anunţe că mai întârzie. Şi, murmură Selina, cu ochii în lacrimi, să te roage să o aştepţi. I-am explicat că nu ştiu să fi primit vreo scrisoare, pentru că mi-ai fi spus. Ai primit ceva?

— Nu, absolut nimic, confirmă Donald, clătinând ferm din cap. Dacă primeam o asemenea scrisoare, aş fi făcut ce mă ruga. Ai idee unde e acum?

— Mi-a lăsat o adresă, înainte să vadă ştirea-bombă din *Tatler*. I-am spus că ţi-o transmit imediat ce revii din Europa.

— Unde stă?

Selina se ridică şi se duse la birou. Scoase o bucată de hârtie şi i-o întinse lui Donald.

— Asta-i adresa. Locuieşte undeva, în Yorkshire, la o fostă colegă de şcoală.

— Ce naiba caută acolo? Anni ştia că aş fi ajutat-o, dacă avea nevoie. Ştia cât de mult o iubesc şi că aş fi făcut orice…

— Iartă-mă, Donald, dar, de acum trei luni, când am văzut-o, n-a trecut zi fără să nu îmi pun această întrebare, zise Selina, frângându-şi mâinile. Cred că a avut motivele ei.

— Trebuie să mă duc s-o văd cât mai repede cu putinţă. Mă acoperi tu?

— Fireşte, dar nu ştiu dacă o mai găseşti acolo. E posibil să fi plecat între timp.

— În cel mai rău caz, cred că pot măcar să îmi spună unde s-a dus. Doamne, Selina, de ce n-oi fi primit scrisorile de la ea?

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Selina, înduioşată de durerea fratelui ei, şi mă tem că s-ar putea să fie vina mea.

— Cum să fie vina ta?

— Pentru că m-am scăpat şi i-am spus mamei, chiar înainte să ne certăm cu privire la Henri şi la căsătoria cu el, că ai reîntâlnit-o pe Anni în Franţa, după război. Şi că Anni a venit în vizită la casa din Belgrave Square, adăugă spăşită.

La auzul acelor cuvinte, Donald se lăsă pe speteaza scaunului, înţelegând imediat unde bate sora lui.

— Aha, zise el.

— Nu sunt sigură, dar ţinând cont că mama ştia că moşia e în *faliment,* nu cred că i-a surâs să vinzi casa familiei şi să te însori cu o indiancă.

— Vrei să spui că mama a ascuns scrisorile de la Anni? întrebă Donald oripilat.

— Numai ea îţi poate răspunde, dacă ai curaj s-o întrebi. Mă gândesc, totuşi, că, dacă îţi erau adresate ţie şi aveau ştampila poştei din India sau din altă ţară, a pus lucrurile cap la cap. Iar, în momentul în care ţi-ai pierdut speranţa de a o mai vedea pe Anni, scumpa noastră mamă a invitat-o pe frumoasa şi putred de bogata Violet Drumner, ca să-ţi aline durerea şi să umple sipetele de la conacul Astbury.

— Mi-e greu să cred că ar putea fi atât de josnică, zise Donald, clătinând din cap.

— Serios? Pe mine nu m-ar surprinde să fi ascuns scrisorile de la Anni, pentru că aşa îi stă în caracter. În fond, mama nu se gândeşte decât la ea, n-am dreptate? Din păcate, Donald, eu o văd capabilă de orice răutate. Dar măcar m-a ambiţionat să fiu un părinte bun pentru copiii mei. Numai Dumnezeu ştie cum a suportat-o bietul tata, remarcă Selina, legănând din cap. Întotdeauna a fost o fiinţă lipsită de sentimente.

— Dacă a făcut aşa ceva, Selina, zise Donald, încleştând deznădăjduit pumnii, jur că o omor, cu riscul de a ajunge în închisoare. Nu are nicio fărâmă de inimă femeia asta?

— Doar atât cât să o ţină în viaţă. Acum, dacă e să fim corecţi cu ea, trebuie să recunoaştem că şi ea a făcut un sacrificiu enorm ca să salveze Astbury. Sunt convinsă că i-a fost greu să vadă cum soţia ta pune stăpânire pe adorata ei casă. Am auzit o mulţime de discuţii la nuntă despre oribilul covor al lui Schiaparelli, făcut din optsprezece piei de leopard.

— E, într-adevăr, vulgar, confirmă Donald, cu o grimasă. Ce să fac, Selina?

— Nu ştiu, Donald. Mă îndoiesc că Anni te va mai căuta, după ce a aflat că te-ai căsătorit. Dintotdeauna a fost orgolioasă.

— Da, şi adevărul e că, deşi, la început, am avut destule rezerve cu privire la căsătoria cu Violet, ne înţelegem foarte bine de câteva săptămâni încoace, mărturisi Donald. N-aş vrea s-o rănesc pentru nimic în lume. În ziua în care ne-am căsătorit, am jurat că voi fi un soţ credincios. Poate că nu o iubesc cum am iubit-o pe Anni, dar nu are nicio vină în toată chestia asta.

Selina îi puse o mână pe umăr.

— Te înţeleg perfect, Donald. Cel mai bine ar fi să nu tulburi apele.

Donald se uită la ea, cu ochi îndureraţi.

— Ştii la fel de bine ca mine că e imposibil.

Capitolul 33

1 septembrie

Sunt încă tulburat după ce mi-a spus Selina că A a vizitat-o la Londra. Dar, cel mai mult, pentru că am aflat că A îmi scrisese. Furia pe care o simt faţă de mama, dacă se dovedeşte că mi-a ascuns scrisorile, cum susţine Selina, e nemărginită. Nu am de unde să ştiu adevărul până când nu discut cu ea. Dar asta va trebui să mai aştepte, căci, deocamdată, cel mai important lucru e să o găsesc pe A. Chiar dacă nu mai locuieşte la adresa pe care i-a lăsat-o Selinei, sper ca oamenii la care a stat să îi ştie noua adresa. I-am spus lui V că vreau să caut câteva maşini noi pentru fermă. Mă doare sufletul că o mint, dar trebuie să o găsesc pe A cu orice preţ...

Donald opri maşina în faţa casei parohiale din Oxenhope, un sătuc pitoresc din Yorkshire, situat în mijlocul mlaştinilor. Inima îi bătea tot mai tare cu cât se apropia de poarta din lemn. Se uită la casă, aproape neîndrăznind să spere că înăuntru se află femeia care îi bântuia visele de nouăsprezece luni.

— Dă Doamne să fie încă aici! murmură el.

Îşi luă inima în dinţi şi sună la uşă.

Câteva secunde mai târziu, îi răspunse menajera.

— Cu ce vă pot ajuta?

— O caut pe Anahita Chavan. Mi-a spus o prietenă că locuieşte aici.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu cunosc acest nume. Aceasta e casa reverendului Brookner şi a fiicei sale. Sunt angajată doar de două luni, dar nu ştiu să fi existat alt proprietar.

— Am înţeles, în acest caz, este acasă reverendul sau fiica dumnealui?

— Reverendul e plecat prin parohie, dar domnişoara Brookner e în grădină.

— Îmi permiteţi să intru, ca să discut cu dumneaei? întrebă Donald şi îi întinse cartea de vizită.

Menajera o studie cu atenţie, apoi se dădu din drum, ca să îi facă loc să intre. Îl conduse într-un salon întunecos.

— Aşteptaţi aici, vă rog. Mă duc să o anunţ pe domnişoara Brookner.

— Mulţumesc.

Donald aşteptă abătut să apară Charlotte. Într-un final, intră în cameră o tânără urâţică, cu ochi blânzi şi inteligenţi.

— Lordul Astbury? întrebă şi închise uşa după ea. Am presupus că Domnia Voastră sunteţi, pentru că nu avea cine altcineva să o caute pe Anahita.

— Aveţi dreptate, zise Donald şi îi întinse mâna. Iar dumneavoastră sunteţi domnişoara Brookner, prietena lui Anni?

— Da. Luaţi loc, vă rog.

— Mulţumesc. Bănuiesc că ştiţi de ce mă aflu aici, spuse Donald, stând încordat pe scaun.

— Cred că da, răspunse ea, cu o privire tristă în ochii căprui.

— Ştiţi unde e?

— Da, dar i-am jurat că nu spun nimănui.

— Se simte bine? Am înţeles de la sora mea că a fost grav bolnavă.

— Era destul de bine ultima oară când am văzut-o.

— Anni i-a spus surorii mele că v-aţi purtat foarte frumos cu ea.

— Am ajutat-o cât mi-a stat în putinţă, ţinând cont de... situaţia dificilă în care se găsea. Dar, acum două luni, s-a întors tata din Africa şi, în aceste împrejurări, Anni a trebuit să plece.

— Pot să vă întreb la ce împrejurare vă referiţi?

— Tata e preot, Lord Astbury, şi oricâtă compasiune ar nutri pentru bietele suflete năpăstuite, enoriaşii noştri, mai puţin deschişi la minte, n-ar fi privit cu ochi buni să ţină în casă o femeie în situaţia Anahitei. Suntem într-un sătuc din Yorkshire, nu la Londra. Charlotte făcu o scurtă pauză, apoi reluă: Mărturisesc că sunt surprinsă să vă văd aici.

— Credeţi-mă, dacă primeam scrisorile pe care se pare că mi le-a trimis, veneam aici cu multe luni în urmă. Din nenorocire, zise Donald, ridicând neputincios din umeri, nu au ajuns în posesia mea.

— Va pot confirma că v-a scris, Lord Astbury. Eu însămi am pus una la poştă, pentru că ea era prea bolnavă ca să se ridice din pat.

— Va implor să mă credeţi că spun adevărul. Nu am primit nicio veste de la ea de mai bine de un an.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar, când am văzut că trec luni de zile fără să primească vreun răspuns, mi-am pierdut orice speranţă în Domnia Voastră. Am sfătuit-o pe Anni să vă

dea uitării. N-a vrut şi atunci a decis să meargă la Londra ca să vă caute.

— Am înţeles.

Donald simţea ostilitatea ascunsă sub politeţea lui Charlotte.

— Eraţi plecat în luna de miere, adăugă, pe un ton sumbru. A fost plăcută călătoria?

— Da. Domnişoară Brookner… Charlotte, spuneţi-mi unde e Anni, ca să o pot lămuri măcar că nu i-am ignorat scrisorile. Am crezut că îmi pierd minţile de grija ei. Nu ştiam dacă mai trăieşte sau a murit. N-aş fi acceptat niciodată să mă căsătoresc cu altă femeie, dacă nu eram convins că am pierdut-o pe Anni.

— V-a iubit mai mult decât orice şi nu voia să audă vreun cuvânt rău împotriva Domniei Voastre. Deşi i-am spus de multe ori că le meritaţi cu prisosinţă.

— Nu vă învinovăţesc dacă mă consideraţi un ticălos care a părăsit-o…

— Nu, Lord Astbury, dar cred că, până la urmă, poziţia dumneavoastră socială v-ar fi împiedicat să vă căsătoriţi cu o indiancă, îi replică ea fără menajamente.

— Sunt convins că Anni v-a spus că am cerut-o în căsătorie înainte să plece în India.

— Bineînţeles că mi-a spus. Dar nu m-a surprins câtuşi de puţin că, pus în faţa realităţii, v-aţi răzgândit.

— Nu-i adevărat! se apără el. Dacă vreţi să ştiţi, sunt aproape sigur că mama a avut grijă să nu îmi parvină nicio scrisoare de la Anni, după ce a plecat în India. Recunosc că *ea* n-ar fi fost de acord să mă căsătoresc cu Anni, nici să vând moşia Astbury, aşa cum intenţionam.

— Şi astfel, câteva luni mai târziu, v-aţi căsătorit cu o bogată moştenitoare americană?

— Da, dar după ce am aşteptat mai bine de un an, fără să primesc nicio veste. Dacă nu mă căsătoream cu Anni, nu îmi mai păsa cu cine mă căsătoresc, spuse Donald şi îl podidi plânsul. Pentru numele lui Dumnezeu, domnişoară Brookner, trebuie să mă credeţi. Îmi pare nespus de rău. Sunt…

Văzându-l atât de tulburat, Charlotte îşi mai temperă elanul. Se aplecă spre el şi îl mângâie timid pe mână.

— Dacă e să dau crezare celor ce îmi spuneţi înseamnă că totul a fost un şir de evenimente tragice. Cel mai trist e că nu cred să mai existe vreo cale de a îndrepta lucrurile.

— Va implor, spuneţi-mi unde e. Pe urmă, vedem noi doi ce hotărâre luăm.

— Am jurat că nu…

— *Trebuie!* stărui el.

Într-un sfârşit, Charlotte legănă aprobator din cap.

— Vă spun. Indiferent dacă Anni va dori să vă vadă sau nu, puteţi măcar încerca să îi explicaţi. Chiar dacă rănile din trecut nu mai pot fi vindecate, mă gândesc că i-ar prinde bine să ştie din ce cauză s-a ajuns aici.

— Vă mulţumesc, zise Donald uşurat.

Charlotte se ridică şi se duse la biroul din colţul salonului. Scoase o agendă şi o foaie de hârtie pe care notă câteva rânduri.

— Locuieşte la Keighley, un oraş industrial aflat la trei sferturi de oră distanţă. Trebuie să mărturisesc că nu i-am făcut nicio vizită de când s-a mutat acolo. Am fost prea ocupată să am grijă de tata, care s-a întors aproape invalid din Africa.

Donald era deja în picioare.

— Vă mulţumesc din suflet că m-aţi primit şi mi-aţi dat adresa, domnişoară Brookner, spuse şi vârî hârtia în buzunar. Mă duc neîntârziat să o caut pe Anni.

— Poate mă anunţaţi şi pe mine cum se mai simte, spuse ea, în timp ce îl conducea spre ieşire. Nu ştiu care mai e situaţia ei. E foarte orgolioasă. M-am oferit să îi dau nişte bani, dar nici n-a vrut să audă.

— Aşa e Anni, oftă Donald. La revedere, domnişoară Brookner! Şi, încă o dată, mulţumesc.

Donald se urcă în maşină şi o luă pe drumul ce tăia mlaştinile din Yorkshire. Se cutremură în momentul în care îi apăru în faţă mohorâtul oraş industrial Keighley. Parcă maşina şi porni prin labirintul de străduţe înguste, mărginite de clădiri înnegrite de funinginea provenită de la fabricile de bumbac. Pe treptele caselor stăteau copii murdari şi desculţi, deşi era o seară rece de septembrie.

După câteva îndrumări, izbuti să ajungă în Lund Street şi merse tot înainte, până ce dădu de numărul căutat. Bătu la uşă şi, într-un final, îi deschise o femeie uscăţivă, cu un prunc în braţe şi un ţânc agăţat de fustele ei. Îl studie cu o privire suspicioasă.

— Sunteţi noul administrator? I-am spus celuilalt că plătesc vineri. Bărbată-miu şi-a pierdut slujba la fabrică de curând.

— Am înţeles că aici locuieşte Anahita Chavan, explică Donald. Dar poate am greşit adresa.

— N-aţi greşit. Anni e chiriaşa noastră, dar nu-i spuneţi administratorului. N-avem voie să subînchiriem, dar ce să-i faci, te împinge nevoia, când ai şapte guri de hrănit. Sunteţi prieten cu ea?

— Da, mă numesc Donald. E acasă?

— Nu iese mai niciodată. E tare singuratică Anni a noastră. Dar e fată cumsecade. Poftiţi înăuntru, îl invită femeia, şi Donald se strecură pe coridorul îngust până într-o cămăruţă ce servea drept bucătărie. Luaţi loc, domnule. Mă duc numaidecât să o chem.

După plecarea femeii, Donald observă mai multe priviri curioase care îl măsurau din prag.

— Cum te cheamă, domnule? întrebă un băieţel de vreo şapte anişori

— Donald. Pe tine?

— Tom, răspunse băiatul şi veni mai aproape. Vorbeşti tare frumos şi ai aşa haine fercheşe. Eşti proprietar de fabrică?

— Nu, nu sunt proprietar de fabrică.

— Când o să mă fac mare, o să am fabrica mea, declară Tom, şi-o să fiu bogat ca tine.

O fetiţă intrase de-a buşilea în cameră. Se agăţă de pantalonii lui Donald şi se ridică în picioare, mânjindu-i la spate cu mânuţele ei soioase.

— Joanna, dă-te jos de pe bietul om! o certă mama ei, când reveni în bucătărie. Acuşica coboară şi Anni. A zis să vă conduc în camera din faţă. N-a fost prea bucuroasă când i-am spus că sunteţi aici. Veniţi cu mine, vă rog.

— Mulţumesc, spuse Donald.

Din hol, femeia îl conduse într-un salonaş ceva mai liniştit. După ce închise uşa în urma ei, Donald se cutremură la gândul de a trăi în asemenea condiţii mizere. Cum ajunsese oare Anni într-o situaţie atât de deplorabilă de când se văzuseră ultima oară?

Uşa se deschise, şi în prag apăru Anni, frumuseţea ei exotică contrastând izbitor cu ambianţa sărăcăcioasă. Din cauză că

slăbise, îi ieşeau şi mai mult în evidenţă pometii şi ochii mari, de chihlimbar.

Închise uşa cu graţie – aşa cum erau toate gesturile ei, pe care Donald şi le amintea atât de limpede – şi rămase nemişcată în dreptul ei.

— Sunt aici, Anni, zise Donald, mustrându-se pentru afirmaţia neinspirată, dar era singurul lucru care îi venise în minte.

— Da, spuse ea, într-un sfârşit, eşti aici.

— Eşti… bine?

— Sunt bine, îi replică ea distantă. Tu?

— Şi eu. Anni… murmură Donald şi se aşează brusc pe un scaun, căci simţea că i se înmoaie picioarele. Nu ştiu ce să spun.

Îşi luă capul în mâini.

— Observ.

— Crede-mă, nu am primit nicio scrisoare de la tine din momentul în care ai coborât de pe vas. Nu ştiam dacă mai trăieşti sau ai murit. M-am dus până şi la spitalul la care ai lucrat şi la Scotland Yard. Eram disperat. Până la urmă, am ajuns să cred că nu mă mai doreşti. M-am gândit că te-ai îndrăgostit de cineva în India.

— Şi din cauza asta te-ai însurat cu altă femeie? zise ea, pe un ton tăios, atât de diferit de glasul ei blajin.

— Da, răspunse el deznădăjduit. Dacă nu mă puteam căsători cu tine, nu mă mai interesa cu cine mă însor. Oricât de urât ar suna, cel puţin am salvat Astbury cu banii soţiei mele.

— Am citit într-o revistă că soţia ta a moştenit o avere. Sper să fiţi fericiţi împreună, spuse Anni, pe acelaşi ton glacial.

— N-am cum să fiu fericit!

— În fotografii, păreai fericit.

— Probabil, recunoscu el. Dar toată lumea ştie că trebuie să zâmbească în faţa aparatelor de fotografiat.

Se lăsă tăcerea. Anni evita să se uite la el, în vreme ce Donald o sorbea din priviri.

— Ce voiai să-mi spui?

— Habar n-am, zise Donald, cu un râset sugrumat. Voiam să-ţi explic că sunt sigur că mama mi-a ascuns scrisorile de la tine.

— Donald, chiar dacă nu mai ştiam nimic de tine, te-aş fi aşteptat o veşnicie şi nicidecum nu m-aş fi căsătorit cu altcineva. Dar ce importanţă mai are acum?

Atitudinea ei distantă îl dezarma. Tânjea să o strângă în braţe şi să regăsească femeia pasională şi plină de viaţă de odinioară.

— Nu vrei să mergem altundeva să stăm de vorbă? o rugă el. E insuportabil aici.

— N-ai să găseşti în zonă hoteluri unde să luăm ceaiul, îi replică ea sarcastic. Plus de asta, aici e casa mea.

— Te rog, Anni. Ştiu că ai suferit enorm şi că ai, probabil, o părere foarte proastă despre mine, dar îţi jur că, în aceste optsprezece luni, n-am încetat nicio clipă să te iubesc şi să mă gândesc la tine.

Anahita îl privea impasibilă.

— Indiferent ce-a fost cândva între noi, Donald, acum eu sunt aici, iar tu eşti acolo, căsătorit cu altă femeie.

— Sentimentele mele faţă de tine sunt neschimbate, chiar dacă împrejurările sunt altele. Vorbeşte cu mine, Anni, zise el, pe un ton implorator. Mă cunoşti mai bine ca oricine.

— Aşa am crezut cândva. Dar ce rost mai are acum?

— Are, draga mea, pentru că, după atâtea luni cumplite, te-am găsit şi iată-ne împreună, în aceeaşi cameră. Chiar nu pricepi cât de mult înseamnă asta pentru mine?

Anahita nu îi răspunse. Se auzi un ciocănit scurt, după care se deschise uşa. Intră gazda, ţinând în braţe un copil care plângea.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, dar urla în asemenea hal în bucătărie, că nu ne mai auzeam unii cu alţii.

Donald o văzu pe Anni că ia copilul în braţe.

— Mulţumesc, îi spuse gazdei, care îi mai aruncă o privire suspicioasă lui Donald, apoi copilului, şi ieşi.

Donald nu înţelegea ce se petrece.

— E copilul ei?

Anni îl studie cu atenţie, cu un aer meditativ. Într-un sfârşit, oftă şi spuse:

— Nu, e al meu.

Donald se uită la prunc şi abia atunci îi observă pielea cafenie, părul negru şi ochii de un albastru strălucitor, care îl priveau curioşi.

— E… e al… bâigui el.

— Da, Donald, e fiul tău, Moh.

Capitolul 34

4 septembrie

După asta, i-am spus că îmi fac griji pentru sănătatea şi bunăstarea fiului meu şi nu m-am lăsat până n-am convins-o pe A să îşi strângă puţinele bagaje pe care le avea. Apoi am urcat-o în maşină, împreună cu copilul meu, şi i-am luat din casa oribilă în care locuiau. Am stat la hotel o noapte, înainte de a pleca spre sud. Nu ştiam prea bine unde să o duc. Ştiam doar că nu o mai pot abandona. Părea să îşi fi pierdut însufleţirea de altădată, ca şi când era pustiită pe dinăuntru şi nu îi mai păsa de nimic. Tot drumul, abia dacă a scos câteva cuvinte, şi acelea răspunsuri monosilabice la întrebările mele.

— Ţi-e foame? o întrebă Donald, când treceau prin Derbyshire Dales.

— Nu, dar ar trebui să schimb scutecul copilului.

— Bineînţeles.

Donald opri la un hotel de la marginea localităţii Matlock şi coborâră toţi trei din maşină. În timp ce o aştepta pe Anni în restaurant, se interesă dacă există posibilitatea de a da un telefon de la hotel. Începuse să îşi facă un plan pe parcursul călătoriei lungi şi tăcute. Îi va încredinţa pe amândoi în grija Selinei, care le putea pune la dispoziţie, temporar, o cameră în casa ei din Kensington. Era cea mai bună soluţie provizorie pe care o găsise deocamdată, iar, în felul acesta, avea măcar certitudinea că Anni nu va dispărea din nou, fiind sub supravegherea surorii lui.

Chelnerul îi confirmă că au un telefon, astfel că Donald se duse să sune. La întoarcere, o găsi pe Anni la masă, cu copilul adormit în braţe.

— Am vorbit cu Selina şi o să stai la ea până găsesc o soluţie permanentă.

— Am înţeles, zise Anni, fără să se arate nici bucuroasă, nici nemulţumită de acest aranjament.

— Am comandat sendvişuri şi supă. E suficient?

— Mulţumesc.

Donald întinse deznădăjduit mâna spre ea.

— Anni, nici nu îndrăznesc să-mi imaginez prin ce-ai trecut şi cât de mult mă urăşti, dar sunt lângă tine acum şi jur că nu te

mai părăsesc. Crede-mă, te rog, că, dacă n-aş fi fost convins că te-am pierdut pentru totdeauna, nu m-aş fi căsătorit cu Violet.

Anni ridică încet ochii spre el.

— O iubeşti?

— Ţin la ea, îi răspunse sincer. E drăguţă şi destul de imatură, chiar dacă e mai în vârstă decât tine, şi n-aş vrea să o rănesc. Dar de iubit n-o iubesc, şi n-am iubit-o niciodată. A fost o căsătorie aranjată din toate punctele de vedere, cum se întâmplă şi la voi, în India.

— E foarte frumoasă.

— Da, este, dar... Dumnezeule mare! exclamă, legănând iritat din cap. M-am săturat să mă tot justific. Cu toţii am făcut greşeli pe care le regretăm.

Anni îşi mânca supa în tăcere, după care gustă dintr-un sendviş. Se pare că mâncarea o mai întrema, căci îi reveni culoarea în obraji. Donald bănuia că suferea de malnutriţie.

Se urcară din nou în maşină, iar Anni şi copilul dormiră pe toată durata drumului. Donald îi trezi cu blândeţe când ajunseră la casa Selinei din Kensington.

— Am ajuns? întrebă ea.

— Da. Vrei să iau eu copilul?

— Nu! zise Anni, cu o privire speriată. Selina ştie de copil? Nu i-am spus nimic când ne-am văzut la Londra.

— Am anunţat-o eu şi n-a fost deloc şocată, o linişti Donald. Înţelege acum de ce-ai dispărut.

După ce o lăsă pe Anni să se instaleze într-unul din dormitoarele de la etaj, Donald se duse în salon şi dădu pe gât un pahar zdravăn de gin, împreună cu Selina.

— Of, Donald, ce situaţie tragică! Ştiu prea bine cât de greu trebuie să-i îi fost lui Anni. Cred că a fost speriată de moarte. Şi când mă gândesc că eu stau la adăpost cu fetiţa mea şi cu încă un prunc în pântec. Diferenţele sunt atât de izbitoare, oftă ea.

— Ai mare dreptate. Doamne, Selina, dacă ai fi văzut în ce condiţii locuia Anni... în ce mahala!

— Anni şi copilul pot sta aici temporar, dar ce te faci pe termen lung? În definitiv, copilul ăsta e fiul tău şi, până când nu vei avea unul cu Violet, teoretic, el e moştenitorul tău. Dar mi-e groază să mă gândesc ce-o să se întâmple, dacă află Violet de el.

— Da, e încurcată situaţia. Dar cel mai important e că am găsit-o pe Anni. O iubesc, Selina. Nu m-am gândit la altceva decât să o scot din cloaca aia. N-am apucat să cântăresc consecinţele. O soluţie ar fi să o instalez într-o casă aici, în oraş, şi să îi vizitez pe ea şi pe fiul meu când vin la Londra, dar n-aş vrea s-o tratez pe Anni ca pe o metresă, şi sunt convins că nici ei nu i-ar plăcea.

— Ţi-a dat de înţeles cam ce-ar vrea? întrebă Selina.

— Abia dacă a scos un cuvânt, oftă Donald. A trăit la limita supravieţuirii în ultimele luni. O să dureze o vreme până când se reface, nu doar fizic, ci şi psihic.

— Cel puţin, aici pot să-i ofer un pat cald, mâncare bună şi o bonă care să se ocupe de bebeluş şi să o lase să se odihnească. Unde are loc un copil, are loc şi-al doilea, zise Selina, zâmbind. La urma urmei, sunt veri.

— Mi-aş dori să le pot spune şi altora.

— Nu poţi, asta-i situaţia. Violet nu are nicio vină şi, chiar dacă noi două nu vom fi niciodată foarte apropiate, m-ar durea să ştiu că îndură ruşinea de a şti că soţul ei are un copil cu altă femeie, spuse Selina, abţinându-se să pronunţe cuvântul corect.

— Ai dreptate, conveni Donald şi îşi mai turnă un pahar cu gin. Momentan, vreau să merg la Devon şi s-o iau pe mama la întrebări. Trebuie să mă conving că ea a provocat tot dezastrul ăsta.

— Îi spui de copil?

— O, da, zise Donald, cu un zâmbet sinistru. Nu cred să o supere ceva mai rău decât ideea de a avea un nepot metis şi nelegitim, pe care, dacă vreau, îl las moştenitor peste Astbury.

— Nu te pripi, Donald. S-ar putea s-o omori dacă-i dai o asemenea veste.

— Mă îndoiesc. Chiar dacă se poartă de parcă ar avea optzeci de ani, să nu uităm că nu a împlinit încă nici cincizeci. Joacă teatru, dar e zdravănă ca un cal şi-o să ne îngroape pe toţi. Iar, dacă avem dreptate, toată încurcătura asta e vina ei. Nu-mi mai e frică de ea.

Anni se declară prea obosită ca să ia cina cu Donald şi cu Selina, aşa că menajera îi duse mâncarea în cameră. Înainte de a se retrage la culcare, Donald trecu pe la ea şi bătu la uşă.

— Cine e?

— Donald. Pot să intru?

Văzând că nu îi răspunde, Donald deschise uşa şi o găsi alăptând copilul în pat.

— Îmi cer scuze, spuse ea şi îl luă pe Moh de la piept, acoperindu-se repede.

— Nu mă deranjează. Ba chiar mi se pare minunat Majoritatea femeilor pe care le cunosc nu îşi alăptează copiii.

— N-am avut de ales, nu-mi permiteam să plătesc o doică. Dar începe deja să se mărească – împlineşte un an luna viitoare şi laptele meu nu mai e foarte hrănitor. Cred că din cauza asta plângea atât de mult când eram la Keighley.

— Doamne, Anni! oftă el. Pot să iau loc?

— Dacă doreşti.

Donald se aşează pe pat şi se uită la copilul care adormise în braţele ei, sătul pentru moment.

— Pot să-l ţin şi eu?

— Bineînţeles, răspunse Anni şi i-l puse în braţe pe Moh.

Donald simţea mirosul călduţ, de lapte al pruncului şi parfumul dulceag al pudrei de talc cu care îl dăduse doica după ce îl îmbăiase. Se uită la chipul fiului său şi îl năpădi un asemenea sentiment de iubire, încât îi dădură lacrimile.

— Nu-mi vine să cred că noi l-am zămislit.

— Orice copil e un miracol, indiferent unde vine pe lume, zise Anni.

— Mă urăşti, Anni?

— Mi-am dorit, răspunse ea, după câteva clipe de gândire, mi-am dorit de multe ori. Poate că nu te plac prea mult în acest moment, dar te-am iubit din ziua în care te-am cunoscut.

— Dar acum, că te-am găsit, ai încredere că o să am grijă de tine şi de copilul nostru?

— Am de ales? zise ea, cu amărăciune.

A doua zi, Donald îi lăsă pe Anni şi pe Moh în grija destoinicei sale surori şi a doicii, se urcă în maşină şi porni spre conacul Astbury. Imediat ce ajunse, se duse direct la Dower House, casa de la marginea proprietăţii în care locuia mama lui.

— E aici, Bessie? o întrebă pe menajera speriată de apariţia lui furtunoasă.

— Cred că e sus, Înălţimea Voastră. Se odihneşte.

Donald urcă treptele câte două şi bătu la uşa mamei sale.

— Intră, răspunse o voce.

Donald intră în dormitorul lui Maud şi o găsi citind o carte, aşezată într-un scaun, la gura şemineului.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, încruntată.

— Noi doi trebuie să purtăm o discuţie. Lasă cartea, mamă. Am câteva întrebări pentru tine, replică Donald şi se aşează în faţa ei.

Şocată de tonul brutal al fiului ei, Maud se conformă.

— Despre ce e vorba?

— Am aflat de curând că anul trecut au dispărut o serie de scrisori care îmi erau adresate şi am toate motivele să cred că nu eşti străină de situaţia asta.

— Scrisori?

Donald o văzu cum încearcă să o facă pe neştiutoarea.

— Da, mamă, scrisori. Scrisori din India, de la Paris şi din Yorkshire, expediate de o anumită tânără pe care ai descoperit, într-un fel sau altul, că o iubeam. Şi pe care, ca să ştii şi tu, mamă, încă o iubesc.

— Zău aşa, Donald, primim atâtea scrisori din toată lumea, cine să le mai ţină socoteala? Eşti sigur că nu e poşta de vină? Nu poţi da vina pe mine că s-au rătăcit.

— Ba da, mamă. Mi-ar fi foarte uşor să-i întreb pe servitorii de la conacul Astbury – angajaţii *mei,* în caz că ai uitat – şi să aflu adevărul de la ei.

Donald dădu să se ridice, dar Maud îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Ţi-ai pierdut minţile de tot? Asta ne mai lipsea, să şuşotească servitorii pe la colţuri despre problemele noastre personale, şuieră ea, printre dinţi.

— Puţin îmi pasă.

— Nu-ţi pasă nici dacă zvonurile ajung la urechile lui Violet?

— Mi-e totuna. În sfârşit, am găsit-o pe Anahita. Deocamdată stă cu Selina, la Londra, până când găsesc o soluţie mai bună.

Donald se stăpâni cu greu să nu râdă de figura îngrozită a mamei lui.

— Cum adică, o soluţie mai bună? Doar nu te bate gândul să-i spui lui Violet despre… legătura pe care ai avut-o cu indianca aia?

— Încă nu m-am hotărât, dar, dacă nu recunoşti că tu ai ascuns scrisorile, s-ar putea să îi spun.

— Ferească Dumnezeu! Ţi-ai pierdut minţile, Donald? O să ne nenoroceşti familia. Violet o să ceară imediat divorţul. Ce-o să se aleagă de Astbury?

— Crezi că-mi pasă? Sau că mi-a păsat vreodată? replică el. Ştiai foarte bine că eram dispus să o vând şi că găsisem deja un cumpărător. Dar nu-ţi convenea, nu-i aşa, mamă? Recunoaşte ce-ai făcut, altfel mă duc la Violet şi-i mărturisesc totul. Crede-mă, zise, pironind-o cu privirea, nu am absolut nimic de pierdut. Oricum voiam să vând Astbury. Aş fi foarte fericit să duc o viaţă liniştită, alături de femeia pe care o iubesc. Şi apropo, adăugă, pregătindu-se să îi dea lovitura de graţie, Anni a născut de curând. Ceea ce înseamnă că am un fiu, şi tu, un nepot.

Donald îşi privi mama cum se încovoaie sub ochii lui, dar continuă fără milă.

— Ce părere ai, mamă? Să mă duc să-i spun toate astea soţiei mele? Îţi dai seama ce scandal s-ar isca?

— Gata! Opreşte-te! Cum poţi fi atât de crud? Sunt mama ta! gemu.

— O mamă care şi-a pus propriile dorinţe mai presus de ale fiului ei. Anni este o indiancă aristocrată şi educată. Nu vreo ţărancă pe care am adunat-o din vreun bordel!

— *Te rog!*

— Şi, dacă nu ştiai, află de la mine că se fac destul căsătorii inter-rasiale în ziua de azi. Dar tu, cu prejudecăţile tale, nu puteai să-ţi laşi fiul să se însoare cu o femeie ca ea. Eşti şi ai fost dintotdeauna o fiinţă rece, uneltitoare şi obtuză. Aş…

— Opreşte-te! Ajunge! strigă Maud şi izbucni în plâns.

Lacrimile ei îi curmară tirada lui Donald.

— Poftim. Şterge-te la ochi, spuse el şi îi întinse cu stângăcie o batistă.

— Ai dreptate, îngăimă ea, într-un final. Eu am ascuns scrisorile, sau, mai bine-zis, am cerut ca toată corespondenţa să ajungă la mine, ca s-o triez. Nu înţelegi că am făcut-o doar ca să te protejez? Spui că societatea acceptă acum căsătoria cu o femeie ca ea. Se poate să ai dreptate. Dar, pe lângă asta, voiai să vinzi şi moşia. Ce viaţă ai fi avut, însurat cu o indiancă şi fără casă?

— Aş fi avut iubire, mamă, spuse Donald calm. Aş fi fost fericit. Dar nu mă aştept ca tu să înţelegi astfel de lucruri.

Maud nu răspunse, părând cufundată în gânduri.

— Îţi mulţumesc că ai recunoscut că ai ascuns scrisorile. Acum, trebuie să văd cum ies din încurcătura pe care tu ai creat-o.

— Ce-ai de gând să faci?

— Spre fericirea ta, nu vreau s-o rănesc pe Violet. Ea nu are nicio vină în toată povestea asta, răspunse Donald, privindu-şi mama care avu măcar decenţa de a roşi de jenă. Dar nici nu sunt dispus să îi ţin ascunşi pe femeia iubită şi pe copilul nostru, ca pe un secret ruşinos, şi să nu-mi văd fiul crescând. O să îi sugerez să se mute amândoi undeva, în apropiere. Le pun la dispoziţie o casă pe moşie.

— Dacă află Violet? întrebă Maud speriată.

— Doar cinci oameni ştiu adevărul. Sunt sigur că niciunul dintre ei nu-l va divulga. E singurul mod în care sunt dispus să suport minciuna în care tu m-ai obligat să trăiesc.

— Tu ai decis să te căsătoreşti cu Violet, Donald, replică Maud. Nu te-am obligat eu.

— Aşa e, mamă, nu m-ai obligat. Dar când îţi pierzi orice speranţă, nu-ţi mai pasă ce îţi rezervă viitorul. Deci, ne-am înţeles?

— Fă ce doreşti, spuse Maud şovăitor, cu o privire mohorâtă.

— Bun. Atunci, nu-mi mai rămâne decât să găsesc o casă potrivită pentru Anni. Într-o zi, spuse el, în timp ce se îndrepta spre uşă, poate te înduri să îţi vizitezi nepotul. A moştenit ochii tăi.

Conacul Astbury
iulie 2011

Capitolul 35

Rebecca deschise ochii şi realiză că adormise în fund, cu jurnalul lui Donald în braţe. Nu ştia când aţipise, dar auzise din nou în vis acel straniu cântec strident.

Răsfoind jurnalul, observă că însemnările se opresc brusc după luna septembrie, ceea ce o dezamăgi profund, căci voia să afle mai multe, în special despre Violet. Se uită la ceas şi constată că e trecut de ora nouă dimineaţa.

Coborî din pat, se duse la baie, se spălă pe mâini şi îşi privi chipul în oglindă. Fără îndoială că descrierea pe care Donald i-o făcea lui Violet i se potrivea şi ei de minune.

O trecu un fior. Din cât apucase să citească, cel mai trist era că nu pe Violet o iubise Donald, ci pe indianca frumoasă şi exotică, venită dintr-o altă lume. Rebecca se plimbă prin camerele din apartament, atinse lucrurile lui Violet, îi mirosi parfumul deja familiar, cu un sentiment tot mai acut că se întâmplă ceva ireal. Acela fusese patul lui Violet, pe care îl împărţise cu Donald. Ea purta zilnic hainele lui Violet şi recrea lumea în care trăise aceasta…

— Dumnezeule!

Rebecca se prăbuşi într-un fotoliu din salon, întrebându-se prin ce capriciu al sorţii ajunsese la conacul Astbury. Nu avea cum să treacă cu vederea asemănările dintre ele două.

— Eşti înăuntru, Becks?

Un glas cunoscut o trezi din reverie.

— Da, răspunse ea.

Câteva secunde mai târziu, Jack dădu buzna în cameră, urmat de doamna Trevathan, roşie ca racul la faţă.

— Bună, scumpo, zise el şi veni spre ea.

— Îmi cer scuze, Rebecca. Ştiu că ai nevoie de odihnă şi am încercat să-i explic domnului Heyward că nu vrei să fii deranjată.

— Mulţumesc, doamnă Trevathan, spuse calm Rebecca. Nu vă faceţi griji. Mă simt mai bine azi.

— Am făcut doar ce mi s-a cerut, replică femeia şi ieşi din cameră, închizând uşa după ea.

— Mersi, spuse Jack şi se trânti pe un scaun, prefăcându-se că respiră uşurat. Cine se crede femeia asta? Maică-ta? Cum îndrăzneşte să-mi interzică să-mi văd logodnica? Vino încoace să te strâng în braţe.

Rebecca nu se clinti din loc. Se uita impasibilă la ochii lui injectaţi şi la părul slinos şi ciufulit. În mod evident, petrecuse din nou cu James.

— Te-ai distrat bine aseară?

— Da, grozav.

— Mă bucur pentru tine.

Jack o privea nedumerit, încercând să-şi dea seama ce vrea să spună. În cele din urmă, realizând că îl ironizează, trecu la atac.

— Nu mă mai trata ca pe un copil, Becks! Asta e marea problemă cu tine, zise el, arătând cu degetul spre ea. Domnişoara uşă de biserică, neprihănită, care nu bea, nu fumează şi nu se distrează. Care se crede mai presus de noi, muritorii de rând.

— Nu asta am vrut să spun, Jack, răspunse ea plictisită. Trebuie să purtăm o discuţie.

— O, nu. O luăm de la capăt. Iar mă ceartă că am fost băiat neascultător. Hai, mami, bate-mă la fund! zise el, pe un ton răutăcios.

— Ai o problemă şi trebuie s-o rezolvi, Jack, îi replică Rebecca imperturbabil. Ţi-o spun pentru că ţin la tine şi mă tem că, dacă nu te opreşti, o să fie din ce în ce mai rău.

— Şi care e această problemă?

— Lasă glumele, Jack. Ştim amândoi că bei prea mult, cam de când te-am cunoscut, şi prizezi cocaină întruna. Eşti dependent, Jack. Şi, până când nu iei măsuri, spuse Rebecca, înarmându-se cu curaj, nu pot să am o relaţie cu tine.

Jack lăsă capul pe spate şi pufni în râs.

— Eşti aşa comică, Becks! De când ai venit în Anglia, am simţit că s-a schimbat ceva. Că nu mă mai iubeşti sau ţi-ai găsit pe altcineva. Iar acum, te foloseşti de un truc vechi de când lumea: dai vina pe *mine* şi pe o problemă inexistentă, ca să ai motiv să mă părăseşti. Stai liniştită, spuse, legănând savant din cap, că te-am ghicit eu.

— Îţi dau cuvântul meu, Jack, că singurele lucruri care mă deranjează la tine sunt băutura şi drogurile. Când eşti treaz, eşti cel mai minunat bărbat din lume şi te iubesc. Dar, când nu eşti, şi asta se întâmplă tot mai des în ultima vreme, nu e chip să mă înţeleg cu tine. Sfatul meu e să te întorci la Los Angeles şi să rezolvi cumva problema. Dacă faci asta, îţi sunt alături până la capăt. Dacă nu…

Rebecca nu-şi duse ideea la capăt.

— Îmi dai un ultimatum? zise Jack şi se ridică de pe scaun, cu mâinile în sân. Ori îmi rezolv problema pe care n-o am, ori între noi totul s-a terminat? Asta spui?

— Nu, şi ştii bine că nu e aşa. Cine vrei să-ţi spună adevărul, dacă nu eu? zise ea, pe un ton implorator. Nu pricepi că şi pentru mine e greu? Nu vreau să ne despărţim, Jack. Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut. Singurul motiv pentru care nu am acceptat să ne căsătorim e pentru că nu pot face abstracţie de problema ta.

— Deci, îmi ceri să mă internez la dezintoxicare, ca să-ţi dovedesc că te iubesc? întrebă Jack, plimbându-se nervos prin cameră.

— Ia-o cum doreşti, dar eu nu mai pot continua ca până acum. Mă simt rău, am un film de terminat şi, indiferent ce se va întâmpla pe viitor, vreau să te faci bine. După ce mă întorc acasă, poate discutăm şi vedem în ce stadiu eşti.

— Trebuie neapărat să mă tratezi de sus, Becks? întrebă Jack, trântindu-se la loc pe scaun. Sunt şanse mari să joc în filmul produs de tipul cu care m-am întâlnit zilele trecute. M-a sunat şi impresarul să-mi spună că a primit câteva scenarii. Aşa că, şi dac-aş vrea să-ţi fac pe plac, e posibil să nu-mi permită programul să merg la dezintoxicare.

— Mă bucur că ai primit mai multe oferte, răspunse Rebecca, deja obosită să mai negocieze cu el.

— Da, se pare că iubitul tău nu e chiar atât de ratat pe cât credeai. Dacă am exagerat puţin cu băutura, am făcut-o din plictiseală, nu din alt motiv. Deci, spuse Jack, fixând-o cu privirea, ai vorbit serios mai devreme? Vrei să ne despărţim?

— Nu vreau, dar simt că n-am de ales.

— Bine, zise el, plesnindu-se cu palmele peste coapse, şi se ridică. N-am de ce să mai stau aici şi să-mi caut scuze. Dacă asta vrei, aşa facem.

— Îmi pare rău, Jack. Îmi pare nespus de rău, spuse Rebecca, cu ochii în lacrimi.

— Sunt convins, pufni el ironic. Cred, totuşi, că ar trebui să te întrebi de ce-mi faci un asemenea perdaf, când n-am făcut altceva decât să mă distrez şi eu puţin. Nu sunt beţivanca de maică-ta, Becks, şi nu merit să mă tratezi ca pe ea. Iar, dacă ai impresia că chestia asta o să mă doboare, o să vezi că e chiar

pe dos. Poate că-ţi trebuie un preot, nu un bărbat focos. Fă ce vrei, nu mă mai interesează. La revedere!

Rebecca resimţi acele cuvinte ca pe o palmă peste obraz. Rămase tăcută, incapabilă să răspundă.

— Încă ceva, zise Jack. Dacă tot mi-ai dat papucii pentru că sunt petrecăreţ, mi se pare cinstit să mă laşi pe mine să fac public anunţul. Îl rog pe impresarul meu să publice o scurtă declaraţie. De acord?

— Da. Spune ce vrei tu.

— Aşa o să fee. Sper să nu regreţi gestul de azi. La revedere, Rebecca!

Rebecca văzu uşa trântindu-se în urma lui. Închise ochii şi îşi rezemă capul pe mătasea răcoroasă a fotoliului, afectată de comentariul răutăcios al lui Jack la adresa mamei sale. Nu putea nega că are dreptate. Experienţele trăite în copilărie o făcuseră mult mai intolerantă în privinţa abuzului de droguri sau alcool.

Dar asta nu însemna că purtarea lui Jack era acceptabilă.

O podidiră iar lacrimile, în clipa în care realiză ce făcuse şi că nu mai există cale de întoarcere. Jack era obişnuit ca femeile să facă orice ca să fie cu el. Probabil nu i se dăduseră niciodată papucii şi nici nu îi va lua mult să o înlocuiască cu alta. Ştia că va suferi mult când le va vedea pozele în ziare, dar trebuia să se împace cu ideea că acel Jack pe care îi iubise cândva dispăruse.

— Eşti bine, drăguţă?

Rebecca ridică privirea, o văzu pe doamna Trevathan în pragul uşii şi ridică din umeri, fără să spună nimic.

— Ştiu că nu e treaba mea, dar ai procedat corect, îi zise menajera, cu blândeţe. Cum spunea mama, e plină marea de peşti, mai ales când eşti aşa frumoasă ca tine.

— Mulţumesc, murmură Rebecca, cu voce răguşită. Mă anunţaţi, vă rog, când pleacă?

— Desigur, scumpo.

Doamna Trevathan se uită la ea, cu un zâmbet compătimitor, şi ieşi.

O jumătate de oră mai târziu, îi aduse ceai şi pâine prăjită şi o anunţă că Jack tocmai plecase.

— Cum te mai simţi?

— Zdruncinată. Sper să nu fi făcut o greşeală.

— Dacă te consolează cu ceva, să ştii că am fost şi eu cândva căsătorită cu un bărbat ca Jack. Un an am rezistat împreună,

după care l-am părăsit. Nu spun că Jack e violent cum era al meu, dar când beau zi de zi, nu ştii de ce sunt în stare.

— Aveţi dreptate. V-aţi iubit soţul?

— Bineînţeles că l-am iubit, oftă ea. La început, cel puţin. Spre final, nu mai suportam nici să-l văd. Crede-mă, Rebecca, ştiu că acum doare, dar e mai bine aşa.

— Vă mulţumesc, doamnă Trevathan, spuse Rebecca recunoscătoare.

— Acum că am lămurit-o şi pe asta, sunt câteva persoane care ar dori să te vadă, dar le-am zis că te odihneşti momentan. E bine aşa, scumpo?

— Da. Poate îi primesc mai târziu.

— Cum mai e cu durerea de cap?

— Mai bine, azi.

— Eşti încă palidă, dar nu e de mirare, chicoti ea. Revin mai târziu şi-mi spui dacă te simţi în stare să primeşti musafiri.

Extenuată, Rebecca dormi câteva ore şi se trezi ceva mai revigorată. Se spălă, se îmbrăcă, după care, ruşinată că îi ţinuse pe toţi la distanţă, o rugă pe doamna Trevathan să îl cheme pe Steve, care, cum era de aşteptat, se interesase de starea ei.

— Iartă-mă că te deranjez, scumpo. Voiam doar să ştiu cum te mai simţi, zise el, când intră în salon.

— M-a mai lăsat durerea de cap şi sunt sigură că de mâine pot reveni la filmări, îl linişti ea.

— Mă bucur să aud asta. Cred că şi stresul din ultimele zile ţi-a agravat starea.

— La ce te referi? întrebă ea, făcând-o pe inocenta.

— Scumpa mea, suntem pe un platou de filmare. Toată lumea a remarcat problema lui Jack. M-a întrebat dacă am ceva prafuri, de cum ne-am văzut prima oară.

— O, Doamne! Îmi pare rău, Steve.

— N-ai de ce. Nu e vina ta. M-am întâlnit cu el acum câteva ore, când m-a rugat să-i fac rost de o maşină care să-l ducă la Londra. N-o să te întreb care e situaţia actuală, fiindcă se vedea pe faţa lui că lucrurile nu stau tocmai pe roze între voi.

— Aşa e, recunoscu Rebecca, gândindu-se că e mai bine să fie sinceră. I-am explicat că nu mai avem ce discuta dacă nu îşi rezolvă problemele. Aş prefera, totuşi, să nu afle toată lumea.

— Din păcate, s-au prins deja, spuse Steve. Ştii ce repede circulă veştile pe platoul de filmări. În orice caz, cel mai

important e să te faci bine. Sper că, odată cu plecarea lui Jack, să te poţi îngriji de sănătatea ta.

— Da. Promit că mâine sunt gata de treabă.

— Vedem. Te-am programat pentru o singură scenă, mâine spre seară. Fruntea sus, scumpo, îi strigă, înainte de a ieşi.

După o jumătate de oră, se auzi alt ciocănit la uşa salonului şi intră Anthony.

— Am trecut doar să văd ce faci, îi zise morocănos. Cum te simţi?

— Mai bine, răspunse ea. Mulţumesc că mi-ai îngăduit să stau în apartamentul ăsta superb.

— Eşti cea mai potrivită persoană să locuiască în el, spuse Anthony rigid. Am auzit că prietenul tău a plecat.

— Da, şi nu se mai întoarce.

— Aşa deci, zise el, studiind-o din picioare. Diseară iau cina cu amicul nostru indian, adăugă, într-un final.

— Da? spuse Rebecca mirată.

— Sper să te mai întremezi până mâine.

— Şi eu. Îţi mulţumesc pentru grijă.

— La revedere, spuse Anthony, apoi se întoarse şi ieşi.

După plecarea lui, Rebecca se relaxă în cada încăpătoare. Datorită faptului că dormise până târziu, se simţea foarte odihnită. În momentul în care doamna Trevathan îi aduse ceai şi brioşe, le devoră cu poftă.

— Cred că încep să-mi revin, spuse ea.

— Mă bucur să aud asta, scumpo.

— Domnul Malik e acasă? întrebă Rebecca.

— A ieşit ceva mai devreme, dar nu cred că a plecat prea departe. Ia cina cu Înălţimea Sa.

— Dacă îl vedeţi, îl rugaţi, vă rog, să treacă pe la mine?

— Când îl văd, îi transmit, zise menajera şi ieşi.

Douăzeci de minute mai târziu, bătu cineva la uşă.

— Intră, strigă Rebecca.

— Bună, Rebecca. Am înţeles că doreşti să vorbeşti cu mine.

— Da. Intră, Ari. Ai reuşit să afli ceva la biserică?

— M-am plimbat prin cimitir, dar n-am văzut numele Moh pe nicio piatră funerară. Pe urmă, m-am dus la Exeter, să-l caut în Registrul de Naşteri şi Decese, dar tot nimic. Mă tem că e o pistă moartă.

— Nu ţi se pare ciudat? întrebă Rebecca. Dacă a fost eliberat un certificat de deces, n-ar trebui să fie înregistrat?

— În mod normal, aşa ar fi.

— Ari, ieri, când mă plimbam prin apartament, am găsit dovada incontestabilă că Anahita a fost la Astbury.

— Serios? Despre ce e vorba?

— Jurnalul lui Donald Astbury. Cred că ştii deja cam tot ce conţine, dar confirmă că a iubit-o pe străbunica ta şi că a avut un copil cu ea.

— E incredibil, Rebecca! Mi-ar plăcea să-l citesc, zise Ari entuziasmat.

— O să fii şocat când o să vezi jurnalul. Mă duc să-l aduc.

Rebecca intră în dressingul lui Donald şi luă carnetul de pe raft. Poftim, spuse şi i-l întinse.

Ari studie numele de pe cotor şi emblema de pe copertă. O deschise, văzu mesajul, apoi îi căzură ochii pe poezie.

— Dumnezeule, e aceeaşi poezie despre care-ţi vorbeam acum câteva zile.

— Ştiu. Tocmai asta m-a făcut să îl iau de pe raft. E ca şi cum ceva ne-a condus la el.

— Da. Ştii, Rebecca, n-am crezut niciodată în bazaconiile străbunicii mele, cum le-am numit odată, dar acum, spuse el, uitându-se la volumul pe care îl ţinea în mână, încep să văd lucrurile altfel. Anthony l-o fi citit?

— N-aş prea crede, răspunse Rebecca. Arată ca o carte oarecare, şi cred că stă pe raft de ani întregi.

— Pot să-l împrumut în seara asta?

— Nu-i al meu, deci nu ştiu ce să spun.

— Mi-e teamă de un refuz dacă-i cer voie lui Anthony, spuse Ari, ridicând din sprâncene. Mulţumesc, Rebecca.

— Ţi-l dau, dar vreau şi eu ceva de la tine.

— Desigur. Ce e?

— Îmi dau seama că sună ridicol, dar simt că există o legătură între mine şi Violet. Iar chestia asta începe să mă zăpăcească.

— E de înţeles, zise Ari.

— Vreau să aflu cum a murit Violet.

— Am înţeles, zise Ari şi se uită la ceas. Peste douăzeci de minute, iau cina cu Anthony. Cel mai bine îţi dau povestea Anahitei. Ea explică totul mult mai clar decât mine.

— Te duci să mi-o aduci? îl rugă Rebecca. Ca să mă pot apuca de citit.

— Imediat, spuse Ari şi ieşi, cu jurnalul băgat la subraţ.

Se întoarse după câteva minute cu un dosar din plastic.

— Te avertizez că nu e o lectură prea plăcută, dar ai dreptate. Trebuie să ştii ce s-a întâmplat cu Violet.

— Bine.

După plecarea lui Ari, se ghemui pe canapea, scoase teancul de foi din dosar şi căută pagina la care rămăsese…

Anahita
1920

Capitolul 36

Când mi-a spus Donald unde intenţionează să ne cazeze, am rămas de-a dreptul şocată. Prima întrebare pe care i-am adresat-o a fost ce o să zică mama lui.

— N-o să zică absolut nimic, Anni, mi-a răspuns categoric. Ea a creat toată încurcătura asta, prin uneltirile ei meschine. Fără ea, eram căsătoriţi acum, ne creşteam copilul împreună, iar moşia Astbury era vândută.

Oricât a încercat să mă îmbărbăteze, nu mă simţeam tocmai în largul meu. Maud Astbury nu mă înghiţise niciodată, dar intuiam că e vorba de ceva mai mult decât rasism. Ştia că o citesc până în adâncul sufletului ei hâd.

— Dar dacă se scapă servitorii? l-am întrebat. Toţi mă cunosc.

— Aşa e, mi-a răspuns, dar m-am gândit şi la asta. Le spunem că te-ai căsătorit când ai fost în India, dar, din nenorocire, ţi-a murit soţul şi ai rămas văduvă. Ar fi bine să găseşti un alt nume de familie pentru voi doi, mi-a sugerat şi a pus o mână peste a mea. Vii cu mine la conacul Astbury? Vreau să fiu aproape de tine şi de copilul nostru. Poate că nu e soluţia ideală, dar altceva mai bun n-am găsit.

L-am rugat să îmi lase un timp de gândire. Erau atâtea lucruri care îmi displăceau. Ideea de a trăi aproape de Donald şi de a-l vedea că se afişează cu soţia lui era greu de suportat.

Privind în urmă, realizez cât eram de vulnerabilă. Supravieţuisem, e drept, dar la limită. La Keighley, singura mea grijă era să rămânem în viaţă, eu şi tu, dragul meu Moh, şi îmi pierdusem orice speranţă în viitor. Cheltuisem toţi banii obţinuţi pe rubine ca să plătesc spitalizarea, chiria şi mâncarea pentru noi doi. Oricât de mult mi-aş fi dorit să resping sprijinul lui Donald, în momentul în care m-a găsit, aveam de ales între oferta lui şi a rămâne pe drumuri. Nu îmi permiteam să îi refuz ajutorul.

Aş fi preferat să mor decât să îmi calc pe mândrie, dar nu mă lăsa inima să te supun şi pe tine aceleiaşi soarte. Providenţa a făcut ca Donald să ne găsească la timp şi, în ciuda dezgustului pe care îl simţeam la gândul de a trăi ascunşi de ochii lumii, eram conştientă că trebuie să îi accept propunerea, oricare ar fi aceasta.

În ultima săptămână, petrecută în dormitorul pe care Selina ni-l pusese cu atâta generozitate la dispoziţie, am început să mă

întremez. Mâncarea bună şi odihna mă ajutau să îmi recapăt forţele, şi mintea începea să mi se limpezească. Oricât de insuportabilă ar fi fost situaţia, cel puţin, propunerea lui Donald îmi oferea un răgaz în care să îmi adun gândurile. Poate că, odată ce mă înzdrăveneam, reuşeam să mă întorc la profesia de soră medicală şi, astfel, să trăiesc din nou pe picioarele mele.

Dar suportam oare să îl ştiu pe Donald întors la soţia lui, după ce fusese cu noi? Aceasta era întrebarea care mă frământa mai mult decât orice. Dragostea noastră fusese mereu deplină; nu-mi imaginam cum putea dăinui, când în ea intervenise o terţă persoană.

Apoi, prin intermediul Selinei, care o anunţase pe prietena ei, Minty, că m-au găsit, am primit o scrisoare de la Indira, în care mă informa că e însărcinată. În stilul ei impulsiv, se plângea de greţurile matinale, dar şi de ostilitatea primei soţii a lui Varun, care avea întâietate la palat, chiar dacă nu şi în inima soţului ei.

Scrisoarea aceea m-a făcut să mă gândesc la poziţia mea şi să mă întreb dacă nu cumva e asemănătoare cu a Indirei. Bărbaţii pe care îi iubeam aveau neveste care ne erau superioare, chiar dacă, aşa cum spunea Indira, noi ocupam primul loc în inima lor. Dacă mă căsătoream cu un prinţ indian, trebuia să îl împart cu cel puţin încă o soţie. Şi, cu toate că Donald nu îmi pusese verigheta pe deget, eram uniţi în toate privinţele importante.

Odată ce am început să văd lucrurile din această perspectivă, ideea nu mi s-a mai părut atât de insuportabilă. Faptul că Donald se însurase cu Violet, pentru că avea un statut social corespunzător *şi* o zestre care salvase moşia Astbury era un aranjament identic cu cele practicate în ţara mea natală, în cazul căsătoriile princiare. Dacă mă consideram a doua soţie a lui Donald, şi nu amanta lui, situaţia era mult mai uşor de suportat.

Dar mai presus de toate, dragostea pe care i-o purtam tatălui tău îmi risipea orice îndoială.

— Venim cu tine la Devon, i-am spus, într-un final.

— M-ai făcut nespus de fericit, draga mea. Ştiu că nu e situaţia ideală, Anni, şi mi-aş dori enorm să te pot lua cu mine la conacul Astbury. Am găsit o căsuţă, care nu e nici pe proprietate, nici în sat, ci undeva, în mlaştini. E izolată, ceea ce e important, dacă e să vă vizitez regulat.

— M-aş bucura să trăiesc în linişte şi singurătate, mai ales că îl am pe Moh lângă mine, am spus.

— E nelocuită de ani buni, aşa că va dura câteva săptămâni până când va fi pusă la punct. Eşti de acord să mai rămâi în Kensington între timp?

— Dacă Selina nu are nimic împotrivă.

— Ştii cât de mult te iubeşte, şi, cum şi ea mai are puţin până să nască, iar Henri e încă în Franţa, îi prinde bine să aibă pe cineva care să-i ţină de urât. Deci, aşa rămâne?

— Da, am răspuns.

Donald a mai stat două zile cu noi, după care a spus că trebuie să se întoarcă la Astbury pentru weekend. Soţia lui dădea o petrecere, ca să se laude cu redecorarea interiorului, iar el nu putea lipsi. Am încercat să nu pun la suflet – era doar primul dintre numeroasele evenimente pe care eram nevoită să le suport, dacă acceptam să fac parte din viaţa lui. Mi-am luat zâmbitoare la revedere de la el, gândindu-mă la Indira şi la faptul că strânge din dinţi când pleacă capul în faţa primei neveste a soţului ei.

Îmi amintesc că săptămânile cât au durat reparaţiile la căsuţa noastră au fost tihnite. Datorită mâncării sănătoase, mediului curat şi călduţ şi îngrijirilor primite de la doică, nu doar de la mama ta obosită, tu te-ai făcut tot mai viguros. Într-o singură lună, ai luat câteva kilograme, ai început să mergi de-a buşilea şi erai atât de vânjos, încât traversai camera dintr-un capăt în altul fără oprire.

Copilul Selinei a venit pe lume fără probleme în luna octombrie. M-am bucurat să îi pot răsplăti generozitatea, având grijă de ea şi de fetiţa, pe care hotărâse, împreună cu Henri, să o boteze Fleur. Pe la începutul lui decembrie, am plecat cu Donald la Devon. Se vedea pe el că arde de nerăbdare să îmi arate noua casă.

Drumul accidentat care tăia mlaştinile cobora într-o mică vale în care era adăpostită căsuţa. Clădită din piatră, avea faţadă dublă şi era frumuşică, amintindu-mi oarecum de casa parohială a lui Charlotte, din Oxenhope. Pârâul pe marginea căruia stăteam de vorbă cu Donald în vara aceea, demult, trecea chiar prin faţa ei.

Donald şi-a parcat Crossley-ul în spatele casei şi a închis poarta montată într-un gard înalt, de lemn, ca nu cumva să fim zăriţi de vreun curios. M-a luat de mână, ne-a condus la uşa din dos şi a deschis-o. Am intrat în bucătăria joasă, apoi am luat-o pe un hol îngust şi am pătruns într-un salonaş confortabil, proaspăt văruit, dotat cu un şemineu.

La etaj, în cel de-al doilea dormitor, amenajat de Donald drept odaie de copil, te-am aşezat în pătuţ, ca să te odihneşti. Apoi am intrat în dormitorul mai mare şi am observat draperiile cu imprimeuri florale multicolore şi patul spaţios, de alamă, acoperit cu o cuvertură veselă.

— Ce părere ai, Anni? m-a întrebat entuziasmat.

— E foarte frumos, Donald, i-am răspuns, sincer copleşită de emoţie.

După cămăruţa sufocantă şi soioasă din Keighley, aici era raiul pe pământ.

— Am înlocuit ramele geamurilor, am instalat lumină electrică şi am mai adăugat o baie lângă cămara de la parter. Iar… asta e pentru tine.

A scos un teanc de hârtii din buzunar şi mi le-a dat.

Am aruncat o privire pe ele, încercând să-mi dau seama ce reprezintă.

— Scrie aici că eu, lordul Donald Astbury, îţi acord dreptul de folosinţă a casei pe viaţă. Asta înseamnă că nimeni nu te poate izgoni de aici, indiferent ce se întâmplă cu mine. Asta e casa ta, atât timp cât consideri de cuviinţă.

Mi-au dat lacrimile imediat. De la moartea tatei, când eu şi mama ne mutaserăm în *zenana* nu mai avusesem casa mea.

— Mulţumesc, Donald.

— N-ai pentru ce, scumpa mea Anni. Meriţi mult mai mult de atât.

M-a luat în braţe şi m-a strâns la piept, apoi a început să mă sărute. Poate din cauza uşurării de a avea casa mea şi de a mă simţi ocrotită, corpul meu nu i a putut rezista. Ne-am prăbuşit pe patul mare şi confortabil. Poate din cauză că trecuse atâta vreme, ori pentru că petrecuserăm atâtea săptămâni împreună, fără să ne atingem, am făcut dragoste chiar mai pasional decât înainte. După aceea, am rămas înlănţuiţi unul în braţele celuilalt, în timp ce fiul nostru dormea liniştit în camera

alăturată. M-am străduit din răsputeri să nu mă gândesc că face acelaşi lucru şi cu soţia lui.

Ironia a tăcut ca tocmai el să deschidă subiectul.

— În sfârşit, îmi amintesc cum ar trebui să fie, a spus el nostalgic. Te iubesc, Anni, mai mult decât îţi poţi închipui!

— Şi eu te iubesc, Donald!

Apoi am adormit, şi mi-am dat seama că amândoi ne-am regăsit liniştea pentru prima oară de când plecasem în India. Indiferent ce pact făcusem cu diavolul pentru a fi împreună, sau cât de imoral ar fi fost, în clipa aceea, nimic nu părea mai corect.

Mai târziu, când te hrăneam în bucătărie, Donald mi-a arătat că toate dulapurile erau pline cu mâncare.

— Mai am o surpriză pentru tine, mi-a zis. Hai afară.

Te-am înfăşurat într-un şal, ca să te protejez de frig, şi am ieşit din casă. În curtea pătrată, imediat lângă hambar, se găsea un grajd. Donald a deschis uşa şi a aprins lampa atârnată de un cui.

— Vino încoace, fetiţo. Hai să faci cunoştinţă cu stăpâna ta.

Donald a mângâiat iapa pe nas. Îi strălucea pielea precum lemnul lustruit de mahon şi avea o stea albă în frunte.

— Nu i-am dat încă niciun nume. Te las pe tine să alegi unul, dacă tot e a ta.

Am mângâiat iapa pe nasul catifelat, iar tu, încântat de noua jucărie, ai întins mânuţele, ca să atingi calul.

— E tare frumoasă, Donald. O să-i spun Sheba, pentru că seamănă cu o regină.

— Minunat. Nu se compară cu armăsarul pe care călăreai altădată, dar e blândă şi numai bună pentru Moh ca să înveţe să călărească când se face mai mare. Ai şi o şaretă în hambar, ca să te poţi duce în sat, când ai nevoie.

— Te-ai gândit la toate, am spus, după ce am intrat în casă şi am pus ceainicul pe foc, să fierb nişte apă. Dar îţi dai seama că localnicii o să mă remarce imediat, mai ales dacă vin cu şareta.

— Normal că te vor recunoaşte, Anni. Sunt convins că mulţi dintre ei chiar se vor bucura să te vadă. Dar, ţinând cont de relaţia ta cu familia noastră, n-o să li se pară ciudat că ţi-am pus la dispoziţie o casă după ce ţi-ai pierdut soţul, mi-a reamintit el.

— La Violet te-ai gândit? Dacă află de mine de la servitori şi intră la bănuieli?

— Crede-mă, dacă e un lucru de care nu îmi fac griji, acela e Violet. Deocamdată, e regina scenei mondene, considerată cea mai frumoasă femeie din Londra, şi poate chiar din Anglia. N-am întâlnit femeie mai încrezătoare în farmecul şi în poziţia ei socială. Mă îndoiesc că i-ar trece vreo clipă prin minte că soţul ei o înşală cu o văduvă indiană care trăieşte în mlaştini.

Donald a observat că m-am schimbat la faţă la auzul acelor cuvinte.

— Iartă-mă, iubito, a zis, bătându-mă pe mână. Iar în ceea ce îi priveşte pe servitori, nu îi vede şi nu le acordă nicio atenţie. O interesează doar că îşi îndeplinesc sarcinile, nimic altceva. Şi au destule de făcut. Violet face baie de două ori pe zi. Cearşafurile de pe patul ei trebuie schimbate în fiecare dimineaţă.

— Ca o regină, am murmurat, amintindu-mi că şi maharani avea pretenţii asemănătoare.

Pe de altă parte, în India, toate cad victime prafului şi căldurii.

— Într-adevăr. În America, Violet *chiar e* prinţesă. A crescut în lux. Cred că are impresia că englezii, inclusiv eu, sunt cam nespălaţi, a adăugat el, zâmbind. Ce vreau să spun este că, în lumea lui Violet, totul se învârte în jurul ei. Mă îndoiesc că m-ar auzi dacă i-aş pomeni de sosirea ta.

— Ai de gând să-i spui?

— Bineînţeles, dar deocamdată e prea ocupată să organizeze petrecerea de Crăciun. Îşi invită toţi prietenii din lumea bună londoneză. Sunt sigur că o să uite de tine imediat ce îi spun.

— Sper să ai dreptate, Donald, am zis şi m-a trecut un fior. Ea nu are nicio vină şi nu trebuie să sufere.

— Aşa e, a aprobat el, uitându-se la ceas. Din păcate, peste o oră e cina şi mă aşteaptă să vin de la Londra. Trec mâine-dimineaţă, să văd cum v-aţi acomodat. Crezi că te descurci singură? E atât de plăcut aici. Mi-aş dori din tot sufletul să mai pot sta, dar n-am cum.

— Ne descurcăm, am spus, privindu-te cum te ţii de piciorul mesei şi încerci zadarnic să te ridici în picioruşe.

— În curând o să înceapă şi Moh să vorbească, nu-i aşa, prichindelule? a zis Donald şi s-a aplecat să te sărute pe frunte. Gata, plec.

Şi-a încheiat nasturii paltonului şi a pornit spre uşă.

— Partea bună e că, de aici, pot să traversez mlaştina până la şoseaua principală şi să intru pe poarta din faţa a casei. Mai am

şi varianta să încalec pe Glory, şi în cincisprezece minute am ajuns aici. O să te saturi de faţa mea.

— Nu prea cred, am spus şi l-am sărutat scurt pe gură. Mulţumesc, Donald. Pentru prima dată, după foarte multe luni, mă simt în siguranţă.

Mi-a trimis un sărut de la distanţă, şi-a luat la revedere şi a plecat

După ce te-am aşezat în pătuţ, m-am plimbat de colo colo şi m-am uitat prin toate ungherele şi cotloanele casei pe care Donald mi-o aranjase cu atâta dragoste. Am aprins focul în salon şi am studiat cărţile înşirate pe etajerele suspendate de-o parte şi de alta a şemineului. Donald alesese unele dintre romanele mele preferate, poveşti pe care ştiam că le voi citi şi reciti în serile ce aveau să urmeze.

În primele luni nesfârşite de iarnă, când mlaştinile au devenit un pustiu de zăpadă, în mijlocul căruia eram prizonieră, iar Donald abia reuşea să răzbată călare pe Glory, ca să îmi aducă mâncare, lapte şi dragoste, am citit cu aviditate. În ciuda vieţii însingurate, simţeam o linişte interioară tot mai mare. Poate că zăpada îmi dădea un sentiment fals de siguranţă; era ca o barieră între mine şi locuitorii nevăzuţi de la conacul Astbury, iar eu trăiam într-un vid, avându-vă doar pe tine şi pe Donald drept companie.

Privind în urmă, mă gândesc că acele câteva luni au fost exact răgazul atât de necesar pentru a-mi vindeca sufletul; au existat momente, în primul tău an de viaţă, când aproape că mi-am pierdut speranţa. Când moartea îmi părea mai atrăgătoare decât viaţa şi am înţeles pentru prima oară ce înseamnă să fii singur. Acum, chiar dacă treceau zile în şir fără să îl văd pe Donald, aveam certitudinea că sunt iubită.

Îmi amintesc perioada Crăciunului ca pe una dificilă. Donald era ocupat cu serbările de la conacul Astbury, unde urmau să sosească rudele lui Violet din America, aşa că îl vedeam foarte rar. În ajun, a trecut pe la noi în fugă, să ne aducă un coş în care era un curcan îndeajuns de mare cât să hrănească o familie cu doisprezece membri şi cadouri pentru amândoi. În dimineaţa de Crăciun, mi-am desfăcut cadoul aşezat sub brad. Conţinea un şirag de perle crem şi un bileţel de dragoste ascuns în cutie. L-

am pus la gât în dimineaţa de Crăciun a anului 1920 şi nu l-am dat jos până în ziua de azi.

La începutul lui martie, când a început să se topească zăpada, au apărut schimbări şi în viaţa mea din căsuţa de lângă pârâu. Donald m-a anunţat că mama lui Violet s-a îmbolnăvit, iar soţia lui urma să plece la New York pentru a-i fi alături.

— Nu ţi-a cerut să mergi cu ea? l-am întrebat, în timp ce stăteam la gura şemineului din salon şi te priveam cum faci primii paşi timizi.

— Ba da, a spus Donald, dar i-am atras atenţia că pentru a administra Astbury ca pe o afacere, cum doreşte tăticul Drumner, primăvara e cel mai prost moment să plec din ţară, pentru că acum se nasc mieii. Nu mi s-a părut supărată când i-am zis că rămân acasă.

Primăvara aceea, după plecarea lui Violet în America, a fost o perioadă deosebit de frumoasă. Donald se înţelesese cu Selina să dea impresia că stă cu ea la Londra. În acele câteva zile venea la noi prin mlaştini, îşi ascundea maşina în spatele casei şi trăiam ca o familie adevărată.

Pe măsură ce natura se trezea la viaţă în jurul nostru, noi trei ne bucuram din plin de lumea noastră liniştită şi izolată. Singurul regret era că nu îi puteai spune vreodată „tată” şi că eu şi Donald trebuia să fim prudenţi să nu ne scape vreo vorbă nepotrivită de faţă cu tine. Cum era de aşteptat, ai găsit tu un apelativ pentru bărbatul care devenise o prezenţă atât de importantă în viaţa ta.

— Domn Don, vino! strigai şi întindeai braţele spre tatăl tău, ca să-l îmbrăţişezi.

Donald începuse să te ia cu el în şa şi te plimba prin curte, iar tu chiuiai de bucurie. Deseori ne făcea cadouri mărunte: vreun borcan de şerbet pentru tine sau butaşi de la Astbury pe care să-i plantez în grădina mea.

— Poftim, mi-a spus într-o zi, după ce-a descălecat de pe spinarea lucioasă a lui Glory şi mi-a întins o plăntuţă plină de spini. Ţi-am adus o tufă de trandafir. Grădinarul de la Astbury răsădea florile şi mi-a zis că ăsta e un soi foarte rar şi exotic, numit Trandafirul nopţii. M-am gândit imediat la tine, a adăugat, zâmbind, şi m-a sărutat. Mergem să-l plantăm? Cred că cel mai bine ar fi în grădina din faţă.

După lunile acelea cumplite, în care pusesem la îndoială sentimentele lui Donald faţă de mine, simţeam acum, cu toată fiinţa mea, că mă iubeşte. Şi cu cât îl ascultam mai mult perorând – împotriva sărăciei în care trăiau încă atât de mulţi englezi, a nedreptăţii ca bogăţia să fie concentrată în mâinile câtorva oameni, şi despre faptul că nu poate schimba lumea, dar poate îmbunătăţi vieţile muncitorilor săi, reparându-le casele de pe moşie –, cu atât mai mult creştea în ochii mei.

— David Lloyd George se zbate din răsputeri, dar teama de schimbare a politicienilor noştri, aleşi în majoritatea lor din clasele superioare, îngreunează reforma, a spus Donald, oftând, într-o seară, în timp ce stăteam în grădină.

— Tata avea o vorbă: nu e nicio diferenţă între a împinge un bolovan un centimetru într-o viaţă de om şi a arunca zilnic o sută de pietricele în mare. Schimbările majore se produc greu, Donald, dar până la urmă se produc, l-am liniştit eu. În momentul de faţă, tu faci notă discordantă, dar va veni o vreme când tot mai mulţi vor gândi ca tine.

— Mama m-a considerat dintotdeauna un ciudat, fiindcă mă împrietenisem cu copilul unuia dintre grăjdari când eram mic. Îmi aduc aminte că insistam să mănânce cu noi, la conacul Astbury, pentru că îmi părea tot timpul flămând. Furam mâncare de la bucătărie, ca să-i duc lui. N-am suportat niciodată stratificarea pe clase sociale, iar acum nici atât.

— Voiam să te întreb, am spus, schimbând subiectul, dacă aş putea să trec pe la Astbury înainte să se întoarcă soţia ta. Vreau să văd dacă plantele medicinale pe care le-am sădit în bucătărie mai trăiesc şi să iau câţiva butaşi pe care să-i plantez aici.

— Bineînţeles! Ţine minte, Anni, singurul secret este relaţia noastră, nu prezenţa ta la Astbury. N-are rost să mai stai ascunsă, mai ales că a venit primăvara. Ba chiar ar părea firesc să ieşi în lume, a spus şi m-a mângâiat pe obraz. Numai să nu mă trezesc că te ating de faţă cu alţii.

A zâmbit şi s-a uitat la ceasul din bucătărie.

— Trebuie să plec acasă. Nu mai e mult, şi încep să fete oile.

Capitolul 37

Câteva zile mai târziu, ne-am urcat în şaretă şi ne-am dus la conacul Astbury, unde am descoperit că multe dintre ierburile plantate de mine într-un colţişor ferit în grădina de legume crescuseră viguroase.

— Ia te uită cine-i aici!

— Doamnă Thomas!

I-am zâmbit, văzând-o cum vine spre mine, cu coşul în mână, ca să culeagă legume pentru masa de seară.

— Am auzit eu că te-ai fi întors, domnişoară Anni! Nu mai demult de săptămâna trecută mi-a zis Tilly că te-a zărit în sat, dar i-am spus că are vedenii.

— Am venit din iarnă, dar a fost zăpadă mare în mlaştini şi nici nu m-am simţit foarte bine, am explicat.

— Am auzit şi asta, şi că ţi-ai pierdut soţul. Condoleanţe, scumpa mea. Cred că a fost o perioadă grea pentru tine şi pentru cel mic. Tare frumuşel e, a remarcat doamna Thomas, măsurându-te cu atenţie.

Tu te-ai întors spre noi, ai văzut-o pe doamna Thomas şi i-ai făcut cu mâna.

— Are ochi albaştri! a remarcat bucătăreasa. Ptiu, drace! Nu ştiam că şi indienii au ochi albaştri.

— I-a moştenit de la tatăl lui. Mai sunt şi indieni cu ochi albaştri, am răspuns, străduindu-mă să îmi ascund teama.

— Ei, de unde să ştiu eu? În orice caz, e o mândreţe de băiat, iar tu să faci bine să mai treci pe la noi. După ce termini aici, să vii în bucătărie, ca să-ţi cunoască băiatul şi ceilalţi servitori. O să se bucure mult să te revadă.

— Mulţumesc, doamnă Thomas. Vin imediat.

După ce a plecat, m-am uitat speriată la tine şi mi-am dat seama că ochii tăi albaştri trădau secretul pe care eu şi tatăl tău ne chinuiam să îl păstrăm.

În bucătărie, servitorii s-au adunat în jurul nostru. După atâtea luni de izolare, era o plăcere să fiu întâmpinată cu asemenea căldură şi simpatie. Ţi-au dat prăjituri şi ciocolată, până când a trebuit să-i opresc, de teamă să nu ţi se facă rău. M-am aşezat la masa din bucătărie, cu o ceaşcă de ceai în faţă, şi oamenii m-au asaltat cu întrebări. Le-am răspuns cum am ştiut eu mai bine, ba chiar am născocit şi numele „Jaival Prasad” pentru răposatul meu soţ imaginar.

— Bănuiesc că ştii că s-au schimbat lucrurile la Astbury, a zis doamna Thomas, ridicând din sprâncene. Lordul Donald s-a căsătorit cu o americancă anul trecut, şi a trebuit să ne deprindem cu tabieturile lui Lady Violet.

— Şi ce tabieturi! murmură Tilly în barbă.

— Dar trebuie să recunoaştem că am avut şi beneficii de pe urma noii stăpâne, a spus doamna Thomas. Eu m-am ales cu o plită nouă, a zis, arătând cu mândrie spre ea, şi cu oale noi-nouţe. Cică alea vechi nu mai erau igienice, dar i-am zis că deocamdată n-a murit nimeni de la mâncarea făcută de mine. Totuşi, mărturisesc că mă bucur să am unele noi şi lucioase.

— Îţi place de Lady Violet? nu m-am putut abţine să întreb.

— E destul de cumsecade, a răspuns doamna Thomas, deşi nu prea ne bagă în seamă pe noi, servitorii. Nu ştia nimic despre mâncarea englezească şi despre preparatele servite într-o casă ca asta, aşa că a trebuit să-i explic cum stau lucrurile. Acum, lasă totul în seama mea. N-o prea interesează ce bagă în ea, ci mai mult ce pune *pe* ea, a adăugat, şi toţi servitorii au început să chicotească.

— N-am cunoscut femeie mai trufaşă, a intervenit Tilly. Deşi am vorbit cu camerista unei doamne care a fost aici şi mi-a zis că toţi yankeii sunt aşa. Lady Violet a comandat şifoniere cât un perete întreg şi deja le-a umplut cu haine.

— Dar e aşa frumoasă. N-am văzut femeie mai frumoasă decât ea, a adăugat timid spălătoreasă.

— Aşa e, a confirmat doamna Thomas, dar care dintre noi n-ar fi dacă ar sta la fel de mult să se dichisească şi ar avea bani să îşi cumpere toate minunăţiile alea de rochii?

— Se poartă frumos? am insistat, căci nu aflasem nimic despre caracterul ei, ci doar că e bogată şi frumoasă.

— Aşa şi aşa, a zis Tilly. Seara, când o pieptăn şi o îmbrac în cămaşă de noapte, trăncăneşte doar despre haine şi bijuterii. Nu cred că s-a interesat vreodată de viaţa mea.

— Se putea şi mai rău, ascultaţi-mă pe mine, a intervenit doamna Thomas. Măcar nu e o cotoroanţă, precum cea care s-a mutat de curând la Dower House. Casa e plină de tineret vesel, nu de văduve plângăcioase. Astbury a prins viaţă de când a venit Lady Violet, şi trebuie să fim recunoscători pentru asta.

Din acea zi, nu am mai dus lipsă de tovarăşi. Servitorii ne invitau deseori la casele lor din sat, să luăm ceaiul cu ei ori să participăm la vreo petrecere câmpenească sau la bâlciul care se ţinea o dată la câteva luni pe Astbury Green. Am făcut în aşa fel încât noi să îi vizităm *pe ei,* sub pretext că avem şaretă şi e mai uşor decât să străbaţi cinci kilometri pe jos. Dar, chiar şi aşa, am tremurat de frică să nu mă trezesc cu vreun prieten la uşa casei, când era Donald acolo.

După un timp, a început să se ducă vorba în sat că m-am întors şi că leacurile mele făcuseră minuni pentru artrita doamnei Thomas, pentru bronşita lui Tilly şi chiar pentru guta majordomului. Butaşii pe care îi luasem din grădina de legume şi îi plantasem în grădina mea se prinseseră şi le mergea foarte bine. Donald se apucase să îmi amenajeze o seră, ca să le protejeze de gerul iernii şi, din toate plimbările prin mlaştini, mă întorceam cu plante noi pentru colecţia mea.

În vara aceea, deseori ne vedeai în şaretă, după-amiaza, îndreptându-ne spre casa vreunui sătean al cărui copil avea febră. Oamenii aceia nu aveau acces la îngrijiri medicale. Doctorul îi costa o avere ca să îi consulte la domiciliu, şi majoritatea nu îşi permiteau. Eu nu le ceream niciun ban; expresia de uşurare de pe chipul unei mame îmi părea o răsplată suficientă.

Tot acum am descoperit că pregătirea mea medicală se împleteşte de minune cu remediile ayurvedice. Astfel, îmi dădeam seama dacă leacurile mele sunt de vreun folos sau nu. Iar, dacă starea pacientului era prea gravă, îi recomandam să meargă la spital, căci altă soluţie nu exista.

În iulie, cu ocazia unui botez, m-am reîntâlnit cu medicul satului. Nu-l mai văzusem de ani buni, când întârziase la naşterea copilului Selinei.

— Dă-mi voie să-ţi mulţumesc, doamnă Prasad, a zis el, cu o plecăciune uşoară a capului. Mi-aţi uşurat munca, iar sătenii au numai de câştigat de pe urma cunoştinţelor dumitale. Te-ai gândit să îţi reiei meseria? O soră medicală calificată ar fi mană cerească pentru localnici.

— M-am gândit, dar am un fiu de crescut, iar serviciul mi-ar răpi prea mult din timpul pe care i-l acord lui, i-am răspuns. Şi nici nu cred că medicii ar accepta să îmi tratez pacienţii cu leacuri preparate din ierburi.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus doctorul. Eu însă aş fi curios să aflu mai multe. Orice tratament ieftin pentru sărmani e bine-venit. Te felicit pentru munca depusă.

— Abia dacă te mai văd de la o vreme încoace. Toată ziua alergi să faci acte de caritate, s-a plâns Donald, pe la sfârşitul lui august.

Violet urma să se întoarcă acasă în scurt timp, aşa că Donald „plecase la Londra" şi stătea cu noi, în căsuţa din mlaştini.

— Îmi mai ocupă timpul şi îmi place să ajut oamenii, am spus.

— Ştiu că-ţi place, a zis, în timp ce mânca tocana pe care o pregătisem. La iarnă, n-o să-ţi mai fie la fel de uşor.

— Sheba e un cal puternic şi s-a învăţat deja cu mlaştinile. Sunt sigură că o să se descurce, dacă ninge şi anul ăsta.

— Mă gândeam să-ţi instalez un telefon, a spus Donald. În felul ăsta, pot măcar să iau legătura cu tine, dacă apare vreo problemă, iar sătenii te pot suna de la poştă, în caz de urgenţă.

— Eşti foarte drăguţ, Donald, dar telefoanele sunt atât de scumpe, şi n-aş vrea să mai iau bani de la tine.

— Anni scumpo, cheltuielile tale sunt o nimica toată, a spus Donald, ca să mă liniştească. Dacă eram căsătoriţi, nu-ţi puneai asemenea probleme. Şi suntem căsătoriţi, scumpa mea, din toate punctele de vedere, mai puţin cu numele. În afară de asta, e minunat că ajuţi comunitatea locală şi sunt foarte mândru de tine. Aşa că, măcar atât pot face ca să-ţi uşurez munca.

— Bine, am cedat, oftând. Mulţumesc.

— E o diferenţă ca de la cer la pământ între tine şi scumpa mea soţie, a oftat şi Donald. Violet nu face nimic pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Să fiu sincer, mi-e groază când mă gândesc că se întoarce de la New York. Mai avem doar o seară de petrecut împreună. Nu e prea plăcut, nu?

— Sunt recunoscătoare pentru ceea ce am avut până acum, am zis şi mi-a pierit pofta de mâncare imediat ce am rostit acele cuvinte.

— S-ar putea să nu reuşesc să scap în primele zile, m-a avertizat Donald, a doua zi dimineaţă, înainte să plece la conacul Astbury. La revedere, iubita mea! Ai grijă de tine şi de băiatul nostru.

— O să am, am promis şi m-au podidit lacrimile.

Deşi aveam să îl revăd peste câteva zile, ştiam că se întoarce la cealaltă lume a lui şi nu va mai fi doar ai meu.

Se apropia iarna şi, odată cu vremea friguroasă, a crescut şi numărul pacienţilor mei. Mă bucuram, totuşi, să am o ocupaţie. Vizitele lui Donald se răriseră de la întoarcerea lui Violet. Ar fi trezit suspiciuni dacă lipsea prea mult de acasă, după o despărţire de şase luni. Trecea pe la noi de câte ori avea ocazia, în general, când mergea la vreo petrecere la Londra.

— Prietenii ei sunt nişte fiinţe atât de arogante şi anoste, încât nu-i mai suport. Dar trebuie să-mi fac datoria, s-a confesat, oftând.

Într-o seară, pe la mijlocul lui decembrie, m-am trezit cu Donald la uşă. Era slăbit şi tras la faţă şi se citea spaima în ochii lui.

— Ce e? l-am întrebat neliniştită.

— Am veşti, a spus şi s-a trântit pe scaunul din bucătărie.

— Veşti proaste? am întrebat şi am pus ceainicul pe foc.

— Doar pentru tine, nu şi pentru ceilalţi. Şi am vrut să-ţi spun eu, înainte să afli de la altcineva. Ştii cum e la ţară; zvonurile, mai ales cele de genul ăsta, se răspândesc cu iuţeala fulgerului. Şi sunt sigur că majoritatea servitorilor au aflat deja.

— Spune-mi odată, i-am zis, neîndrăznind să îmi imaginez despre ce ar putea fi vorba.

Donald a tras aer în piept şi a lăsat ochii în pământ.

— Violet… e însărcinată.

— Bine.

Înţelegeam de ce considera că sunt singura persoană care n-ar fi primit vestea cu bucurie.

— Spune-mi adevărul, Anni. Te supără?

Normal că mă supăra! Nu atât copilul nenăscut, cât actul intim cate dusese la conceperea acestuia. M-am cutremurat fără să vreau. Voiam, totuşi, să reacţionez demn în faţa lui Donald. Ştiam de la bun început care e situaţia şi o acceptasem.

— E firesc ca tu şi soţia ta să vreţi să vă întemeiaţi o familie. Trebuie să aveţi un moştenitor, am zis, străduindu-mă să îmi ascund amărăciunea din glas. Nu am niciun drept să mă supăr.

— Ba ai tot dreptul, a replicat Donald, înfuriindu-se brusc. Dacă rolurile erau inversate şi tu-mi spuneai asta, nu cred că aş fi reacţionat prea frumos.

— N-am încotro. Trebuie să mă împac cu ideea, am spus, pe un ton categoric.

— Te asigur, Anni, că am făcut-o doar din datorie, nu din plăcere.

Îmi doream nespus să îl cred. De altfel, nu aveam nicio îndoială că spune adevărul, dar gândul încă îmi ardea sufletul.

— Partea cea mai proastă e că Violet nu suportă sarcina prea bine. A anulat toate evenimentele pe care le aveam programate în următoarele săptămâni, pentru că susţine că se simte prea rău, şi stă doar în pat. Din păcate, asta înseamnă că, cel puţin în viitorul apropiat, nu va mai fi ocupată cu altele, ca de obicei. Va trebui să petrec mai mult cu ea. Îmi pare rău, Anni.

— Trecem noi şi peste asta, cum am făcut-o şi altă dată.

— Ştiu, numai că simt din ce în ce mai mult că viaţa alături de Violet, la conacul Astbury, e o minciună, a spus el, abătut.

— Nu avem încotro. Trebuie să ne împăcăm cu situaţia.

Îmi dădeam seama că îi vorbesc cam tăios, dar abia primisem vestea. În momentul acela, îmi era imposibil să simt milă faţă de el.

— Ai dreptate, a spus, cu o privire vinovată, înţelegându-mi reacţia. Iartă-mă, scumpo. Eu trebuia să te încurajez pe tine, astăzi mai mult ca oricând. Din păcate, nu mai pot sta. Trebuie să apară doctorul Trefusis, să o consulte pe Violet, a adăugat, după care s-a ridicat şi m-a sărutat pe creştet. Ne vedem cât pot de repede.

Capitolul 38

Din spusele lui Donald, doctorul Trefusis declarase că Violet era cât se poate sănătoasă. Îi prescrisese cărbune medicinal pentru greţuri şi o sfătuise să se odihnească până când se simte mai bine. Anunţul urma să fie făcut public în momentul în care sarcina depăşea douăsprezece săptămâni, dar amândoi îşi informaseră deja părinţii.

— Mama m-a rugat să trec pe la Dower House, ca să discutăm o „problemă delicată”, cum a numit-o ea, aşa că trebuie să plec, s-a scuzat când a venit în vizită la noi, câteva zile mai târziu. Dumnezeu ştie ce mai vrea şi ea.

După ce a plecat, mi-am pus aceeaşi întrebare. Ştiam că Maud Astbury e duşmanul meu, corbul de pe umărul meu, care abia aştepta să îmi răpească şi ultima fărâmă de fericire. A doua zi, când a venit Donald, se citea pe faţa lui că eu eram motivul pentru care îl chemase. Am făcut ceai pentru amândoi şi ne-am aşezat în salon, la căldura focului.

— Ce ţi-a zis? l-am întrebat.

— Se pare că au apărut zvonuri cu privire la deplasările mele şi că aş fi fost văzut prin mlaştini în mod repetat.

— Şi n-ai voie?

— Într-o singură direcţie, a spus apăsat.

— Aha. Cine anume te-a văzut?

— Din câte se pare, ciobanul i-a povestit soţiei lui, care i-a spus prietenei sale, doamna Thomas, care i-a spus lui Bessie, menajera mamei, că m-a văzut deseori călare în apropierea acestei case, în primăvară şi în vară. I-am explicat, fireşte, că ăsta nu e motiv să se işte zvonuri, a adăugat. Şi înainte veneam pe aici şi mă opream la pârâu, ca să se adape Glory.

Îl ascultam, fără să scot un cuvânt.

— Mama mi-a ţinut o adevărată predică, că sunt stăpânul moşiei şi servitorii îmi urmăresc şi-mi bârfesc fiecare mişcare, a continuat Donald obosit. Mi-a spus că a ţinut să îmi atragă atenţia, fiindcă Violet e însărcinată şi doctorul a spus că e fragilă. Mi-a zis că nu e bine ca zvonurile astea, oricât de nefondate ar fi, să ajungă la urechile ei, cât timp îl poartă în pântec pe moştenitorul proprietăţii Astbury. Şi că, din bun-simţ, dacă nu din alt motiv, vizitele mele aici ar trebui să înceteze pentru moment.

— Am înţeles.

— Sincer să fiu, Anni, m-a făcut să mă simt ca un ticălos când mi-a spus că e destul de ruşinos să am o aventură chiar sub nasul soţiei, dar să continui s-o înşel şi acum, când e însărcinată, e de-a dreptul dezgustător.

— Mă doare să recunosc, dar, de data asta, sunt de acord cu mama ta, am zis, în cele din urmă. Violet nu ştie ce se întâmplă. Din cauza asta, e chiar mai vulnerabilă decât noi doi.

— Ştiu, Anni, a spus el, cu capul plecat de ruşine. Nu merită asta, mai ales acum.

— Aşa e. Şi, indiferent dacă mama ta profită de sarcina nurorii ei ca să-şi atingă scopul şi să ne distrugă relaţia, trebuie să ne gândim şi la binele lui Violet. Nu trece zi în care să nu mă simt vinovată că sunt părtaşă la această înşelătorie, am spus. E o perioadă în care trebuie să dăm dovadă de decenţă şi integritate. Nu trebuie să mai vii aici.

— Dar cum o să te descurci, Anni? Sau, mai bine-zis, cum o să mă descurc eu?

— Am putea reîncepe să ne scriem.

— Ce glumă bună! a zis Donald, cu un zâmbet trist.

— E soluţia cea mai bună.

— Dar cum o să reuşesc să stau departe de tine?

— O să reuşeşti, pentru că nu ai încotro.

Mi-a luat mâna şi a sărutat-o cu tandreţe.

— Deci, ne luăm încă o dată la revedere. Dar numai temporar, până se naşte copilul.

— Nici n-o să simţi când a trecut timpul, l-am liniştit.

— Moh o să împlinească aproape trei ani între timp, a comentat Donald, melancolic.

Ne-am ridicat şi am pornit spre uşă, unde ne-am strâns în braţe.

— Nu-ţi face griji, Anni. Găsesc eu o cale să iau legătura cu tine. Te iubesc!

— La revedere, Donald! am murmurat.

După această discuţie, a trebuit să mă împac din nou cu gândul de a nu-l vedea pe bărbatul iubit. Dar faptul că aveam o înţelegere, că eram hotărâţi să ne comportăm cuviincios, făcea situaţia mai uşor de îndurat. Eram ocupată cu tine şi cu pacienţii mei şi mă străduiam să nu mă gândesc la despărţirea noastră forţată de împrejurări.

În dimineaţa de Crăciun, am găsit la uşă un coş, în care se găseau un alt curcan uriaş, câteva dulciuri şi un cadou pentru noi doi. Seara, am participat la petrecerea organizată la primăria din sat. Mi s-a umplut inima de bucurie când te-ai luminat la faţă la vederea decoraţiunilor stridente agăţate prin sală.

În ajunul Anului Nou, am primit vizita lui Tilly şi a soţului ei, Jim, un bărbat deosebit de drăguţ. Fetiţa lor, Mabel, era cam de-o seamă cu tine.

— La mulţi ani! i-am urat în şoaptă lui Donald, în clipa în care clopotele bisericii au anunţat Anul Nou.

Nu ştiu de ce, dar îmi era cu atât mai greu să îl ştiu atât de aproape de mine şi, totuşi, atât de departe.

— Te simţi bine, Anni? m-a întrebat Tilly, cuprinzându-mă de umeri. Îmi imaginez că te gândeşti la bietul tău soţ.

— Într-adevăr, am răspuns.

— Sunt sigură că vei întâlni pe altcineva într-o bună zi. Eşti aşa frumoasă şi deşteaptă. E imposibil să rămâi singură mult timp.

În momentul acela, inima îmi striga să îi mărturisesc adevărul prietenei mele, să îmi descarc sufletul, dar ştiam că nu pot. Eram obligată să port singură povara secretului meu.

Soarta a făcut să îl revăd pe Donald mai curând decât m-aş fi aşteptat.

Într-o seară geroasă de ianuarie, pe când te îmbăiam în albie, lângă soba din bucătărie, am auzit tropăit de copite în curte. Cum nu trecea nimeni pe la noi în miez de noapte, am bănuit că nu poate fi decât Donald. A ciocănit politicos, după care a deschis uşa.

— Ce cauţi aici? Parcă discutaserăm că…

— Da, dar am venit cu ştirea soţiei mele, mi-a zis, încă obosit de galopul prin mlaştini.

— Ce tot spui acolo?

— Pot să intru? a întrebat. Îţi explic după aceea.

M-am dat la o parte şi i-am făcut loc.

— Domn Don!

Ţi s-au luminat ochii când ţi-ai văzut tatăl şi ai început să împroşti apă de fericire.

— Bună, micuţule, a spus Donald, zâmbind, şi te-a sărutat pe capul plin de săpun. Apoi s-a întors spre mine. Problema e că

soţia mea încă are greţuri. Nu suportă mirosul de mâncare şi, din cauza asta, nu mănâncă nimic. Doctorul Trefusis nu e foarte îngrijorat şi zice că o să-i treacă, dar Violet e într-o stare deplorabilă.

— Unele femei au greţuri pe toată durata sarcinii, am zis, neînţelegând de ce îmi spune mie toate acele lucruri.

— Acum, să-ţi spun ce mă aduce aici. Se pare că Violet i-a auzit pe servitori vorbind despre leacurile tale miraculoase. Şi m-a rugat să te întreb dacă ai ceva care să îi mai potolească greţurile.

M-am uitat la el ca la un om nebun.

— Glumeşti?

— Deloc. Ţi s-a dus vestea, şi ar părea ciudat dacă ai refuza să o examinezi pe Lady Astbury care ţi-a cerut anume ajutorul. Ştiu, a spus, legănând din cap, şi a ridicat neputincios din umeri, nici prin gând nu mi-ar fi trecut că o să vin aici la cererea soţiei mele.

— Donald, dar…

Poate din cauza tensiunii acumulate în săptămânile în care nu ne văzuserăm, ori a situaţiei ridicole în care ne aflam, cert este că m-a pufnit râsul. Donald a răsuflat uşurat şi mi-a urmat exemplul, în vreme ce tu, dragul meu, îţi priveai nedumerit, din copăiţă, părinţii.

— Nu e nimic comic, am spus, în cele din urmă, ştergându-mă la ochi cu prosopul.

— Chiar nu e, a fost de acord Donald. Absolut deloc. Doamne, Anni, sunt atât de fericit să te văd! a spus şi m-a luat în braţe. Ţi-a fost la fel de dor de mine pe cât mi-a fost mie de tine?

— Mai mult, am răspuns din tot sufletul, bucuroasă că sunt din nou în braţele lui. Aşadar, Înălţimea Sa a cerut să mă vadă, am zis şi m-am dezlipit de el, ca să te scot din apă.

— Da. I-am spus că nu ştiu sigur dacă te găsesc acasă, dar dau o fugă şi, la nevoie, îţi las un mesaj. Te roagă să vii cât mai repede cu putinţă. E bine mâine-dimineaţă?

— Să-mi verific programul, am spus în glumă, în timp ce te ţineam în poală şi te ştergeam. Cred că reuşesc să-mi rup câteva minute şi pentru soţia ta.

— Mulţumesc, Anni, mi-a zis recunoscător. Orice ajutor e binevenit. Suferă îngrozitor biata de ea şi are grijă s-o ştie toată lumea.

— Vin mâine-dimineaţă cu şareta. Spune-i că ajung în jur de nouă şi jumătate, am spus şi te-am dat jos din poală.

Te-ai dus repede la tatăl tău, cu braţele ridicate.

— În braţe, domn Don, ai zis, şi el te-a urcat pe genunchi.

— Ce mult a crescut în doar câteva săptămâni! a observat Donald, mângâindu-ţi părul negru şi moale.

— Aşa e. Şi-i merge gura cât e ziua de lungă. O s-o rog pe Tilly să aibă grijă de el cât îţi examinez soţia. Presupun că ştii că nu mai lucrează la Astbury. Soţul ei a fost promovat în funcţia de diriginte-adjunct de poştă.

— Minunat. Dacă tot sunt aici, a spus, băgând mâna în buzunar, şi a scos câteva bancnote din portmoneu. Nu mai e nevoie să-i pun în plic şi să ţi-i trimit prin soţul lui Tilly, a adăugat, zâmbind.

— Mulţumesc.

Era momentul pe care îl detestam, dar nu aveam de ales.

— Căluţ, domn Don? ai spus tu nerăbdător.

— Nu azi, micuţule, a răspuns Donald mâhnit. Promit că ne plimbăm pe Sheba data viitoare. Trebuie să plec.

Te-ai întristat şi te-ai ţinut după Donald până la uşă. Te-am luat în braţe, ca să te liniştesc, şi l-am întrebat:

— O să fii şi tu lângă Violet mâine?

— Cred că e mai bine pentru toată lumea să mă fac nevăzut.

— Ai dreptate, am încuviinţat.

După ce a plecat, te-am pus la culcare şi m-am aşezat lângă foc, meditând la vizita lui neaşteptată şi la motivul care îl adusese acolo. Deşi ridicolul situaţiei mă amuzase la început şi îi uşurase sarcina lui Donald, simţurile îmi dictau altceva acum.

În seara aceea, când am încercat să mă culc, mi-a răsunat cântecul în urechi. Era undeva, departe, dar se auzea limpede. Îmi prevestea că mă pândeşte primejdia.

A doua zi, te-am lăsat acasă la Tilly şi am pornit spre conac. Ca de obicei, am intrat din hol în bucătărie, unde m-au întâmpinat zâmbete prietenoase.

— Ce bucurie să te vedem, domnişoară Anni! mi-a zis doamna Thomas. I-am spus Înălţimii Sale că, dacă o poate ajuta cineva, aceea eşti tu. Crezi că se poate face ceva? Nici nu mai ştiu cum s-o îmbii să mănânce ceva.

— Sper să reuşesc, dar trebuie s-o examinez mai întâi, am zis, în momentul în care a intrat Ariane, noua cameristă franţuzoaică a lui Violet, ca să mă conducă la etaj.

— Îţi ţinem pumnii. Toată lumea îşi face griji pentru sănătatea dumneaei, a precizat doamna Thomas.

— Promit să fac tot ce-mi stă în putinţă, am spus, înainte de a ieşi din bucătărie şi de a o urma pe Ariane prin labirintul de coridoare care duceau în holul principal.

În timp ce urcam, priveam uimită transformările suferite de conacul Astbury şi nu am putut să nu observ că Violet se descotorosise de portretele de familie înşirate odinioară de-a lungul scărilor. În locul acestora, agăţase opere de artă moderne dintre cele mai frapante.

— Aşteptaţi aici, *s'il vous plaît*, mi-a cerut camerista când am intrat într-un salon somptuos mobilat. O anunţ pe Înălţimea Sa că aţi sosit.

Am remarcat că în cameră era o căldură atât de înăbuşitoare, încât îmi amintea de India.

— Înălţimea Sa vă poate primi, m-a anunţat Ariane, din uşa dormitorului.

Am urmat-o ezitant. Înăuntru era acelaşi aer sufocant ca în încăperea alăturată. Primul meu instinct a fost să deschid fereastra, ca să pătrundă aer proaspăt.

Întinsă sub un baldachin împodobit cu brocarturi scumpe, se afla o siluetă palidă, minusculă în comparaţie cu dimensiunea impresionantă a patului.

— Bună dimineaţa, Înălţimea Voastră! am spus şi am făcut o plecăciune. Mă numesc Anahita Prasad. Mi-aţi trimis vorbă că doriţi să mă vedeţi.

— Aşa este. I-am auzit pe servitori vorbind despre leacurile tale miraculoase, mi s-a adresat, cu un slab accent american. Veniţi mai aproape. Ariane, fii drăguţă şi trage-i doamnei Prasad un scaun, ca să poată sta lângă mine.

Ariane a făcut întocmai. M-am aşezat, studiind-o cu atenţie pe femeia care era soţia lui Donald. Părea atât de tânără – aproape un copil. Datorită părului blond, ochilor mari şi căprui, buzelor perfect arcuite şi pielii albe, imaculate, îmi amintea de o păpuşă fragilă de porţelan. Se vedea că e slăbită, cel mai probabil din cauză că nu se hrănise.

— Mă bucur că aţi venit, doamnă Prasad. Până şi doctorul Trefusis m-a asigurat că nu are ce rău să îmi facă dacă va cer sfatul.

— Plăcerea e de partea mea, înălţimea Voastră. Sunt convinsă că doctorul Trefusis v-a informat că am pregătire de soră medicală, dar şi cunoştinţe de medicină ayurvedică.

— Orice, numai să dea rezultate, a oftat Violet. Bolesc ca un câine de câteva săptămâni.

— Îmi permiteţi să vă fac o examinare sumară, Înălţimea Voastră?

— Bineînţeles. În ultima vreme am fost examinată şi studiată pe toate părţile, încât mi-am pierdut orice pudoare.

I-am evaluat pe îndelete funcţiile vitale şi am constatat că are pulsul uşor cam accelerat, deşi nu era nimic nefiresc pentru o femeie însărcinată, în schimb temperatura era normală, iar bătăile inimii, constante şi regulate. Am palpat copilul, care părea micuţ pentru stadiul în care se afla sarcina, dar era viu. Avea pielea umedă şi lipicioasă, dar bănuiam că are mai degrabă legătură cu năduşeala din cameră şi nu cu vreo afecţiune medicală. M-am uitat sub pleoapele ei şi am descoperit semne de anemie.

Mulţumită că am încheiat consultul, atât din perspectivă tradiţională, cât şi holistică, m-am spălat pe mâini în lavoar, m-am şters şi am luat loc pe scaun.

Până atunci, Violet fusese cuminte şi tăcută, dar acum se vedea în ochii ei că aşteaptă un răspuns.

— Cred că vă pot ajuta, Înălţimea Voastră.

— O, slavă Domnului! Zac de câteva zile şi am senzaţia că o să mor.

— Sunteţi perfect sănătoasă, credeţi-mă. Doctorul Trefusis v-a spus că sunteţi anemică?

— Nu, a zis Violet, clătinând din cap. Mi-a recomandat doar supă de găină, adică exact ce urăsc mai mult. Ce înseamnă că sunt anemică? E ceva grav?

— Nu, dacă anemia e diagnosticată la timp şi tratată. Copilul vă consumă tot fierul din organism, i-am explicat. Din cauza asta vă simţiţi obosită şi apatică, dar e foarte uşor de remediat. Aţi auzit vreodată de o băutură numită bere neagră?

— Nu asta beau marinarii? a spus Violet, strâmbând dezgustată din buze.

— Ba da, dar e foarte indicată femeilor gravide, deoarece conţine mult fier. Nu e grozavă la gust, dar o să vă ajute mult. De asemenea, o s-o rog pe doamna Thomas să vă gătească mâncarea în tigăi din fier. Alimentele absorb fierul şi astfel substanţa ajunge în mod natural în corpul Domniei Voastre.

— Dar tocmai asta-i problema, s-a plâns Violet. Nu pot să mănânc. Mă apucă greaţa când simt miros de mâncare.

— Rezolvăm şi asta. Am nişte ghimbir proaspăt. O să-i aduc doamnei Thomas, să vă facă ceai din el. Face minuni împotriva greţurilor şi o să vă simţiţi mult mai bine. La început, trebuie să beţi cel puţin de trei ori pe zi.

— Ghimbir? a zis Violet, strâmbând din nasul ei drăgălaş. Deja mi se face şi mai rău când aud ce-mi prescrieţi!

— O să vă convingeţi că toate acestea vă fac bine. O să vă prepar şi o băutură dintr-un amestec de ierburi, nu pentru greţuri, ci pentru a vă mai reda energia şi, poate, un strop de culoare în obraji. O să lipesc instrucţiunile pe sticlă. Înainte să întrebaţi, am adăugat, asta chiar n-o să vă placă la gust. Şi nu în ultimul rând, Înălţimea Voastră, e irespirabil aici. Faceţi mai puţină căldură şi deschideţi ferestrele ca să intre aer curat. Ieşiţi în fiecare zi la o scurtă plimbare prin grădină. Vă prinde bine, atât Domniei Voastre, cât şi copilului, puţină mişcare. Dacă staţi închisă aici, singură şi tristă, vă faceţi mai mult rău.

— Dar e frig afară, a spus Violet, cutremurându-se.

— Ştiu, dar vă îmbrăcaţi bine. Dacă îmi urmaţi sfaturile, promit că, în cel mai scurt timp, o să zburdaţi prin grădină ca un mieluşel.

— Sunteţi sigură?

— Foarte sigură.

— Bine, a oftat ea resemnată. N-am nimic de pierdut dacă încerc. Nu e periculos pentru copil, nu?

— Dacă era ceva periculos, Înălţimea Voastră, nu vi l-aş fi recomandat.

— Bineînţeles că nu, a spus ea, ruşinată de propria remarcă lipsită de tact.

— Cobor în bucătărie, ca să discut cu doamna Thomas. O să ne gândim împreună la ceva mai gustos decât supa de pui, dar la fel de hrănitor.

— Ar fi grozav, a spus, aruncându-mi o ocheadă vicleană.

— Revin peste câteva zile, am zis şi m-am ridicat. Anunţaţi-mă dacă aveţi nevoie de mine între timp.

— Nu e nevoie să bateţi atâta drum, ca să îmi aduceţi leacurile pe care mi le-aţi recomandat. V-am deranjat şi aşa prea mult, mai ales că ştiu de la servitori că aveţi un copil mic. Trimit pe cineva să le ia după-amiază.

— Va mulţumesc. Mă bucur să vă pot fi de ajutor.

— La revedere, doamnă Prasad! a spus Violet, zâmbindu-mi, în timp ce mă îndreptam spre uşă. Lăsaţi nota de plată la majordom.

— Nu vă costă nimic. Serviciile mele sunt gratuite. O zi bună, Înălţimea Voastră!

În bucătărie, am notat toate instrucţiunile pe o foaie şi i-am explicat doamnei Thomas ce are de făcut.

— Ar fi surpriza surprizelor dacă tot ce-ai scris aici va da rezultate. Dar o să am încredere în tine, ţinând cont că pe mulţi dintre noi ne-ai pus pe picioare.

— Mulţumesc, doamnă Thomas. Trebuie să plec să-mi iau copilul de la Tilly. Probabil se întreabă pe unde umblu.

După-amiază, a venit chiar Donald după ghimbir şi poţiunea pe care i-o pregătisem lui Violet, ca să îi redea energia.

— Ar trebui să observaţi o ameliorare în câteva zile, dacă începe să le ia imediat, i-am spus.

— Mulţumesc, Anni, a zis şi a băgat ghimbirul şi poţiunea în buzunarul paltonului. O să insist să urmeze tratamentul. Eşti foarte drăguţă că ai acceptat s-o ajuţi, date fiind împrejurările.

— E o fiinţă umană care suferă, am zis, în timp ce îl conduceam spre ieşire. E firesc să fac tot posibilul s-o ajut.

O săptămână mai târziu, am trecut pe la conacul Astbury. Am fost condusă la etaj, dar, de data asta, am găsit-o pe Violet în salon, îmbrăcată în haine de zi.

— Doamnă Prasad! A venit către mine şi m-a îmbrăţişat pe neaşteptate, spre stânjeneala mea. Sunteţi o făcătoare de minuni! Uitaţi-vă la mine!

I-am observat bujorii din obraji şi ochii care îşi regăsiseră strălucirea.

— V-aţi întremat vizibil, am zis.

— O, da! Nici nu-mi vine să cred. Iniţial, când trebuia să înghit toate poţiunile alea dezgustătoare, am crezut că mă îmbolnăvesc şi mai rău, dar n-a fost aşa. V-am urmat indicaţiile

cu sfinţenie, şi iată că au dat rezultate! Oh, Anni… pot să-ţi spun Anni? I-am auzit pe servitori spunându-ţi astfel. Cum te-aş putea răsplăti vreodată, Anni?

— Nu e nevoie. Mă bucur că vă simţiţi mai bine.

Mi-a făcut semn să iau loc pe un scaun, în faţa ei.

— Ieri a venit doctorul Trefusis şi a rămas uimit de schimbare. I-am spus, firește, că m-ai examinat şi că ai reuşit să mă pui pe picioare, a zis Violet, privindu-mă cu admiraţie şi recunoştinţă. Tot ieri i-am trimis o telegramă mamei la New York. Şi-a făcut atâtea griji pentru mine, încât era cât pe ce să se îmbarce pe un vas şi să vină aici. Nici ea nu prea e în apele ei, aşa că i-am zis că nu e nevoie să se mai pună pe drumuri. Mă gândeam că, dacă nu-şi revine între timp, poate o examinezi şi pe ea. O să vină aici când mi se apropie sorocul.

— Cu mare plăcere, dacă e de acord.

— Mă simt aşa bine, că mă bate gândul să invit câţiva prieteni să stea la noi, cum făceam altădată. De când m-am îmbolnăvit, parcă e pustie casa.

M-am bucurat să o văd atât de schimbată şi mi-am dat seama că exuberanţa pe care o manifesta în acea zi făcea parte din firea ei. Iar pentru asta o simpatizam şi mai mult.

— Puteţi renunţa la ceaiul de ghimbir. Beţi doar dacă mai simţiţi vreun pic de greaţă. I-am lăsat doamnei Thomas câteva frunze proaspete de mentă, care cred că vi se vor părea mai plăcute la gust. Din păcate, trebuie să continuaţi cu berea neagră.

— M-am obişnuit deja cu ea. Donny se distrează copios când mă vede că o beau, a chicotit ea. A fost aşa drăguţ şi atent cu mine, Anni. Sunt sigură că şi el vrea să vă îmbrăţişeze la fel de mult ca mine!

M-am străduit să rămân impasibilă la această remarcă.

— Nu pot să mai stau. Trebuie să ajung de urgenţă la un copil din sat.

— Bineînţeles, a zis Violet şi s-a ridicat. Sper să mă vizitezi mai des şi, poate, îţi faci timp să iei dna cu noi într-o seară.

— Aa… m-am bâlbâit, mă tem că e imposibil. Nu am cu cine să las copilul.

— Aşa e. Donny mi-a spus că ţi-ai pierdut soţul. Îmi pare nespus de rău. Dacă băiatul tău seamănă cu tine, trebuie să fie

o frumuseţe de copil. Sunt atât de invidioasă pe trăsăturile tale exotice.

— Vă mulţumesc… sunteţi foarte amabilă. Îmi cer scuze, dar trebuie să fug.

— Poate trec eu pe la tine într-o zi, să-ţi văd băiatul, a spus, ţinându-se după mine, ca un căţeluş agitat. Cunosc atât de puţini oameni aici. Toţi prietenii mei sunt la Londra.

— Sunt mai mult plecată, am spus, pe un ton tăios. Daţi-mi un telefon în prealabil.

— Aşa o să fac. La revedere, Anni! Îţi mulţumesc încă o dată.

Capitolul 39

— Soţia mea şi-a revenit, m-a anunţat Donald, câteva zile mai târziu, trimis de Violet ca să îmi aducă un buchet enorm de flori, bomboane de ciocolată şi şampanie. Mai mult decât atât, se pare că ai mai câştigat un admirator, a zis, rânjind. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut vreodată că o să-ţi aduc daruri din partea soţiei mele. Cât de ironică poate îi viaţa asta!

— Într-adevăr, am spus, în timp ce mă luptam să îţi ţin mâinile departe de bomboane.

— Eşti o femeie minunată, a spus şi m-a strâns în braţe. Chiar dacă sunt mai neobişnuite metodele tale, slavă Domnului că există!

— În India, sunt cât se poate de obişnuite şi toate ingredientele sunt naturale, am replicat.

— Eşti nemaipomenit de deşteaptă, deşi mi-e teamă că e şi un dezavantaj în toată situaţia asta. Acum, că i-a revenit energia, Violet aleargă ca o zvârlugă, să pună totul la punct pentru vizita Dumnezeu ştie cui. E limpede că vrea să recupereze timpul pierdut. Şi ştii că nu-i suport pe amicii ei. Partea bună e, a zis şi m-a tras pe genunchii lui, că am avut motiv să trec pe la tine.

M-a sărutat, iar eu mi-am încolăcit braţele pe după gâtul lui.

— Da, ăsta e un lucru bun. Dar să ştii că şi soţia ta m-a întrebat dacă poate trece pe la noi, ca să-l cunoască pe Moh.

— Serios? a zis Donald încruntat. Şi ce i-ai răspuns?

— I-am spus să mă sune înainte, fiindcă sunt deseori plecată, dar, dacă vrea să vină, n-am cum s-o opresc, nu?

— Aşa e. Hm, asta complică lucrurile. Nu-mi convine deloc ca Violet să ştie unde locuieşti.

— Crezi că mie-mi convine? Dar ce pot să fee?

— Nimic. Dar ar fi bine să iei fotografia cu noi trei de pe noptieră. S-ar putea să i se pară ciudat să o vadă, a spus, încercând să facă haz de necaz.

— Nu e de glumă. Nu era de ajuns că mă mustra şi aşa conştiinţa, acum trebuie să mă mai şi prefac că sunt prietena ei, am spus şi m-a trecut un fior. Începe să fie stânjenitor. În afară de asta, o simpatizez sincer. E amabilă şi, în ciuda averii ei, o simt vulnerabilă.

— Te înţeleg, Anni. Să sperăm că afecţiunea pe care ţi-o poartă e doar trecătoare. Din cauză că ai fost singura persoană

în stare să o ajute, a ajuns să se agaţe de tine. Te priveşte ca pe o somitate în materie de sarcini, a spus el, rânjind. Cred că doctorul Trefusis e negru de supărare.

— Mi-a telefonat mai devreme şi a rămas că vine mâine în vizită, am răspuns. Vrea să-mi vadă grădina de plante medicinale şi să afle mai multe despre leacurile mele.

— Serios? Mă surprinde. Dintotdeauna l-am considerat de modă veche şi îngust la minte.

— Se vede treaba că e mai receptiv la nou decât credeai tu.

— Ar trebui să-ţi stabileşti un onorariu pentru serviciile oferite. Nu vreau să profite lumea de tine.

— Poate, când mai creşte Moh, o să mă gândesc mai serios la viitor şi o să revin la profesia de soră medicală. Deocamdată, sunt mulţumită de felul în care stau lucrurile.

— Nu te epuiza, te rog, scumpo, a zis şi m-a mângâiat tandru pe obraz. Şi nu îi permite soţiei mele să te forţeze să faci ceva împotriva voinţei tale. E foarte insistentă.

A doua zi, a venit doctorul Trefusis. I-am arătat sera micuţă, s-a plimbat printre ghivecele în care creşteau diverse soiuri de plante şi mi-a pus întrebări despre fiecare dintre ele.

— Nu e vorba doar de leacuri în sine, am explicat. Cel mai important e să îţi cunoşti pacientul şi să stabileşti în ce *dosha* se încadrează – altfel spus, dacă e *pitta, vata* sau *kapha.* Ca să descoperi aceste lucruri, trebuie să îi analizezi forma corpului, culoarea pielii şi să îi pui câteva întrebări banale care te ajută să înţelegi ce personalitate are şi în ce stare emoţională se află. Abia după aceea, poţi pregăti exact remediul care i se potriveşte pacientului. Leacurile mele se folosesc de mii de ani în cultura indiană. În afară de plantele proaspete, usuc frunze pe care le pun la păstrare în borcane sau le macin într-o pulbere. Din rădăcini se prepară cele mai puternice leacuri.

— Fascinant, absolut fascinant! a murmurat doctorul. În ce categorie se încadrează Lady Astbury?

— E *vata,* domnule doctor, adică are o structură osoasă delicată, puţină grăsime corporală şi resimte frigul foarte intens. De asemenea, are un sistem digestiv sensibil, predispus la indigestie, de unde şi greţurile matinale puternice.

— Am înţeles. Te superi dacă iau şi eu câţiva butaşi, ca să îi plantez? Şi, dacă nu te deranjează, aş vrea să mă înveţi să

prepar câteva leacuri simple. Pentru afecţiunile pulmonare, de pildă.

— Luaţi tot ce doriţi. Scuzaţi-mă câteva clipe, trebuie să mă ocup de fiul meu. Cred că s-a trezit deja din somnul de după-amiază.

— Mergi liniştită. Tai câţiva butaşi şi vin în casă.

Când a plecat, doctorul Trefusis a spus că revine peste o săptămână, ca să îl învăţ cum să prepare un leac. Nu l-am mai văzut niciodată la uşa mea.

În schimb, a venit Violet, care s-a arătat încântată de căsuţa mea şi a lăudat-o pentru farmecul ei tipic britanic. Când te-a văzut pentru prima oară, am aşteptat cu sufletul la gură să facă vreo remarcă despre ochii tăi albaştri, care să ne dea pe toţi de gol. Din fericire, nu a spus nimic.

— Cât de frumos e! Seamănă leit cu tine, Anni!

Te-ai ataşat repede de Violet, poate şi din cauza nenumăratelor jucării şi dulciuri pe care ţi le aducea de câte ori venea în vizită.

— Îl răsfăţaţi prea mult, i-am spus într-o după-amiază, când şoferul lui Violet a scos din portbagaj o tricicletă roşie, lucioasă, cu care, bineînţeles, ai şi început să dai ture prin curte, în culmea fericirii.

— Nici vorbă! Din punctul meu de vedere, un copil nu e niciodată îndeajuns de răsfăţat. În afară de asta, Anni, ştiu că nu ceri niciun ban pentru serviciile tale şi că eşti strâmtorată, aşa că măcar atât pot face pentru tine.

În săptămânile ce au urmat, multe după-amiezi geroase ne găseau împreună, la gura şemineului, mâncând chifle cu unt, pe care le aducea cu ea.

— Sunt prea grasă ca să merg la Londra acum, şi mor de plictiseală în casa aia, unde nu-i am decât pe Donny şi pe servitori, se lamenta ea. Nici n-ai idee cât mă bucur că pot sta de vorbă cu tine.

Deşi eram în permanenţă încordată, căci ştiam că trebuie să fiu prudentă, ascultam fascinată poveştile lui Violet despre viaţa ei fastuoasă din America. La rândul său, era la fel de curioasă să afle despre copilăria mea în India. Să fiu sinceră, m-am lăsat cucerită de cordialitatea şi generozitatea ei, iar convingerea sa naivă că va duce mereu o viaţă fericită mă făcea să o îndrăgesc

şi mai mult. Am început să aştept cu nerăbdare întâlnirile noastre, căci energia pe care o emana îmi însenina zilele lungi şi mohorâte de iarnă. Aş îndrăzni chiar să mărturisesc că am devenit prietene într-o oarecare măsură.

Nu mă trata niciodată cu superioritate; mai mult decât atât, mi-a mărturisit în câteva rânduri că, pe lângă mine, pentru că eram de viţă nobilă, se simţea o persoană oarecare.

— Ca toţi americanii, am ajuns unde am ajuns datorită succesului în afaceri al familiei mele. În ţara mea, banii, nu sângele, te fac nobil. Bineînţeles că nesuferita de soacră-mea ţine tot timpul să-mi amintească de unde vin, a adăugat, cu o grimasă. O cunoşti?

— Da. Locuia la conacul Astbury acum câţiva ani, pe când eram elevă şi am stat acolo o perioadă.

— Ştiu că nu-i place nimic din ceea ce fac, a zis Violet, muşcând gânditoare dintr-o chiflă. Dar i-a convenit când am cheltuit o groază de bani ca să renovez casa, a adăugat, zâmbind. Mă bucur enorm că Donny a insistat să se mute la Dower House, după ce ne-am căsătorit. Nu cred că aş fi rezistat să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu femeia aia.

— E o fire dificilă, într-adevăr, am spus, cântărindu-mi cu grijă cuvintele.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, e o zgripţuroaică! a spus Violet, chicotind amuzată de propria răutate.

— Aşa sunt majoritatea soacrelor. E o femeie cu principii învechite, care nu reuşeşte să se adapteze la vremurile moderne.

— Ai un suflet aşa de mare, Anni! Ai numai lucruri frumoase de spus despre toată lumea, deşi ai suferit enorm. Servitorii vorbesc despre tine de parcă ai fi o sfântă. Sper să învăţ de la tine cum să fiu mai bună.

M-am uitat la Violet în acel moment şi m-am convins de sinceritatea cuvintelor ei, ceea ce m-a făcut să resimt şi mai dureros viaţa duplicitară pe care o duceam.

A venit luna martie, şi, odată cu ea, pământul s-a dezgheţat, mlaştinile s-au acoperit de grozame galbene, care se întindeau precum un covor auriu în faţa căsuţei noastre. Donald trecea din când în când pe la noi, trimis de Violet, şi se plângea, mai în glumă, mai în serios, că soţia lui mă vede mai des decât el. Am remarcat atunci că, ori de câte ori o critica, simţeam nevoia de a

sări în apărarea ei. Iar prin aprilie, am început să mă gândesc că e posibil să o plac pe ea mai mult decât pe el.

Înainte, când Violet era o necunoscută şi o judecam prin ochii lui Donald, lucrurile erau mai simple. Dar, pe măsură ce m-am ataşat de ea, am început să mă întreb cât timp vom mai reuşi să menţinem minciuna aceea grotescă a triunghiului nostru conjugal, în care ne găseam prinşi.

Într-o dimineaţă, am primit o scrisoare de la Indira, redirecţionată de la Londra, de Selina.

Palatul Patna
Patna
India
29 martie 1922

Scumpa mea prietenă Anni,

Ce mai faci? Pe UNDE eşti? M-am bucurat să aflu că nu mai eşti dispărută, cum se gândea Selina, când ne-am întâlnit în Franţa. De ce nu mi-ai scris???

Scrie-mi, te rog, şi povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat.

Cât despre mine, sunt închisă în zenana, *alături de îngrozitoarea soţie Numărul Unu, până când revine Varun din Europa. Draga mea Anni, te implor să faci un drum până aici, ca să ne vezi atât pe mine, cât şi pe copilul meu minunat. E băiat şi i-am dat numele Kunwar. Sunt atât de fericită, pentru că soţia Numărul Unu are doar două fete, ceea ce înseamnă că scumpul nostru fiu va fi moştenitorul coroanei în momentul în care Varun va deveni maharajah, după moartea tatălui său. Varun a promis că vine după noi în iunie, când se mai măreşte copilul, şi vom închiria o casă în sudul Franţei. Poate reuşeşti să ne faci o vizită şi acolo.*

Mi-e nespus de dor de tine, draga mea Anni. Aştept veşti de la tine cât mai curând cu putinţă.

Indy xxx

Realitatea este că nu îi scrisesem până atunci, pentru că nu ştiam foarte bine ce să îi spun. Indira şi soţul ei frecventau aceleaşi cercuri ca soţii Astbury, iar discreţia nu se număra printre calităţile ei.

În timp ce îi compuneam o scrisoare anostă, în care îi dădeam foarte puţine detalii despre situaţia mea şi o întrebam despre

viaţa ei, am realizat cu stupoare că nu pot fi sinceră nici măcar cu cea mai bună şi mai veche prietenă a mea. Existenţa mea actuală era un păienjeniş de minciuni, a cărui *imoralitate* plana deasupra mea, ca un nor negru. Pe orice parte aş fi întors-o, îmi dădeam seama că înşelătoria noastră, care putea răni o altă persoană până în adâncul sufletului, măcina tot binele din dragostea de la care începuse totul.

Acum, de câte ori îmi mulţumea vreo persoană pentru că am tratat-o, pe ea sau vreo rudă, şi mă lăuda pentru bunătatea şi mărinimia mea, mă simţeam şi mai vinovată. Pentru că nu eram omul care credeau ei că sunt – nu eram nicidecum o biată văduvă care îşi dedica timpul şi serviciile în folosul comunităţii, o persoană pe care toţi o plăceau şi în care îşi puneau încrederea.

Eram o femeie uşoară, o amantă, care adusese pe lume un copil nelegitim şi avea o relaţie cu un bărbat chiar sub nasul nevestei lui. Aceeaşi nevastă care mă considera prietena ei…

— Ce s-a întâmplat, Anni? m-a întrebat Donald într-o după-amiază senină de primăvară.

Violet dormea, aşa că profitase de ocazie şi venise pe furiş să ne vadă.

— Se vede că te supără ceva.

— Da. Mă urăsc! am zis şi am izbucnit în plâns.

Donald m-a luat imediat în braţe.

— Anni, scumpo, sunt sigur că, după ce se naşte copilul, Violet va reveni la obiceiurile ei. Mai mult ca sigur va dori să meargă la New York, ca să arate copilul rudelor; şi să nu uităm cât de mult îi place să petreacă sezonul de iarnă la Londra. Îmi pare rău s-o spun, dar va uita cu siguranţă de tine.

Platitudinile lui cădeau peste mine ca nişte stropi neînsemnaţi de ploaie pe timp de secetă, fără să îmi atingă sufletul care tânjea după mântuire. L-am lăsat să plece, neştiind cum să îi explic că toate vorbele lui se referă la nişte aspecte practice, şi anume schimbări care o vor îndepărta pe Violet din viaţa mea, dar nu îmi vor alina câtuşi de puţin durerea şi frământările sufleteşti.

În noaptea aceea, după ce te-am culcat, m-am gândit pentru prima oară să plec din Devon. Poate că era mai bine dacă ne mutam. Nu mai trebuia să pretind că sunt altcineva şi puteam

trăi cu conştiinţa împăcată. Când am urcat în dormitor, nu ştiam ce soartă e mai rea, dar ştiam că nu mai suport minciuna care mă măcina.

Mai târziu, pe când mă răsuceam şi mă foiam în pat, mi-am amintit că Violet mă rugase să o asist la naştere.

— Ştiu de la cumnata mea, Selina, că ai ajutat-o enorm când a născut, mi-a zis.

Îi eram datoare măcar cu atât. Dar, odată venit copilul pe lume, ştiam că trebuie să iau o decizie.

Şi, cum un necaz nu vine niciodată singur, cântecul îmi răsuna tot mai tare în urechi, avertizându-mă de pericolul unei morţi iminente. Am încercat să nu îi dau atenţie, în speranţa că e doar un simptom al deznădejdii mele.

Ultimele săptămâni de sarcină ale lui Violet au coincis cu arşiţa din iulie, astfel că mă ruga să trec pe la ea aproape zilnic. Stăteam amândouă în sera răcoroasă în care instalase mai multe ventilatoare electrice.

— Dumnezeule mare, a zis, privindu-se, m-am făcut cât casa. Abia dacă reuşesc să dorm, mai ales pe căldura asta.

— Nu mai e mult, am încurajat-o.

— Crezi? Am senzaţia că sarcina asta durează o veşnicie. Va trebui să mă ajuţi să revin la greutatea pe care o aveam înainte. Nu cred c-o să mai încap vreodată în rochiile mele, s-a plâns ea.

— Cel mai indicat lucru, ca să slăbeşti, dar şi pentru sănătatea copilului, e să-l alăptezi personal. Ce părere ai?

— O, Doamne! a exclamat, vizibil dezgustată. Aşa fac băştinaşii din Africa, a adăugat, cutremurându-se.

— Eu l-am alăptat pe Moh, am spus politicos şi am văzut-o cum se înroşeşte la faţă.

— Anni, n-am vrut să fac vreo aluzie. Tu vii din altă cultură. Eu…

— Nu-ţi face griji, Violet, am spus, bătând-o pe genunchi. Înţeleg.

După câteva zile, am băgat de seamă că are gleznele umflate, iar în ultima vreme se plânsese de dureri de cap. Am sfătuit-o să se odihnească cu picioarele ridicate pe ceva, ca să nu se umfle mai rău.

— Înălţimea Sa e foarte indispusă, m-a anunţat doctorul Trefusis, într-o dimineaţă, când venise să o examineze, iar Violet

stăruise să aştept în salon. Naşterile din august sunt cele mai dificile, dar bănuiesc că pentru dumneata nu e nimic neobişnuit, fiindcă la voi e tot anul aşa.

Am făcut abstracţie de comentariul lui.

— De câteva zile, se tot plânge că o doare capul. Nu vă îngrijorează asta, domnule doctor?

— Nu din cale-afară, a răspuns, în timp ce îşi punea stetoscopul la loc în geantă. Am palpat bebeluşul, i-am ascultat bătăile inimii; sunt puternice şi viguroase. Înălţimea Sa mai are trei săptămâni până la termen. Să sperăm că pruncul nu îşi amână venirea pe lume. N-ai vreun leac care să grăbească naşterea?

— În momentul de faţă, aş prefera să las natura să-şi urmeze cursul. Bebeluşii vin pe lume când sunt pregătiţi, i-am replicat categoric.

— Parcă spuneai că şi leacurile dumitale sunt naturale, mi-a întors-o doctorul tăios. Trec mâine-dimineaţă, să văd cum se mai simte Înălţimea Sa.

— Desigur.

Mi-a zâmbit şi a ieşit din cameră. Am intrat în dormitorul lui Violet, care a întins mâna spre mine.

— Mă doare capul îngrozitor, Anni, şi mi-e greaţă. Poţi să-mi dai ceva?

Am observat că e galbenă la faţă ca ceara. Deodată, cântecul din urechile mele a devenit şi mai puternic. L-am izgonit din minte, hotărâtă să îl ignor.

— Îi spun cameristei să aducă nişte comprese reci. O să mă gândesc ce să-ţi dau împotriva greţurilor. Încearcă să te odihneşti şi vedem dacă îţi mai revii.

— Stai lângă mine, te rog. Mă simt groaznic, Anni.

— Bineînţeles. Rămân aici până adormi.

Într-un final, după ce Violet a căzut într-un somn agitat, mi-am desprins mâna din strânsoarea ei şi am coborât la parter. La baza scărilor, m-am întâlnit cu Donald.

— Cum se simte? m-a întrebat.

— Nu e deloc în apele ei azi, am răspuns. Deocamdată, doarme. Dau o fugă până acasă, să văd dacă găsesc ceva care să o ajute.

— Doctorul mi-a zis că nu avem motiv de îngrijorare. Îţi faci griji, Anni?

Când m-a ajutat să urc în şaretă, nu i-am spus că mai văzusem simptome asemănătoare şi nu erau deloc de bun augur.

După ce am cules câteva frunze de mentă şi am făcut un amestec din seminţe de molură, chimion şi coriandru pentru gleznele umflate ale lui Violet, am trecut pe la Tilly să o rog să aibă grijă de tine şi chiar i-am lăsat un schimb de haine, în eventualitatea în care întârziam mai mult timp.

— E bolnavă Înălţimea Sa? m-a întrebat Tilly.

— Nu se simte bine azi.

— Dintotdeauna a fost plăpândă. Stai cu ea oricât e nevoie, Anni. Îl culc pe Moh în pătuţ cu Mabel.

— Mulţumesc.

Starea lui Violet se agravase când am ajuns. Din spusele ei, migrena devenise insuportabilă şi încă îi era greaţă.

— Bea asta, am zis şi am forţat-o să dea pe gât ceaiul de mentă.

I-am pus pe frunte un prosop stropit cu esenţă de lavandă şi i-am luat temperatura, care era normală, apoi pulsul, extrem de ridicat. Dacă nu se liniştea în următoarea oră, trebuia să îl chem pe doctorul Trefusis. În cele din urmă, s-a calmat. A dormit profund două sau trei ore, timp în care nu m-am mişcat de la căpătâiul ei. La un moment dat, s-a auzit un ciocănit, şi Donald a băgat capul pe uşă.

— Cum se simte?

— Doarme. Vom vedea când se trezeşte.

— Desigur.

Mi-a zâmbit cu asemenea blândeţe şi recunoştinţă, încât mi-au dat lacrimile. Nu-mi imaginez ce era în mintea lui când îşi vedea soţia şi amanta împreună.

— Cheamă-mă dacă aveţi nevoie de ceva.

— Te chem. Mulţumesc.

Violet s-a trezit chiar înainte de miezul nopţii. Am observat că i se schimbase culoare la faţă. A dus deodată mâinile la stomac şi a scos un ţipăt.

Am dat imediat plapuma la o parte şi i-am spus să îmi arate unde o doare.

— Parcă… mă strânge ceva de stomac…

Nu a reuşit să îşi termine ideea, căci au apucat-o din nou spasmele.

— Cred că eşti în travaliu, Violet!

— Capul… capul, a gemut ea.

— Încă te doare? am întrebat şi i-am pus o palmă pe frunte.

Ardea toată.

— Groaznic. E…

Contracţiile violente i-au curmat din nou vorba.

— Nu te speria, i-am spus, pe un ton ferm, şi am sunat din clopoţel, ca să o chem pe cameristă. Ascultă-ţi trupul. El ştie ce are de făcut; nu trebuie decât să îl asculţi.

— Mă bucur… că eşti aici…

— Mă duc să-l anunţ pe doctorul Trefusis că ai intrat în travaliu. Sunt sigură că vrea să fie lângă tine.

— Nu pleca! mi-a zis şi m-a prins cu putere de mână.

— Lipsesc doar câteva minute, Violet.

Mi-am smuls mâna şi am luat-o la fugă pe scările întunecoase, în căutarea vreunei persoane care să dea alarma. Cântecul îmi ţiuia în cap, iar starea lui Violet era îngrijorătoare. Extrem de îngrijorătoare.

Cum n-am găsit pe nimeni la parter, am urcat iar în apartamentul lui Violet şi am bătut cu putere la uşa dressingului lui Donald.

— Ce e, Anni? a întrebat, deschizându-mi uşa în pijama.

— Violet e în travaliu şi vreau să-l anunţi pe doctorul Trefusis. Are febră mare şi încă o doare capul. Cred că trebuie dusă la spital cât mai repede cu putinţă. Ceva nu e în ordine. Am chemat-o pe cameristă, dar n-a venit. Trezeşte-o şi spune-i să pregătească apă fierbinte, comprese reci şi prosoape curate, până soseşte doctorul Trefusis.

— Imediat, dar doctorul Trefusis nu are telefon, aşa că trebuie să trimit un grăjdar după el.

Am legănat din cap şi m-am întors lângă Violet.

În lipsa mea, vomitase în tot patul, iar acum scotea nişte gemete nefireşti. Copilul era grăbit să vină pe lume – prea grăbit –, şi cântecul îmi răsuna din nou în urechi.

Am îndepărtat plapuma şi am ridicat-o pe Violet într-o poziţie mai comodă, şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare, ca să o calmez.

— Ariane, du-te după Înălţimea Sa şi adu-l degrabă aici, am spus, tot mai speriată de febra lui Violet.

Instinctul şi raţiunea îmi spuneau că e în mare primejdie.

Donald a venit imediat.

— Dumnezeule! a exclamat şocat, văzându-şi soţia.

— Dacă doctorul nu apare în următoarea jumătate de oră, trebuie s-o urci în maşină şi s-o duci la spital. Nu e timp de pierdut.

— Mă duc să le spun să o aducă în faţa casei, pentru orice eventualitate, a zis Donald şi a ieşit în fugă din cameră.

Douăzeci de minute mai târziu, i-am poruncit lui Ariane să o trezească pe doamna Thomas şi să-i spună să pregătească o băutură cu apă şi zahăr, printre altele şi pentru că nu mai suportam s-o simt cum se foieşte în spatele meu, îngrozită, dar şi curioasă.

Violet s-a oprit brusc şi a deschis ochii. Se uita la mine cu o privire încremenită.

— E o problemă, nu? m-a întrebat.

— Nu, nu e nicio problemă, crede-mă. Doar că fetiţa se grăbeşte cam tare să vină pe lume, iar tu trebuie să fii puternică şi s-o ajuţi.

— Fetiţa? a spus Violet, zâmbind. E fetiţă?

Făcusem afirmaţia instinctiv, dar am încuviinţat încrezătoare din cap.

— Cred că da, Violet.

A închis ochii, zbătându-se între luciditate şi inconştienţă până la sosirea doctorului Trefusis. După alte douăzeci de minute, s-a născut fetiţa lui Donald şi a lui Violet Astbury. Am văzut-o cât e de mică şi m-am întrebat dacă va supravieţui. Mama ei însă era cea care ne-a atras atenţia. Sângera puternic şi, în ciuda eforturilor pe care le-am depus alături de doctorul Trefusis în următoarele două ore, nu am reuşit să oprim hemoragia.

— O, Doamne! murmura Donald, în timp ce stătea înlemnit la capul soţiei sale şi o mângâia pe păr. Nu se mai poate face nimic? Nu e mai bine s-o ducem la spital?

— Lord Astbury, a spus doctorul, soţia Domniei Voastre e într-o stare prea gravă pentru a fi transportată.

— Dar nici nu putem sta cu mâinile-n sân şi să o privim cum se stinge!

Doctorul Trefusis mi-a aruncat o privire deznădăjduită şi a clătinat trist din cap.

— Îmi pare rău, Lord Astbury, dar nu se mai poate face nimic. Ar fi bine să vă luaţi rămas-bun.

L-am văzut pe Donald cum îşi pune capul pe pieptul lui Violet şi plânge.

Ştiind că nu e în căderea mea să îl consolez, am luat în braţe pruncul micuţ, care fusese aşezat într-un coşuleţ şi uitat acolo, căci toată atenţia era îndreptată spre mama lui.

— Mă duc s-o spăl şi să o hrănesc, i-am spus, în şoaptă.

Donald a încuviinţat uşor din cap şi am ieşit din cameră.

A doua zi dimineaţă, la ora şase, doctorul Trefusis a declarat decesul lui Lady Violet Astbury. Nu şi-a văzut niciodată fiica.

Capitolul 40

Satul familiei Astbury era în doliu. Moartea tragică a lui Lady Violet aşternuse un văl negru peste întreaga moşie. Stăteam ascunsă în căsuţa mea şi rememoram întâmplările din acea zi. În ultimele ei ore de viaţă, îmi dădusem seama că ceva nu e în ordine. Încercam să mă consolez cu gândul că însuşi doctorul afirmase că nu e niciun pericol, dar nu-mi puteam scoate din minte ochii lui Violet, atât de inocenţi şi plini de încredere în mine. Iar la final, din cauză că nu îmi ascultasem instinctele, îi trădasem speranţele în cel mai crud mod cu putinţă.

Nu îl mai văzusem pe Donald din ziua în care murise Violet. Şi el, ca tot satul, de altfel, îmi încredinţase viaţa soţiei lui. Îşi puseseră toată nădejdea în mine. Faptul că telefonul nu mai suna ca de obicei şi nimeni nu-mi mai cerea ajutorul era un mesaj suficient de grăitor. Era limpede că mă considerau răspunzătoare. E drept că îi puteam vindeca de lumbago, gută, răceală… dar îi dezamăgisem exact atunci când contase mai mult.

Cu toate că, în sinea mea, ştiam că Violet nu putea fi salvată – la urma urmelor, fusese de faţă şi eminentul doctor Trefusis nu puteam să nu îmi reproşez moartea ei.

Iar la toate acestea se adăuga faptul că Donald rămăsese văduv.

Gândul că e bărbat liber, care în orice altă situaţie m-ar fi bucurat nespus, îmi adâncea şi mai mult suferinţa.

Mă considera vinovată?

Dacă nu era aşa, de ce nu mă sunase sau nu venise să mă vadă? O îndrăgisem sincer pe Violet şi i-o mărturisisem în mai mult rânduri. Doar nu îşi închipuia că aş fi…

La câteva zile după moartea lui Violet, m-am trezit cu un musafir. De la fereastra dormitorului am văzut-o pe Maud Astbury când a coborât din maşină şi a traversat cu atenţie aleea ce ducea la uşa din faţă. Te-am aşezat în pătuţ cu jucăriile, ca să nu te plictiseşti, am tras aer în piept şi am coborât la parter ca să îi deschid.

— Bună ziua, Lady Astbury!

— Pot să intru?

— Bineînţeles, am spus şi am condus-o în salon. Luaţi loc, vă rog. Doriţi un ceai? am întrebat-o, în timp ce ea se oprise stânjenită în mijlocul camerei.

— Nu, mulţumesc. Nu e o vizită de curtoazie, după cum cred că îţi imaginezi.

— Aşa e, am spus, cu un oftat trist. Cu ce vă pot ajuta?

— Am venit să te rog să nu participi la înmormântarea lui Lady Violet, săptămâna viitoare. Ar fi un gest deplasat în situaţia de faţă.

— Am înţeles.

— Sunt convinsă că eşti de aceeaşi părere.

— Dacă vă referiţi la relaţia mea cu fiul Domniei Voastre, ar fi într-adevăr nepotrivit să vin la înmormântarea soţiei lui. Pe de altă parte, Lady Violet mi-a fost prietenă şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să o ajut în noaptea în care s-a stins, am răspuns cât am putut calm.

— Să o *ajuţi?* Asta numeşti dumneata ajutor?

— Lady Violet suferea de o boală gravă, numită eclampsie. Chiar dacă o duceam la spital, e puţin probabil să fi scăpat cu viaţă. Cel puţin, asta e părerea mea.

— Cred că experienţa medicală limitată pe care o ai şi moartea nuia dintre pacienţii dumitale nu îţi dau dreptul să ai o opinie, a pufnit batjocoritor Maud. În orice caz, domnişoară Chavan, nu e treaba mea să te judec. Îi las pe alţii s-o facă. Ce intenţionezi să faci de acum înainte? m-a întrebat brusc.

— Nu m-am gândit, am minţit. Încă nu mi-am revenit după moartea lui Violet. Îmi permiteţi să vă întreb ce se va întâmpla cu copilul acum, că mama nu mai e printre noi?

— Mă voi muta, firește, înapoi la conacul Astbury şi îl voi ajuta pe Donald să îl crească. E de datoria mea. Donald insistă să o botezăm Daisy, pentru că aşa ar fi vrut Violet.

Se citea nemulţumirea pe faţa lui Maud. În acelaşi timp, eram conştientă că nu venise la mine ca să îmi dea lămuriri ori să schimbăm politeţuri.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, Înălţimea Voastră, dar de ce aţi venit de fapt până aici?

— Vreau să părăseşti Astbury cât mai curând cu putinţă. Ai făcut destul rău. De dragul fiului meu şi al pruncului nou-născut, nu am de ales.

— Ca atunci când i-aţi ascuns lui Donald scrisorile mele? am replicat.

— Am făcut ce se impunea pentru a-mi proteja familia. Poate că alţii se lasă păcăliţi de gingăşia şi de amabilitatea dumitale, domnişoară Chavan, dar eu am ghicit din prima clipă cine eşti.

— Şi cine sunt? am murmurat, tremurând de indignare din tot corpul.

— O târfa indiancă, şi nimic altceva. Am mai văzut de-astea ca tine. O, şi-ncă câte, a afirmat Maud, dând ameninţător din deget. Când locuiam în India, am văzut diavolul din femeia pe care soţul meu o ţinea ascunsă de mine. Se ducea pe furiş la cocioaba în care locuia ea, după ce a renunţat la postul de cameristă, ca să-şi trăiască aventura sordidă. Îşi imagina că nu ştiu! I-am văzut lacrimile din ochi când am plecat din India. Plângea după ea.

I se citeau furia şi dezgustul în priviri. Abia atunci am înţeles de ce mă urăşte.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, nu? a continuat Maud, cu un chicotit sinistru. Mai şi semeni cu ea, pe deasupra. Am remarcat din prima zi în care te-am văzut. Pe de altă parte, toate ţărăncile indience seamănă între el, n-am dreptate? Şi, evident, bărbaţii Astbury sunt atraşi de astea de teapa voastră. Domnişoară Chavan, suntem amândouă femei şi ştim cât de uşor cedează bărbaţii în faţa ispitelor trupeşti. Noi trebuie să luăm decizii în locul lor. Sunt convinsă că, dacă îl iubeşti pe Donald atât de mult pe cât susţii, îţi dai seama că prezenţa dumitale la Astbury e insuportabilă pentru el, din cauză că ai fost implicată în moartea lui Violet.

— Înălţimea Voastră, nu sunt răspunzătoare de moartea ei. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să o salvez.

— Poate asta crezi tu, draga mea, dar toată lumea ştie că erai lângă ea în momentul respectiv. O să apară tot felul de zvonuri. Doar nu îţi imaginezi că mai poţi avea un viitor alături de Donald, după tot ce s-a întâmplat? Chiar nu înţelegi că orice încercare de a continua legătura cu el nu e doar zadarnică, ci şi periculoasă pentru reputaţia lui?

— Trebuie să-l întreb şi pe Donald ce părere are. Deocamdată, nu am avut ocazia să discutăm despre viitor.

— Pentru că nu există niciun viitor.

Într-un final, m-am văzut nevoită să scot asul din mânecă.

— Cum rămâne cu fiul nostru, Moh? Nici el nu există? Iertaţi-mă dacă mă înşel, dar aş putea să fac din el moştenitorul proprietăţii Astbury.

La auzul acestor cuvinte, Maud a lăsat capul pe spate şi a pufnit în râs.

— Domnişoară Chavan, ai idee câţi bărbaţi de rangul lui Donald au avut copii nelegitimi? Scumpa mea, fiul tău s-a născut în afara căsătoriei şi nu va moşteni niciodată Astbury.

M-am uitat la ea şi am înţeles deodată ce anume o speria atât de tare.

— Aveţi dreptate. Cu condiţia să nu ne căsătorim, aşa cum plănuiam acum trei ani.

Văzându-i figura înspăimântată, mi-am dat seama că intuisem corect.

— Fiul meu nu s-ar căsători în veci cu tine, a spus, evitând să se uite la mine.

— Ştiu şi eu? M-a mai cerut o dată de nevastă. Poate că o va face şi a doua oară, am zis şi am văzut-o cum se schimonoseşte la faţă. Eu eram cea nemiloasă acum, dar suferisem enorm din cauza acelei femei, din simplul motiv că nu îi conveneau culoarea pielii mele şi naţionalitatea mea. O să vă anunţ ce hotărâre am luat după ce discut cu Donald. Plânge copilul la etaj şi aş vrea să mă ocup de el. Mai aveţi ceva să îmi spuneţi?

— Vrei bani? Sunt dispusă să îţi ofer o anumită sumă, dacă pleci imediat

— Donald a avut mereu grijă de mine, şi sunt sigură că va avea şi de acum încolo. Îmi cer scuze, Lady Astbury, dar trebuie să vă rog să plecaţi.

Am condus-o la ieşire şi i-am deschis uşa.

— Atunci, ce doreşti? m-a întrebat fixându-mă cu privirea.

— Doar ca fiul Domniei Voastre să fie fericit nimic altceva.

Mi-a răstălmăcit vorbele. Se citea disperarea în ochii ei.

— Îl distrugi, dacă mai rămâi. Nu pricepi?

Nu i-am răspuns. A ieşit din casă şi s-a dus la maşină, unde o aştepta şoferul. Imediat ce am închis uşa, m-a cuprins panica. Am urcat repede la etaj, te-am luat din pătuţ şi te-am strâns la piept. Ştiam că Maud are dreptate, dar nu voiam să îi dau satisfacţia de a-mi afla planurile de viitor.

Hotărâsem deja, în orele de singurătate de după moartea lui Violet, că între mine şi Donald nu mai putea exista nimic. În

clipa în care Violet îşi dăduse ultima suflare, se sfârşise şi relaţia noastră. Oricât de puternică era dragostea noastră, şi din orice unghi aş fi privit-o, nimic nu ne va mai putea şterge vreodată din suflet sentimentul de vinovăţie.

Maud avea dreptate în privinţa zvonurilor care puteau să apară, şi sigur avea să se întâmple asta din cauză că fusesem la căpătâiul lui Violet în ultimele ei clipe de viaţă. Nici măcar prietenii mei de la Astbury, care mă cunoşteau şi mă iubeau, nu vor aproba o relaţie viitoare între mine şi Donald. Unii chiar îşi vor închipui că am pus la cale cine ştie ce plan mârşav.

— Moh, am oftat, cu faţa îngropată în părul tău, în acea după-amiază îngrozitoare, nu mai există nicio speranţă.

În zilele ce au urmat, m-am gândit ce am de făcut. Aveam câţiva bani puşi deoparte din suma pe care mi-o dăduse Donald în ultimul an, pentru cheltuielile gospodăreşti. Dacă vindeam şi colierul de perle pe care mi-l dăruise de Crăciun, mă gândeam că îmi ajungeau banii să cumpăr două bilete la clasa a III-a până în India. În afară de asta, mai aveam un rubin mare, îngropat sub foişorul din grădina Palatului de la Cooch Behar. Dacă reuşeam să îl recuperez şi să îl vând, ne permiteam să avem un acoperiş deasupra capului, până când găseam o soluţie de a ne întreţine.

În nopţile acelea lungi şi tăcute, i-am scris lui Donald de nenumărate ori, străduindu-mă să îi explic motivul plecării noastre. Am rupt fiecare scrisoare, căci niciuna nu mă mulţumea. În sinea mea, mă gândeam că, poate, ar fi mai nimerit să plecăm fără să îi spunem nimic. Dacă mă iubea şi mă cunoştea aşa cum speram, nu avea nevoie de explicaţii.

Violet a fost înmormântată la capătul a trei săptămâni interminabile, pentru a le permite părinţilor ei să vină din America şi să facă toate pregătirile necesare. Mi se rupea inima de mila lor – plecaseră de la New York, ca să ajungă imediat după naşterea nepotului lor, iar la jumătatea călătoriei primiseră vestea că iubita lor fiică încetase din viaţă. Tilly mi-a povestit totul, când ne-am întâlnit la prăvălia din sat, la o zi după înmormântare. Ne-a invitat pe amândoi să bem un ceai la ea acasă.

— Of, domnişoară Anni, nu plânge, a zis, în momentul în care m-au podidit lacrimile, după atâtea săptămâni de singurătate şi de frământări. Ştiu că ţi-ai dat toată silinţa.

— Ştiu şi îţi mulţumesc pentru asta. Dar sătenii şi servitorii mă consideră vinovată.

— Nu-i băga în seamă. Le plac bârfele. Dar o să uite repede şi stai să înceapă să le tuşească ori să le răcească copiii, şi să vezi cum te caută.

— Au apărut bârfe pe seama mea?

— Păi, toată lumea ştie unde erai şi, bineînţeles, doctorul trebuia să dea vina pe cineva.

— Ce vrei să spui?

— Cei care au fost de faţă în noaptea aia ştiu cât te-ai străduit s-o ajuţi pe Înălţimea Sa. Dar doctorul nu vrea să recunoască că e vina lui că n-a observat din timp că Înălţimea Sa avea probleme.

Am simţit o greutate pe suflet la auzul acelor cuvinte. Aşadar, doctorul mă folosea pe post de ţap ispăşitor?

— Dar gata, acum că a fost înmormântarea, o să se stingă şi zvonurile. Viaţa merge mai departe şi vor apărea alte subiecte de bârfă, a decretat Tilly, bătându-mă prieteneşte pe mână. Nu-ţi mai face sânge rău, domnişoară Anni. Cei care te cunosc ştiu că nu aveai cum s-o salvezi.

M-am uitat la ea, cu o privire în care se citea sinceritatea deplină.

— Chiar nu aveam.

Dragul meu copil, îţi voi povesti acum ultima întâlnire cu tatăl tău şi ce s-a întâmplat cu mine după aceea. Mă voi strădui să fiu cât mai succintă şi îţi cer iertare pentru suferinţa pe care ţi-ar putea-o pricinui relatarea acelei perioade teribile.

La o săptămână după înmormântarea lui Violet, m-am trezit cu Donald la uşă. Arăta groaznic. Niciunul din noi nu îşi găsea cuvintele, dar tu, Moh, neştiind ce s-a întâmplat, i-ai cerut, ca de obicei, să te îmbrăţişeze şi te-ai cocoţat pe genunchii lui. Am făcut un ceai şi ne-am aşezat tăcuţi în bucătărie.

— Mă consideri vinovată? îmi amintesc că l-am întrebat.

— Mi-ai zis că o să fie bine, în ziua în care…

— Am zis că, dacă nu îi trece durerea de cap, trebuie să chemăm doctorul. Un timp, a dat semne de ameliorare. Adu-ţi aminte că ai intrat în cameră şi dormea.

— Aşa e, a spus, dar se vedea că e măcinat de durere – sau de vinovăţie; nu îmi era foarte limpede. Iartă-mă că nu am venit să te văd.

— E de înţeles.

— Ce-am făcut Anni? Am…

L-am strâns în braţe şi a plâns ca un copil. Îi înţelegeam perfect sentimentele, pentru că şi eu simţeam acelaşi lucru. Deşi nici unul din noi nu era vinovat de moartea lui Violet, faptul în sine era irelevant. Amândoi *ne simţeam* vinovaţi, iar asta era tot ce conta.

Te-am culcat la scurt timp după aceea, pentru că nu doream să îl vezi pe iubitul tău domn Don atât de tulburat Apoi am coborât şi am insistat să guste din supa pe care o gătisem ceva mai devreme.

— Parcă n-ai mâncat de câteva săptămâni, i-am spus, în timp ce amestecam în oală.

— E posibil, a zis şi s-a oprit, înainte de a duce lingura la gură. Sper că n-ai pus vreo iarbă ciudată în ea.

— Donald, îţi jur că tot ce i-am dat lui Violet era inofensiv. Aceleaşi lucruri pe care i le-aş da fiului meu, sau ţie…

— A fost o glumă proastă, a recunoscut el. Scuză-mă.

După ce a terminat supa, părea ceva mai întremat.

— Ai nişte coniac?

— Cred că ca.

M-a urmat în salon. Am deschis bufetul şi am scos sticla pe care mi-o lăsase într-un coş, de Crăciun. I-am scos dopul şi am turnat într-un pahar. L-am urmărit cum îl dă pe gât din câteva înghiţituri.

— Mi-e mai bine acum.

Pentru prima oară, s-a uitat la mine cu o privire normală şi a întins braţele spre mine.

— Iartă-mă, Anni. Nu meriţi să mă port aşa cu tine. Sunt un nemernic. Am plecat urechea la toate bârfele şi m-au afectat.

— Se vede, am spus, cu amărăciune.

— Ştiu că te-ai străduit s-o salvezi, doar te-am văzut cu ochii mei. Vino încoace.

A desfăcut braţele şi m-am repezit imediat în ele, căci îmi doream cu disperare să îi simt atingerea, şi căldura, şi încrederea.

— Iartă-mă, a spus din nou şi a început să mă sărute. Te iubesc şi am lăsat remuşcările să îmi întunece raţiunea, a adăugat, mângâindu-mă pe tot corpul. Te iubesc, Anni, te iubesc, te iubesc…

Până în noaptea aceea, Donald fusese un amant tandru şi delicat. În acea seară însă, m-a posedat chiar acolo, pe podeaua din salon, şi, în timp ce îmi striga numele, îi simţeam frustrarea, remuşcările şi suferinţa revărsându-se în mine.

După aceea, am rămas întinşi pe jos.

— Scuză-mă, a zis. Nu sunt în apele mele.

— Nici eu, l-am consolat.

— Pot să rămân aici peste noapte?

— Bineînţeles, i-am răspuns, cu blândeţe.

Am petrecut toată noaptea în braţele lui, tânjind să îi spun că, peste câteva zile, eu şi cu tine vom părăsi domeniul Astbury. Dar ştiam că va încerca să mă oprească şi că nu voi avea puterea de a mă împotrivi iubirii pe care i-o purtam. Îl priveam cum doarme şi am auzit din nou cântecul prevestitor de moarte. Răsuna tare, semn că era aproape. Tulburată, am pus totul pe seama faptului că, peste câteva zile, Donald va fi departe şi nu îl voi mai revedea vreodată. Iubirea noastră ajunsese la final.

În zori, s-a ridicat din pat, s-a îmbrăcat şi a spus că trebuie să se întoarcă acasă înainte ca servitorii să îi observe absenţa. Am coborât împreună cu el. M-a strâns cu nespusă tandreţe la piept şi i-am simţit inima bătând lângă a mea pentru ultima oară.

— La revedere, Donald! am spus, mângâindu-i chipul iubit cu vârfurile degetelor, ca să îmi întipăresc în memorie fiecare detaliu.

— Te iubesc, Anni! Să nu uiţi asta, a zis şi mi-a ridicat bărbia spre ea. Să nu uiţi niciodată.

L-am privit cum se îndepărtează, abia stăpânindu-mă să nu alerg după el. Mi s-a frânt inima când l-am văzut dispărând peste mlaştini, dar iubirea îmi dădea forţa de a-l lăsa să plece.

A doua zi, am pus buimacă hainele şi câteva obiecte de valoare într-o valiză. Hotărâsem să mergem la Londra, unde urma să ne cazăm la o pensiune, până când reuşeam să vând perlele în Hatton Garden şi să cumpăr bilete pe un vapor spre India, cu plecare din Southampton.

În dimineaţa următoare, am auzit bătăi violente la uşa din faţă. În prag, erau doi poliţişti.

— Sunteţi doamna Anahita Prasad?

— Da, am răspuns politicos. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sunteţi arestată pentru moartea lui Lady Violet Astbury. Nu sunteţi obligată să spuneţi nimic, dar apărarea dumneavoastră poate fi periclitată, dacă, atunci când sunteţi întrebată, omiteţi ceva pe care vă veţi baza ulterior în instanţă. Tot ce spuneţi poate fi folosit ca dovadă. Înţelegeţi? Vă rugăm să ne însoţiţi la secţia de poliţie.

Capitolul 41

M-am uitat la ofiţeri, de parcă îşi pierduseră minţile. Eram atât de stupefiată, încât nu-mi găseam cuvintele, şi stăteam mută în faţa lor, neştiind ce să răspund.

— Haideţi, doamnă Prasad, a zis unul dintre ei, întinzând mâna spre mine, ca să mă tragă din casă. Nu ne faceţi probleme.

Atitudinea lui agresivă m-a ajutat să îmi regăsesc glasul.

— Am copilul la etaj. Doarme. Trebuie să mă duc să-l iau.

— Nu vă faceţi griji. Trece cineva mai târziu şi îl ia.

— Nu! am strigat, zbătându-mă să scap din mâinile lor. Nu-l pot lăsa singur aici. Trebuie să-l iau acum!

Cu cât mă smuceam mai mult, cu atât îşi încleşta degetele mai tare în mine. Al doilea ofiţer m-a apucat de celălalt braţ şi m-au tras cu forţa afară. După aceea, m-au înghesuit în maşină şi m-au luat de lângă tine.

De aici încolo, am doar vagi amintiri. Poate că mintea mea le-a respins, cum ar păţi orice persoană în situaţia mea. Totuşi, în drumul îngrozitor peste mlaştini, mi s-a părut că-l zăresc pe Donald, călare pe Glory, exact când treceam prin satul Astbury. M-am întors spre el şi i-am strigat numele din toţi rărunchi, înainte ca o mână aspră de bărbat să îmi astupe gura.

Ce îmi amintesc limpede este cântecul care îmi răsuna intens în urechi, dar am pus-o pe seama agitaţiei mele.

După ce am fost oficial pusă sub acuzare, m-au dus la închisoarea Holloway din Londra, un loc cum numai în coşmaruri îţi poţi imagina. Cel mai pregnant îmi amintesc frigul şi ploaia care se scurgea printre zăbrelele ferestrei din celulă, şi sunetele interminabile ale fiinţelor chinuite fizic şi psihic din jurul meu. În primele zile, nu m-am gândit decât la tine şi unde te afli, alăturându-mă, prin urletele mele, vacarmului de glasuri. Mă rugam de toţi care intrau în celulă să afle ce s-a întâmplat cu tine. Gândul că eşti singur şi părăsit în căsuţa din mlaştini mă bântuia zi şi noapte.

Nu ştiu cât a durat până să primesc primul vizitator. Poate că trecuseră doar câteva zile, dar, pentru o mamă smulsă de lângă copilul ei, fără să ştie nimic de el, părea o eternitate.

În clipa în care Selina a intrat în sala întunecoasă de vizite, frumoasă ca un înger al îndurării, m-am prăbuşit în genunchi, plângând, cu mâinile încolăcite de gleznele ei.

— Slavă Domnului! Slavă Domnului că ai venit! Copilul meu, Selina, nu ştiu ce-au făcut cu Moh!

Un gardian m-a tras cu forţa de lângă ea şi m-a trântit pe un scaun, sub ameninţarea că, dacă o mai ating din nou, îmi leagă mâinile la spate.

— Of, Anni... Nu... Plângea şi Selina. Îmi pare atât de rău, a spus.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Vreau doar să-mi găseşti fiul, am spus, cu voce înăbuşită.

— Doamne, Anni, Doamne...

Simţeam că devin tot mai isterică şi mi-am dat seama că trebuie să mă controlez, ca să mă fac înţeleasă.

— Ştii unde e, Selina? E posibil să fi rămas în căsuţa de lângă pârâu. Mi s-a părut că-l văd pe Donald când eram în maşină, dar nu ştiu dacă m-a auzit. Te rog, Selina, du-te şi vezi să nu-l fi lăsat pe Moh singur în casă. Sigur e lihnit de foame şi speriat.

M-au podidit din nou lacrimile şi mi-am luat capul în mâini.

— Iartă-mă, Anni. Eram în călătorie cu Henri prin Europa. Ne întorseserăm la castelul din Franţa de doar câteva zile, şi atunci am primit ambele telegrame. Îţi dai seama că am venit imediat în Anglia. Sunt încă şocată. Ce tragedie! Ce tragedie cumplită... Nu-mi vine să cred.

— Crede-mă, Selina, n-am omorât-o pe Violet. Nimic n-ar fi putut-o salva. Doctorul Trefusis a fost de faţă şi ştie. Nu i-am dat nimic care să-i fiică rău.

— Nu mă îndoiesc că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, a zis Selina.

— Am făcut, jur. Chiar am făcut. Donald cum e?

— Doamne, Anni, nu ţi-a spus nimeni nimic?

— Ce să-mi spună? N-am vorbit cu nimeni de când am ajuns în infernul ăsta.

Selina şi-a dus degetele la tâmple.

— Atunci, îţi spun eu. Îmi pare rău, Anni, dar bănuiesc că Donald a trecut pe la căsuţă, ca să îl ia pe Moh şi... o, Doamne, nici nu ştiu cum să-ţi spun...

— Selina, te rog, am implorat-o. Orice-ar fi, spune-mi.

— Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, dar i-au găsit pe Donald şi pe Moh lângă pârâu. Singura explicaţie e că Glory s-a împiedicat şi i-a aruncat pe amândoi din şa. Până să îi descopere careva, Donald… murise deja. S-a lovit cu capul de o piatră ascuţită şi, din câte se pare, a murit pe loc. Iar Moh… a şovăit Selina, îmbărbătându-se pentru ceea ce urma să spună. Părerea unanimă e că ar fi căzut în pârâu. Şi… s-a înecat.

Mă uitam la ea ca la o nebună.

— Adică fiul meu e mort? Şi Donald la fel? Spune-mi că minţi, Selina, te implor, spune-mi…

— Nu, Anni. Îmi pare nespus de rău.

Un vaiet gutural a cutremurat pereţii în clipa în care m-am prăbuşit de pe scaun. Am văzut figura speriată a Selinei când unul dintre gardieni m-a ridicat şi m-a scos din cameră, târându-mă pe culoare, apoi pe trepte, înainte de a mă arunca în celulă.

— Ieşi când te calmezi, mi-a strigat şi a trântit uşa.

Ecoul vaietelor a continuat la nesfârşit în urechile mele, şi abia după un timp m-am dumirit că eu le scoteam.

Într-un sfârşit, m-am liniştit; în schimb, am căzut într-o stare catatonică. Îmi aduc aminte că, din când în când, mă duceau în sala de vizite, unde nişte siluete înceţoşate încercau zadarnic să îmi explice ce se întâmplă. Am dispărut înlăuntrul meu, într-un vid negru. Am încetat să mai exist, căci, dacă aş mai fi existat, durerea ar fi fost de nesuportat. Necunoscuţii îmi vorbeau despre acuzaţiile care îmi erau aduse şi ce trebuie să fac pentru a mă apăra, altminteri riscam să ajung în ştreang. Şi că, dacă nu primeau niciun răspuns de la mine, erau nevoiţi să mă trimită la un azil de nebuni, până la proces.

Dragul meu fiu, probabil îţi consideri mama o fiinţă slabă, pentru că nu a fost capabilă să se apere. Însă vestea morţii tale şi a tatălui tău m-a dărâmat cu desăvârşire. Am zăcut în celula mea, rugându-mă ca moartea să mă ia mai repede, pentru a fi alături de voi.

— Trezeşte-te! Ai un vizitator!

Mi-l amintesc pe unul dintre gardieni care mă privea cum stau ghemuită în pat. Am clătinat din cap fără vlagă.

M-a ridicat în fund, a înmuiat o cârpă murdară – tot ce aveam pe post de prosop – într-un castron cu apă şi m-a şters pe faţă.

— Să nu mai spună cineva că nu avem grijă de prizonierii noştri, a zis bărbatul, apoi m-a ridicat în picioare şi m-a târât după el, ca pe o marionetă. De data asta, să nu te mai aud că urli de faţă cu vizitatorul, mi-a poruncit.

M-a trântit pe un scaun din sala de vizite şi m-a lăsat acolo, cu capul plecat în pământ, prea slăbită să îl ridic şi deloc interesată de identitatea vizitatorului. După ce treceam de acel chin, mă puteam întoarce în singurătatea vidului meu.

Am auzit pe cineva intrând în încăpere şi am simţit un parfum cunoscut, deşi nu-mi dădeam seama de unde îl ştiu.

— Anni? Uită-te la mine, Anni.

Şi vocea îmi era cunoscută, dar mi-am imaginat că visez şi n-am înălţat capul.

— Sunt eu, Anni. Indira. Spune-mi, te rog, că mă recunoşti.

Vocea din capul meu chicotea la gândul absurd că Indira ar fi intrat în locul acela sinistru. Eram convinsă că mintea îmi joacă feste, căci tot ce era legat de Indira îmi evoca amintiri plăcute, lipsite de primejdii şi fericite.

— Anni, a spus vocea pentru a treia oară. Uită-te la mine, te rog.

— Nu eşti tu, am şoptit, trăgând cu degetele de pânza subţire de bumbac care îmi acoperea genunchii. Eşti doar o nălucire, o nălucire…

Am auzit paşi apropiindu-se de mine şi am simţit mâinile calde prinzându-le pe ale mele.

— Deschide ochii, Anni! Nu visezi. Îţi jur că sunt aici. Mai repede, te rog, altminteri o să cred că ţi-ai pierdut într-adevăr minţile, cum m-au avertizat.

În cele din urmă, mi-am luat inima în dinţi şi am dat ascultare acelei voci, pregătindu-mă sufleteşte de dezamăgirea pe care o voi trăi când voi deschide ochii.

— Bună, Anni! Vezi? Sunt aici.

Indira stătea pe vine în faţa mea, cu o privire neliniştită.

— Da, eu sunt. Spune-mi, te rog, că mă recunoşti.

Am încuviinţat din cap, incapabilă să scot vreun cuvânt.

— Uf, slavă Domnului!

Abia în clipa în care a întins braţele spre mine, am început să cred că e reală.

— Vai, Anni, în ce hal ai ajuns! a zis Indira, cu lacrimi în ochi, după ce s-a tras înapoi. Dar acum, că sunt aici, nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru nimic.

— Cine ţi-a spus? am bâiguit.

— Selina. Ne-am întâlnit în Franţa, chiar înainte să primească vestea cumplită. M-a sunat acum vreo săptămână ca să îmi ceară ajutorul, mie şi familiei mele. Mare noroc că m-a prins, fiindcă tocmai ne pregăteam să ne întoarcem în India. Aşa că, iată-mă.

— De cât… am zis, trecându-mi limba peste buzele uscate, ca să pot vorbi. De cât timp sunt aici?

— Cam de trei săptămâni. Dar avem timp să vorbim despre toate după ce te scoatem de-aici.

— Nu, Indy, am spus, legănând abătută din cap. N-o să-mi dea drumul. M-au acuzat de uciderea lui Violet Astbury. Cred că o să mă spânzure cât de curând, dar nu mă deranjează. Moh… fiul meu, a murit. La fel şi Donald. Nu mai am pentru ce trăi.

Indira mi-a aruncat o privire severă.

— Anahita Chavan, mai ţii minte că la fel spuneam şi eu acum câţiva ani, când ai bătut drumul până în India, ca să mă ajuţi?

— Da.

— Ei bine, a venit rândul meu să te ajut.

— Nu e aceeaşi situaţie, Indy. Moh s-a dus. S-a dus şi Donald. Vreau să mor. Lasă-mă să mor.

— E o tragedie, sunt de acord. Dar te cunosc de când eram mici. Te-am văzut cum le insufli putere altora. E momentul să găseşti curaj şi *pentru tine*. Poţi, ştiu că poţi.

— Îţi mulţumesc, Indy, am murmurat, deja vlăguită, dar nu mai e nimic de făcut. Voi fi condamnată la moarte.

— Anni, n-o să aibă loc niciun proces. Acuzaţiile au fost retrase. Am venit să te duc acasă.

Mă uitam la ea buimăcită.

— Nu cred că mă vor lăsa să mai stau în casa de lângă pârâu.

— Te duc acasă, Anni. La adevărata ta casă. Mergem în India.

Din nou, amintirile despre liberarea de la Holloway şi sosirea la reşedinţa Indirei din Knightsbridge, unde stătusem în copilărie, sunt extrem de neclare. Cel mai mult îmi amintesc moliciunea plăcută din jurul meu – mâini delicate, perne de puf şi glasuri care îmi vorbeau în şoaptă. Fără ţipete agonizante,

doar linişte. Cred că am dormit aproape tot timpul – remediu natural de a-ţi vindeca trupul şi mintea.

Îmi amintesc că, de câte ori mă trezeam, Indira era lângă mine, aşezată pe un scaun, la capul patului. Mă ruga blând să deschid gura, ca să mă hrănească cu supă, şi tot mâinile ei mi-au spălat şi îngrijit rănile, provocate de săptămânile petrecute în mizerie, care îmi acopereau trupul firav. Deseori, în vreme ce mă îngrijea, rememora întâmplări hazlii din trecut şi mă întreba dacă îmi mai aduc aminte că dormise în grajd cu elefantul ei, Frumuşica, înainte de a pleca la internat în Anglia, ori seara aceea pe vas, când o păcăliserăm pe domnişoara Reid şi se schimbase în rochia de şifon roz, ca să cucerească inima prinţului ei.

Nu îi răspundeam, dar o ascultam.

Privind în urmă, realizez că Indira şi dragostea pe care mi-a arătat-o m-au salvat. Şi astfel, într-un final, mi-am dat seama că nu mă mai pot ascunde în somn şi că trebuie să găsesc puterea de a reveni printre cei vii.

— Cred că începi să te înzdrăveneşti, mi-a spus, într-o dimineaţă, când am declarat că mă pot hrăni singură şi i-am luat lingura de supă din mână.

— Aşa zic şi eu.

— Slavă Domnului! Sinceră să fiu, am avut momente când nu credeam că îţi mai revii. Începusem să am îndoieli în privinţa talentelor mele de soră medicală, a zis ea, rânjind. Nu m-am priceput niciodată să am grijă de alţii.

— Ai fost minunată, Indy, am spus, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Dacă nu erai tu…

Nu mi-am dus ideea la capăt.

— Ce-a fost a fost. Ascultă, Anni, ştiu că eşti încă slăbită, dar vreau să rezerv bilete spre India cât mai repede posibil. Mi-e teamă să nu-i mai vină vreo idee scorpiei ăleia de Astbury.

— Ce vrei să spui? am întrebat, simţind că îmi îngheaţă sângele în vene.

Nu cerusem şi nici nu primisem detalii despre liberarea din închisoare.

— Nu-ţi face griji în privinţa ei, a zis Indira, fluturând cu mâna prin aer. Vreau doar să te duc acasă. Când te înzdrăveneşti, îţi povestesc tot ce s-a întâmplat.

— Da, am spus, conştientă că, în momentul acela, nu eram în stare să ascult. Mama ta ştie că sunt cu tine?

— Bineînţeles. Ea a reuşit să te scoată din temniţă.

— Deci, m-a iertat?

— Normal că te-a iertat, Anni. Şi pe mine, ceea ce e mare lucru. Când a aflat că are un nepot, n-a putut rezista să nu-l vadă. Îmi scrie în fiecare zi. Îţi transmite salutări şi spune că o să vă vedeţi în curând. Acum, hai să vedem dacă te ţii pe picioare, şi poate facem o plimbare până la baie.

În zilele ce au urmat, corpul meu tânăr şi viguros a început să se vindece tot mai repede şi simţeam că, din punct de vedere fizic, sunt, în sfârşit, refăcută. Am fost de acord ca Indira să rezerve bilete cât mai curând cu putinţă. Dar, pentru că mă îndoiam încă de capacitatea mea psihică şi emoţională, mă feream să pun întrebările cruciale înainte de a părăsi Anglia.

Într-o după-amiază, Indira a intrat în camera mea, ca să mă anunţe că am un musafir.

— E Selina, Anni. Ar fi bine să vorbeşti cu ea, înainte de a pleca.

Mi-a îngheţat inima de frică şi am simţit cum mă albesc toată.

Indira m-a luat de mână.

— Stau cu tine. Promit. Trebuie să vorbeşti cu ea, Anni. Peste două zile, plecăm.

Am încuviinţat din cap resemnată şi, cinci minute mai târziu, am coborât amândouă în salonul de la parter.

— Anni, a zis Selina şi a venit spre mine, cu un chip la fel de palid ca al meu. Cum te mai simţi? m-a întrebat, strângându-mi mâna între palmele ei.

— Mai bine, mulţumesc.

— Slavă Domnului! M-am întristat nespus când te-am văzut în locul ăla oribil.

— Îmi cer scuze că ai suferit din cauza mea, am spus abătută.

— Nu cumva să te învinovăţeşti pentru ce s-a întâmplat, a răspuns Selina, cu o vehemenţă neobişnuită. Toată tragedia asta e opera unei singure persoane. Vino, a zis şi m-a luat de braţ. Hai să ne aşezăm.

Am luat loc pe canapea, încă ţinându-ne de mâini. Indira s-a aşezat pe un scaun în faţa noastră, precum o tigroaică care îşi veghează puiul plăpând.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Selina.

— Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti. Indira şi familia ei au făcut minuni.

— Selina, spune-mi, te rog, că nu ţi-ai imaginat vreo clipă că am ucis-o pe Violet. Era prietena mea. Am îngrijit-o până în ultima clipă, chiar dacă ştiam că nu mai există nicio speranţă.

— *Fireşte* că nu, scumpa mea Anni. Ai un suflet atât de bun. Dă-mi voie, te rog, să o iau de la început, ca să-mi fie mai uşor să-ţi explic. Când am primit cele două telegrame în Franţa, în care eram anunţată despre moartea lui Violet şi a fratelui meu, m-am dus imediat la Astbury. Abia atunci am aflat că ai fost arestată, sub acuzaţia de crimă. Mi-am dat seama că nu poate fi decât mâna unei singure persoane. Aşa că, m-am dus să vorbesc cu ea.

— Te referi la mama ta? am întrebat.

— Da. Bineînţeles că mi-a spus că n-are niciun amestec şi că doctorul Trefusis ar fi fost primul care şi-ar fi exprimat îndoielile cu privire la leacurile pe care i le dăduseşi lui Violet atât pe perioada sarcinii, cât şi în ziua în care a murit. Între timp, au sosit şi părinţii lui Violet, iar doctorul le-a împărtăşit suspiciunile lui. Cum era de aşteptat, au vrut să găsească un ţap ispăşitor, s-au aliat cu mama, şi toţi trei i-au spus doctorului Trefusis să meargă la poliţie.

— Deşi ştia că el e vinovatul, a intervenit Indira. Violet era pacienta lui.

— Amândoi aveau propriile motive să scape de tine, Anni, a zis Selina, oftând. Doctorul Trefusis te folosea pe post de ţap ispăşitor, iar mama… ştie toată lumea ce motive avea.

— A trecut pe la mine la câteva zile după moartea lui Violet, am spus gânditoare. Era îngrozită că, odată ce ea nu mai era, Donald se va căsători cu mine, cum plănuiserăm de la bun început.

— Ceea ce e foarte posibil, dacă Donald ar fi rămas în viaţă, a răspuns Selina, încercând să mă consoleze. Te iubea enorm.

— Şi eu pe el…

Mi s-a stins glasul la gândul a ceea ce pierdusem. Eram conştientă că trebuie să îmi ţin cumpătul şi să continuăm discuţia, fără crize de isterie.

— Hotărâsem să plec de la Astbury, încă dinainte de a vorbi cu mama ta, Selina. Îmi dădeam seama că niciunul dintre noi nu

îşi va-mai reveni după moartea lui Violet. Dar ce dovadă au găsit că aş fi otrăvit-o?

— Mai ţii minte că a venit doctorul Trefusis pe la tine şi a luat câţiva butaşi de plante?

— Bineînţeles. Zicea că e curios să afle mai multe despre proprietăţile lor vindecătoare.

— Din nefericire, a răspuns Selina, bunul doctor nu a luat doar butaşi de plante inofensive, ci şi câţiva de la unele recunoscute ca fiind periculoase, mai ales pe timpul sarcinii. Iar pe acelea le-a predat poliţiei drept dovadă. Una dintre ele era Penny Royal, o specie de mentă dovedită ca fiind nocivă pentru femeile însărcinate. În ziua în care a murit Violet, i-ai adus un amestec făcut de tine împotriva gleznelor umflate şi i-ai dat ceai de mentă, ca să îi treacă greaţa.

— Dumnezeule! am exclamat şi am dus mâna la gură, cu ochii în lacrimi. E drept că i-am dat, dar nu Penny Royal, ci mentă obişnuită, tot din grădina mea. Selina, studiez medicina ayurvedică de când eram copil. Penny Royal e inofensivă, dacă nu e consumată în cantităţi mari. Creşte sălbatică prin Devon şi e foarte bună pentru tratarea răcelilor şi a gripei. Dar *bineînţeles* că ştiu că e periculoasă pentru femeile însărcinate. Poate provoca naşteri premature, crize, hemoragii…

Am rămas fără glas în clipa în care am realizat cât de bine se potrivea totul.

— Nu te frământa, Anni. Cu toţii ştim că n-ai făcut rău nimănui, a spus Indira.

— Şi, ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, a reluat Selina, doctorul Trefusis a scos la iveală lucrarea unui eminent profesor din America, în care acesta explică în amănunt efectele nocive ale speciei Penny Royal asupra gravidelor. Tot doctorul a adus şi o rădăcină de Black Cohosh, o altă plantă considerată periculoasă în timpul sarcinii. Un angajat de la bucătărie a declarat că îi dăduseşi de curând lui Violet un ceai făcut din ea.

— Da, pentru că e bun împotriva reumatismului, am zis, simţind că îmi sare inima din piept.

— Aşa că poliţiştii s-au dus acasă la tine şi au găsit în seră plantele acestea şi altele, a spus Selina.

— Dar, chiar dacă aveau butaşii luaţi din grădina mea, tot nu aveau cum să dovedească că i-am dat lui Violet aşa ceva.

— Anni dragă, nu fi naivă! a intervenit Indira, legănând exasperată din cap. Nici nu aveau nevoie de altă dovadă. Maud Astbury e regină acolo, iar autorităţile nu ies din cuvântul ei. Violet murise, iar, dacă Maud a vrut ca cineva să plătească, poliţia s-a conformat de îndată, chiar dacă nu aveau aproape nicio dovadă.

— Da, am oftat deznădăjduită, e posibil. Dar cum de-au fost retrase acuzaţiile?

— M-am dus imediat să discut cu mama şi s-o rog să convingă autorităţile să retragă acuzaţiile. Nici n-a vrut să audă. Mi-a zis că nu depinde de ea şi că trebuie să se facă dreptate, a zis Selina, cu o grimasă. În ziua aia, Anni, nu m-am mai putut stăpâni. I-am spus tot ce aveam pe suflet de ani buni; că e o femeie îngrozitoare, habotnică şi egoistă şi că, pentru mine, nu mai există, cum nu mai există nici bietul meu frate. I-am spus că nu mai calc pe la Astbury cât timp e ea în viaţă.

— După asta, Selina a luat legătura cu mine, a continuat Indira povestea. Din fericire, mama e mult mai inteligentă şi are prieteni mai sus-puşi decât Maud, a zis, cu o privire triumfătoare. Cred că n-a trebuit să dea decât un telefon, şi acuzaţiile au fost retrase. Singura condiţie a fost să te întorci în India şi să nu mai pui niciodată piciorul în Anglia.

— Am înţeles. Dar ce s-a întâmplat cu soţii Drumner? Încă mai cred că le-am omorât fiica?

— Cred că au destul necazuri pe cap, a zis Selina. Sissy e bolnavă, dar, chiar şi aşa, au insistat ca nepoata lor să locuiască cu ei la New York. Bineînţeles că mama a refuzat, pe motiv că Daisy trebuie să rămână în grija ei, la conacul Astbury, pentru că e moştenitoarea de drept. Soţii Drumner au plecat la New York şi se pregătesc să deschidă proces pentru a obţine tutela fetei.

— Deci, biata copilă ar putea rămâne în grija lui Maud? am întrebat oripilată.

— Mai mult ca sigur, a spus Selina. În definitiv, Daisy e cetăţean britanic, şi nici măcar familia Drumner, cu toată averea ei, nu prea are şanse să obţină tutela. Am implorat-o pe mama, în ziua aceea cumplită, să mă lase s-o cresc pe Daisy alături de verişorii ei, dar îţi dai seama că nici n-a vrut să audă. S-a mutat deja înapoi la conacul Astbury, stăpână peste toată moşia, liberă să crească generaţia următoare după chipul şi asemănarea ei.

N-am mai văzut-o atât de energică de ani de zile, a adăugat Selina, cu amărăciune.

Am rămas toate trei în tăcere. Simţeam că mi se face rău. Maud Astbury distrusese deja o generaţie, iar acum avea puterea de a mai distruge încă una.

— Întotdeauna mi s-a părut că e nebună de legat, a zis Indira, zâmbind, ca să mai destindă atmosfera.

— Glumeşti tu, dar s-ar putea să ai dreptate, a zis Selina. Avea o privire ciudată când am vorbit. Vecină cu nebunia.

— E diavolul în persoană, am murmurat, cutremurându-mă. Îmi cer scuze, Selina, am adăugat imediat.

— Poţi să spui ce vrei despre ea, m-a liniştit. Sunt de aceeaşi părere cu tine. De-asta am şi hotărât cu Henri să luăm copiii şi să ne mutăm definitiv în Franţa. Nu vreau să locuiesc nici măcar în aceeaşi ţară cu ea.

— Cel puţin vrăjitoarele nu pot traversa apele curgătoare, am spus, zâmbind.

Selina s-a uitat la ceasul de pe poliţa şemineului.

— Mă scuzaţi, dar trebuie să plec. Să-mi scrii, te rog, Anni. Iar, dacă ai ocazia, vino să mă vizitezi în Franţa. Unde mergeţi când ajungeţi în India?

— Prima dată, la palatul părinţilor mei din Cooch Behar, a răspuns Indira. Mama abia aşteaptă să o vadă pe biata Anni, aşa că, spre norocul meu, nu trebuie să mă întorc imediat în *zenana* din palatul soţului meu, a adăugat, cu un zâmbet viclean.

Ne-am ridicat, şi Selina m-a strâns în braţe.

— Îmi pare nespus de rău pentru toată suferinţa pe care ai îndurat-o. Sunt convinsă că, oriunde s-ar afla, Donald şi copilaşul tău se uită la tine şi te iubesc.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Selina, am şoptit.

În timp ce ne îndreptam spre uşă, am realizat că trebuie să îi adresez întrebarea pe care o ocoliserăm toate trei încă de la început.

— Selina, unde e îngropat fiul meu?

S-a oprit în pragul uşii, a tras aer în piept şi s-a întors.

— Aceeaşi întrebare am pus-o şi eu când am ajuns la Astbury. Sătenii şi servitorii nu ştiu absolut nimic de moartea lui Moh. Li s-a spus că a fost luat odată cu tine, când te-au arestat. Îţi imaginezi că mama n-a vrut să se afle că Donald a murit în timp ce era pe cal cu fiul lui. Singura persoană care ştie adevărul e

doctorul Trefusis, care mi-a zis că Moh a fost îngropat, pe ascuns, într-un colţ al parohiei din sat. Când m-am dus acolo, am văzut, într-adevăr, un mormânt proaspăt săpat, dar preotul mi-a zis că, atunci când a oficiat slujba şi a întrebat dacă e nevoie de o piatră funerară, doctorul i-ar fi spus că nu. Vicarul ştia că copilul a murit la naştere şi n-a fost botezat. Îmi pare rău, Anni, a zis, cu ochii în lacrimi.

— Până şi după moarte, existenţa lui a rămas un secret, am rostit în şoaptă.

— Ştiu că nu te consolează, dar e îngropat într-un loc liniştit. I-am pus eu câţiva trandafiri pe mormânt în locul tău. Ştiu că eşti de altă religie, dar sper că n-am greşit cu nimic. Sunt... nici nu-mi pot imagina cât de greu îţi este. Îmi pare nespus de rău, Anni.

Mi s-a făcut milă de ea în acel moment, văzând-o cum se bâlbâie, de teamă să nu mă rănească. Era şi ea mamă.

— Mulţumesc, Selina. E minunat ce-ai făcut.

— I-am dat Indirei un exemplar al certificatului de deces al lui Moh, semnat de doctorul Trefusis. La revedere, Anni! Ai grijă de tine.

După ce a plecat, am sesizat neliniştea de pe chipul Indirei. Se temea că, pusă în faţa realităţii morţii copilului meu, să nu cad din nou în depresie. În definitiv, era prima oară când deschideam subiectul.

— Mă duc să mă odihnesc, am spus.

— Eşti bine, Anni?

— Da, am asigurat-o şi am ieşit din salon.

Privind retrospectiv, realizez că în momentele acelea, când am urcat treptele şi am intrat în liniştea dormitorului meu, unde îngrijirile Indirei mă aduseseră la viaţa, eram cu adevărat calmă.

Dar de ce oare?

Două zile mai târziu, când am părăsit pământul britanic, iar coşmarul din ultimele săptămâni a început să se şteargă treptat din mintea mea tulburată, am aflat răspunsul.

Mi-am dat seama atunci că, în ultima noapte petrecută cu Donald, auzisem cântecul care îi anunţa sfârşitul. Dar niciodată cântecul tău, Moh. În acea ultimă dimineaţă, chiar înainte să bată poliţiştii la uşă, te-am pus în pătuţ şi te-am sărutat pe frunte, ca întotdeauna, dar nu am auzit, nici n-am simţit nimic.

În fiecare noapte, când stăteam pe puntea vaporului şi le ceream îndrumare celor de sus, pândeam vocile care îmi năpădeau simţurile ori de câte ori murea cineva; aşa cum se întâmplase în cazul lui Violet şi al lui Donald. Pentru tine însă, n-am auzit nimic.

Cu puţin timp înainte de a ajunge la destinaţie, Indira, care îşi imagina că liniştea pe care o afişam era dovadă de resemnare, mi-a înmânat două plicuri într-o seară, înainte de cină.

— Deschide-l pe ăsta mai întâi, m-a îndemnat, arătându-mi-l pe cel mai mic.

Când am băgat degetele în el, am recunoscut textura răcoroasă şi netedă a perlelor pe care mi le dăruise Donald.

— Le-am găsit în hainele tale când ai ieşit din închisoare, dar mi-a fost teamă să nu te întristezi prea tare dacă le vezi. Vrei să te ajut să ţi le prinzi la gât? a spus şi a scos şiragul din plic.

— Mulţumesc.

Greutatea de la gât îmi oferea încă o dată alinare. Mi-am trecut degetele peste ele, cum făcusem de atâtea ori înainte.

Apoi, mi-a făcut semn spre celălalt plic.

— E o fotografie a ta cu Moh. Şi certificatul lui de deces. Mă gândeam că vrei să-l păstrezi.

Am stat câteva clipe pe gânduri, înainte de a-i răspunde, şi am zâmbit în sinea mea.

— Mulţumesc, Indy. Dar n-am nevoie de certificatul de deces.

— Te înţeleg, a spus, pe un ton compătimitor.

— Pentru că fiul meu nu a murit. Ştiu că e viu.

Conacul Astbury
iulie 2011

Capitolul 42

Rebecca lăsă paginile din mână şi aruncă o privire la ceasul de la capul patului. Era trecut de miezul nopţii. Se uită prin camera slab luminată, cu inima încă tremurându-i în piept de emoţie.

Violet Astbury adusese pe lume un copil chiar în locul în care se afla ea acum. Fusese o femeie tânără şi sănătoasă, care se plânsese de dureri de cap şi de greaţă şi ulterior decedase.

— Termină! îşi şopti Rebecca, simţind că o cuprinde tot mai tare panica. Violet a murit la naştere!

Coborî din pat şi începu să se plimbe prin cameră, vorbind de una singură, ca să se calmeze.

— Ce Dumnezeu, Rebecca, tu nu eşti gravidă!

După aceea, îşi aminti că doctorul o întrebase exact acest lucru şi că nu primise încă rezultatele analizelor. Izbucni în plâns, de teamă şi deznădejde. Chiar dacă totul nu era decât o nălucire a minţii ei, nu mai putea rămâne nicio clipă în camera aceea încărcată de amintirile şi de tragedia lui Violet. Speriată, hotărî să îl caute pe Ari.

Ieşi tiptil din apartament şi o luă pe coridoarele întunecoase, ciocănind şi deschizând uşor fiecare uşă, în încercarea de a distinge ceva în bezna din camere. Pe coridorul ei, toate păreau nelocuite, aşa că traversă palierul, trecu de scara principală şi se apucă să deschidă uşile de pe partea opusă.

Îi răsună brusc un sunet familiar în urechi. Era vag şi îndepărtat, dar acelaşi cântec strident pe care îl auzise în vise. Deşi înspăimântată, ştia că trebuie să afle de unde vine sunetul pe care Anahita îl descria ca prevestitor de moarte, aşa că porni în direcţia lui.

Se opri în holul întunecos. Cântecul părea să răsune din spatele uşii în faţa căreia se găsea. Îşi adună curajul, apăsă uşor pe clanţă şi crăpă uşa câţiva centimetri.

Aruncă o privire prin deschizătură. Era o lumină slabă în cameră, iar, în stânga, se desluşea o siluetă aşezată în faţa unei oglinzi. Deschise uşa mai mult şi observă că silueta stătea la o măsuţă de toaletă şi cânta în timp ce îşi pieptăna părul lung şi blond. Chiar şi de la distanţă, recunoscu parfumul văratic care se răspândea în unele nopţi în dormitorul ei – parfumul lui Violet. Mai împinse uşa puţin, încercând să distingă chipul femeii

în oglindă, dar cântecul încetă deodată. Femeia îi simţise prezenţa.

Dădu să se întoarcă spre ea, dar Rebecca o luă la goană pe coridor, gâfâind. Când să ajungă la adăpostul camerei sale, o siluetă îi ieşi în cale din beznă şi o prinse din fugă.

Rebecca scoase un ţipăt în momentul în care se simţi prinsă de mâini şi trasă în dormitor.

— Sst! Sunt eu, Ari! îi zise el, în timp ce ea se zbătea să scape din braţele lui, gemând şi gâfâind. Ce-ai păţit, Rebecca? Ce te-a speriat? Calmează-te, te rog.

Rebecca se sprijini cu mâinile pe pat şi rămase o vreme aplecată, chinuindu-se să îşi recapete suflul.

— Scapă-mă de-aici, Ari. Te rog! Cred că mă otrăveşte cineva... ca pe Violet... şi am văzut o femeie ciudată într-un dormitor, care se pieptăna şi cânta. Nu... trase aer în piept de câteva ori, simţind că se înăbuşă. Nu ştiu dacă e vie sau fantomă, dar am văzut-o cu ochii mei, Ari, îţi jur. Şi ştiu că a mai intrat în camera mea când dormeam. O, Doamne... aici a murit Violet! spuse Rebecca şi se prăbuşi din picioare. Scoate-mă de-aici, Ari. În seara asta! Acum! Mi-e frică, mi-e aşa frică, suspină ea.

Ari îngenunche ezitant lângă ea.

— Rebecca, îmi dau seama că ai suferit un şoc, că eşti încă bolnavă şi probabil ai febră, şi din cauza asta ai halucinaţii...

— Nu! Am văzut-o cu ochii *mei* şi am auzit-o cu urechile mele. Te rog, Ari, îl imploră ea, crede-mă. Nu sunt nebună! Femeia e reală.

— Bine, spuse Ari. Te cred. Hai să analizăm raţional. Suntem într-o casă imensă, cu cine ştie câte camere, şi nu e exclus ca Anthony să aibă vreo musafiră. Nu e obligat să ne spună nouă, am dreptate?

— Da, dar am simţit-o şi am mai auzit-o şi altă dată, stărui Rebecca. Uneori, noaptea, îi simt parfumul – acelaşi pe care îl folosea *Violet* Dacă mai e o femeie în casă, e aici de ceva timp. Dar de ce n-am văzut-o până acum şi de ce-ar fi intrat în dormitorul meu? Chiar a intrat, Ari. Mi-a fost aşa rău în ultima vreme, am avut migrene şi greţuri... exact ca Violet. Jur că încearcă să mă omoare cineva. Vreau să plec de-aici.

— Rebecca, zise Ari, privind-o cum tremură de frică şi de emoţie, e normal să te simţi aşa. Când citeşti povestea Anahitei,

asemănarea dintre tine şi Violet pare deja şocantă. Dar e absurd să te gândeşti că cineva a pus la cale să vii aici, ca să îţi facă rău. Boala ta e o coincidenţă nefericită şi te laşi prea mult influenţată de imaginaţie. Ai încredere în mine, Rebecca. E logic ce-ţi spun.

— Nu-mi pasă ce-i logic, Ari, zise ea, printre lacrimi. Vreau să plec din casa asta. Vreau să plec *imediat.*

— Bine, Rebecca, dar toate hotelurile sunt închise la ora asta. E aproape unu dimineaţa. Te muţi mâine.

— O, Doamne! gemu Rebecca, n-am nici măcar încuietoare la uşă. Oricine poate să intre şi să…

— Rebecca, spuse Ari, răbdător, te simţi în siguranţă lângă mine? Ai încredere în mine?

— În seara asta, nici nu ştiu în cine să am încredere, răspunse ea, după câteva clipe de gândire.

— Vrei să dorm în salonul alăturat astă-seară? Ai nevoie de odihnă.

— Ah, dacă mai aud pe cineva că îmi spune asta, o iau razna, oftă Rebecca.

— Chiar dacă are dreptate? zise Ari, zâmbind. Te ajut să te ridici?

— Nu, mă descurc, răspunse ea şi se ridică cu greu, după care se duse spre pat. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai dormi pe canapeaua din cealaltă cameră.

— Cu mare plăcere. Noapte bună, Rebecca.

— Mulţumesc. Îmi cer scuze dacă ţi se pare că mă port ca o smiorcăită.

— Nu-i nimic. E de înţeles.

— Ari?

— Da? spuse el, zâmbind, din pragul uşii.

— Mâine vreau să-ţi pun câteva întrebări despre povestea străbunicii tale.

— Desigur, dar deocamdată încearcă să te odihneşti.

În dimineaţa următoare, Rebecca se trezi cu un tresărit. Se simţea dezorientată. Îşi aminti cele întâmplate cu o seară în urmă, coborî de îndată din pat, fugi în salon şi observă că e gol. Ieşi din cameră şi o luă pe coridor.

În capătul scării, dădu de Ari şi de doamna Trevathan. Vorbeau în şoaptă şi se întoarseră amândoi spre ea, când o văzură.

— Bună dimineaţa, somnoroaso! spuse Ari. E trecut de prânz.

— O, Doamne, exclamă Rebecca. Am filmări după-amiază şi trebuie să-mi fac bagajele, ca să plec de-aici şi…

— Rebecca scumpo, linişteşte-te, zise doamna Trevathan şi se duse spre ea, urmată de Ari. Ari mi-a povestit ce s-a întâmplat aseară şi e foarte simplu de explicat. Hai înapoi în camera ta.

— Serios, Rebecca, întări Ari. Chiar aşa e.

— Abia aştept să aud. Ştiu ce-am văzut şi nu sunt nebună, zise ea neîncrezătoare, în momentul în care intrară în dormitorul ei. Se aşeză pe pat, cu mâinile în sân. Bun, cine-i femeia? Şi de ce-a intrat în camera mea în unele nopţi? Ştiu că a intrat, doamnă Trevathan, nu încercaţi să mă convingeţi că nu-i adevărat.

— Te cred, draga mea, spuse menajera. Femeia pe care ai văzut-o aseară e mama mea, Mabel. A fost doica Înălţimii Sale şi l-a îngrijit de când era bebeluş.

— Mama dumneavoastră? Ce caută aici?

— Dă-mi voie să-ţi explic, Rebecca. Tata a murit acum douăzeci de ani, iar după ce s-a pensionat, mama a locuit singură, în sat. Dar, acum vreo doi ani, a început să cadă şi să aibă scăpări de memorie. Are nouăzeci şi unu de ani, sărmana.

— E explicabil, spuse Rebecca.

— I-am spus Înălţimii Sale că nu-mi rămâne decât să îmi dau demisia, ca să pot avea grijă de ea. Domnia Sa a găsit altă soluţie. S-a oferit să transforme două dintre camerele de la mansardă într-un apartament pentru mama. La început, toate au mers bine. Puteam să am grijă şi de ea, şi de Înălţimea Sa, dar de un an încoace, starea ei s-a agravat. Înălţimea Sa a avut generozitatea de a-i angaja o soră medicală care să o supravegheze în permanenţă. Dacă nu mă înşel, ai întâlnit-o în bucătărie, chiar în ziua în care-ai sosit, scumpo.

— Aşa e, confirmă Rebecca. Şi am mai văzut-o o dată, afară, împingea o bătrână într-un scaun cu rotile. Sinceră să fiu, m-am gândit că sunt figurante în film.

— Ei bine, aceea era mama. Problema, Rebecca, e că uneori nu ştie ce face şi umblă haihui. Mai ales noaptea, când doarme asistenta. Camera în care ai văzut-o aseară a fost camera ei pe

vremea când era doica Înălţimii Sale. Nu e prima oară când o găsesc acolo. Deci, ţi-a mai venit inima la loc, scumpo?

— Dar sunt convinsă că femeia pe care-am văzut-o aseară nu era bătrână, zise Rebecca încruntată. Nu i-am văzut faţa, dar avea părul lung şi blond şi cânta în timp ce se pieptăna.

— Şi mama are părul lung, spuse doamna Trevathan, mai degrabă alb decât blond. Îmi pare rău pentru sperieturile pe care le-ai tras, dar îţi dau cuvântul meu că nu e nicio stafie în casă şi nici vreo persoană care să-ţi facă rău. Doar o bătrânică inofensivă, care mai uită pe unde umblă.

— Probabil m-a tulburat povestea pe care mi-a dat-o Ari, despre Violet Astbury, mărturisi Rebecca. Şi ea avea migrene, exact ca mine, şi, după ce-a murit, lumea a suspectat că a fost otrăvită.

— Rebecca era foarte surescitată aseară, interveni Ari. Nu crede că încearcă cineva să o otrăvească, nu-i aşa, Rebecca?

— Bineînţeles că nu, spuse ea repede, înţelegând aluzia.

— Am înţeles, zise doamna Trevathan. Stai aici cu Rebecca până când îi pregătesc micul dejun. Mă gândeam să fac nişte ouă jumări cu pâine prăjită. Îl rogi pe domnul Malik să guste înainte, dacă-ţi faci griji, adăugă, înainte de a ieşi.

— Of, spuse Rebecca. S-a supărat rău.

— O să-i treacă, răspunse Ari, neputându-şi ascunde un rânjet. Problema care se pune acum, eşti mulţumită de explicaţia doamnei Trevathan şi rămâi aici sau vrei să-l rog pe Steve să-ţi caute un hotel?

— Nu ştiu. Cred că am exagerat aseară.

— Bine. Te gândeşti şi îmi spui. La nevoie, fac ce făceau strămoşii mei, când erau în slujba britanicilor, şi dorm în faţa uşii, ca să te păzesc.

— Nu râde de mine, Ari! Doamne, când mă gândesc la tragedia despre care am citit aseară, oftă ea. Rea femeie a fost Maud Astbury. Ea a crescut-o pe Daisy, mama lui Anthony. Nici nu-i de mirare că-i cam ciudat.

— Sincer să fiu, ca o familie şi un domeniu atât de mari să supravieţuiască timp de patru sute de ani, cei care le conduc trebuie să fie neîndurători. Maud Astbury a văzut că se apropie sfârşitul şi a făcut ce se impunea ca să le salveze pe amândouă.

— Dar nu i-a reuşit. Dacă Anthony n-are vreun copil ascuns, numele familiei piere oricum odată cu el.

— Ai dreptate. Apropo, am citit aseară jurnalul lui Donald. De-asta nu dormeam şi te-am auzit umblând pe coridor în toiul nopţii. M-a ajutat să-mi lămuresc anumite nedumeriri. Îţi mulţumesc că mi l-ai dat.

— Crezi că ar trebuie să i-l dăm lui Anthony?

— Pot să te întreb ceva, Rebecca? Acum, că ai citit povestea, crezi că Moh chiar a murit înecat în pârâu?

Rebecca trase aer în piept, înainte de a răspunde.

— Nu prea ştiu ce să spun. Ideea e că nu există dovadă nici c-ar fi murit, nici c-ar fi trăit.

— Aşa e, dar după ce m-am îndoit atâta vreme de povestea Anahitei, acum parcă simt că n-a murit, zise Ari încet. Vreau neapărat să aflu adevărul înainte să plec.

— Bănuiesc că ştii că Tilly, prietena Anahitei, a fost bunica doamnei Trevathan. Ceea ce înseamnă că mama ei de nouăzeci şi unu de ani, care m-a speriat de moarte aseară, s-a jucat cu Moh când era mică.

— Da, ai dreptate! Sigur era prea mică ca să-şi mai amintească ceva, dar nu ştii niciodată de unde sare iepurele. Poate îi fac o vizită mai târziu.

— Sunt sigură că şi doamna Trevathan ştie mai multe decât spune.

— Poate că e prea loială lui Anthony şi familiei Astbury şi nu vrea să le dezvăluie secretele. Dar, chiar şi aşa, cred că eşti în siguranţă aici. N-aş vrea să pleci cu impresia că există fantome sau că eşti reîncarnarea lui Violet Astbury.

— Bine, gata cu predica, spuse Rebecca, cu un zâmbet resemnat. Când priveşti lucrurile la lumina zilei, pare într-adevăr o nebunie.

— Bun. Acum, te rog să mă scuzi, dar am ceva de făcut. Dar, dacă vrei, mai stau puţin, ca să gust din mâncarea ta.

— Ari!

— Glumeam. Ne vedem mai târziu.

Rebecca devoră conştiincioasă toată mâncarea pregătită de doamna Trevathan, deşi nu-i era deloc foame şi nici nu se dădea în vânt după ouăle jumări. După prânz, când trecu Steve pe la ea, îl anunţă că poate filma în acea după-amiază, chiar dacă o supăra în continuare durerea de cap.

Toată lumea o întâmpină cu îmbrăţişări, în momentul în care îşi făcu apariţia pe platou. Nu ştia sigur dacă atitudinea lor

afectuoasă se datora faptului că se despărţise de Jack ori pentru că fusese bolnavă.

Robert veni să discute cu ea între patru ochi, înainte de a începe filmările.

— Scumpa mea, eşti o profesionistă desăvârşită şi îţi mulţumim pentru asta. Încercăm să turnăm scena cât mai repede posibil, pe urmă te duci în cameră şi te odihneşti. Te aşteaptă un program încărcat mâine.

James îi oferi cea mai călduroasă îmbrăţişare, în timp ce aşteptau să înceapă scena.

— Mi-a părut rău să aud că te-ai despărţit de Jack, zise el. Chiar s-a terminat totul?

— Dacă nu îşi revine, categoric.

— Mă simt oarecum vinovat că, şi din cauza mea, a căzut în dizgraţie. N-am fost tocmai un participant nevinovat la chefurile de la Ashburton.

— Cum a fost chelneriţa? îl întrebă ea, pe un ton tăios.

James se înroşi la faţă, şi Rebecca îşi dădu seama că întrebarea ei nimerise drept la ţintă.

Exact atunci, Robert strigă „Acţiune!”

— Sincer să fiu, nu mi-o amintesc prea bine, răspunse James, după ce Robert se declară mulţumit de dublă. Nu vreau să dau vina pe Jack, pentru că m-am lăsat uşor ispitit, dar, între noi fie vorba, băiatul e un chefliu şi jumătate.

Strigătul lui Robert o scuti pe Rebecca de un răspuns.

După o jumătate de oră de filmări fragmentate, Robert anunţă că au terminat, iar Rebecca se duse repede la Garderobă. Zece minute mai târziu, când ieşi, se auzi strigată de doamna Trevathan.

— Rebecca, ce bine că te-am prins! Înălţimea Sa voia să ştie dacă puteţi lua cina împreună astă-seară. A spus că nu te-a mai văzut de câteva zile.

— Da, bineînţeles, zise Rebecca, simţindu-se vinovată că îşi neglijase gazda în ultima perioadă.

— Grozav! Asta o să-l mai binedispună. N-a fost tocmai în apele lui în ultima vreme, zise doamne Trevathan, cu o figură îngrijorată.

— E bolnav?

— Nu, scumpo, dar toată hărmălaia asta cu filmul şi discuţiile despre bunica lui iscate de venirea domnului Malik l-au cam

tulburat. Ah, era să uit. A sunat doctorul Trefusis şi a zis că vine mâine să-ţi aducă rezultatele analizelor.

— Mulţumesc că m-aţi anunţat, doamnă Trevathan. Ne vedem mai târziu.

În timp ce urca spre cameră, numele „Trefusis” îi tot răsuna în minte, până ce făcu legătura cu medicul din povestea Anahitei. Trecutul părea să se întrepătrundă neîncetat cu prezentul în locul acela…

După o oră de odihnă, se simţi mai întremată şi făcu o baie. La ora şapte, tocmai când se gândea cu ce să se îmbrace la cină, bătu cineva la uşă. Deschise şi dădu cu ochii de Ari.

— Bună. Intră!

— Cum te simţi?

— Bine. Iau cina cu Anthony astă-seară, spuse Rebecca, ridicând dintr-o sprânceană. Să fiu sinceră, n-am niciun chef.

— Partea bună e că nu durează niciodată mai mult de nouă şi jumătate, aşa că te poţi culca devreme.

— Mi-e ruşine pentru tevatura cu Jack, aşa că o să profit de ocazie ca să-i explic ce s-a întâmplat şi să-i cer scuze. Mănânci şi tu cu noi? întrebă Rebecca, sperând la un răspuns afirmativ.

— Nu, n-am fost invitat.

— Ah, îşi aminti brusc Rebecca. Mi-am dat seama că doctorul care m-a consultat zilele trecute trebuie să fie rudă cu cel care era în cârdăşie cu Maud Astbury. Poartă acelaşi nume de familie.

— Serios? Uite că a mai apărut o pistă. Mersi pentru informaţie. Te las să te pregăteşti. Distracţie frumoasă cu Anthony şi, dacă ai nevoie de mine, camera mea e în capătul culoarului, pe dreapta.

— Cred că mă descurc. Steve mi-a zis că filmează în parc până după miezul nopţii. Au rămas în urmă din cauza unui cal nesuferit, care nu-şi învaţă replicile cum trebuie. Cel puţin, de data asta, nu e vina mea, zise Rebecca, cu un zâmbet şters.

— Bine. Ne vedem mai târziu.

După plecarea lui Ari, Rebecca se uită la ceas şi văzu că e aproape ora cinei.

Douăzeci de minute mai târziu, intră în salon şi rămase surprinsă să îl vadă pe Anthony îmbrăcat într-o jachetă nouă de tweed. Avea părul spălat şi pieptănat cu grijă şi era proaspăt bărbierit.

— Bună seara, Rebecca! spuse el, întâmpinând-o cu unul dintre rarele lui zâmbete. Ia loc.

— Mulţumesc.

— Doamna Trevathan mi-a spus că nu te-ai refăcut complet, aşa că i-am urmat sfatul şi vom mânca peşte astă-seară. Să nu-ţi cadă greu la stomacul tău sensibil.

— Eşti foarte amabil, Anthony, zise ea şi se aşeză la masă.

— Dă-mi voie să-ţi spun că arăţi absolut minunat.

— Mulţumesc, răspunse Rebecca, uşor derutată de eforturile evidente ale lui Anthony de a-i intra în graţii.

— Ţi-ai revenit după drama despărţirii de prietenul tău?

— M-am mai obişnuit cu ideea. Nu mi-am dorit asta, dar n-am avut de ales.

— Când dragostea moare, trebuie să faci ce se cuvine.

— Nu e chiar atât de simplu, dar mă simt împăcată.

— Hai să închinăm un pahar pentru vremuri mai liniştite şi întoarcerea la normalitate, propuse Anthony şi se oferi să îi toarne vin.

— Aş prefera doar apă astă-seară, spuse Rebecca.

Îşi făcu apariţia doamna Trevathan, cu peştele.

— Pare o mâncare sănătoasă, remarcă Anthony. Americanii se dau în vânt după peşte, nu? Din câte ştiu, Violet comanda peşte proaspăt de la Lynmouth. Noi, englezii, suntem mai carnivori.

— Nici americanii nu refuză o friptură bună, răspunse Rebecca.

— Deci, spuse Anthony, luând cuţitul şi furculiţa, mai e doar o săptămână, după care presupun că te întorci la New York?

— Mai mult sau mai puţin. Mai stăm câteva zile la Londra, ca să finalizăm lucrările de post-producţie. O să fie ciudat să revin la New York. O să-mi fie dor de liniştea de la conacul Astbury.

— Serios?

— Da. M-am simţit minunat aici, Anthony. Îţi mulţumesc din suflet pentru ospitalitatea şi amabilitatea pe care mi le-ai arătat.

— N-ai pentru ce. Mi-a făcut plăcere să te am aici.

O vreme, mâncară în tăcere.

— Delicioasă, zise Anthony, după ce îşi termină porţia şi se şterse la gură cu un şervet.

— Într-adevăr, confirmă Rebecca.

— Rebecca dragă, eşti absolut sigură că nu ai nicio legătură de sânge cu bunica mea, Violet? întrebă Anthony, pe neaşteptate. Simt că soarta te-a adus la Astbury.

— Cât pot fi de sigură. Cred că e doar o coincidenţă.

Îi zâmbi, încercând să reducă tensiunea pe care o simţi în clipa în care Anthony puse jos cuţitul şi furculiţa şi o fixă cu privirea.

— Eu nu cred.

Anthony îşi împreună mâinile, încleştându-şi şi descleştându-şi degetele lungi.

— Ideea e, Rebecca, că eu…

— Ce e, Anthony? întrebă ea, ghicindu-i disperarea de a spune ceva.

— Iartă-mă dacă nu am ales chiar cel mai potrivit moment, dar trebuie să-ţi vorbesc înainte de a-ţi face planuri de plecare. Aşadar… din clipa în care te-am văzut, am ştiut că soarta mi te-a trimis. Eşti imaginea leită a bunicii mele din America. Crezi în reîncarnare, Rebecca?

— Sinceră să fiu, nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse ea, neliniştită de turnura pe care o lua discuţia.

— Eu cred, zise Anthony. Când eram mic, mama spunea mereu că sunt ca Violet, şi semănăm, într-adevăr, cu ea. Pe urmă, ai venit tu din America, la fel de tânără şi de frumoasă, cum era ea, continuă Anthony şi o prinse de mână. Nu-ţi dai seama că aşa a fost scris să fie?

— Scris să fie? repetă Rebecca, derutată şi stânjenită de atingerea mâinii lui.

— Mă refer la noi doi! Donald şi Violet, care au murit tragic, la vârste atât de fragede, şi nu au putut duce Astbury spre viitor. Dar sunt sigur că noi doi putem.

— Nu…

— Ştiu că e un şoc pentru tine, reluă Anthony, negăsindu-şi cuvintele, dar eu sunt un gentleman şi nu îmi puteam mărturisi sentimentele câtă vreme erai logodită cu alt bărbat. Soarta însă a înlăturat acest obstacol din calea noastră. Chiar nu vezi asta, Rebecca?

— Sincer, Anthony, nu ştiu ce să spun.

Rebecca se uită spre uşă, aşteptând ca doamna Trevathan, de regulă atât de promptă, să vină să strângă farfuriile şi să mai alunge tensiunea din încăpere.

— I-am spus doamnei Trevathan să nu ne deranjeze până când nu o chem eu, explică Anthony, parcă citindu-i gândurile. Stai fără grijă că nu vom fi întrerupţi. Am ţinut să îţi spun astă-seară, pentru că ştiam că vei avea nevoie de câteva zile de gândire, continuă Anthony şi băgă mâna în buzunar, de unde scoase o cutiuţă tocită din piele. Rebecca Bradley, îmi faci onoarea de a te căsători cu mine?

Rebecca îl privi cum deschide cutia în care se afla un inel superb, cu safire şi diamante.

— E acelaşi inel pe care i l-a oferit Donald lui Violet, când i-a cerut mâna. Nu şi l-a scos de pe deget până în ziua în care a murit. Acum, locul lui e pe degetul tău. Întinde mâna, Rebeca, să vedem dacă se potriveşte.

Ea îl privi năucită cum o prinde de mână şi îi pune inelul pe deget. Se potrivea de minune.

— Aşa, spuse Anthony, zâmbind încântat. S-a întors acolo unde-i e locul.

Rebecca se uită la inelul care scânteia în lumina candelabrului.

— Deci, ce spui, Rebecca? întrebă Anthony, entuziasmat. Te mai gândeşti la propunerea mea?

Rebecca era conştientă că trebuie să îşi aleagă cuvintele cu cea mai mare atenţie.

— Iartă-mă, Anthony. Mă simt măgulită de cererea ta, dar, cum ai spus şi tu, până mai ieri eram logodită cu alt bărbat. Nu cred că pot trece peste asta atât de repede. Mai mult decât atât, ne cunoaştem foarte puţin.

— Îmi dau seama că ai nevoie de timp de gândire, dar am petrecut multe ore împreună de când ai venit şi te-am primit în casa mea, ca să fii protejată. Nu am nicio îndoială că tu eşti femeia pe care o aştept de o viaţă. Gândeşte-te cum am putea reconstrui Astbury împreună! Prezenţa ta a reînsufleţit atmosfera, exact cum a făcut şi Violet, la vremea ei. Cu tine alături, în calitate de Lady Astbury, aş avea forţa şi încrederea de a reda acestei case gloria de altădată, pentru copiii noştri. Căsătoreşte-te cu mine, Violet, stărui el.

— Numele meu e Rebecca, Anthony, îi replică ea apăsat.

— Iartă-mă, spuse el, cu un zâmbet blând. E o greşeală explicabilă.

— Da, dar…

— Vino încoace.

Anthony ocoli greoi masa, o prinse de umeri şi o trase spre el. Nu apucă să se împotrivească, căci buzele lui erau deja lipite de gura ei în încercarea de a o săruta cu forţa. Se zbătu, dar nu reuşi să scape din strânsoarea mâinilor lui. Anthony îi dădu drumul pe neaşteptate. Rebecca se ridică repede de pe scaun şi ţâşni spre uşă, însă el o prinse de mână şi o opri.

— Te rog să mă ierţi. M-am înfierbântat. Eşti atât de frumoasă, adăugă, cu o figură sfioasă. Iartă-mă că m-am pierdut cu firea.

Se întoarse spre el şi îşi smuci mâna din strânsoare. El îi dădu drumul, fără să se împotrivească, cu o privire deznădăjduită şi adus de umeri. Rebecca simţea un amestec de milă şi repulsie. Duse încet mâna dreaptă spre stânga, îşi scoase inelul lui Violet de pe deget şi i-l înapoie.

— Îmi pare rău, Anthony, dar nu mă pot căsători cu tine. Cred că e mai bine să plec cât mai curând cu putinţă. Îţi mulţumesc pentru ospitalitatea cu care m-ai găzduit în aceste câteva săptămâni. La revedere!

Rebecca se întoarse cu spatele şi porni repede spre uşă.

— Nu pleca, Violet, te rog. Nu mă părăsi.

Rebecca ieşi din salon şi o luă la fugă pe scări, spre liniştea dormitorului ei. Intră şi se trânti pe un scaun, gâfâind.

Nu mai avea nicio umbră de îndoială că trebuie să plece de la conacul Astbury. Bietul Anthony, cu nălucirile lui, chiar credea că e Violet. Încă năucită de cele întâmplate, îşi aruncă lucrurile în valiză, gândindu-se cum ar putea părăsi casa, fără ca Anthony să încerce să o împiedice. Mai întâi, se va duce să vadă dacă Ari e în camera lui; în caz contrar, ştia că echipa de filmare se află pe undeva prin parc.

Deschise temătoare uşa şi aruncă o privire pe coridor. Părea pustiu, aşa că bătu la uşa lui Ari, iar, când nu primi niciun răspuns, o deschise şi se convinse că nu e nimeni înăuntru. Pentru că nu dorea să mai stea nicio clipă în casa aceea, ocoli iute scara principală şi o luă pe scara servitorilor ce ducea în bucătărie.

Cât pe ce să cadă pe treptele înguste, în timp ce târa valiza după ea, deschise uşa şi dădu buzna în bucătăria pustie. Traversă holul în goană şi răsuflă uşurată când se văzu în curte.

Se strecură printre furgonetele în care erau depozitate echipamentele de filmare.

Totul era cufundat în beznă, căci nu se zărea nici urmă de lună pe cer. Rebecca se ascunse în spatele gardului viu din capătul curţii, ca să îşi tragă sufletul, şi ciuli urechile, în speranţa de a descoperi unde au loc filmările. Era o linişte deplină. Se căzni să îşi amintească despre ce scenă e vorba – ceva legat de un cal – şi ajunse la concluzia că trebuie să se desfăşoare undeva, pe lângă aleea principală. Traversă tiptil suprafaţa cu pietriş şi se îndreptă spre partea din faţă a casei, ţinându-se la adăpostul tufişurilor, ca să nu o zărească cineva. Odată ce coti pe după casă şi intră în parcul care mărginea aleea, Rebecca realiză că făcuse o greşeală. De acolo, lumina puternică a reflectoarelor folosite la filmările nocturne se desluşea vag din mlaştinile care se întindeau dincolo de grădina din spate.

Ascunse valiza într-o tufă – cu gândul de a o recupera mai târziu, căci o încurca prea mult – şi făcu cale întoarsă, furişându-se până în spatele casei, iar, de acolo, pe marginea întunecoasă a grădinii împrejmuite. Prin gardul înalt de tisă care despărţea grădina de mlaştină, se distingeau luminiţele care o conduceau la echipa de filmare şi la adăpost. Iuţi pasul. Odată ajunsă la gard, trecu printr-o deschizătură şi zări platoul de filmare, aflat la nici trei sute de metri depărtare.

— Slavă Domnului! îşi zise uşurată şi se opri câteva secunde, ca să îşi tragă sufletul şi să îşi adune forţele pentru a străbate în fugă ultimele sute de metri prin câmpul deschis.

Auzi deodată un foşnet în spate. Dădu să întoarcă capul, dar, înainte să vadă ce se petrece, cineva îi astupă gura şi nasul cu o cârpă. În timp ce se zbătea să respire, simţi un miros puternic în nări şi o apucă ameţeala.

Câteva secunde mai târziu, Rebecca îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 43

Dură un timp până să descopere scara care ducea la mansarda casei, dar, într-un final, Ari nimeri pe un coridor îngust şi întunecos. Porni prin labirintul de holuri, întrebându-se care este camera în care Anahita petrecuse ultima vară acolo.

Sonorul televizorului îl lămuri care e zona locuită în prezent şi ciocăni la uşă. Câteva secunde mai târziu, îi deschise o femeie îmbrăcată în uniformă de asistentă medicală.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă ea, cu o privire suspicioasă.

— Mă scuzaţi. Aş dori să vorbesc cu mama doamnei Trevathan. Am înţeles că locuieşte aici.

— Aşa e, dar îmi puteţi spune despre ce e vorba?

— Sunt în vizită aici şi fac cercetări despre istoria familiei Astbury. Ştiu că doamna a fost angajată aici şi mă gândeam că îmi poate clarifica anumite chestiuni.

— Am înţeles, zise asistenta, nu foarte convinsă.

— Vicky dragă, cine-i la uşă? se auzi o voce cu un puternic accent de Devon.

— Un domn care doreşte să vorbească cu tine despre perioada în care ai lucrat aici, Mabel.

— Invită-l înăuntru, spuse vocea.

Asistenta îi făcu loc lui Ari. Pătrunse într-un salon confortabil, unde era excesiv de cald, şi dădu cu ochii de o bătrână aşezată pe un scaun în faţa televizorului cu sonorul dat la maximum. Părul alb îi era prins în coc la ceafă şi avea aceiaşi ochi verzi şi sfredelitori ca ai fiicei sale.

— Bună seara! spuse ea. Cine eşti dumneata?

— Mă numesc Ari Malik. Fiica dumneavoastră mi-a spus că locuiţi aici. Sunt musafirul lordului Astbury.

— Da, parcă îmi amintesc că fiica mea, Brenda, a pomenit de dumneata, dar nu mi-a spus că vei veni în vizită. N-are a face. Te-am văzut în grădină când mă uitam pe fereastră. Opreşte televizorul, Vicky, că e prea mare hărmălaie, îi ceru asistentei. Spune, tinere, ce voiai să mă întrebi?

— Îmi permiteţi să iau loc?

— Desigur. Am uitat să mă prezint. Numele meu e Mabel Smerden.

— Încântat să vă cunosc, doamnă Smerden, şi vă mulţumesc că aţi acceptat să vorbiţi cu mine. Am venit la Astbury pentru că am descoperit că un strămoş al meu a petrecut primii trei ani

din viaţă aici. Se numea Moh Prasad şi, dacă nu mă înşel, mama lui, Anahita, era bună prietenă cu Tilly, mama dumneavoastră. Iar, din câte am înţeles, chiar v-aţi jucat cu Moh când eraţi mică.

Treptat, zâmbetul îi pieri de pe faţă lui Mabel, şi bătrâna se rezemă de speteaza scaunului.

— Mama a murit şi nu-mi mai aduc aminte nimic.

— E foarte probabil, spuse Ari, observându-i stânjeneala. Dar chiar şi un amănunt, oricât de mic, m-ar putea ajuta să aflu ce s-a întâmplat cu el. De exemplu, eram curios dacă există vreo fotografie a lui Moh. Ştiu că mama dumneavoastră avea grijă de el şi petreceaţi mult timp împreună.

Femeia pufni.

— E posibil să existe vreo fotografie, printre lucrurile mamei.

— Mi-ar face mare plăcere s-o văd.

— Vicky? îi strigă asistentei, pe un ton poruncitor. Adu cutia aia veche de carton de sub patul meu.

Asistenta se supuse şi reveni în salon, cu cutia în braţe.

— Dă-i-o domnului Malik, Vicky. S-ar putea să găseşti una sau două fotografii de-ale rudei dumitale. Cu siguranţă, sunt câteva cu mine, când eram bebeluş.

— Mulţumesc, zise Ari.

Deschise cutia şi găsi rămăşiţele în alb şi negru ale unei epoci de mult apuse. Cele mai recente erau aşezate la suprafaţă şi o înfăţişau pe doamna Trevathan în copilărie. Ari scotoci atent printre ele, minunându-se de calitatea şi conţinutul fotografiilor care îl transportau înapoi în timp. Avea senzaţia că vede rezumatul transformărilor petrecute în ultimul secol. Deodată, spre fundul cutiei, observă fotografia unei femei, care era fără îndoială străbunica lui, Anahita, alături de altă femeie, care nu putea fi decât Tilly. Stăteau ţepene pe două scaune, în faţa unei case din piatră, şi fiecare ţinea pe genunchi câte un copil – Mabel şi Moh. Ari se uită fascinat la copilul lui Donald şi al Anahitei. Era precum un heruvim – ca mai toţi bebeluşii –, iar părul negru şi ochii mari îi accentuau asemănarea cu mama lui. Mai erau şi alte fotografii, care îi înfăţişau pe Moh şi pe Anahita la o serbare de Crăciun. Analizând-o cu atenţie, observă că fusese o femeie extrem de frumoasă.

— Ai găsit vreuna? întrebă Mabel.

— Da. Păreau atât de fericiţi, spuse Ari şi întinse mâna să i-o arate.

— Într-adevăr. Poţi s-o păstrezi dacă vrei. Eu n-am ce face cu ea.

— Vă mulţumesc, zise Ari. Nici nu vă imaginaţi cât de mult înseamnă pentru mine.

— Vrei ceva de băut, tinere? Pe la ora asta, beau în general o cană de lapte cu cacao. Rareori se întâmplă să am vreun musafir.

— O cană de ceai ar fi numai bună, răspunse Ari.

— Foarte bine. Vicky, eşti drăguţă să pui ceainicul pe foc?

După plecarea asistentei, Ari spuse:

— Mabel, ştiu că erai mică când s-a întâmplat, dar ţi-a povestit vreodată mama ta cum a murit Moh? Am înţeles că a căzut de pe cal în apropiere de căsuţa în care locuia cu mama lui.

— Cum de ştii asta? întrebă Mabel surprinsă.

— Înainte să moară, Anahita mi-a încredinţat povestea vieţii ei. Lady Selina a anunţat-o că Donald s-a dus să îl ia pe Moh, imediat după arestarea ei, şi că atât tatăl, cât şi fiul au decedat, după ce calul i-a aruncat din şa. Se pare că Moh s-ar fi înecat în pârâu.

— Of… of, Doamne! suspină Mabel, cu lacrimi în ochi. Domnule Malik, realizezi că deschizi cutia Pandorei, nu-i aşa? spuse bătrâna, în momentul în care intră asistenta cu băuturile. Mulţumesc, zise Mabel, stăpânindu-şi emoţiile, şi luă cana din mâna lui Vicky. Du-te mai bine în camera ta, cât discut cu domnul Malik.

— Mă strigi dacă ai nevoie de mine, spuse Vicky şi ieşi.

— Mabel, ştii foarte bine despre ce vorbesc, nu?

— Da, din păcate, ştiu, răspunse ea, după câteva secunde. Trebuiau să-i spună ceva mamei lui, altminteri biata femeie nu şi-ar fi găsit liniştea până când nu afla unde e. Ca orice mamă.

— Din nefericire, Mabel, Anahita nu şi-a găsit niciodată liniştea. Chiar dacă a primit certificatul de deces al lui Moh, înainte să plece în India, nu a crezut nicio clipă că fiul ei a murit în acea zi, odată cu Donald.

Mabel oftă prelung, cu ochii pierduţi în depărtare.

— Femeia aia, zise ea, în cele din urmă, nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să obţină tot ce dorea.

— Te referi la Lady Maud?

— Da, scumpule, la ea. Chiar dacă petrecea mult timp în capelă, nu prea avea nimic sfânt în ea, mormăi Mabel. Am văzut-o cu ochii mei când m-a angajat Daisy să am grijă de micul Anthony. Toţi am pătimit din cauza ei.

— Aşa s-ar părea, din tot ce-am descoperit până acum, spuse Ari, pe un ton sumbru. Din povestea Anahitei, reiese clar ce fel de femeie era Maud Astbury.

— Ce pot să-ţi spun e că nu s-a înmuiat deloc odată cu vârsta. După moartea lui Violet şi a lui Donald, a putut să îşi crească nepoata aşa cum poftea. Biata fetiţă, ţi se rupe sufletul când te gândeşti că a crescut singurică în casa asta imensă. Daisy era obligată să se roage în capelă de trei sau patru ori pe zi, iar bunica ei îi băgase în cap că toţi bărbaţii sunt nişte bestii. Nu-i de mirare că n-a ştiut cum să-şi crească fiul, pe lordul Anthony. M-a angajat ca doică şi am asistat la tot ce se întâmpla, fără să pot interveni. Bietul băiat! oftă Mabel. Era total derutat de felul în care îl trata mama lui. Şi toate astea, din cauza unei femei diabolice, care a reuşit să-şi distrugă familia şi să găsească scuza că asta a fost voia lui Dumnezeu. Satana, mai degrabă, dacă mă întrebi pe mine, murmură posomorâtă.

— Mabel, zise Ari, conştient că trebuie să fie prudent, n-ai părut deloc surprinsă când ţi-am spus că Moh a murit în ziua aceea, împreună cu Donald, lângă pârâu. Dacă sătenii şi servitorii ştiau că Moh plecase odată cu Anahita, când a fost arestată, cum de ai aflat adevărul?

— Nu l-am aflat, răspunse, ridicând stânjenită din umeri. Numai că am auzit bârfele şi zvonurile care circulau. Ştii cum sunt servitorii.

— În acest caz, pot să-ţi confirm că Moh *nu* a plecat cu Anahita în dimineaţa aceea. Poliţiştii nu i-au dat voie să-l ia, şi nici nu l-a mai văzut de atunci. Dar cred că ştii asta deja.

— Am spus că nu ştiu nimic sigur, repetă bătrâna.

— Mabel, spuse Ari, încercându-şi norocul încă o dată, peste câteva zile, mă întorc în India. Nu voi mai reveni niciodată la conacul Astbury. Ultima dorinţă a străbunicii mele a fost să aflu ce s-a întâmplat cu fiul ei. Dar parcă mă tot lovesc de un zid. Anthony nu vrea să spună nimic, chiar dacă ştie ceva, iar…

— Înălţimea Sa nu ştie absolut nimic! îl întrerupse ea vehement. N-are de unde să ştie şi nu are rost să-l sâcâi cu

întrebări, domnule Malik. E foarte sensibil, şi fiica-mea are şi aşa destule bătăi de cap cu el.

— Nici n-am de gând, dar tu eşti ultima mea speranţă. Te implor, Mabel, spune-mi, dacă ştii ce s-a întâmplat cu Moh în ziua aia. Jur că nu suflu o vorbă nimănui, dar după câte a îndurat Anahita din cauza familiei Astbury, merită să i se facă dreptate. Spune-mi, Mabel, Moh a murit în ziua aceea, lângă pârâu, sau Anahita a avut dreptate, şi el a supravieţuit?

Se vedea un licăr agitat în ochii bătrânei, iar Ari îşi dădea seama că amintirile îi revin.

— Nu, micul Moh n-a murit atunci, oftă ea, într-un final, dar să te bată Dumnezeu dacă mai spui cuiva. Brenda habar n-are, nici Înălţimea Sa. Pricepi?

— Da, răspunse Ari, sugrumat de emoţie, acum, că i se confirma că Anahita avusese dreptate în toţi acei ani. Îţi mulţumesc, Mabel, murmură.

— Gata, scumpule, linişteşte-te, spuse Mabel, încercând să îl calmeze. Trebuie să înţelegi că mama, Tilly, mi-a mărturisit adevărul abia pe patul de moarte. Simţea nevoie să spună cuiva. A ţinut secretul toată viaţa şi avea remuşcări că îşi trădase prietena. Dar ce putea face? Dacă sufla o vorbă despre ce văzuse tata, i-ar fi alungat din casă şi am fi rămas muritori de foame.

— Ce a văzut tatăl tău? întrebă Ari, complet năucit.

— Poate că soarta a făcut ca mama să-mi spună, iar acum să vii tu în căutarea lui Moh. Inima îmi dictează să-ţi spun ce a văzut tata în ziua aceea, lângă pârâu. Era diriginte-adjunct de poştă pe atunci…

Căsuţa de lângă pârâu
august 1922

Capitolul 44

Jim Fenton mergea cu bicicleta prin mlaştină, bucurându-se de căldura soarelui de amiază care îl bătea în spate. În astfel de zile, simţea că meseria de poştaş e cea mai frumoasă din lume, însă iarna, când veneau zăpezile, era cu totul altă poveste. Îi plăcea îndeosebi când se ivea ocazia să îi ducă corespondenţa domnişoarei Anni, care venea uneori la uşă şi mai schimbau câteva cuvinte la o ceaşcă de ceai. În mod normal, nu accepta astfel de atenţii, dar căsuţa ei era atât de izolată, încât era puţin probabil să îl vadă cineva că îşi ia o pauză de un sfert de oră.

Lui Jim îi era milă de ea, fiindcă trăia singură, doar cu copilul, în mijlocul pustietăţii. Tilly îi tot spunea să se mute în sat, printre oameni, ca să-i mai ţină de urât, dar Anni părea mulţumită acolo.

Jim rămase surprins să audă motorul unei maşini în spate şi întoarse capul spre drumul denivelat. Automobilele treceau rareori prin mlaştini, iar, când îl depăşi, recunoscu maşina poliţiei. Se întrebă încotro merge. Era o singură casă în acea zonă, cea în care locuia domnişoara Anni. Cum era de aşteptat, când ajunse şi el, după câteva minute, văzu maşina parcată în faţa casei.

Dinăuntru se auzeau voci ridicate. Tocmai când să îşi sprijine bicicleta de gard, se deschise uşa din faţă, şi văzu doi bărbaţi care o scoteau cu forţa pe Anni din casă.

— Nu pot să las copilul! ţipa ea. Lăsaţi-mă să-l iau cu mine! O să se sperie! Nu-l pot lăsa singur! Vă rog…

Din instinct, Jim se piti în spatele gardului înalt, de unde văzu cum poliţiştii o împing în maşină pe Anni, care urla isteric. Auzi motorul pornind, după care maşina dădu în marşarier şi demară în trombă spre sat. Nu pricepea foarte bine ce se întâmplă, dar era evident că micul Moh rămăsese singur în casă.

Aruncă o privire din spatele gardului şi văzu maşina poliţiei dispărând în zare, într-un nor de praf. Observă uşa din spatele casei, fugi spre ea şi o deschise. Sfârâia ceva pe sobă, iar coşul cu rufe ude rămăsese pe masa din bucătărie. Indiferent ce se petrecuse, era clar că domnişoara Anni nu se aşteptase să plece în grabă. Luă tigaia de pe sobă şi opri focul, apoi traversă holul şi se duse să verifice dacă Moh e în salon. Acolo nu era nimeni, aşa că urcă la etaj şi băgă capul în camera micuţă. Băiatul

dormea liniştit, în pătuţul lui, netulburat de hărmălaia de la parter.

Jim hotărî că cea mai bună soluţie e să sune de pe telefonul domnişoarei Anni şi să o roage pe Doreen, de la oficiul poştal, să dea fuga peste drum şi să o roage pe Tilly să îl sune acolo. Ea ştia bine ce e de făcut, dar nici nu-i venea să lase copilul singur. Jim coborî scările şi se duse la masa din hol, pe care era pus telefonul. Nu ajunse bine la jumătatea drumului, când auzi o altă maşină oprind în faţa casei. Cum nu distingea cine e şi ştia că nu are ce căuta în casa lui Anni, în lipsa ei, Jim făcu cale întoarsă, urcă treptele în goană şi intră în dormitorul din faţă, ca să vadă cine e vizitatorul.

Îi stătu inima în loc, în momentul în care o văzu pe însăşi Lady Maud Astbury coborând din maşină, însoţită de doctorul Trefusis. Lady Maud o luă pe cărarea din grădină înspre uşa din faţă, iar Jim, speriat să nu fie descoperit, se ghemui sub patul mare de alamă. Auzi cum uşa de la intrare se deschide şi se închide şi murmur de voci la parter.

— Copilul e sigur sus. Fii amabil şi adu-l.

Jim auzi paşii greoi ai doctorului care urca scările şi îşi ţinu respiraţia în clipa în care se deschise uşa dormitorului în care se ascundea. Zări o pereche de pantofi mari, de un negru lucios, care se opriră puţin la câţiva metri de el, apoi dispărură.

— L-am găsit, Lady Astbury. Să-i iau şi câteva lucruri? O să aibă nevoie de schimburi şi scutece pentru drum, răsună glasul doctorului din camera alăturată.

— Ia ce vrei, dar hai mai repede, răspunse Lady Astbury iritată, de la parter.

Jim îl auzi pe doctor învârtindu-se prin cameră, apoi scâncetele lui Moh şi nişte paşi care coborau treptele.

— Gata, copile, zise doctorul, încercând să îl liniştească pe Moh, care era, pe bună dreptate, indispus că fusese trezit din somn de un necunoscut. Ar trebui să iau şi nişte sticle pentru el, Înălţimea Voastră. Sigur maică-sa ţine câteva în bucătărie.

— Ia, dacă ţii neapărat, deşi nu cred că o să moară de foame până la Londra, replică Maud. Grăbeşte-te, te rog.

Jim simţea că îi bubuie inima în piept. Oare îi duceau copilul lui Anni, la Londra? Învăţat de mic să nu pună la îndoială deciziile nobililor, Jim rămase ascuns şi trase cu urechea.

— Ai terminat? întrebă Maud, într-un final.

— Da, Lady Astbury.

— Bun. Atunci, mă laşi la Dower House şi te duci la Londra.

— Da, Înălţimea Voastră. E o instituţie respectabilă şi au mare grijă de copii.

— Le spui că băiatul a fost abandonat şi nu ştii de unde vine şi cine sunt părinţii lui.

— Desigur, Înălţimea Voastră.

Jim auzi uşa deschizându-se şi închizându-se în urma lor. Răsuflă uşurat, abia atunci realizând că mai avea puţin şi se sufoca, atât de concentrat fusese la discuţia celor doi.

Auzi motorul maşinii, urmat de un huruit, semn că şoferul se chinuia să întoarcă pe terenul accidentat.

Ieşi de sub pat şi aruncă o privire furişă pe fereastră. În clipa aceea, zări o siluetă călare care venea spre casă.

Cum stătea pe vine, pe jumătate ascuns în spatele draperiilor, Jim vedea şi auzea totul prin fereastra întredeschisă.

Silueta care sări de pe cal era lordul Donald Astbury. Se postă în faţa maşinii, împiedicând-o să plece.

— Unde-i Anni, mamă? întrebă el şi deschise portiera pasagerului. Unde-l duci pe Moh? Ce dracu se întâmplă aici?

Donald băgă mâna în maşină, îl luă pe Moh din poala mamei lui şi îl strânse la piept. Copilul plângea deja isteric, dar când văzu cine îl ţine în braţe, se lumină la faţă şi zâmbi.

— Domn Don! gânguri el vesel.

— Da, Moh, sunt eu, domn Don. Sunt aici şi o să am grijă de tine, imediat ce mi se explică ce se petrece!

Între timp, Lady Maud coborâse din maşină, şi Donald se întoarse spre ea.

— Am văzut-o pe Anni trecând prin sat în maşina poliţiei. Plângea şi striga numele lui Moh. Ce vrei să faci cu fiul meu?

— Donald, am auzit ce-a păţit domnişoara Chavan şi am venit repede cu doctorul Trefusis să luăm copilul şi să avem grijă de el, până se lămuresc lucrurile.

— Zău, mamă? Lasă că Moh merge cu tatăl lui la conacul Astbury, nu-i aşa, micuţule?

Donald urcă în şa, cu băiatul în braţe.

— Ţi-ai pierdut minţile? zbieră Maud deodată. Nu poţi să duci… *bastardul* ăsta la conacul Astbury. Fii raţional, Donald, pentru numele lui Dumnezeu! Ţi-ai pierdut soţia de puţin timp, iar poliţia ţi-a arestat amanta pentru crimă acum o oră! Îţi dai

seama ce înseamnă asta? Orice legătură a ta cu indianca aia şi… cu ăsta, zise ea, arătând spre nepotul ei, trebuie să ia sfârşit. Te faci de ruşine, dacă se află ceva. Numele Astbury va fi târât în noroi.

Donald se uita la ea, cu o privire şocată.

— Au arestat-o pe Anni pentru că a ucis-o pe Violet? Cum e posibil? De ce? E absolut ridicol! E scandalos!

— Donald, măcar o dată în viaţă, nu te lăsa orbit de poftele trupeşti! Doctorul Trefusis a găsit ierburi periculoase în sera ei. Avea deja suspiciuni, aşa că a predat toate dovezile poliţiei, şi a fost acuzată de crimă. Îmi pare rău, Donald, dar nu mai pot face nimic.

— Ba poţi, şi sunt convins că de la tine a început totul, mamă, zise Donald, pe un ton duşmănos. Aşa că, înainte să mă duc şi s-o eliberez pe mama copilului meu din închisoare, spune-mi unde aveai de gând să-mi duci fiul. Voiai să scapi de el o dată pentru totdeauna? Te ştiu în stare.

— Nu fi caraghios! Doctorul Trefusis mi-a spus că ştie un orfelinat la Londra, care preia astfel de cazuri.

— „Astfel de cazuri”? Doamne fereşte, mamă! explodă Donald. Ai înnebunit de tot. Bine că am ajuns la timp. Vă rog să mă scuzaţi acum, vreau să-mi duc copilul la conacul Astbury.

— Nu! strigă Maud, în momentul în care Donald îi dădu pinteni lui Glory să o ia din loc. Nu te las să iei copilul, zise şi se poziţionă în faţa calului. Dă-mi copilul!

— Dă-te la o parte, mamă, sau te calc în picioare, aşa cum meriţi!

Jim, încă ascuns în spatele draperiilor, privea înfruntarea dintre mamă şi fiu, deopotrivă fascinat şi îngrozit.

— Du-te după el cu maşina, doctore, şi opreşte-l! porunci Maud.

— E ultima oară când îţi spun să te dai din calea mea!

Glory lovea agitată din copite în faţa femeii care refuza să se clintească din loc. Donald încercă să mâne calul spre dreapta, dar exact atunci doctorul Trefusis viră brusc şi le tăie calea. Glory scoase un nechezat speriat, se ridică pe picioarele din spate, cât era de înaltă, şi îşi aruncă stăpânul din şa, cu tot cu Moh.

Se auzi o bufnitură năprasnică, în clipa în care Donald se prăbuşi pe un bolovan ascuţit, incapabil să îşi folosească braţele

pentru a amortiza căzătura. Tatăl şi fiul zăceau nemişcaţi; capul lui Moh era încă sprijinit pe braţul lui Donald.

Doctorul sări din maşină şi se duse imediat la ei, sub privirile înmărmurite ale lui Maud.

— Are pulsul foarte slab, Înălţimea Voastră. Cred că lordul Astbury s-a lovit la cap în cădere. Îi curge sânge din ureche. Trebuie să-l urcăm în maşină şi să-l ducem repede la spital.

— Şi copilul? întrebă Maud. Mai trăieşte?

— Şi el trebuie dus la spital. Nu-mi dau seama dacă a suferit leziuni interne.

— Nu fi nerod! Copilul ăsta nici nu trebuia să se nască. Îl duci la Londra, cum am stabilit de la bun început.

— Înălţimea Voastră, vă implor, nu avem timp de pierdut. Lordul Astbury trebuie transportat de urgenţă la spital! stărui doctorul Trefusis.

— Fă ce ţi-am spus. Ia copilul şi hai să mergem.

— Nu înţeleg... bâigui medicul, cu o figură îndurerată. Vă lăsaţi fiul aici? Lady Astbury, va muri dacă nu primeşte îngrijiri de urgenţă.

— Mişcă-te odată, domnule! Ia copilul!

Cu inima îndoită, doctorul Trefusis îl luă în braţe pe Moh, care plângea de spaimă, îl aşeză pe bancheta din spate, iar Lady Astbury urcă pe scaunul din faţă. Plecară de lângă căsuţă în cea mai mare viteză.

Paralizat de frică, Jim se uita la trupul întins pe pământ al lui Donald Astbury, în vreme ce calul veghea asupra lui de la câţiva metri distanţă.

— O, Doamne! murmură Jim şi se întoarse uşor, clătinându-se pe picioare.

În momentul acela, remarcă lângă pat fotografia care îi înfăţişă pe Anni, pe Moh şi pe Donald. Dacă mai avea nevoie de vreo dovadă care să întărească cele auzite deja, aceea era. Luă fotografia de pe măsuţa de lângă pat, coborî scările în fugă şi se duse să vadă dacă îl poate ajuta în vreun fel pe Donald.

— Înălţimea Voastră? Mă auziţi, Înălţimea Voastră? zise Jim şi se lăsă pe vine lângă el, regretând că nu are nici cea mai mică cunoştinţă de prim-ajutor.

Donald se mişcă deodată şi deschise ochii.

— Încercaţi să rămâneţi treaz, Înălţimea Voastră, până sosesc ajutoarele. Rămâneţi treaz, vă rog, domnule! îl imploră Jim.

Donald se uita la el cu o privire fixă. Pe buze îi apăru brusc un zâmbet.

— Anni, murmură şi închise ochii pentru totdeauna.

Conacul Astbury
iulie 2011

Capitolul 45

Când Mabel îşi încheie povestea, Ari avea lacrimi în ochi.

Se uită la bătrâna care privea pe fereastră, la întunericul tot mai dens.

— E... atât de şocant, încât depăşeşte orice putere de înţelegere, zise Ari, dregându-şi glasul. Cum e posibil ca o mamă să-şi lase fiul să moară, singur, în mijlocul pustietăţii? E de necrezut.

— Într-adevăr, încuviinţă Mabel. Mama mi-a zis că, atunci când a venit tata acasă şi i-a povestit că lordul Astbury a murit în braţele lui, şi Moh a fost răpit, primul ei gând a fost că e beat.

— Crezi că Maud dorea ca fiul ei să moară?

— Din spusele tatei, a durat mai bine de două ore până să vină cineva să-l ajute. Bineînţeles, tata s-a făcut imediat nevăzut. Nu avea niciun rost să se afle că fusese martor la toată scena. Cel mai probabil, Lady Maud l-ar fi omorât şi pe el. Tragică poveste, oftă Mabel, cutremurându-se. I-a bântuit pe părinţii mei până când au pus mâinile pe piept.

— Sunt convins. Ce povară uriaşă să ţii un asemenea secret! Ai idee unde l-a dus doctorul pe Moh?

— Tot ce ştiu se rezumă la bănuiala tatei că l-au dus la un orfelinat din Londra.

— Mă mir că Maud nu l-a înecat în pârâu chiar în ziua aceea, spuse Ari.

— Tata zicea că, probabil, ar fi făcut-o, dacă nu era doctorul de faţă.

— De mare ajutor a mai fost, oftă Ari.

— Domnule Malik, trebuie să înţelegi că, la vremea aceea, nobilii locali erau stăpânii celor care lucrau pentru ei. Nimeni nu îndrăznea să le nesocotească ordinele. Doctorul Trefusis a trebuit să se supună. Ştia că Maud l-ar fi distrus, dacă s-ar fi opus.

— El a semnat certificatul de deces pe care Selina Astbury i l-a dat Indirei, spre a i-l înmâna, la rândul ei, Anahitei. Nu e o infracţiune?

— Cine ştia că nu spune adevărul? obiectă Mabel. Doar bietul tata. După aceea, chiar şi când am crescut eu, mama a refuzat să mai lucreze la conacul Astbury, şi n-am ştiut niciodată de ce. S-ar fi mutat de acolo, dacă puteau, dar, pe vremea aia, nu era chiar atât de uşor.

O bătaie la uşă îi făcu pe amândoi să ridice privirea.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, dar se face târziu şi nu vreau să te epuizezi, Mabel, zise asistenta medicală, intrând cu scaunul cu rotile în cameră. Se poate să continuaţi discuţia mâine, domnule Malik?

— Da, spuse Mabel, în timp ce asistenta o ajuta cu blândeţe să se aşeze în scaun. Deşi nu ştiu ce-ar mai fi de spus. Nu uita că ai promis să nu divulgi nimănui ceea ce ţi-am povestit.

— Nu uit. Îţi mulţumesc din suflet că mi-ai spus adevărul, Mabel, răspunse Ari.

— Aşa era corect. În felul ăsta, am îndreptat măcar o greşeală. Noapte bună, domnule Malik! Mai treci pe la mine înainte de a pleca. Poate depanăm şi amintiri mai plăcute.

— Promit că trec, zise Ari şi porni spre uşă, după care îi veni un gând. Nu poţi să mergi deloc, Mabel?

— De ceva vreme, nu. Artrita mea minunată mi-a distrus de tot picioarele. Singurul mod în care mă pot deplasa e în scaunul cu rotile. Din când în când, lordul Anthony mă coboară în braţe până jos, ca să mă plimbe Vicky prin grădină şi să iau aer. Înălţimea Sa dă dovadă de o mare bunătate faţă de mine, spuse Mabel, zâmbind. Din fericire, celulele mele cenuşii încă sunt sănătoase, nu-i aşa, Vicky?

— Fără îndoială, răspunse Vicky zâmbitoare. Nimic nu-i scapă.

— Nu mă surprinde. Va urez noapte bună, spuse Ari şi închise uşa după el.

Coborî, copleşit de informaţiile pe care le aflase. Trăia un sentiment de euforie la gândul că Anahita avusese dintotdeauna dreptate. Deşi, cine ştie ce se întâmplase cu Moh, după ce plecase din Devon?

Îi veni brusc în minte o persoană care ar putea şti…

Celălalt lucru care-l frământa era afirmaţia foarte categorică a doamnei Trevathan, potrivit căreia Rebecca o văzuse pe Mabel în dormitor, cu o seară înainte. Mabel tocmai îi spusese, cu gura ei, că nu se poate deplasa pe propriile picioare. Aşadar, cum reuşise să cutreiere pe holurile casei, în toiul nopţii? Cât despre faptul că ar fi senilă, Ari ştia foarte bine că, în afară de Anahita, nu cunoscuse o bătrână mai lucidă decât ea. Evident, doamna Trevathan minţea. Întrebarea era, de ce?

Rebecca visa, visa din nou că aude cântecul, că simte mirosul floral de parfum, că fuge departe de Astbury şi de primejdiile care o pândeau acolo…

Se trezi tresărind, deschise ochii, dar nu desluşi nimic, căci vederea îi era înceţoşată. Vru să se frece la ochi, dar părea să aibă mâinile legate la spate, şi şi-ar fi dorit nespus să le elibereze, fiindcă o dureau. Parfumul era intens, mai intens ca oricând, iar în lumina difuză o recunoscu pe femeia pe care o mai văzuse.

Visez, îşi zise ea. *Dorm şi, când o să mă trezesc, o să dispară*.

După un timp, Rebecca realiză că *este* trează şi se sili să deschidă ochii. Din fericire, i se limpezise vederea şi se uită la spatele femeii pe care o văzuse cu o noapte înainte, pieptănându-se la măsuţa de toaletă. Îndoi gâtul şi îşi văzu genunchii. Era aşezată pe un scaun cu spetează înaltă şi, în timp ce îşi verifica părţile corpului, descoperi că are mâinile imobilizate la spate şi gleznele legate. Încă ameţită şi chinuită de o migrenă în comparaţie cu care celelalte de până atunci păreau floare la ureche, Rebecca se strădui să îşi adune gândurile şi să îşi dea seama unde se află. Ridică uşor capul şi sesiză că nu este în dormitorul ei de la conacul Astbury.

Închise ochii. Încetul cu încetul, amintirile începură să i se deruleze prin creierul sedat: cererea în căsătorie a lui Anthony, sărutul agresiv, fuga de la conacul Astbury în căutarea echipei de filmare, cârpa pusă pe nas şi apoi… beznă.

Deschise iar ochii temătoare şi o studie pe femeie. Inspiră adânc, ştiind că, cu cât inhala mai mult oxigen, cu atât îşi limpezea mintea mai repede de efectele drogului. Oricine ar fi fost femeia aşezată la măsuţa de toaletă din faţa ei, clar nu era o bătrânică neputincioasă, de peste nouăzeci de ani. Din spate, părea o persoană robustă şi lată în umeri.

Rebecca îşi analiză picioarele şi observă că nu mai e îmbrăcată în blugi, ci într-o fustă mătăsoasă, ale cărei poale îi atârnau până la glezne. Ridică ochii spre restul corpului şi constată că şi bustul îi era înveşmântat în acelaşi material.

Purta rochie. Ceea ce însemna că femeia misterioasă o dezbrăcase.

O trecu un fior de groază.

O *să mor, exact ca Violet. O să mor…*

Închise ochii şi simţi cum îi zvâcnesc tâmplele şi inima. Eliberă un geamăt, în ciuda eforturilor de a nu face niciun zgomot.

— Ştiu că eşti trează. Îţi tremură pleoapele, răsună deodată un râset cristalin. Deschide-i şi lasă-mă să văd cât sunt de frumoşi. Promit că nu păţeşti nimic. Eu sunt Alice. Ca în *Alice în Ţara Minunilor*.

Rebecca îşi adună toată forţa psihică şi se supuse, remarcând în clipa aceea că Alice se întorsese spre ea. Scoase un icnet de spaimă, căci nu era o femeie, ci o caricatură grotescă a feminităţii. Părul lung şi blond încadra o faţă prost fardată. Pleoape albastre, gene false încărcate de rimei, tuş negru de jur-împrejurul ochilor. Rujul roşu pătrundea prin ridurile buzelor, iar pe pometi se vedeau două cercuri de un roz-aprins.

— Bravo, zise Alice, zâmbind. Vezi? adăugă, mângâind-o pe păr. Sunt chiar atât de înfricoşătoare?

Rebecca se sili să rostească un „nu”.

— Îmi cer scuze că am recurs la asemenea măsuri, ca să te ţin lângă mine. Nu era frumos să pleci chiar acum. Sper că-ţi dai seama. Tu eşti noua mea prietenă.

Instinctul Rebeccăi îi şoptea că e mai înţelept să aprobe tot ce spunea Alice şi, în acest timp, să se dumirească ce se întâmplă şi unde se află.

— Sărăcuţa de tine, eşti aşa palidă. Imediat cobor să-ţi fac un ceai.

Rebecca legănă ascultătoare din cap.

— Vorbeşte, scumpo. Mămica mea spunea mereu că e nepoliticos să nu răspunzi.

— Da, te rog, reuşi să îngaime Rebecca.

— Aşa mai merge.

Alice se ridică, şi abia atunci Rebecca observă cât e de înaltă. Din poziţia ei pe scaun, femeia o copleşea cu statura ei. O urmări pe Alice cum iese din cameră şi văzu că e îmbrăcată într-o rochie demodată din mătase, asemănătoare cu cea pe care o purta ea. Îşi răsuci gâtul cât putu de mult şi remarcă două picioare uriaşe într-o pereche de pantofi de mătase.

— O, Doamne! O, Doamne! murmură, implorându-şi creierul buimac să se dezmeticească şi să judece cele văzute.

Într-un final, se uită în jur şi băgă de seamă că se află într-un dormitor necunoscut. Patul învechit de alamă era acoperit cu o cuvertură matlasată, iar draperiile trase erau imprimate cu flori

spălăcite. Suprafaţa de marmură a măsuţei de toaletă era ticsită cu produse cosmetice. O sticluţă de parfum, identic cu cel pe care îl găsise în camera lui Violet, era desfăcută.

Gândeşte, Rebecca, *gândeşte*...

Scoase un suspin deznădăjduit. Nu pricepea care e rolul ei.

Cine era această Alice?

Auzi zgomot de paşi şi întoarse capul în poziţia iniţială.

— Gata. Ţi-am făcut un ceai bun. Te dezleg, ca să bei singură, spuse Alice şi aşeză două ceşti pe măsuţa de toaletă, vărsând aproape tot lichidul din ele. Se apropie de Rebecca, îi desfăcu mâinile, după care ocoli scaunul şi se aplecă să îi dezlege gleznele. Sper că nu te-am rănit. Trebuia să te leg, ca să nu cazi de pe scaun când erai inconştientă. Am folosit o eşarfă de mătase, ca să nu-ţi julesc încheieturile. Gata. E mai bine acum, nu-i aşa?

În clipa în care Rebecca înălţă capul să îi răspundă, îşi dădu seama cine este femeia.

Vorbeşti de lup, *şi lupul la uşă,* îşi zise Ari, în momentul în care o văzu pe doamna Trevathan venind pe coridorul cu dormitoare, cu o figură îngrijorată.

— Ai văzut-o pe Rebecca? îl întrebă ea.

— Credeam că ia cina cu lordul Astbury.

— Aşa e, dar parcă a intrat în pământ. Am căutat-o în camera ei, dar pare să fi plecat, fiindcă i-au dispărut toate lucrurile, inclusiv valiza.

— Serios? spuse Ari, îngândurat. Poate că a decis să se mute la hotel. Nu m-ar mira, ţinând cont ce sperietură a tras azi-noapte.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise doamna Trevathan, dar cred că te-ar fi rugat s-o conduci.

— Cel mai bine îl întrebaţi pe lordul Astbury. În fond, el a luat cina cu ea.

— Da, dar, de regulă, se retrage în camera Domniei Sale după masă şi n-aş vrea să-l deranjez.

Se citea neliniştea pe chipul doamnei Trevathan.

— Nu se poate să faceţi o excepţie de data asta? Dacă-mi arătaţi unde e dormitorul lui, îl întreb eu.

— Nu e nevoie, răspunse menajera. Mai bine îl sun mai întâi pe Steve, managerul de producţie, să văd dacă ştie ceva de ea. Ar trebui să fi ajuns la hotel între timp.

— Bună idee, aprobă Ari, legănând din cap.

O privi cum coboară scările şi intră în biroul în care se găsea telefonul. Apoi se duse în camera Rebeccăi şi se convinse că e goală; toate lucrurile ei dispăruseră. Ieşi din dormitor şi coborî la parter, după doamna Trevathan, să vadă dacă aflase ceva de la Steve, dar, judecând după expresia ei încruntată, realiză că nu are rost să mai întrebe.

— Nu ştie absolut nimic, zise ea.

— Dacă aveţi o carte de telefoane, sun eu la hotelurile din zonă ca să verific dacă a rezervat vreo cameră.

Un sfert de oră mai târziu, Ari epuizase toate hotelurile pe o raza de treizeci de kilometri, fără niciun rezultat. Sunase şi Steve să îi anunţe că avusese aceeaşi idee şi nu aflase nimic.

Ari se plimba agitat prin biroul micuţ. Dacă Rebecca hotărâse într-adevăr să plece, i-ar fi lăsat un mesaj în camera lui, sau, cel puţin, i-ar fi dat de ştire doamnei Trevathan. Era mult prea politicoasă ca să plece fără un cuvânt. În afară de asta, cu ce maşină plecase? Din spusele lui Steve, nici Graham nu ştia nimic de ea. Sau poate chemase un taxi.

— Ai aflat ceva? întrebă doamna Trevathan, după ce reveni în birou.

— Nu. Zici că a înghiţit-o pământul. Încep să mă îngrijorez. Nu aveam încotro, trebuie să vorbim cu lordul Astbury. El e ultimul care a văzut-o.

— Mi-a cerut să nu-i deranjez în timpul cinei, precizămenajera, parcă abia atunci amintindu-şi.

— Serios? Şi nu vi s-a părut curios?

— Păi… oftă doamna Trevathan, cine să mai înţeleagă ce-i în mintea Înălţimii Sale.

— Unde e dormitorul lui? întrebă Ari, ieşind din birou şi îndreptându-se spre scări. Dacă nu-mi spuneţi, dărâm toate uşile din mausoleul ăsta afurisit, şi tot îl găsesc.

— Bine, bine, cedă femeia, cu lacrimi în ochi. Te duc la el.

O luară pe coridorul din partea opusă a scării, trecură de câteva uşi şi se opriră în faţa uneia, aproape de capăt.

— Aici e apartamentul lui. Te rog să aştepţi mai încolo. Nu vreau să te vadă, dacă deschide uşa. Nu-i place să-i bată

necunoscuţii la uşă în toiul nopţii şi nu vreau să-mi pierd slujba din cauza asta.

Ari făcu câţiva paşi înapoi. Mulţumită, doamna Trevathan ciocăni la uşă.

— Înălţimea Voastră, mă iertaţi că vă deranjez, dar trebuie neapărat să vă vorbesc, spuse ea tare.

Nu primi niciun răspuns.

— Poate că a adormit, zise ea, uitându-se temătoare la Ari. Mai încerc o dată.

Bătu din nou, dar nu îi răspunse nimeni.

— Intraţi şi treziţi-l, zise Ari, pe un ton poruncitor.

Se citea teama pe chipul doamnei Trevathan.

— Nu-i place să între lumea în cameră, fără permisiunea lui.

— Dumnezeule mare! Îi spuneţi că e o urgenţă. Dacă n-o faceţi dumneavoastră, o fac eu, ameninţă Ari şi făcu un pas spre uşă.

Doamna Trevathan o deschise numaidecât.

— Staţi aici.

Intră în cameră şi închise uşa după ea.

Ieşi după câteva secunde.

— Nu-i aici.

Ari o fixa cu o privire suspicioasă.

— Uite ce e, tinere, şi eu sunt la fel de îngrijorată ca tine de dispariţia Rebeccăi, dar îţi spun că Înălţimea Sa nu e înăuntru. Se mai întâmplă uneori să iasă la câte o plimbare, noaptea.

— Pe unde anume?

— Prin împrejurimi.

— Doamnă Trevathan! se răsti Ari, exasperat. E trecut de miezul nopţii, şi nimeni nu ştie unde e Rebecca. Iar acum se pare că a dispărut şi lordul Astbury. Sun la poliţie.

Doamna Trevathan îl privea îngrozită.

— Nu face asta, te rog! Sunt sigură că Rebecca n-a păţit nimic. Poate că a ieşit împreună cu Înălţimea Sa… bâigui ea.

— Înţeleg că îi sunteţi devotată lordului, dar amândoi suntem conştienţi de faptul că ştiţi mai multe decât doriţi să recunoaşteţi. Am vorbit mai devreme cu mama dumneavoastră, femeia despre care mi-aţi spus că umblă noaptea prin casă. Ea, cu gura ei, mi-a spus că nu se poate deplasa fără scaunul cu rotile. Nu pe ea a văzut-o Rebecca, nu-i aşa? M-aţi minţit,

doamnă Trevathan. Aveţi treizeci de secunde să îmi spuneţi unde e lordul Astbury, altminteri sun la poliţie!

Ari traversă repede palierul, coborî scările şi intră din nou în birou. Doamna Trevathan alergă după el, gâfâind de oboseală. Îl văzu cum ridică receptorul şi aşteaptă cu un deget deasupra discului cu cifre. După câteva secunde de ezitare, doamna Trevathan cedă.

— Stai, te rog… Se prăbuşi pe un scaun, plângând. Eram sigură că o să-i facă rău, dacă-i tulburi tabieturile. Câtă vreme e linişte şi pace, ne înţelegem unul cu celălalt. Toată agitaţia asta e de vină. Trebuia să-mi dau seama că aşa se va întâmpla.

— Spuneţi-mi unde-ar putea fi, şi sper să rezolvăm situaţia, fără să implicăm poliţia.

Doamna Trevathan eliberă un oftat de resemnare.

— Trebuie să mergem cu maşina ta.

Capitolul 46

În timp ce lua ceaiul, în compania lui Alice, Rebeccăi îi treceau prin minte o mie de gânduri. Îi răspundea politicos lui Alice, ca să nu o supere, timp în care mintea tot mai lucidă a Rebeccăi rememora evenimentele din ultimele săptămâni şi începea să pună lucrurile cap la cap.

— Nu-i aşa că e distractiv? Bem ceaiul împreună.

— Da.

— Mămica te adora, Violet, spuse Alice. Ţi-a păstrat apartamentul neatins, a avut grijă ca servitorii să şteargă praful în fiecare zi, să pună cearşafuri curate şi flori proaspete în toate vazele. Tu, fireşte, muriseşi, dar mămica zicea mereu că o să te cunosc într-o zi. Cred că ea se gândea că o să ne întâlnim în rai, dar uite că ai apărut pe pământ! Nu e minunat?

— Aşa e, răspunse ascultătoare Rebecca.

— Desigur, cât ai fost acolo, sus, mămicăi îi plăcea să spună că *eu* sunt Violet, continuă Alice, mângâind-o pe păr. În copilărie, mămica spunea că semăn leit cu tine. Mi-a lăsat părul lung şi mi-l prindea cu fundiţe frumoase de mătase. Îmi cumpăra cele mai frumoase rochii, trimise tocmai de la Harrods, exact ca asta pe care o port acum.

— E foarte frumoasă, spuse Rebecca, ghicind repede că lui Alice îi plăceau complimentele.

— Mulţumesc. E o plăcere să port o conversaţie agreabilă cu o altă tânără. Mămica nu prea suferea băieţii – bărbaţii, în general. Creaturi josnice, agresive şi murdare, spunea ea despre ei. E mult mai bine să fii fată. Îmi aduc aminte că îmi spunea că sunt utili la un singur lucru. Cred că ştim amândouă la ce se referea, chicoti Alice, îmbujorându-se sincer.

— Nu mă îndoiesc că mama ta avea dreptate, zise Rebecca.

Cu cât îi povestea mai multe Alice, cu atât în mintea Rebeccăi se forma o imagine mai clară.

— Am fost tare singură în copilărie. Mămica nu mă lăsa să invit alte fetiţe la noi, aşa că nu aveam prieteni. Îmi pare rău că n-ai fost aici atunci, spuse Alice abătută. Ne înţelegem de minune, nu-i aşa? Semănăm foarte mult.

— Aşa e, confirmă Rebecca. Îmi pare rău că ai fost atât de singură.

— De fapt, mi-am făcut o prietenă imaginară, pe care o chema Amy. Vorbeam ore întregi cu ea, chiar dacă ştiam că nu

e reală. Dar acum te am pe tine. Vreau să rămâi cu mine pentru totdeauna. Nu mă părăseşti, nu? întrebă Alice şi o podidiră lacrimile.

— Bineînţeles că nu.

— Mama m-a părăsit, şi atunci am rămas singură de tot. Nici nu cred că mă plăcea foarte mult. Ţipa întruna la mine. Şi eu…

Rebecca o privi pe Alice cum plânge, cu obrajii mânjiţi de dâre de rimel.

— Să-ţi aduc o batistă? întrebă Rebecca, căutând un pretext ca să se ridice de pe scaun.

— Mulţumesc. Eşti atât de amabilă, zise Alice recunoscătoare. Sunt acolo, în sertarul de lângă pat.

Rebecca realiză că acela e momentul crucial. Se ridică, se duse repede spre uşa dormitorului, o deschise şi se năpusti pe scări. Ajunse la uşa din faţă şi apăsă disperată pe clanţă, dar era încuiată.

— Unde te duci? Vino înapoi!

Când o luă pe hol înspre partea din spate a casei, în speranţa că mai există vreo ieşire, o auzi pe Alice tropăind pe trepte în urma ei.

— Ajutor! ţipă Rebecca, în momentul în care se pomeni în bucătărie.

Trânti uşa în nasul lui Alice şi orbecăi prin beznă în căutarea unei alte ieşiri. O auzea pe Alice bâjbâind ca şi ea prin întuneric şi lovindu-se de mobilier.

— Unde eşti, Violet? Nu-mi place jocul ăsta. Mi-e frică de întuneric.

Nereuşind să găsească uşa, Rebecca se retrase într-un colţ şi se ghemui lângă perete, când o auzi pe Alice că vine spre ea.

— Aici erai!

Două mâini uriaşe o traseră în picioare.

— Nu-mi place jocul ăsta. Nu mai bine mergem sus şi probăm haine?

— Lasă-mă să plec… te rog, gemu Rebecca, în timp ce Alice o ţâra prin bucătărie.

În clipa aceea, se auzi o uşă deschizându-se într-o altă parte a camerei.

— Gata, scumpo, fii cuminte şi dă-i drumul prietenei tale, rosti cu blândeţe o voce cunoscută. Ştiu că te joci, dar mămica o să se supere rău, dacă află ce-ai făcut.

Se lăsă un moment de tăcere, înainte ca mâinile uriaşe să o elibereze. Rebecca se prăvăli pe podea, ca o păpuşă de cârpă.

— Domnule Malik, fii drăguţ şi aprinde lumina. Copiii ăştia neascultători s-au jucat de-a prinselea pe întuneric.

Deodată, se făcu lumină în cameră, şi Rebecca dădu cu ochii de Ari şi de doamna Trevathan.

— Scuză-mă, Brenda, spuse Alice. M-am purtat urât, nu-i aşa?

— Puţin, dar, dacă eşti cuminte şi vii cu mine, promit că nu te pârăsc mămicii tale. Haide, scumpo, zise doamna Trevathan şi întinse o mână spre ea. Prietena ta trebuie să meargă acasă.

— Nu vreau să plece. Te rog, Brenda, las-o să rămână cu mine. Nu…

Rebecca şi Ari observară cum îi tremură buzele şi pufneşte în plâns.

— Dacă eşti ascultătoare, poate că prietena ta vine şi mâine să se joace cu tine.

— Da? Te rog. Sunt aşa singură, aşa singură…

— Ştiu, scumpo, dar acum e foarte târziu. Mă duc sus să culc fetiţa, anunţă doamna Trevathan, adresându-i-se lui Ari. Tu du-te acasă cu fata ta şi, poate, mai treceţi mâine să se joace împreună. E bine aşa?

Ari, care se uita stupefiat la creatura care o ţinea de mână pe doamna Trevathan, încuviinţă din cap, fără să scoată o vorbă.

— Noapte bună şi vă mulţumim că aţi venit, zise apăsat doamna Trevathan.

Ari o ridică de jos pe Rebecca şi o scoase din casă. Încă auzeau glasul calm al doamnei Trevathan. O conduse pe Rebecca la maşină şi o aşeză pe scaunul pasagerului.

— Ai păţit ceva? o întrebă, după ce urcă la volan şi porni motorul. Vrei să te duc la spital?

— Ia-mă de-aici, murmură. Cât mai departe de… *monstrul* ăla.

— Te-a rănit, Rebecca? Ştiu că i-am promis doamnei Trevathan că nu chem poliţia, dacă mă duce la tine, dar ce-am văzut acolo depăşeşte orice închipuire.

— N-am nimic, pe cuvânt. Numai ia-mă odată de-aici! repetă Rebecca, printre suspine.

— Acum, spuse el. Stai liniştită, scumpo, te duc undeva unde să fii în siguranţă.

În timp ce traversau mlaştinile, Ari scoase telefonul mobil şi îl sună pe Steve.

— Am găsit-o pe Rebecca. Nu intru în amănunte, dar trebuie să o duc la hotel şi vreau să-l suni pe doctorul de acum câteva zile şi să-l rogi să vină, să o consulte.

— E rănită?

— Nu cred, dar aş vrea s-o consulte un specialist.

— Bine. Adu-o la hotelul din Ashburton. Vorbesc la recepţie imediat. Sigur au o cameră liberă pentru ea. Dacă nu, i-o dau pe a mea.

— Zi-i doctorului să vină cât de repede poate.

Steve îi dădu adresa lui Ari, care introduse codul poştal în GPS.

Când ajunseră la hotel, spre uşurarea lui Ari, Steve reuşise să îi facă rost Rebeccăi de un apartament. Le lăsase mesaj la recepţie să îl contacteze în cazul în care mai aveau nevoie de ceva.

Rebecca îl lăsă pe Ari să o conducă la lift, apoi pe culoarul ce ducea la camera ei.

— N-am nimic la mine, spuse ea, oftând obosită, după ce Ari o ajută să se întindă în pat.

— Unde ţi-e valiza?

— Într-un tufiş din parcul de la Astbury, răspunse ea, cu un zâmbet stins.

— Ţi-o aduc mâine. Ai nevoie urgentă de ceva anume?

Nu apucă să îi răspundă, căci se auzi o bătaie la uşă, şi Ari se duse să deschidă.

— Bună seara! spuse doctorul Trefusis. Sau, mai bine-zis, bună dimineaţa. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar eram cu un alt pacient. Cum se simte?

— Din ce-am observat, nu e vătămată fizic, dar e foarte zdruncinată psihic. Pot să vă explic ce s-a întâmplat?

— Nu e nevoie, spuse doctorul calm. Pacientul la care eram e lordul Astbury. M-a chemat doamna Trevathan.

— Am înţeles. Şi el unde e acum?

— La căsuţa din mlaştină. I-am dat un sedativ puternic, aşa că o să doarmă buştean până dimineaţă, când o să mă gândesc la o soluţie pentru el. A rămas doamna Trevathan cu el. Sunt şanse mari ca mâine să se trezească şi să nu-şi mai amintească nimic din ce s-a întâmplat. Daţi-mi voie să o consult pe domnişoara Bradley.

— Desigur. Vă las să discutaţi între patru ochi, zise Ari diplomat şi ieşi din cameră.

— Am auzit că aţi avut o păţanie pe cinste astă-seară, zise medicul, cu blândeţe, şi se aşeză pe marginea patului.

Ridică mâna moale a Rebeccăi şi îi verifică pulsul.

— V-a rănit?

— Nu, murmură Rebecca, atât de sleită de puteri, încât abia reuşea să lege o propoziţie. Dar mi-a astupat nasul cu o cârpă cu un miros puternic şi mi-am pierdut cunoştinţa. Pe urmă m-am trezit într-o casă. Nici acum nu ştiu unde e.

— Presupun că a folosit cloroform, o substanţă cu care chirurgii îşi anesteziau pacienţii pe vremuri. E inofensivă şi nu are efecte adverse pe termen lung. Doamna Trevathan spune că a găsit-o probabil în dulapul cu medicamente din cămară. Mi-a dat sticluţa. O trimit mâine la analize, ca să fim siguri de conţinutul ei.

— Mă gândeam, spuse Rebecca, trecându-şi limba peste buzele uscate, că n-o să mai scap niciodată de el.

— Sunt convins, domnişoară Bradley. Aţi suferit o traumă îngrozitoare. Nu pot decât să vă spun că am aflat de boala lordului Astbury de când am preluat cabinetul de la tata. puţin probabil ca, oricât de nervos sau de tulburat era astă-seară, să vă fi făcut rău.

— Credea că sunt bunica lui, Violet, murmură Rebecca.

— Da, mi-a spus doamna Trevathan.

— O, Doamne! Nu ştie unde sunt, nu? Sper că nu vine după mine.

Îşi încleştă degetele în braţul medicului, cu o figură înspăimântată.

— Eşti în siguranţă, Rebecca. Crede-mă. Nu ştie unde eşti şi e atât de sedat, încât habar n-are pe ce lume e. Nu vreau să retrăieşti drama de astă-seară, dar trebuie să te consult.

Rebecca rămase nemişcată şi îl lăsă pe doctor să îi verifice funcţiile vitale. Avea o mulţime de întrebări să îi adreseze, însă creierul ei obosit şi confuz nu reuşea să rostească cuvintele.

— Migrena cum mai e? întrebă medicul.

— În momentul de faţă, cumplită.

— S-a agravat din cauza cloroformului. Chiar voiam să trec mâine să te văd. Cred că am descoperit de ce te simţi aşa rău.

— Serios?

— Da. Şi pot să te asigur că nu e nimic îngrijorător, răspunse el, zâmbind.

— Sunt gravidă?

— Nu, Rebecca, nu eşti gravidă. Toate analizele au ieşit negative. Îţi explic mâine teoria mea. Deocamdată, zise doctorul şi băgă mâna în trusa medicală, de unde scoase câteva tablete, te-aş sfătui să înghiţi astea. Sunt nişte sedative slabe, ca să te ajute să te calmezi şi să dormi.

— Ce are Anthony? De ce era îmbrăcat ca o fetiţă? zicea că îl cheamă Alice.

— E o poveste lungă. Ţi-o spun mâine cu cea mai mare plăcere, după ce te odihneşti. Momentan, tot ce pot să-ţi spun e că, fizic, eşti bine, te afli în siguranţă aici şi trebuie doar să te odihneşti, spuse doctorul Trefusis şi se ridică. Îi spun tânărului că poate intra. Noapte bună.

Afară, Ari se plimba pe coridor ca un leu în cuşcă.

— Cum se simte?

— Cum ai observat şi tu. E teafără, dar foarte speriată, ceea ce nu e de mirare.

— Când l-am văzut costumat în felul ăla, până şi eu m-am speriat, recunoscu Ari. Rebecca n-o să se simtă în siguranţă, până când nu-l ştie închis undeva. Sunteţi sigur că nu e nevoie să chemăm poliţia, după tot ce s-a întâmplat? E vorba de o răpire.

— Dacă domnişoara Bradley decide că asta vrea, chemăm poliţia, conveni medicul. Dar aş vrea să discut cu ea mai întâi. Revin mâine-dimineaţă. Noapte bună.

Ari îl privi pe doctor cum pleacă, apoi intră din nou în apartament. Se aşeză pe marginea patului şi o luă pe Rebecca de mână.

— Cum se simţi?

— Bine, mormăi ea, cu ochii închişi.

— Te deranjează dacă stau aici peste noapte? Dorm pe canapeaua din salon.

— Nu! exclamă ea şi îl prinse de mână. Nu mă lăsa singură. Stai aici, Ari.

— Bineînţeles, dacă asta vrei.

— Da, mulţumesc, spuse ea şi îşi slăbi strânsoarea. Am atâtea întrebări, murmură ea, oftând.

— Ştiu, zise el, încercând să o liniştească. Dar nu e momentul acum. Încearcă să te odihneşti, Rebecca, spuse şi se îndreptă spre scaunul din colţ.

— Ari? spuse ea timid.

— Da.

— Mă ţii, te rog, în braţe? Vreau să simt dacă pleci de lângă mine.

— Te superi dacă mă urc în pat, lângă tine? E mai simplu decât să te iau în braţe de-aici, zise Ari, rânjind.

— Urcă.

Ari se întinse alături de ea, şi Rebecca se răsuci pe o parte şi se ghemui în braţele lui, canin copil.

— Îţi mulţumesc că eşti aici, murmură ea epuizată.

— N-ai pentru ce. Somn uşor, Rebecca, şopti el.

A doua zi, Rebecca, palidă, dar mult mai calmă, îşi bea cafeaua în camera ei şi îl asculta pe doctorul Trefusis.

— Lordul Astbury a fost diagnosticat cu schizofrenie când avea în jur de treizeci şi cinci de ani. A suferit o cădere nervoasă la moartea mamei lui şi a început să se manifeste aşa cum ai văzut aseară. Cum era de aşteptat, a pierdut contactul cu realitatea – mama lui, Daisy, îi controla fiecare mişcare şi nu îl scăpa o clipă din ochi. A fost internat la spitalul de psihiatrie din zonă, aproape un an. Au reuşit să îl stabilizeze cu ajutorul tratamentelor şi al psihoterapiei. Nimeni nu ştie ce anume îi declanşează crizele, dacă cauzele sunt genetice sau sociale, dar sunt convins că experienţele pe care le-a trăit în copilărie şi-au pus amprenta asupra lordului Astbury.

— Mi-a povestit mai multe, când era costumat, zise Rebecca, cu un nod în gât. Mi-a zis că mama lui îi cumpăra rochii de la Harrods. Nu cred că poate fi adevărat.

— Din păcate, e cât se poate de adevărat. Mamei lui, Daisy, i s-a inoculat concepţia că toţi bărbaţii sunt diabolici. Aşa că, în momentul în care a fost obligată să se căsătorească şi să aducă pe lume un moştenitor – iar moştenitorul a fost băiat –, nu s-a putut împăca cu ideea, explică doctorul. Poţi să le întrebi pe doamna Trevathan sau pe mama ei, Mabel, pentru ca amândouă îl cunosc de o viaţă. Daisy îi punea fundiţe în păr şi, cât a fost mic, l-a îmbrăcat numai în rochii.

— Doamne, bietul copil! zise Rebecca. Dacă mă gândesc mai bine, îmi aduc aminte că am văzut în biroul lui o fotografie a unei fetiţe care semăna leit cu Anthony. M-am gândit că e sora lui, dar acum îmi dau seama că, de fapt, era el. Dar tatăl lui n-a avut niciun cuvânt de spus?

— Din ce mi-a spus tata, care a preluat cabinetul de la tatăl lui, şi era medicul lui Daisy, tatăl lordului Astbury era mai mult absent. Căsătoria a fost aranjată din considerente pur materiale. Oricât de mult ura bărbaţii Maud Astbury, era conştientă că nepoata ei trebuie să aducă pe lume un moştenitor. Bărbatul pe care i l-a ales ca soţ s-a dovedit a fi un beţiv, care stătea mai mult pe la Londra şi toca bani. Acolo a şi murit când lordul Astbury era încă mic.

— Mi-a spus Anthony ceva la un moment dat. Deci, el a crescut la conacul Astbury doar cu Maud şi cu Daisy?

— Da, după care Maud a murit, ceea ce ar fi trebuit să mai uşureze situaţia, dar răul era deja făcut, zise medicul, legănând uşor din cap. Daisy a refuzat să îl trimită pe Anthony la o şcoală cu internat şi i-a angajat o armată de guvernante. Nu a reuşit să scape niciodată de obsesia pentru Violet, frumoasa ei mamă moartă. Din cauza asta, Anthony a ajuns să o idolatrizeze.

— Mda, m-am prins, răspunse sarcastic Rebecca.

— În orice caz, după ce medicii au considerat că starea lui e îndeajuns de stabilă, Anthony a revenit la conacul Astbury, sub supravegherea doamnei Trevathan, care era menajeră acolo de ani buni şi îl înţelegea. Femeia aia e o sfântă, domnişoară Bradley, ascultaţi-mă ce vă spun. Şi-a sacrificat aproape întreaga viaţă ca să aibă grijă de el, oftă medicul. Câtă vreme a fost linişte şi nimic nu i-a tulburat intimitatea, lordul Astbury s-a comportat absolut normal. Îi plăcea să se îndeletnicească cu grădinăritul, ceea ce e o terapie în sine. Tratamentul administrat zilnic îl menţinea pe linia de plutire, atât cât să ducă o viaţă relativ normală. Uneori, mai dădea fuga la căsuţa din mlaştini, ca „să se joace” şi „să se costumeze”, cum spunea cu blândeţe doamna Trevathan. Eram amândoi de părere că e mai bine să îl lăsăm să îşi manifeste alter egoul într-un loc izolat şi ferit de ochii lumii. Îl consultam regulat, fireşte, la fel şi medicul psihiatru, iar doamna Trevathan mă anunţa imediat dacă o îngrijora ceva. A rezistat câţiva ani fără să aibă vreo criză.

— Am înţeles, spuse Rebecca.

— Dar, pe la începutul anului, a hotărât să permită accesul echipei de filmare la conacul Astbury. Era strâmtorat şi îi prindeau bine nişte bani în plus. Doamna Trevathan s-a opus de la bun început. Îl cunoştea suficient de bine ca să-şi dea seama că nu va rezista. Dar ce putea face?

— Nimic, răspunse Rebecca, ridicând din umeri.

— Pe urmă, ai apărut tu. Iar Anthony a remarcat imediat asemănarea cu bunica lui, Violet, pe care o considera întruchiparea perfecţiunii feminine după care îşi modelase alter egoul.

— Prima oară, când m-a văzut în haine normale, Anthony n-a avut nicio reacţie, spuse gânditoare Rebecca. Abia când m-a văzut cu părul blond şi îmbrăcată într-o rochie din anii *20, a remarcat cât de mult semăn cu ea.

— Sunt convins că a crezut că vede o stafie. În acelaşi timp – şi asta e doar o presupunere, fiindcă n-am citit raportul psihiatrului era o reacţie *masculină* normală faţă de tine ca femeie. Ceea ce l-a derutat şi mai mult. A apărut un conflict între cele două personalităţi, şi amândouă şi-au pierdut echilibrul. Latura masculină, dominantă, a lui Anthony s-a îndrăgostit de tine, în vreme ce „fetiţa” nu pricepea cum de s-a întors Violet din morţi. Înţelegi care e problema?

— Da, spuse Rebecca încet, din păcate, înţeleg. Tot ce îmi spuneţi acum se potriveşte perfect cu ceea ce mi-a spus el aseară. L-am mai văzut îmbrăcat în femeie într-una din seri, la conacul Astbury. Doamna Trevathan a jurat că o văzusem de fapt pe mama ei, dar abia ulterior am aflat că nu era ea. L-am auzit cântând de mai multe ori, cu o voce foarte subţire. De asemenea, sunt aproape sigură că a intrat noaptea peste mine în dormitor, adăugă şi o trecu un fior. Am simţit mirosul parfumului.

— Îmi cer scuze, domnişoară Bradley. Ştiu că doamna Trevathan îşi reproşează că a permis ca lucrurile să scape atât de mult de sub control, fără să ia nicio măsură. În mod normal, alter egoul lordului Astbury nu se manifestă la conacul Astbury. Şi nici doamnei Trevathan nu-i putem imputa prea multe, fiindcă n-a încercat decât să îl protejeze.

— Ştia foarte bine ce se întâmplă în seara în care l-am văzut pe Anthony în dormitor. Am tras o sperietură de moarte. Iar ea m-a minţit, domnule doctor, insistă Rebecca.

— Ştiu domnişoară Bradley, dar fii mai indulgentă cu ea. Doamna Trevathan încerca să îl protejeze pe Anthony, fiindcă ştia că, dacă are o criză iar, va ajunge la spitalul de psihiatrie. Lordului nu i-a plăcut deloc acolo.

— Înţeleg, dar asta nu-l scuză pe Anthony, sau cine şi-o fi imaginând că e aseară, pentru faptul că m-a drogat, m-a răpit şi m-a ţinut legată într-o casă în mijlocul pustietăţii! zise Rebecca şi duse mâinile la frunte. V-am ascultat argumentele, dar credeţi-mă că aseară am crezut că o să mor!

— Nu mă îndoiesc că v-a speriat groaznic. Îmi pare nespus de rău. Mă consider şi eu vinovat de cele întâmplate, pentru că n-am observat semnele mai devreme, zise medicul. Vreau să vă asigur că, în momentul de faţă, lordul Astbury se află sub strictă supraveghere la un spital de psihiatrie, unde va primi ajutorul de care are nevoie. Dumneata hotărăşti dacă vrei să anunţi poliţia sau nu. Dar, sincer să fiu, în cazul în care alegeţi să faceţi plângere împotriva lui, sunt şanse foarte mari să ajungă exact unde e acum. Pe lângă asta, îi reaminti el, gândiţi-vă la scandalul care se va isca în presă.

— Ştiu asta, replică ea. Cât timp va sta internat?

— Până când psihiatrul va considera că starea lui e stabilă. Ţinând cont de starea lui actuală, va dura probabil luni bune, poate chiar ani. Îmi pare rău s-o spun, dar e posibil să nu îşi mai revină niciodată îndeajuns pentru a îi externat.

— Întotdeauna mi s-a părut că Anthony are ceva copilăros, chiar şi atunci când era el însuşi. Simţeam nevoia să îl protejez cumva… O podidiră brusc lacrimile. Era un om atât de blând, dar când am văzut în ce monstru s-a transformat aseară… O, Doamne, nu vă pot descrie cât de groaznic a fost!

— Spre binele dumitale şi al lui, încearcă să ţi-l aminteşti ca pe un om cumsecade şi inteligent pe care l-ai cunoscut, nu ca pe ciudăţenia pe care ai văzut-o aseară. Ţinând cont cât a suferit în copilărie, merită să îţi fie milă de el. I s-a răpit orice şansă de a duce vreodată o viaţă normală. Şi vă garantez că nu va mai crea nimănui neplăceri multă vreme de-acum încolo.

— Înţeleg şi mi se rupe inima de mila lui.

— Acum, ca să nu uit, aş vrea să discutăm despre posibila cauză a migrenelor tale, spuse doctorul şi scoase nişte hârtii din geantă. Cum ţi-am spus şi aseară, toate analizele au ieşit

negative. Dar am observat la una dintre ele niveluri ale adrenalinei peste limita normală. Ai cumva alergii?

— Groaznice, răspunse Rebecca surprinsă. În State, se agravează şi mai mult. Când au început să-mi lăcrimeze ochii, doamna Trevathan mi-a zis că e din cauza pipirigului care creşte prin zonă.

— Bun. Următoarea întrebare e: ai băut cumva ceai de muşeţel?

— Da, doamna Trevathan îmi face în mod regulat. Mi-a zis că mă relaxează. Beau două-trei căni pe zi.

— Cred că am descoperit cauza problemei, zise medicul uşurat Pipirigul şi muşeţelul fac parte din aceeaşi familie, iar o reacţie alergică simultană la cele două plante poate declanşa, în anumite cazuri, o reacţie adversă la nivelul circulaţiei sângelui – mai ales dacă ceaiul e făcut din plante proaspete indigene. Şi provoacă simptome identice cu cele pe care mi le-aţi descris. Durerile acute de cap şi stările de greaţă sunt cele mai frecvente. Bănuiesc că asta e cauza problemelor tale, conchise doctorul Trefusis, cu un licăr în ochi. Când mă mai întâlnesc cu doamna Trevathan, o să-i spun că te-a otrăvit, fără să-şi dea seama, adăugă şi îşi închise geanta, zâmbind. Nu mai consuma ceai de muşeţel şi vedem dacă simptomele se atenuează. Ţi-am lăsat câteva sedative, în caz că ai nevoie, iar, dacă mai apar probleme, mă chemi oricând.

— Mulţumesc, domnule doctor, spuse Rebecca şi îl conduse la uşă. O să mă gândesc ce să fac în cazul lui Anthony.

— Bineînţeles. La revedere.

Doctorul Trefusis intră în lift şi coborî la parter.

— Cum se simte? întrebă Ari, care fremăta de nelinişte în aşteptarea medicului.

— Incredibil de bine, dată fiind situaţia, spuse doctorul. Pare fragilă, dar e o tânără extrem de puternică.

— S-a comportat extraordinar până acum. Înainte de a pleca, domnule doctor, aş dori să mai discut ceva cu dumneavoastră.

— Despre ce anume?

Doctorul Trefusis ascultă explicaţiile lui Ari.

După ce se asigură că Rebecca a luat masa de prânz, Ari o sfătui să se odihnească. O oră mai târziu, auzi o bătaie la uşă şi se duse să deschidă.

— Cum se simte? întrebă James Waugh. Pot să intru?

— Bineînţeles, strigă Rebecca, întâmpinându-l cu un zâmbet.

— Ce bine! zise James şi se duse să o îmbrăţişeze.

— Dacă tot ai companie, Rebecca, te superi dacă lipsesc vreo oră? zise Ari.

— Nu, du-te liniştit.

— Nu durează mult. La întoarcere, îţi iau şi valiza de la conacul Astbury.

— Mersi, Ari.

— L-ai dresat şi pe ăsta, remarcă James, după plecarea lui Ari. Povesteşte-mi totul. Îţi dai seama că tot platoul vuieşte despre cele întâmplate azi-noapte. Am auzit că ai fost răpită de lordul Astbury şi dusă în mlaştini, la o căsuţă uitată de lume.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă Rebecca, îngrozită.

— N-am idee cine a lansat zvonul, dar sunt convins că au făcut din ţânţar armăsar. Am dreptate?

Aşa cum îi atrăsese atenţia doctorul Trefusis, ultimul lucru de care avea nevoie Rebecca era ca întâmplarea respectivă să ajungă în paginile ziarelor. Era genul de ştire care putea ţine primele pagini ale ziarelor multă vreme; avea să fie întrebată despre ea pe la toate talk-show-urile. Tot ce-şi dorea era să uite cât mai repede evenimentul nefericit şi să meargă mai departe.

— M-a cerut în căsătorie şi nu i-a căzut prea bine când am refuzat, răspunse scurt Rebecca, pe un ton uşor ironic.

— O, Doamne! zise James, aşezându-se pe pat, şi fură câteva boabe de strugure din castronul cu fructe. Trag bărbaţii la tine ca albinele la miere! Dar care-i treaba cu indianul frumuşel, care o face pe protectorul tău? Îţi face şi el curte?

— Ari s-a purtat minunat, replică Rebecca. Mi-e prieten, nimic altceva.

— Dacă spui tu, zise James, cu un rânjet trufaş. În orice caz, scumpo, mă bucur să văd că ţi-ai revenit.

— I-am spus lui Steve că mâine putem relua filmările.

— Sincer, chiar nu mă deranjează să mai amânăm un pic. Cum nu mai sunt de filmat decât scene cu tine, m-am bucurat şi eu de câteva zile libere.

— În compania chelneriţei?

— M-ai nimerit, zise el. Acum se ţine după mine prin tot hotelul. Cred că vrea să-i fac un copil. Din păcate pentru ea, nu am planuri de genul ăsta în momentul de faţă. Te las, dar, dacă

ai chef să luăm cina mai târziu, mi-ar face plăcere să-ţi ţin companie.

— Mulţumesc, James, dar cred că o să stau cuminte aici şi-o să mă culc devreme.

James miji ochii şi se uită la ea.

— Deci, pe ce loc mă aflu în topul simpatiilor tale? Mă gândesc că avansez, câtă vreme văd că, încet, încet, te descotoroseşti de toţi.

Rebecca îi trase prieteneşte un pumn în braţ.

— Mda, probabil că nu, zise el. Dar sper sincer să ţinem legătura, după ce te întorci în State. Vorbesc serios, Rebecca, m-am simţit foarte bine în compania ta. A fost amuzant. Robert spune că există o atracţie reală între noi pe ecran. Poate vom fi următorii Olivier şi Leigh, sau Brad şi Angie. Cine ştie? Mă duc să văd dacă chelneriţa mea preferată îmi face un ceai cu brioşe şi dulceaţă. Ne vedem mai târziu, scumpo.

O sărută cu tandreţe şi ieşi.

Ari ajunse la locuinţa doctorului Trefusis şi îl urmă în bucătărie.

— Doriţi un ceai? Tocmai mă pregăteam să pun apa la fiert.

— Mulţumesc.

— Aşa cum m-aţi rugat, m-am uitat prin registrele bunicului meu de la 1922 şi n-am găsit nicio informaţie despre decesul unui copil pe numele Moh Chavan sau Prasad, în perioada pe care aţi menţionat-o.

— Da, oftă Ari. Sincer să fiu, mă aşteptam.

— Sunt uşor nedumerit cu privire la ce s-a întâmplat cu ruda dumneavoastră. Spuneaţi că a fost eliberat un certificat de deces pe numele lui? întrebă doctorul şi scoase două căni din bufet.

— Da, răspunse Ari şi scoase certificatul din dosarul de plastic. A fost semnat de bunicul dumneavoastră, după cum puteţi observa. Dar m-am uitat în toate registrele parohiale şi civile din zonă şi n-am găsit nicio menţiune.

— Curioasă treabă, zise medicul şi se aplecă peste umărul lui Ari, ca să se uite la certificat. E, într-adevăr, semnătura bunicului meu, dar, conform legii, trebuia să trimită un duplicat pentru a fi înregistrat oficial.

— Am studiat toate dosarele publice online, şi nimic. Mama lui n-a crezut niciodată că Moh a murit în acea zi.

— Serios? întrebă medicul, sincer mirat. Până la urmă, a murit sau nu?

— Nu. Mabel Smerden mi-a confirmat că n-a murit. E convinsă că Moh a fost dus în ziua aceea la un orfelinat din Londra.

— Cine l-a dus? întrebă doctorul Trefusis şi se aşează pe un scaun, în faţa lui.

— Bunicul dumneavoastră, îmi pare rău s-o spun.

Ari se aştepta la o reacţie vehementă din partea medicului şi rămase surprins să îl vadă că lasă ochii în pământ.

— Din păcate, nu mă miră. Nu cunosc împrejurările în care a venit pe lume ruda dumneavoastră, dar ştiu sigur că bunicul a ajutat mai multe tinere la ananghie. După ce copiii se năşteau, îi trimitea discret la diverse orfelinate din cadrul parohiei. Trebuie să înţelegeţi, domnule Malik, că lumea era cu totul altfel pe vremea aceea.

— Încep să înţeleg asta.

— Bunicul nu era un om rău, reluă medicul. Făcea tot ce putea pentru a-i ajuta pe alţii. Dacă doriţi, pot să vă dau numele orfelinatelor cu care colabora. Dumnezeu ştie dacă mai există vreunul acum, dar nu strică să faceţi o încercare. Aşteptaţi o clipă.

Doctorul Trefusis ieşi şi se întoarse peste câteva minute, cu un carnet subţire, cu coperte din piele.

— E agenda bunicului. Găsiţi în ea adresele şi numerele de telefon ale spitalelor din zonă, numele chirurgilor şi multe altele. La sfârşit, sunt adresele a trei orfelinate. Doar unul se află la Londra. Vreţi să vă notez detaliile?

— Mulţumesc, dar, aşa cum aţi spus, cine ştie dacă mai funcţionează, oftă Ari. Nu ştiu nici măcar dacă Moh şi-a păstrat numele primit la naştere, deşi ştiu ziua exactă în care a fost dus acolo. Ziua în care a murit Donald Astbury.

— Chiar aşa? înseamnă că puteţi verifica pe internet, sugeră medicul. Dacă nu găsiţi nimic, nu ezitaţi să mă contactaţi şi vedem cum vă mai pot ajuta. Recunosc că m-aţi făcut curios şi aş vrei îl aflu mul multe despre povestea asta.

— Vorbiţi cu Mabel Smerden, deşi m-a pus să jur că nu suflu un cuvânt nimănui. Nu vreau să vă mai reţin, spuse Ari şi se ridică. Vă ţin la curent dacă aflu ce s-a întâmplat cu el.

— Chiar vă rog. Înainte să plecaţi, ce mai face încântătoarea mea pacientă?

— Foarte bine, mulţumesc, spuse Ari, în timp ce doctorul Trefusis îl conducea la ieşire.

— Recunosc că m-a fermecat de-a dreptul. Nu mă miră că la fel a păţit şi lordul Astbury. Sunteţi un bărbat norocos, domnule Malik, spuse medicul, zâmbind. Noapte bună!

În drum spre Ashburton, Ari făcu un ocol pe la conacul Astbury, parcă maşina în curte şi se duse să caute valiza Rebeccăi. Dură un timp până să descopere tufişul în care o ascunsese Rebecca, dar, într-un final, îi dădu de urmă şi o puse portbagaj. Apoi intră casă şi urcă la mansardă, ca să îşi ia la revedere de la Mabel Smerden.

Bătrâna îl întâmpină cu un zâmbet.

— Ai timp să bem un ceai, dragule? întrebă ea.

— Din păcate, nu, doamnă Smerden. Am venit doar să-mi iau la revedere. Am vorbit cu doctorul Trefusis azi după-amiază, şi mâine plec la Londra. Mi-a dat numele unui orfelinat şi o să dau o fugă până acolo.

— Bravo! Să mă anunţi dacă afli ce s-a întâmplat cu el, bine?

— Promit. Vă mulţumesc că aţi avut încredere în mine.

— Mă bucur că adevărul a ieşit în sfârşit la iveală. Mama, Tilly, spunea mereu că Anahita a fost o femeie minunată.

— Chiar a fost, spuse Ari, cu mândrie.

— Apropo, am căutat asta special pentru tine, spuse Mabel şi luă de pe masă o fotografie înrămată, pe care i-o înmână lui Ari. Sunt răposatul lord Astbury, Anahita şi Moh. fotografia pe care a luat-o tata din căsuţa de lângă pârâu.

Ari se uita fascinat la cele trei persoane din fotografie. Povestea lor făcea acum parte din fiinţa lui; o simţea până în măduva oaselor.

— Vă mulţumesc, doamnă Smerden. O voi păstra cu sfinţenie. La revedere!

Ari cobori să îşi adune lucrurile din camera lui. Aruncă o privire la jurnalul lui Donald, înainte de a-l pune în geanta de voiaj, alături de fotografie. Lui Anthony nu-i mai erau de niciun folos acum şi aparţineau în egală măsură familiei lui.

Coborî cu bagajul în holul de la intrare, se opri câteva secunde sub cupola impozantă, gândindu-se la Anahita şi la tot

ce pătimise din cauza familiei Astbury. Nici acum nu înţelegea de ce tocmai lui îi încredinţase Anahita misiunea de a afla adevărul.

Şi, în clipa aceea, îl auzi, la început atât de încet, încât se întrebă dacă nu cumva îi ţiuie urechile. Apoi însă, cântecul deveni tot mai puternic, un sunet pur şi desăvârşit, ce părea să se înalţe spre domul măreţ de deasupra, şi îl cuprinse o euforie stranie, dar minunată.

Ridică ochii înlăcrimaţi, înţelegând, în sfârşit, ştiind că Anahita îi încredinţase mai mult decât doar povestea ei.

Capitolul 47

Seara, Ari şi Rebecca luară cina împreună, în apartamentul ei.

— Eşti fenomenală, îi spuse el, în timp ce îi turna un păhărel cu vin. Dacă păţeam ce ai păţit tu azi-noapte, eram dărâmat acum.

— Probabil mi-e mai uşor să înţeleg genul ăsta de comportament ciudat. Chiar dacă mama n-a suferit de schizofrenie ca Anthony, când bea, devenea destul de agresivă. Aşa că sunt obişnuită cu latura bizară a fiinţei umane. Tu eşti eroul, Ari, fiindcă nu te-ai lăsat, până când nu ţi-a spus doamna Trevathan unde sunt. Slavă Domnului! zise ea şi se cutremură.

— Nu e de mirare că Anthony nu voia să intru în căsuţa de lângă pârâu. Când l-am întrebat despre ea, mi-a zis că e în paragină. Dar întrebarea cea mai importantă e dacă ai vreo legătură de sânge cu Violet.

— Nu cunosc identitatea tatălui meu, aşa că slabe şanse să aflu vreodată. Şi ştii ceva? Nici nu vreau să aflu. N-are rost să mai răscolesc trecutul. Vreau să mă concentrez asupra viitorului meu.

— Ai dreptate. N-are sens să te mai gândeşti la ce-a fost. Trebuie să-ţi urmez exemplul, să fiu puternic şi să-mi văd şi eu de viitorul meu, indiferent ce îmi rezervă, oftă Ari.

— Eu o să mă străduiesc. Mărturisesc că am vărsat lacrimi de crocodil când am văzut în ziar poza lui Jack cu noua lui iubită. Chiar m-a durut. Rebecca se ridică, se duse la canapea şi scoase ruşinată un ziar ascuns dedesubt. Uite titlul: „S-a *terminat! Jack îi dă papucii lui Becks pentru noua iubită!”* Trebuia să mă aştept la asta, spuse resemnată Rebecca.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. E cel mai bine aşa. Ştiam că nu mai e cale de întoarcere din momentul în care i-am zis că trebuie să-şi facă ordine în viaţă. E prea orgolios ca să fie capabil să facă faţă unei asemenea provocări.

— Nu-ţi dau târcoale jurnaliştii, ca să afle şi varianta ta?

— Ba da. M-a sunat agentul meu cât ai fost plecat. Din fericire, n-au aflat că sunt cazată aici. Dar, ca întotdeauna, sigur cineva o să bată toba.

— Nu duci deloc o viaţă uşoară, nu-i aşa?

— Agentul meu vrea să dau un comunicat de presă, dar ştii ceva? Am refuzat. M-am săturat să le fac jocul. Cui îi pasă ce

cred alţii? Eu ştiu ce s-a întâmplat, şi asta e tot ce contează. M-am săturat de toate prostiile astea, zise Rebecca, legănând din cap. Poate n-o să mă crezi, dar, după tot ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci şi patru de ore, parcă mi-e dor de liniştea de la conacul Astbury. Acolo, nu ajungeau la mine toate mizeriile astea. Am intrat într-o horă în care viaţa mea e servită pe tavă drept subiect de bârfa şi m-am săturat până-n gât.

— Te înţeleg, zise Ari.

— Sinceră să fiu, mi-e groază să mă întorc în lumea aia.

— Că tot ai adus vorba de întors acasă, voiam să-ţi spun că trebuie să plec mâine-dimineaţă. Mai am câteva lucruri de rezolvat la Londra, înainte de a pleca în India, la sfârşitul săptămânii.

— Chiar trebuie? Te înţeleg, fireşte, nu mi-o lua în nume de rău.

— Eşti în siguranţă acum. Anthony e pe mâini bune, tu eşti la hotel, împreună cu toată echipa de filmare, iar, peste câteva zile, o să pleci şi tu.

— Aşa e. Deci, ne luăm la revedere astă-seară.

— Da.

— Nu pot decât să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine în ultimele zile. N-o să uit niciodată.

— Nici pe mine, sper, zise Ari, zâmbind.

— Cum te-aş putea uita? spuse ea încet. Ştii, până acum câteva zile, eram convinsă că între mine şi Violet există o legătură de sânge... Şi poate chiar există, dar n-am cum să aflu vreodată.

— Nu-ţi poţi întreba părinţii? zise Ari, uitându-se la ea.

— Nu. Mama a murit şi n-am nici cea mai vagă idee cine e tata. Trecând peste asta, oricât îmi displace s-o spun, mă aşteaptă o zi încărcată mâine şi trebuie să mă pregătesc. Bănuiesc că şi tu ai bagaje de făcut.

— Da. Te las să-ţi vezi de treabă.

Se ridicară amândoi.

— Cam asta a fost, zise ea, zâmbind.

— Da.

Se duseră spre uşă, fără să spună nimic.

— Noapte bună. Să ai grijă de tine, zise el.

— O să am, răspunse Rebecca, simţind că îi dau lacrimile. Te conduc la lift, se oferi ea.

Ieşiră din cameră şi se îndreptară spre lift. Ari apăsă pe buton. Îl aşteptară într-o tăcere deplină.

— La revedere, Ari, spuse ea, în clipa în care tânărul urcă, şi uşile începură să se închidă.

Ari apăsă deodată pe butonul de oprire.

— Rebecca?

— Da, Ari? spuse ea, cu capul în pământ.

— Uită-te la mine.

Rebecca ridică privirea spre el. Se citea emoţia în ochii amândurora.

— Vreau să-ţi spun ceva înainte să plec. Amândoi avem o călătorie de încheiat în următoarele zile, iar eu trebuie să mă întorc în India. Dar cred că ar trebui să ne revedem cât mai curând. Eşti de acord?

Uşile liftului începură să se închidă din nou. De data asta, Rebecca apăsă pe buton şi le opri.

— Da, Ari.

— Mai voiam să-ţi spun să mă anunţi dacă ai vreodată drum în India.

— Aşa o să fac.

— Promiţi?

— Promit.

Uşile se închiseră, şi Ari dispăru.

A doua zi, când se întoarse la conacul Astbury pentru filmări, Rebecca simţi un nod în stomac.

— Nu-ţi face griji, Rebecca. Te apărăm noi de potenţialii curtezani care pândesc pe holurile întunecoase, o linişti Steve, în timp ce o conducea la Machiaj. Mai e doar o zi.

— Sunt bine, spuse ea, jenată că povestea ei ajunsese, într-o versiune mai mult sau mai puţin adevărată, la urechile membrilor echipei.

Din fericire, mare parte a filmărilor aveau loc afară şi, în clipa în care se încheiară, Rebecca urcă în maşină şi reveni la hotel.

Acum, când nu mai locuia la conacul Astbury, realiza că abia aşteaptă să plece din Devon. Simţea că se sufocă în apartamentul ei, deşi era cel mai mare din hotel, şi îi era dor de spaţiile deschise cu care se obişnuise.

— Mi-e groază să mă gândesc cum o să fie când revin la New York, medită ea, gândindu-se la apartamentul din vârful unui

zgârie-nori de oţel, în care va fi prizonieră din cauza paparazzilor care o vor vâna de îndată ce va pune piciorul în oraş.

Dar nu va simţi doar lipsa grădinilor vaste şi a mlaştinilor sălbatice şi nemărginite, realiză ea. Şi nici a lui Jack. De douăzeci şi patru de ore, simţea un gol în sufletul ei, greu de descris în cuvinte. Avea senzaţia că dispăruse o parte din ea, iar în locul acesteia apăruse o durere persistentă. În clipa de faţă, refuza să recunoască cauza acesteia.

În ultima zi, după ce regizorul declarase oficial că filmările se încheiaseră, echipa tehnică şi actorii se aşezară pe terasă, în lumina splendidă a amurgului, şi închinară un pahar de şampanie.

— Îţi pare rău că s-a terminat? o întrebă James.

— În multe privinţe, da. A fost o experienţă extraordinară. Cred că am evoluat, atât ca actriţă, cât şi ca om.

— Chiar aşa e, spuse Robert, cuprinzând-o cu un braţ. Te-ai descurcat minunat, scumpo, absolut minunat. Să te aştepţi la o mulţime de premii anul viitor.

— Mulţumesc, Robert. Sper că nu te-am dezamăgit.

— Deloc, scumpo, absolut deloc. Sper să mai colaborăm cât de curând.

Rebecca aruncă o privire spre capătul terasei şi o văzu pe doamna Trevathan, care turna şampanie în pahare. De două zile, evita să vorbească cu ea, nedorind să rememoreze cele întâmplate. Dar acum ştia că trebuie să îşi ia la revedere înainte de a pleca. Cu excepţia incidentului nefericit, doamna Trevathan se purtase foarte frumos cu ea.

Odată ce tehnicienii se apucară să îşi strângă aparatura, Rebecca intră în salon şi se duse să o caute. O găsi spălând pahare în bucătărie.

— Bună seara, spuse ea timid. Am venit să-mi iau la revedere.

Doamna Trevathan îşi şterse mâinile pe şorţ şi se întoarse spre ea, cu o privire tulburată.

— Rebecca, îmi pare rău pentru tot ce-ai îndurat. Eu sunt singura vinovată. Trebuia să-mi dau seama ce-o să se întâmple.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi reproşuri. Eu nu vă consider vinovată de nimic. E uimitor cum aţi avut grijă de Anthony în toţi aceşti ani.

— Ce nu facem pentru cei pe care-i iubim? oftă menajera. Sper doar să îţi aduci aminte şi momentele plăcute petrecute cu Anthony, la conacul Astbury.

— Bineînţeles. Lăsând deoparte întâmplările din ultimele zile, m-am simţit minunat aici. Dumneavoastră ce-o să faceţi în lipsa lui Anthony? întrebă Rebecca.

— Proprietatea Astbury e în grija administratorilor acum. Ei hotărăsc ce e mai bine. Chiar dacă decid să o vândă, o să dureze până se finalizează totul.

— Administratorii pot să facă asta? Credeam că doar Anthony poate lua o asemenea decizie.

— Da, dar, din nefericire, Înălţimea Sa va fi declarat incapabil din cauza bolii psihice. Chiar voiam să-ţi scriu, scumpo, pentru că l-am vizitat zilnic la spital şi m-a rugat să îţi cer iertare, în numele lui, pentru că te-a speriat. Bietul om s-a îndrăgostit de tine, iar asta l-a zăpăcit de tot.

— Ştiu, mi-a explicat doctorul Trefusis. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Eşti cine eşti şi n-aveai cum să controlezi efectul pe care îl vei avea asupra lui. Dacă doreşti vreodată să-i scrii, s-ar bucura să afle că l-ai iertat. Poate chiar l-ar ajuta.

— O să-i scriu, zise Rebecca şi o văzu pe doamna Trevathan cum se luminează la faţă. Înţeleg că se simte mai bine?

— E încă prematur să spun. Mi se rupe sufletul când îl vizitez; plânge mult şi mă roagă să-l iau acasă, pentru că nu înţelege de ce se află acolo. E încă tulburat, bietul suflet. Sper doar să îl stabilizeze cât mai repede. De-asta ar fi minunat dacă i-ai scrie şi tu. În afară de mine, nu are pe nimeni.

— Promit că o să-i scriu. Nu pot să mai stau acum. Plec direct la Londra.

— Cred că abia aştepţi să revii la viaţa ta de la New York.

— În momentul de faţă, nu prea, mărturisi Rebecca. O să-mi fie dor de dumneavoastră, doamnă Trevathan.

— Nu mai vorbi aşa, că mă faci şi pe mine să plâng. Eşti o fată minunată. Vino încoace şi îmbrăţişează-mă.

Doamna Trevathan deschise braţele şi o strânse pe Rebecca la piept.

— A fost o adevărată aventură de când ai venit aici, oftă menajera şi o eliberă. Te mai vezi cu băiatul ăla indian?

— Nu ştiu.

— Scuză-mă dacă-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar vă potriviţi foarte bine. Şi e mult mai bun pentru tine decât un actoraş nestatornic, conchise, după care rămaseră amândouă tăcute, aducându-şi aminte de Jack.

— Se poate, spuse Rebecca, legănând din cap.

— Fugi şi fă-mă mândră de tine.

— Promit să încerc. Oricând, absolut *oricând*, sublinie Rebecca, doriţi să veniţi la New York şi să mă vedeţi, să ştiţi că vă aşteaptă o cameră în apartamentul meu, pe termen nelimitat.

— Mulţumesc, scumpo, dar ştim amândouă că nu-l pot lăsa singur pe Înălţimea Sa, nici măcar pentru câteva zile. Să-mi scrii, da? Şi să-mi povesteşti cu ce te mai ocupi.

— Promit, doamnă Trevathan.

— Ah, era să uit. Mă tot ţineam să te-ntreb dacă vrei să iei asta, ca suvenir din perioada petrecută aici.

Doamna Trevathan întinse mâna peste chiuvetă, spre pervazul ferestrei, de unde luă trandafirul pe care Anthony îl tăiase pentru Rebecca din grădina casei.

— Îţi vine să crezi că nu s-a uscat de când ţi l-am pus în cameră, acum câteva săptămâni? Abia acum câteva zile, când ai plecat, i-a căzut prima petală. Are o culoare atât de frumoasă. Mă gândeam că îl poţi presa şi păstra într-o carte. Ca să-ţi aducă aminte de Înălţimea Sa.

— Mi-ar face plăcere, zise Rebecca.

Înţelegea de ce ţinea doamna Trevathan atât de mult să îl ia cu ea. Îl duse la nas şi inspiră parfumul încă puternic.

— La revedere, doamnă Trevathan!

— La revedere, scumpo!

Rebecca ieşi din bucătărie şi traversă holul de la intrare. Se opri sub cupolă, amintindu-şi primul moment în care îl văzuse pe Anthony în pragul uşii.

— La revedere! şopti.

Capitolul 48

Ari se uită pe fereastră la verdeaţa grădinii care înconjura clădirea victoriană. De jos răzbăteau glasurile copiilor care se jucau.

— Domnişoara Kent, arhivarul, vă poate primi acum, îl anunţă recepţionera.

— Mulţumesc, zise Ari, ridicându-se, şi o urmă pe femeie pe un coridor îngust, pe care plutea un miros de mâncare arsă, ce îi amintea de vremurile în care făcea şcoala în Anglia.

Pătrunse într-un birou mic şi aglomerat. La o masă, şedea o femeie mărunţică, cu un aspect impecabil, trecută de şaizeci de ani.

— Bună ziua, domnule Malik! Trebuie să vă spun că, în general, nu procedăm aşa. Trebuia să luaţi legătura cu o agenţie de adopţii, urmând ca aceasta să ne dea detalii despre ruda dumneavoastră.

— Îmi cer iertare, domnişoară Kent, dar, din diverse motive – primul fiind acela că nu ştiu sigur numele sub care a fost adus, iar al doilea, acela că mâine plec în India –, am decis să apelez la bunăvoinţa dumneavoastră.

— Am înţeles. Îmi puteţi spune când credeţi că a fost adusă ruda dumneavoastră la orfelinat?

— Cred că acum optzeci şi nouă de ani. Pe 22 august 1922.

— Din fericire, aveţi o dată exactă. Cam ce vârstă avea?

— În jur de trei ani. Era metis, anglo-indian. Şi avea ochi albaştri. Cred că a fost adus de doctorul Trefusis, dar nu ştiu dacă a fost înregistrat cu numele lui adevărat.

— Sunteţi extrem de bine informat, domnule Malik. Vă avertizez, totuşi, că e puţin probabil ca un copil de vârsta aceea şi, mai ales metis, să fi fost primit aici. Scuzaţi-mi comparaţia grosieră, dar, precum puii de câine, nou-născuţii sunt mult mai uşor de dat spre adopţie decât copiii trecuţi de o anumită vârstă. Iar scopul nostru a fost întotdeauna acela de a găsi familii pentru copiii aflaţi în grija noastră. Era o lume crudă pe vremea aceea, domnule Malik

Ari îşi dădu seama că femeii îi place să spună lucrurilor pe nume.

— Familia era bogată. Nu e exclus să fi oferit bani.

— Se poate.

Ari o văzu pe domnişoara Kent cum îl măsoară din priviri, meditând la cazul inedit cu care se confrunta.

— Deşi aţi ales să ocoliţi procedurile uzuale, domnule Malik, îmi face plăcere să vă spun că instituţia noastră poate elibera rudelor dosarele arhivate după o perioadă de optzeci de ani. Asta, fireşte, pentru că pornim de la premisa că persoana în cauză e decedată şi, din acest motiv, desecretizarea acestor informaţii nu reprezintă un pericol la adresa sa. În alte părţi, termenul e de nouăzeci sau chiar de o sută de ani. După cum ştiţi, speranţa de viaţă a crescut mult comparativ cu perioada aceea.

— Sunt aproape sigur că ruda pe care o caut a decedat, deşi nu ştiu dacă s-a întâmplat când era copil sau acum zece ani.

— Cel mai bine începem de la data pe care mi-aţi dat-o şi vedem ce găsim în arhivă.

Domnişoara Kent puse mâna pe telefon şi ceru registrul respectiv. După câteva minute, apăru o tânără cu un catastif imens, cu coperte din piele.

— Mulţumesc, Heather. Bun, să vedem ce găsim.

Tremurând de emoţie, Ari o privi cum dă pagină după pagină, în căutarea datei respective. Îşi dădea seama că era singura lui şansă de a afla ceva.

— Am ajuns la 22 august…

Aşteptă cu sufletul la gură ca femeia să citească însemnările, fericit că e ceva scris în paginile acelea.

— Văd aici că a fost adus un băieţel, la ora douăzeci şi două, de un anume doctor Smith. E vorba, se pare, de un copil abandonat la uşa doctorului.

— Ca să vezi, bombăni Ari.

— Domnule Malik, zise domnişoara Kent, privindu-l pe deasupra ochelarilor, vă asigur că multe femei disperate procedau în acest fel. În general, preotul sau doctorul se trezea la uşă cu pruncul nedorit. Şi făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a-l ajuta.

— Fireşte.

— Aveţi dreptate, continuă domnişoara Kent, îndreptându-şi din nou atenţia către registru. Numele copilului nu e menţionat. E descris ca având „aspect eurasiatic şi ochi albaştri. Sănătos, aparent bine hrănit, în vârstă de aproximativ trei ani. Fără semne distinctive. S-a făcut donaţie”, citi femeia, apoi se uită

din nou la Ari, pe deasupra ochelarilor. Credeţi că ar putea fi cel pe care îl căutaţi?

— Da, spuse Ari, încercând să îşi stăpânească emoţiile.

— Nu vărsaţi încă lacrimi, domnule Malik, spuse ea, zâmbind. N-am terminat.

— I-au dat un nume?

— Da.

— Care e acela?

— L-au botezat Noah[2]. Nu mă întrebaţi de ce, poate pentru că au fost inundaţii în Londra, în ziua aceea. Copiii de aici primeau tot soiul de nume. În orice caz, al lui mi se pare destul de distinctiv.

— Aşa e. Şi numele de familie?

— Adams. Tot de origine biblică. Îmi sună foarte, foarte cunoscut…

— Noah Adams, repetă Ari. A rămas mult timp aici?

— Un strop de răbdare, vă rog, domnule Malik. Vreau să verific ceva.

Se ridică de pe scaun şi se duse la fişet. Scoase un dosar vechi şi se uită în el. Apoi se întoarse spre Ari, vizibil impresionată.

— O, Doamne! exclamă ea.

— Ce e?

— Din câte se pare, a devenit administrator şi membru în consiliul nostru de administraţie. L-am cunoscut drept dr. N. Adams.

— L-aţi cunoscut?

— Da. Era un om minunat. A făcut atâtea pentru instituţia noastră, în ceea ce priveşte strângerea de fonduri şi îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă pentru copii. S-a pensionat la vârsta de aproape optzeci de ani, din cauza problemelor de sănătate, şi a murit câţiva ani mai târziu. A fost o adevărată legendă aici.

Ari căută în dosarul de plastic plicul primit de la avocatul Anahitei şi scoase din el foaia de hârtie.

— Ştiţi cumva data exactă când a murit?

Domnişoara Kent răsfoi din nou dosarul şi scoase o copie a necrologului.

---

[2] Noe (n.tr.).

— A fost publicat în *The Times*. Am păstrat-o, pentru că se menţionează că a fost unul dintre administratorii noştri.

Ari luă hârtia şi citi data la care murise Noah Adams. Apoi o confruntă cu data pe care o notase Anahita, cu zece ani în urmă, cu scrisul ei delicat şi alungit, chiar înainte ca ea însăşi să închidă ochii.

— O, Doamne!

Datele erau identice.

— Vă simţiţi bine, domnule Malik? Păreţi şocat.

— Chiar sunt. Vă rog să mă scuzaţi.

— Partea bună e că acum aveţi toate informaţiile necesare pentru a afla mai multe despre viaţa lui, graţie celor de la *The Times*. Cât de ciudat! murmură ea şi se duse la copiator. Ştiam că domnul Adams a fost unul dintre copiii aduşi aici, dar nici prin gând nu mi-a trecut vreodată să fac săpături. Am ţinut mult la el, nu doar eu, ci toată lumea. Poftiţi, spuse domnişoara Kent şi îi întinse fotocopia necrologului.

— Mulţumesc, spuse Ari, privind fotografia în alb şi negru a unui chipeş bărbat în vârstă.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că se uită la chipul rudei lui. Încă tulburat, încercă să se calmeze, gândindu-se ce ar mai putea să o întrebe pe domnişoara Kent pentru a afla şi alte amănunte decât cele pe care i le oferea necrologul.

— A fost un om bun?

— O, da. Îi vizita pe copii în fiecare săptămână, miercurea, şi le aducea mereu prăjituri. Luau ceaiul împreună şi prefera să îi asculte mai mult decât să le vorbească. Şi, pentru că suntem o instituţie privată şi nu primim finanţare de la stat, doctorul Adams se străduia să strângă cât mai multe fonduri, pentru a îmbunătăţi condiţiile de aici. Tot el îi susţinea financiar şi îi încuraja pe copiii cei mai isteţi să se înscrie la facultate, aşa cum făcuse şi el. A fost un adevărat model pentru ei.

— Străbunica mea n-a crezut niciodată că a murit, aşa cum i se spusese. Aveţi idee dacă doctorul Adams a încercat vreodată să îşi găsească mama adevărată?

— Nu ştiu, domnule Malik, şi, din păcate, singura persoană care v-ar fi putut spune – soţia lui, Samantha – a murit acum câţiva ani.

— Au avut copii?

— Din păcate, nu. Doctorul Adams spunea că copiii de aici sunt familia lui. La moartea soţiei lui, am aflat că şi-au lăsat toate bunurile, prin testament, instituţiei noastre. Datorită lor, domnule Malik, am reuşit să ne continuăm activitatea.

— Au avut o căsnicie fericită?

— Cred că s-au căsătorit din dragoste. În orice caz, păreau extrem de devotaţi unul altuia, de câte ori veneau în vizită. O să citiţi mai multe în necrolog.

— Desigur. Va mulţumesc, domnişoară Kent. Nu vreau să vă mai răpesc din timp.

— Nu aveţi pentru ce. Mă bucur că v-am putut fi de ajutor. Poftiţi cartea mea de vizită, cu adresa de e-mail. Dacă mai aveţi întrebări, nu ezitaţi să mă contactaţi.

— Mulţumesc, spuse Ari, apoi băgă cartea de vizită în portmoneu şi se ridică. La revedere!

După ce făcu şi el o donaţie, Ari ieşi din clădire, în lumina strălucitoare a după-amiezii de iulie. Într-o parte, era un teren de joacă, iar câţiva copii stăteau în groapa cu nisip, cu lopăţele şi găletuşe. Ari le auzi chiotele zglobii, privi grădinile îngrijite şi văruiala impecabilă a bătrânei clădiri.

Aceea era moştenirea lui Moh, îşi spuse. Găsi o bancă şi se aşeză la soare, ca să citească necrologul. Anahita ar fi fost nespus de mândră de fiul ei, care, evident, moştenise înclinaţia spre medicină a mamei sale şi latura filantropică a tatălui său.

Dr. Noah Adams, doctor în medicină, doctor în chirurgie (Oxford), membru al Colegiului Regal de Obstetrică şi Ginecologie, Ofiţer al Imperiului Britanic

24 februarie 2001

Eminentul chirurg obstetrician dr. Noah Adams a crescut la Orfelinatul Randall din Walthamstow, estul Londrei. În ciuda copilăriei deloc uşoare, dr. Adams a primit bursă la Oxford, pentru a studia medicina. A fost nevoit să îşi întrerupă studiile odată cu izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, când s-a înrolat în Serviciul Sanitar al armatei, activând pe frontul francez şi, ulterior, în Africa de Est. După ce a revenit la Oxford, pentru a-şi definitiva studiile, s-a căsătorit cu Samantha Marshall, asistentă medicală de cetăţenie britanică, pe care a cunoscut-o

în Franţa. Dr. Adams s-a stabilit la Londra şi s-a angajat la Spitalul Sf. Thomas, susţinând în acest timp toate examenele necesare pentru a fi primit în Colegiul Regal de Chirurgie. Specializarea sa a fost obstetrica, şi în special îngrijire a femeilor însărcinate. A fost un pionier în studierea cauzelor preeclampsiei, o afecţiune gravă care pune în pericol viaţa mamelor şi a feţilor. Dr. Adams a publicat numeroase lucrări ştiinţifice despre acest subiect şi despre sănătatea maternă, în general. Dr. Adams a fost administrator şi membru în Consiliul de administraţie al orfelinatului la care a crescut şi un militant neobosit pentru cauza copiilor orfani. Pentru eforturile sale caritabile şi cercetările în domeniul obstetricii, regina i-a acordat titlul de Ofiţer al Imperiului Britanic. Dr. Adams o lasă în urmă pe văduva sa, Samantha.

Ari nu îşi dădu seama că plânge până nu văzu lacrimile căzute pe foaia din mâinile lui. Se şterse la ochi şi se uită la copiii care se jucau fericiţi.

Scoase certificatul de deces al lui Moh Chavan din dosarul de plastic, îl rupse şi lăsă bucăţile de hârtie să se împrăştie pe pământ, în jurul lui.

— L-am găsit, Anahita, şopti, cu privirea înălţată spre cer.

Capitolul 49

— Am spus că fac o pauză, Victor, îi repetă Rebecca agentului său. Nu mai joc în filme cel puţin şase luni, poate chiar un an.

Poate niciodată, îşi zise în sinea ei.

— Dar, Becks, eşti la mare căutare în momentul ăsta! Înţeleg că ai nevoie de o pauză, dar nu se poate să vii acasă şi să mai amâni concediul vreun an?

— Nu. Mâine plec, răspunse categoric Rebecca.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, ai înnebunit de tot. Toată presa o să creadă că suferi din cauza lui Jack, şi-o să publice numai articole despre asta.

— N-au decât. Ştii ceva, Victor? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Se lăsă tăcerea la capătul celălalt al firului.

— Nu pricep, Becks. Ne-am chinuit atâţia ani să îţi construim o carieră de succes, am ales filmele cele mai bune. Te-am adus până aici, şi acum spui că nu mai ai chef! Eşti gravidă, nu-i aşa?

— Nu, Victor, nu sunt gravidă, răspunse Rebecca, dorind să încheie mai repede conversaţia. Ţi-am explicat, am nevoie de o pauză.

— Şi unde-ai de gând să mergi?

— Nu-ţi spun. Ştiu că ţi se pare absurd ce fac, dar crede-mă, indiferent ce-mi spui, nu mă răzgândesc. Mai bine încheiem discuţia. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă-mi dai banii care o să-mi intre în cont lunile viitoare.

— S-ar putea să fie ultimii pe care-i primeşti ca actriţă, dacă nu revii asupra deciziei. Ştii la fel de bine ca mine că odată nu mai sună telefonul, şi te trezeşti că a uitat toată lumea de tine.

— La revedere, Victor! Îţi mulţumesc pentru tot.

Rebecca puse telefonul în furcă şi se trânti uşurată pe pat. Poate că, într-adevăr, înnebunise, dar era pentru prima oară în viaţă când nu o mai interesa să le facă pe plac celorlalţi. Avea nevoie de o perioadă în care să afle mai multe despre lume şi despre locul ei în ea. Nu era o marfă pe care să o cumperi şi să o vinzi, era o fiinţă umană. Iar, în cazul în care cariera ei va avea de suferit în acest răstimp, îşi asuma pe deplin asta.

Cum îi spusese Marion Devereaux în acea zi, cunoaşterea *de sine* şi experienţa de viaţă erau singurele atuuri care o puteau ajuta să îşi dezvolte talentul. Câtă vreme trăia în lumea aceea elitistă şi privilegiată şi interpreta roluri de femei care duceau o

viaţă perfectă şi erau tratate ca nişte prinţese, nu avea cum să-şi atingă scopul. Se uită prin apartamentul de la hotelul Claridge, cu un zâmbet ironic pe buze, ştiind că, acolo unde urma să meargă a doua zi, nu va avea parte de aşa ceva.

Îi lăsase lui Ari câteva mesaje mai devreme, prin intermediul cărora îl ruga să o sune, dar, deocamdată, nu primise niciun telefon. Tăcerea lui o rănea mai mult decât ar fi vrut să recunoască, dar, indiferent de decizia lui, ea era hotărâtă să meargă mai departe. Îşi dădea seama că bărbaţii şi pretenţiile lor jucaseră un rol mult prea important în viaţa ei de până atunci. Sosise momentul să fie apreciată şi pentru ideile şi inteligenţa ei, nu doar pentru simplul fapt că era o femeie frumoasă. Poate că astfel va putea, în sfârşit, să aibă o relaţie cinstită şi sănătoasă cu o altă persoană.

Aşadar, indiferent dacă Ari Malik îi răspundea sau nu la mesaje, a doua zi dimineaţă, Rebecca se îmbarca în avionul spre India.

Ari reveni la hotel, mâncă ceva în grabă la restaurant şi urcă în camera lui. Se prăbuşi pe pat, cu hainele pe el, extenuat din pricina tensiunii şi a emoţiilor trăite în ultimele zile. Se trezi în dimineaţa următoare, la ora şase, şi îşi dădu seama că trebuie să plece numaidecât, ca să prindă avionul. Îşi aruncă toate lucrurile în geanta de voiaj, părăsi hotelul şi chemă un taxi să îl ducă la aeroport. Se uită la telefonul mobil, observă că i se descărcase bateria şi se mustră în sinea lui că adormise fără să îl pună la încărcat. Ar fi vrut să-şi ia la revedere de la Rebecca, să îi mai spună încă o dată că vrea să o revadă, dar acum trebuia să amâne momentul până ajungea acasă.

În timp ce aştepta la coada de la clasa Business, Ari medită la ceea ce îl aştepta acolo. Nu era deloc plăcut. Apartamentul lui imens, dar lipsit de viaţă, apoi o zi la birou, în care să se pună la curent cu cele petrecute în lipsa lui, nu îl ispiteau câtuşi de puţin. De altfel, în ultimele douăzeci şi patru de ore, se gândise foarte serios să vândă afacerea şi să scape de ea o dată pentru totdeauna. Voia să facă ceva util, ca Anahita şi ca doctorul Adams, nu doar să se gândească la propria siguranţă financiară.

Poate ar trebui să meargă direct la mama lui, să îi povestească ce descoperise în Anglia şi să îi ceară sfatul. Şi, bineînţeles, să îi dea bunicii lui, Muna, jurnalul lui Donald. O

întrebase pe doamna Trevathan dacă îl poate împrumuta o perioadă, ca să i-l arate şi ei, iar menajera acceptase.

— Înălţimea Sa n-o să-i simtă lipsa în următoarele săptămâni, îi răspunsese ea abătută.

După ce primi biletul de îmbarcare, aruncă o privire spre coada de la clasa Economy, gândindu-se că, cel puţin, munca asiduă pe care o depusese îi permitea măcar să se bucure de anumite privilegii. În acest timp, zări în şirul de oameni o tânără cu un rucsac în spate, îmbrăcată în tricou, blugi tăiaţi şi şlapi. Avea părul negru prins într-o codiţă, ascunsă sub şapcă, şi era complet nemachiată. Îi părea oarecum cunoscută, dar nu ştia unde o mai văzuse.

Tocmai când să îşi mute privirea în altă parte, îi mângâie auzul cântecul acela slab pe care îl auzise ultima oară la Astbury. Se uită din nou, de data asta cu mai mare atenţie, la fata care înainta lent la coada de la *check-in.*

Se duse spre ea şi zâmbi când îşi dădu seama cine e. Întinse mâna peste bariera care despărţea clasa Business de Economy şi o bătu pe umăr.

Tânăra se întoarse mirată.

— Bună! Ce cauţi aici? o întrebă Ari. Mai să nu te recunosc din cauza părului negru şi a şepcii. Nu mai semeni deloc cu Violet, adăugă, zâmbind.

— Aşa e, spuse ea, ridicând din umeri. Mi-am dat seama că totul era o iluzie, zise şi îi aruncă o privire încruntată. N-ai primit mesajele de la mine?

— Nu, mi s-a descărcat bateria. Nu mi-ai răspuns, ce-i cu tine aici?

— Merg în India, evident, replică ea, rânjind, şi chicotiră amândoi.

— La clasa Economy?

— Da, spuse ea apăsat. Dacă tot o fac, vreau s-o fac aşa cum trebuie.

— Am înţeles, zise el, legănând din cap. Nu vrei, totuşi, să faci o excepţie de data asta şi să vii cu mine la Business? Nu uita că sunt indian, şi ar fi păcat să nu stau cu tine în următoarele nouă ore şi să te-nvăţ ce să vizitezi, dacă vrei să te descoperi?

Tânăra căzu pe gânduri câteva secunde, după care acceptă.

— Poate chiar ar fi indicat să te însoţesc, măcar până la un punct. Ca să-mi îndeplinesc mai departe rolul de protector şi

îndrumător spiritual. India poate fi periculoasă pentru o tânără singură.

— Zău? La fel de periculoasă ca Astbury? zise ea, cu un zâmbet ironic.

— Mă îndoiesc. Ei bine, stai cu mine, Rebecca?

Ari întinse mâna peste barieră, şi Rebecca i-o prinse. Rămaseră nemişcaţi preţ de câteva clipe, zâmbindu-şi.

— Da, răspunse ea.

— Dă-mi voie să te ajut, spuse Ari, dându-i drumul la mână, apoi îi luă rucsacul din spate şi îl trecu peste barieră. E rândul tău.

O aşteptă să treacă pe sub bariera care îi despărţise.

— Salut! spuse el, zâmbind.

— Salut!

Apoi o luă în braţe.

India
1957

Epilog
Anahita

Şi astfel, povestea mea se apropie de final, dragul meu copil. Nu-mi rămâne decât să îţi spun ce s-a întâmplat când am revenit în India. Maharani m-a primit cu braţele deschise, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ultimul rubin mă aştepta la locul lui, în ascunzătoarea de la baza foişorului, şi ştiam că, sub învelişul lui noroios, se află cheia libertăţii şi a independenţei mele.

Indira m-a implorat să o însoţesc la palatul ei, să-mi reiau rolul de însoţitoare şi să ne plimbăm împreună prin Europa, dar am refuzat.

Căci, vezi tu, scumpul meu Moh, înainte de a muri, tatăl tău mi-a lăsat un ultim dar. Doar Cerul ştie cum a reuşit grăuntele de viaţă pe care l-a sădit în mine, în ultima noapte petrecută împreună, să supravieţuiască închisorii, durerii şi bolii mele, dar a rezistat. Odată ajunsă la Cooch Behar, bătrâna şi înţeleaptă mea prietenă Zeena mi-a confirmat că sunt însărcinată în patru luni.

De data asta, nu am simţit niciun pic de teamă, ci doar o nesfârşită linişte sufletească. Chiar dacă îmi plângea inima după tine – fie că ne despărţea distanţa ori moartea –, mă bucuram că din cenuşa tragediei noastre înfloreşte o nouă viaţă.

La scurt timp după ce am sosit, Indira s-a întors la soţul şi la copilul ei, dar eu am rămas la Cooch Behar. Simţeam cum se pogoară peste mine o linişte stranie, pe măsură ce mă rotunjeam, precum o iapă tânără pe un câmp acoperit cu fân proaspăt cosit.

Sora ta, Muna, a venit pe lume în ziua de 5 iunie 1923, sub supravegherea Zeenei. Copilaşul meu s-a dovedit a fi la fel de liniştit şi paşnic pe cât fusese naşterea sa. Mă întrebam uneori, când o legănam în orele dinaintea zorilor şi mă uitam la ea, dacă mi-a moştenit darul. Când a mai crescut, am descoperit că n-a fost aşa. Am convingerea însă că, la un moment dat, dintre copiii ei, sau copiii copiilor ei, cineva îl va moşteni. Şi că îl voi recunoaşte imediat, când va veni vremea.

Când Muna a împlinit cinci ani, am considerat că îmi pot clădi, în sfârşit, viaţa, că pot să îmi urmez visurile şi să mă mut de la adăpostul palatului.

Cu sprijinul fostei mele surori-şefe de la Spitalul Regal, care mi-a trimis toate dosarele medicale din perioada Primului Război Mondial şi o recomandare elogioasă din partea ei, mi s-a oferit un post la un spital din zonă şi am început cursurile de asistentă. Visul meu, firește, era să devin doctor, dar în 1928, în India, rareori se întâmpla ca o femeie să cuteze la asemenea ţeluri.

Am profitat însă din plin de situaţia mea şi, odată cu progresele înregistrate de India, au început să mi se deschidă noi orizonturi. Am devenit o înfocată susţinătoare a lui Gandhi, mai ales cu privire la drepturile femeilor. Şi sunt mândră să afirm, dragul meu fiu, că mi-am construit chiar o reputaţie solidă.

Acum, când îţi scriu aceste rânduri, au trecut zece ani de când ne-am câştigat independenţa faţă de Imperiul Britanic. Ţara încă se zbate să îşi găsească identitatea şi încrederea că este capabilă să ia decizii după atâta amar de ani de asuprire. Cred, totuşi, că suntem pe drumul cel bun. În momentul actual, cu sprijinul Indirei şi al mamei sale, sunt pe punctul de a înfiinţa primul spital pentru femei din India. Datorită relaţiilor familiei regale, ne consultăm cu obstetricieni renumiţi din întreaga lume.

Un medic din Anglia m-a ajutat în mod deosebit. Doctorul Noah Adams lucrează la Spitalul Sf. Thomas, chiar la secţia pentru femei, iar sfaturile sale s-au dovedit nepreţuite, în aceste clipe când mă străduiesc să pun bazele noii instituţii. Sper că, într-o zi, când spitalul nostru va fi terminat, îşi va face timp să mă viziteze.

Dragul meu Moh, am ajuns la finalul poveştii. Dacă trăieşti, aşa cum simt eu, îţi doresc fericire, linişte şi mulţumire sufletească. Şi mă rog să ne reîntâlnim, dacă nu în această viaţă, măcar în următoarea.

Copilul meu, să nu te îndoieşti niciodată de dragostea pe care ţi-am purtat-o.

Mama ta devotată,

Anahita x

Mulţumiri

Doresc să le mulţumesc editorilor mei internaţionali, în special lui Peter Borland de la Atria Books, care mi-a inspirat curajul de a-mi asuma o provocare atât de îndrăzneaţă precum *Trandafirul nopţii*. Sper că m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor. De asemenea, ţin să îi mulţumesc lui Catherine Richards de la Pan Macmillan, pentru răbdarea cu care mi-a colaţionat manuscrisul, lui Jeremy Trevathan, Almuth Andreae şi Georg Reuchlein, lui Judith Curr, Jorid Mathiassen şi Knut Gorvell, lui Fernando şi Millei Baracchini, Annalisei Lottini şi Donatellei Minuto. Fără prietenia, încurajările şi susţinerea lor, cărţile mele nu ar ajunge la cititori.

Sunt multe persoane care m-au ajutat în cercetările mele, printre care Raj Chahal, dr. Preema Vig, Rachel Jaspar de la Coram, Line Prasad, Pallavi Narayan, Mark de la All Experts, Radhika Artlotto, Greg şi angajaţii săi de la hotelul Dhara Dhevi, Chiang Mai, care mi-au oferit nu doar liniştea necesară pentru a scrie povestea Anahitei, dar m-au şi iniţiat în tainele medicinei ayurvedice.

Îi mulţumesc minunatului meu agent de presă, Olivia Riley (cine spune că între rude nu poate exista colaborare fructuoasă?); extraordinarilor mei prieteni şi susţinători: Jacquelyn Heslop, Susan Boyd şi Rita Kalagate, mamei mele, Janet, şi surorii mele, Georgia. Şi, fireşte, soţului meu, Stephen, şi copiilor mei: Harry, Isabella, Leonora şi Kit. Cu toţii fac ca strădaniile mele să fie răsplătite.

Şi nu în ultimul rând, ţin să le mulţumesc tuturor cititorilor şi prietenilor pe care mi i-am făcut călătorind prin lume, ale căror entuziasm şi sprijin îmi dau forţa de a continua să scriu.

În perioada de înflorire a Indiei Britanice, Anahita, o fată de unsprezece ani dintr-o familie nobilă, dar săracă, leagă o prietenie de-o viață cu încăpățânata prințesă Indira, fiica privilegiată a unui maharajah indian. Ca însoțitoare oficială a prințesei, Anahita își urmează prietena în Anglia chiar înainte de izbucnirea Primului Război Mondial. Acolo îl întâlnește pe Donald Astbury, tânărul moștenitor al magnificului conac Astbury, și pe intriganta sa mamă. Optzeci de ani mai târziu, Rebecca Bradley, o tânără vedetă de film americană, are lumea la picioare. Dar când relația ei turbulentă cu iubitul său la fel de faimos ia o turnură neașteptată, ea e ușurată că ultimul său rol o va purta într-un sat englez îndepărtat. La scurt timp după începerea filmărilor la conacul Astbury, Ari Malik, strănepotul Anahitei, sosește pe neașteptate. Iar secretele pe care el și Rebecca le descoperă încep să dezlege misterele întunecate care bântuie dinastia Astbury...

✣

„O poveste extraordinară, complexă și profundă, plină de personaje fascinante, ale căror secrete sunt dezvăluite treptat, până la final. Saga a patru generații, această istorie a unei iubiri pierdute și regăsite își poartă cititorii din palatele strălucitoare ale marilor maharajahi ai Indiei până pe vastele domenii ale Angliei."
Booklist

„O povestitoare absolut fantastică... Un regal literar."
Katherine Webb

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-3099-5

9 786063 330995

eBook disponibil